

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KIDS OF THE DISTRICT SERIES

FACING

NICCI HARRIS

bizimle yüzleşmek

Çeviri Kitaplar

Telegram

NICCI HARRIS

nicci harris tarafından da

The Kids of The District

Bizimle

Yüzleşmek

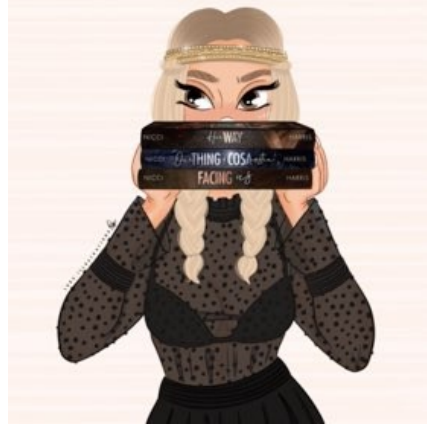
Bizim İşimiz

Cosa Nostra

Her Way

Onun Güzel Küçük Yükü

Nicci kim?

Ben karanlık ruhlar için gerçek aşk hikayeleri yazan Avustralyalı bir hatunum.

[Beni takip et.](#)

Facebook'ta diğerk Kasap ocuk severlerle tanış. [Harris'in Karanlık Romans Severler Haremine Katıl](#) [Bizi takip et.](#)

Telif Hakkı © 2019 Nicci Harris

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

ISBN e-kitap: [978-0-646-81963-1](https://www.isbn.org/9780646819631)

ISBN basılı: [978-0-646-81116-1](https://www.isbn.org/9780646811161)

Writing Evolution tarafından düzenlenmiştir. @writingevolution.

www.writingevolution.co.uk İç grafikler Nicci Harris

Kapak tasarımı Nicci Harris'e ait

Kindle tutan Nicci illüstrasyonu @lamdin.designs tarafından

Bu bir **kurgu eseridir**. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

[T.W](#)
[Şarkı](#)
[Listesi](#)
["Nefes](#)
[alıyorum](#)

1. [Blesk](#)
2. [Konnor](#)
3. [Blesk](#)
4. [Liz](#)
5. [Blesk](#)
6. [Blesk](#)
7. [Blesk](#)
8. [Konnor](#)
9. [23 Ağustos 1999](#)
10. [Blesk](#)
11. [Konnor](#)
12. [Deakon](#)
13. [Blesk](#)
14. [Erik'in Mektubu](#)
15. [Konnor](#)
16. [Liz](#)
17. [Blesk](#)
18. [Blesk](#)
19. [Konnor](#)
20. [Deakon](#)
21. [Blesk](#)
22. [Blesk](#)
23. [Konnor](#)
24. [Konnor](#)
25. [Blesk](#)
26. [Blesk](#)
27. [Konnor](#)
28. [Blesk](#)
29. [Konnor](#)
30. [Deakon](#)
31. [Blesk](#)
32. [Blesk](#)
33. [Liz](#)

Sonsöz

İnceleme zamanı. . .

Bizim Şeyimiz - Birinci ve

İkinci Kitap Nicci Kim?

Bölge - Başlangıç Hikayesi

Adanmışlık

*En iyi arkadaşım için.
Seni koca ucube.
Sakalını kes.
Serseri gibi görünüyorsun.*

bizimle yüzleşmek

t.w

Eğer tetiklenirseniz:

Tecavü

Z.

Şiddet

Öfke sorunları.

Alkolizm.

İntihar.

İstismar.

O zaman bu kitabı okumayın!

şarkı listesi

Bölgenin Çocukları
Bizimle Yüzleşiyor
Prequel

1. Ophelia - The Lumineers
2. Seize the Day - Avenged Sevenhold
3. Senin İçin Yan - John Farnham
4. Firework - Katy Perry
5. Penny Lane - The Beatles
6. Sadece Sen - Joshua Radin
7. Başkasının Hayatı - Joshua Radin
8. Sex on Fire - Kings of Leon
9. My Immortal - Evanescence
10. Kalp Atışları - Jose Gonzalez
11. A Thousand Years - Christina Perri
12. Yaralar - Allison Iraheta
13. A Little's Enough - Angels & Airwaves
14. Kağıt Duvarlar - Yellowcard
15. Shadows and Regrets - Yellowcard
16. Fighting - Yellowcard

17. Hayatta Kal - Jose Gonzalez
18. Lay Me Down - Sam Smith, John Legend
19. A Little Too Much - Shawn Mendes
20. Senin İçin Biri - Afişler
21. Breathe Me - Sia
22. A Whiter Shade of Pale - Procol Harum
23. Kır Çiçekleri - Tom Petty
24. Tonight, Tonight - The Smashing Pumpkins
25. Savaşçı - Demi Lovato
26. Bu Şehir - Sam Fischer
27. Knockin' On Heaven's Door - Bob Dylan
28. Fade Into You - Mazzy Star

Dinlemek için Spotify'a gidin.

[Bizimle Yüzleşmek](#)

"Nefes alıyorum

-cesaretlendirin ve korkuyu dışarı atın."

BİRİNCİ BÖLÜM

blesk

Yatağımın sıcaklığına **gömölmüş**, papatyalar, şeftaliler ve ev kokusuyla çevrili bir halde, neredeyse memnunum. *Neredeyse*. Yatak alçalıyor ve bu hissi uyku ile uyanıklık arasında bir yerden bile tanıyorum. Onun varlığından uzaklaşarak vücudum yana doğru kıvrılıyor. *Buffy the Vampire Slayer* yastığıma sarılıyorum, yavaşça uyuşukluğa geri dönüyorum, yanımda olduğunu hissetmenin sadece bir rüya olmasını umuyorum. Uykunun genelde getirdiği hiçliğe geri dönerek daha ağır nefes alıyorum ve nefes verirken rahatlıyorum. Ama sonra bacaklarımın arasında bir hareket hissediyorum ve nefesi üzerime dökölüyor - sert, hızlı ve sıcak.

Gözlerim şak diye açıldı.

Genelde üstümdeyken uyanırım ama bugün arkamdan içime girmek için manevra yapıyor. Parmaklarım çılgınca yorganı tırmalıyor.

Yorgan - ne ironik bir isim.

Benden bir rahatsızlık iniltisi kaçıyor ve kalçalarımı birbirine sıkıştırarak, gözlerimi birbirine kenetleyerek geri çekilmeye çalışıyorum, ama bu boşuna bir çaba.

"Teşekkür ederim," diye inliyor kulağıma, daha fazla baskı uyguluyor. Elleriyle kalçalarımı ayırırken baskı uyguluyor. Küçük bedenimi sararken omurgama baskı uyguluyor. İçimdeki keskin itişlerinden gelen baskı.

Ani bir çarpma beni kendime getirdi ve ışıklar ve kornalar beni sardı. .
Kendimden geçmiş olmalıyım.

Geçmişin anılarını yutarak geleceğime odaklanıyorum. Daha parlak bir geleceğe. Sabahın büyük bölümünde bir taksinin arkasında oturdum ve dışarı fırlama isteğime direndim. Yirmi yıl sonra Bölge'den ayrılmak büyük bir değişim olacak. Burada çok şey oldu. Birçok açıdan memnun olmalıyım. Burası hem atan bir kalbi hem de keskin pençeleri olan, ülkenin geri kalanından ayrı bir bölge. Manzaranın kentten kırsala doğru değişimini izlerken, Bölge'nin gerçekte ne kadar izole olduğunu hatırlıyorum.

Üç yıl önce kardeşim, bölgeden kilometrelerce uzakta ticaret alanında lisans eğitimi almak için ayrıldı. O zamandan beri tek çocuk gibiyim. Onu aylardır görmedim ve yıllardır ona yürüme mesafesinde yaşamadım. Ağabeyim benden dört yaş büyük ve şu anda birbirimize çok benzesek de çocukluğumun büyük bölümünde birbirimizden ayrılamazdık. Babam, kardeşimin hayatına girdiğim andan itibaren Erik'in inkar edilemez bir şekilde aşık olduğunu, aşırı derecede korumacı olduğunu ve yeni küçük kız kardeşi için tüm sorumluluğu kabul ettiğini söylüyor. Ama o gittiğinden beri çok değiştim. Çok şey değişti.

Taksi şoförü yeni üniversite kampüsümün yanına yanaştığında, pencereden güzel koyu kırmızı tuğla duvarlara ve gelen öğrencilerin koşuşturmasına gerginlikle göz kırpyorum. Kendimi bu huşu halinden kurtardıktan sonra ücreti ödüyorum, ardından bavulumu ve gitar kılıfımı kampüs resepsiyonuna bırakıyorum. Odama gitmem gerektiğini bilmeme rağmen, bunun yerine kütüphaneyi arıyorum.

Kütüphanelerde çok fazla zaman geçirdim, basılı karakterlerin arkadaşlığını gerçek dünyadakilere tercih e t t i m . Huck ve Tom ile seyahat ettim, savaşımlara katıldım, Atticus Finch'ten bir şeyler öğrendim ve

Angel Clare ve Romeo Montague gibilerine aşık oldum.

Kütüphaneye y a k l a ş t ı ğ ı m d a bir kez daha hayranlık duyuyorum. On kat yüksekliğinde uzanan etkileyici bir mimari eser.

Hareket ettiğimde

İçeride, en tepeye kadar görebiliyorum. Yığınlar zirveye doğru kıvrılıyor ve nefesimi kesiyor. Deri ve toz gibi kokuyor; kesinlikle bayıldım.

Birinci kata serpiştirilmiş çok sayıda renkli fasulye torbasından birine yığıldığımda babam bana mesaj atıyor.

Dokuz canından sadece altısı kaldı, Kedicik. Bunu unutma ve Erik'in seninle ilgilenmesine izin ver. İnatçı olma. O senin yanında olmak istiyor, bırak olsun.

Ben artık küçük ailemin hayatta kalan tek kadın üyesiyim. Annem kansere karşı verdiği uzun bir mücadelenin ardından birkaç yıl önce öldü. Hayatım boyunca benim annem olmadı; ben evlatlığım. Ancak, başka hiç kimse annem olmaya yaklaşmadı. Uzun, dalgalı, çikolata kahvesi saçları ve büyük, nazik, kahverengi gözleriyle bana bir Arap prensesini andırırdı.

"Seni burada bulacağımı nereden bilebilirdim ki?" Kardeşim Erik'in uzaktaki bir yığından seslendiğini duyuyorum. Sesi kütüphanede yankılanıyor ve beni utandıracak kadar çok sayıda çatık kaşlı yüzü değiştiriyor.

Parmağımı kaldırıp dudaklarıma bastırıyorum. "Shhhh. . ." O yaklaşırken fısıldıyorum. "Daha önce bunlardan birinde bulundun mu bilmiyorum ama sessiz olman gerekiyor." Yanımda otururken gülümsemeye zorluyorum kendimi. Birkaç dakika boyunca birbirimize bakıyoruz ve ben onu tamamen içime çekerken gözlerimi kısıyorum.

Erik'in rahat bir özgüveni var. Kendinden emin ve açık sözlü ve her zaman benden çok daha ilginç olmuştur. Gerçekten uzun boylu - ya da en azından bana öyle geliyor. Kum sarısı saçları, güneşin öptüğü teni ve öğleden sonralarını spor salonunda geçiren bir adamın atletik fiziğiyle Avustralyalı stereotipini tam olarak karşılıyor.

Bana sırtıyor. "Yolculuk nasıldı?" İç çekerek kamburumu çıkarıyorum.

"Olaysızdı." "Beni özledin mi?"

"Perişan haldeydim," diye mırıldanıyorum. Sonra ona sırtıyorum ve ekliyorum, "Yani tıpkı senin evde olman gibiydi."

"Oh, çok komik." Boğazını temizliyor, yaptığım şaka yüzünden neredeyse hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Babam iyi mi?"

"Evet, o iyi," diyorum.

Sırada ne var? Bana hava durumunu mu soracak?

"Hava çok sıcaktı, değil mi?" Homurdanıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Üniversitenin en dandik bölümüne girmenin yolunu bulacağın konusunda sana güveniyorum." Erik elimden Jack Kerouac'ın *Yolda* kitabını alıyor ve rastgele bir rafa fırlatıyor. Onu hak ettiği yere geri götürmek için aklıma bir not alıyorum. Aramızda garip bir sessizlik oluyor. Onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Bu dayanılmaz sessizliği sona erdirmek için bir şeyler söyleme arzusuyla, "Bu kütüphanenin büyüklüğünü gördünüz mü?" diyorum.

"Oh, hayır, asla, Bebe. Buraya geldiğim üç yıl boyunca bir kez bile." Mükemmele yakın dişlerini gösteren ayırık dudaklarının arasından bana sırıtıyor.

Bana böyle denmesinden nefret ettiğimi biliyorsun.

"Alaycılık mizahın en zayıf biçimidir," diyorum.

"Aynı zamanda en popüler olanıdır."

"Burası harika bir yer," diye belirtiyorum gayet kesin bir şekilde. "Ve bir beyin senin için boşa harcanıyor."

Erik kahkahayı patlatıyor ve göğsümdeki hava yavaşça boşalıyor.

Tanrı'ya şükür.

"Sanırım kızlar beni beynim için sevmedikleri için şanslıyım. Öyle değil mi?"

"Belki de gerçekten--"

Aptalca bir horlama sesiyle araya giriyor. "*Ve* şimdi sıkıldım. Üniversite hayatına alışmaya çalışacağın bir öğleden sonrası için geç kaldın." Erik ayağa kalkarken bana elini uzattı. "Kalk."

"Ha?"

"Oryantasyonun, Blesk."

"Birkaç dakika daha?" Yalvarıyorum.

Üniversite bunaltıcı ve burada bulunmamın asıl nedeni beni heyecanlandırırsa da, ünlü öğrenci yaşam tarzı tam tersi bir etkiye sahip.

"Kimse Bebe'yi köşeye sıkıştırılmaz," diye alay ediyor.

Bu referanstan nefret ediyorum.

"Erik, lütfen bunu insanların önünde söyleme," diye yalvarıyorum, kaşlarımı çatarak ona bakıyorum.

"Kalk, Blesk." Gülümsemesi sıkılaşıyor ve kolunu ısrarla sallıyor. Uzattığı eline bakıyorum, onu tutmaya kendimi zorluyorum.

Sanırım bütün gün burada saklanamam.

Avucumu onunkinin içine koyuyorum ve o da ayağa kalkmama yardım ediyor.

Eteğimi kalçalarımın altına doğru düzleştirip sarı saçlarımı bir yana savurduktan sonra, utangaç bir ifadeyle ona bakıyorum. "İyi görünüyor muyum?"

Alay ediyor. "Güzel olduğunu biliyorsun." Sonra bana bakmak için duraklıyor. "Gözleri olan herkes böyle düşünür, Blesk."

İç çekerek çantamı kaldırıp omzuma atıyorum. "Tamam. Hadi yapalım şunu."

"Saçların çok uzamış, Goldilocks." Yüzümden bir tutam koparıp atıyor.

"Bana öyle deme," diye homurdanıyorum, sürgülü kapılardan çıkmak için arkasından adım atıyorum.

Kıkırdıyor. "Huysuz."

"Ben değilim. Üzgünüm." Bu rüya beni korkuttu. Gömleğimin kenarındaki birkaç yıpranmış lifle oynuyorum. "Sadece gerginim."

Yüzünü bana dönerek kocaman elleriyle omuzlarımı ovuyor. "Saçmalama. İyi olacaksın. Ben burada bir tanrı gibiyim."

Ve çok mütevazı.

Topuklarının üzerinde döner ve oryantasyon festivalinin eteklerine doğru ilerler.

Gözlerimi devirerek, ona aitmişim gibi görünmeye çalışarak peşinden gidiyorum. "Sadece burada mı? Kayıyorsun."

Erik yorumumu duymazdan geliyor ve diğer öğrencilerin yanından geçerken onlara ya sevimli bir gülümseme ya da çapkın bir göz kırpması sunuyor. "Görüyorum ki hiçbir şey değişmemiş," diye mırıldanıyorum.

"Dediğim gibi" -bana sırtıyor- "Burada tanrı gibiyim."

Oval alanın etrafında yüzlerce öğrenci dolaşıyor. Ama güneş bulutsuz bir gökyüzünde pırıl pırıl parlıyor, bu da benim için güneş gözlüklerimi takabileceğim ve endişemi onların arkasına saklayabileceğim anlamına geliyor. Ön taraftaki bir sahne, öğrenciler tarafından işletildiği anlaşılan ve çeşitli ders dışı etkinliklerin reklamını yapan küçük tezgahlarla çevrili. Öğrenci loncası. Spor grupları. Münazara.

Sosyetikler etrafımda koşuşturuyor. Çok renkli ve gürültülü. Yanından geçtiğim kızların çoğu kot pantolon ve spor ayakkabı giyiyor, bu da eteğim ve takozlarımla kendimi daha da rahatsız hissetmeme neden oluyor. Keşke uniformalar olsaydı.

Keşke uniformalar olmasaydı.

Erik elini sırtımın alt kısmına koyduğunda geriliyorum. Çok zorba ve otoriter olabiliyor ama tek amacının beni güvende tutmak olduğunu biliyorum. Beni yakınında tutmak. Yakın. . . Bunu biliyorum. Yine de sahipleniciliği midemi bulandırıyor. Belki de onun için bir şeyler değişmemiştir. Belki hâlâ korunmaya ihtiyacı olan biriyim. Belki de -

Beni aniden bir tarafa yönlendirdiğinde düşüncelerim yarıda kesiliyor. Hepsi de hevesle bana bakan bir grup gülümseyen yüze yaklaştığımızda nefesim kesiliyor.

"Hey, sik kafalı!" Genç bir adam Erik'le güçlü bir tokalaşmayı paylaşırken gülüyor. "Bu Blesk mi?" Keskin gözlerini bana doğru çeviriyor.

Erik selamlama karşısında kıkırdıyor. "Evet, bu benim küçük kız kardeşim Blesk."

"Merhaba, B. Ben Jaxon," diyor ve tokalaşmam için elini uzatıyor. "Senin hakkında çok şey duydum. Sana B dememin bir sakıncası yok, değil mi?"

"Evet, öyle," diye söze karışıyor Erik.

"Hayır, hayır, bilmiyorum," diye cevap veriyorum, elini sıkarak. El sıkışmak *tuhaf bir* şey. "Yine de cevap vermeyebilirim."

Hepsi gülüyor.

Komik miydi?

"Demek meşhur genç Bellamy bu, öyle mi?" Jaxon ellerini ceplerine sokar. "Bana kız kardeşinin seksi olduğunu hiç söylememiştin, Erik."

Erik sertleşir. "Jaxon, Tanrım, o benim küçük kız kardeşim! Biraz saygı göster! Anladın mı?"

Kıvranıyorum. Bunu söylemek için ben gidene kadar bekleyemez miydi?

Jaxon tıknaz bir adam. Şu yüksek proteinli CrossFit tiplerinden biri. Sanki bir vücut geliştirme dergisi için poz veriyormuş gibi pazuları yanlarından çıkık bir şekilde duruyor. Kısa tozlu kahverengi saçları, koyu gri gözleri ve keskin hatlı çenesiyle, bu kadar sporcu olmasaydı çekici olabilirdi.

"Şimdi bunu seni kızdırmak için söylemiyorum, ama bana %50 daha seksi geldi." Gözlerini vücudumda gezdirirken sırıtıyor.

Vay canına, tam burada duruyorum.

Güzel bir sarışın tutmam için elini uzattı. Bir tokalaşma daha.

O...tamam, yani şimdi bir el sıkıcıyım.

"Onlar için üzgünüm; onlar Neandertal," diyor. "Ben Pembie'yim." Manken seviyesinde çekici. Benden daha uzun, biraz daha ince, uzun bacaklı ve benimkine benzemeyen koyu kahverengi gözleri var. Pahalı olduğu her halinden belli kot pantolonu üzerine tam oturuyor ve makyajı yetenekli bir el tarafından göz alıcı bir şekilde yapılmış. Kaşlarına bakarak onun benim gibi doğal bir sarışın olmadığını söyleyebilirim; ancak bunu başarıyor. Dostane girişine rağmen kendimi biraz korkmuş hissetmekten alamıyorum.

"Merhaba," diyorum, çocuklar kendi aralarında havlarken ona hoş geldin diyorum. "Ben Blesk."

Dikkati aniden sahneye yöneliyor ve Jaxon'a susmasını söylemeden önce sert bir yumruk atıyor. "Sırada Konnor var. Kapa çeneni!"

Yumruğun etkisiyle hâlâ yüzünü buruşturan Jaxon onu nazikçe geri itiyor. Yüzünü kaplayan çatık kaşlara bakılırsa, bu hareketi pek de hoş karşılanmamış gibi görünüyor.

Erik kulağımın yanına eğildi. "Arkadaşımız bir konuşma yapacak. Bu işi nasıl aldığını ancak *Tanrı* bilir. Sanırım ailesi ya hocalara para verdi ya da not için onları beceriyor."

"Neden böyle söyledin?"

Kulak misafiri olmaktan çekindiği belli olan Erik sessizce mırıldanıyor: "Çünkü o tam anlamıyla işlevsel bir alkolik. Hemen hemen herkes bunu biliyor ama kimse bundan bahsetmiyor."

"İşte orada!" Pembie heyecanla sahneye adım atan bir adamı işaret ediyor. Salon ısıklar ve yuhalamalarla inliyor.

Hava ciğerlerime doluyor ve nişanlı kalabalığa döndüğünde nefesim kesiliyor. İnkâr edilemeyecek kadar güzel. Göz rengini ya da saçının tam olarak hangi kahverengi tonunda olduğunu seçemesem de, omuzlarının ve göğsünün tişörtünü doldurmasından güçlü olduğunu anlayabiliyorum.

"Slater! Yewww," diye bağıyor Jaxon, iki eliyle ağzını kapatarak.

"Konnor!" Pembie kocaman gülümsemesiyle alkışlıyor ve çığlık atıyor.

"Selam millet, ben Konnor Slater," diye başlıyor. Boğuk sesi başımın dönmesine neden oluyor. Gözlerim sahneye sabitlenmişken ayaklarımı endişeyle sürüyorum. "Eğitim bir seçenek değildir. Bir hak değildir. İnsan varlığının temelidir. Eğitim gençler, zekiler ya da konuşkanlar için değildir. Herkes içindir. Bir dönem, bir sömestr ya da bir yıl için değildir. Eğitim sonsuza kadardır."

Kalabalık onu büyük bir gürültüyle karşılamış olsa da, şimdi hepsi sessiz, özellikle sözlerine ve genel olarak varlığına açık bir saygı gösterisi yapıyorlar.

Konnor şöyle devam ediyor: "Burada durup size eğitimi benimsemiye ya da görmezden gelme seçeneğiniz olduğunu, bunu seçecek kadar ayrıcalıklı olduğunuzu söylemek isterdim ama bence tek bir seçenek var. Eğitim yaptığınız her şeyin içindedir. Giyinişinizde, hareket edişinizde. Büyüklük üretir ve onu yıkar. Her ilhamın belkemiğidir. Ama en önemlisi, mümkün kılar.

"Olmak istediğimiz her şey olmamızı sağlar. Zekanın başarının temeli olmadığını çok iyi biliyorum." Bir an duraklıyor. "Burada dikiliyorum, değil mi?" Kendi hesabına kıkırdıyor, seyircilerden kahkaha ve alkış alıyor. "Bu para ya da aile değil. Geçmişinizle hiçbir ilgisi yok. Önemli olan tek şey şu an! İlerlemek için verdiğiniz karar. Geleceğiniz için verdiğiniz kararlar. Geçmiş sadece geçmiştir."

Elinde mikrofonla sahnede volta atan Konnor kalabalığa şöyle bir bakıyor. "Eğitim dünyanızı değiştirecek; onu açacak ve aydınlatacak. Her gün kendinizi şanslı sayın ve etrafınızdaki herkese öğretin - onlara olanak sağlayın. Onların da size öğretmesini sağlayın. Teşekkür ederim." Sahneden inmeye başlar ama sonra durup "Gidişimi izleyin hanımlar" diye bağırır.

Ve o da bir gösteri midillisi. . .

Tuttuğumu fark etmediğim derin bir nefes alıyorum ve sonra gülünç derecede geniş bir sırtış gibi hissettiren şeyi evcilleştirmeye çalışıyorum. Etrafıma baktığımda, onun yüzlerce insanla böylesine etkileyici bir şekilde etkileşime girmesini izlemenin sadece beni ona hayran bırakmadığını, etrafımdaki diğer kızları da ona hayran bıraktığını fark ediyorum. Hepsinin yüzü kızarmış ve huzursuzlar.

Konnor Slater.

O sahneden inerken kalabalık alkışlıyor. Pembie o kadar sert alkışlıyor ki, yemin ederim avuçlarını morartacak. Kalabalığın içinde onu bulmak için boynunu bükerek, baş döndürücü bir şekilde ona doğru ilerliyor.

Konnor'un Pembie'yi kollarına alışını izlerken Erik'e "Gerçekten çok iyiydi," diyorum. Birlikte harika görünüyorlar. Belli ki Pembie onu idol olarak görüyor.

Erik alay ediyor. "Evet, o da biliyor."

"Sanki konuşabiliyorsun da, Bay Merkez Sahne." Sırıtiyorum.

"Tanrım" -iki başparmağıyla göğsünü işaret ediyor- "hatırladın mı?" Gülüyor ve sonra dikkati önümüzde çimlerin üzerinde oturan çekici bir genç kıza yöneliyor. Ona göz kırpmıyor.

Dikkatini tekrar bana çekmek için parmaklarımı şıklatıyorum. "Orada durup bunu asla yapamazdım," diyorum.

Bana bakıp omuz silkti. "Ne? Evet, doğru. Herkesin içinde *şarkı* söylüyorsun, Blesk."

Başımı şiddetle sallıyorum. "Bu *tamamen* farklı. Kafamı kaldırıp bakmıyorum bile, etkileşime de girmiyorum. Sadece etrafta kimse yokmuş gibi davranıyorum."

Bana sırtıırken gözleri kırışıyor. Hemen şüpheleniyorum. "Ve bu konuyla ilgili olarak," diyor arka cebinden bir kâğıt parçası çıkararak. "Sana bir iş buldum."

Çenem düştü. "Yine mi geldin?" Elindeki kâğıdı alıp yazılan metni okuyorum, okurken de ağzımı açıyorum.

Grill Bar O Campus, Salı ve Cuma günleri, saat 19:00. Marcus Donnelly 0407789659.

Soru sorarcasına ona bakıyorum. "Ne, garsonluk gibi mi?"

Burnunu yukarı çevirir. "Olmaz öyle şey. Bu bir konser. Haftada iki gece birkaç set çalmanı istiyorlar. Marcus telefonumda 'Hero Boy'u dinledi ve bayıldı."

O şarkı değil, Erik.

Bir an için başım dönüyor. "Burada oynamak istemiyorum," diyorum, nankör görünmemeye çalışarak. "Bu insanları her gün görmek zorundayım."

Genellikle dinleyicileri unutacak kadar kendimi müziğe kaptırabiliyorum. Bu durumda çok farklı olan şey, dinleyicilerimi sınıfta, kafede, yurttta, her yerde göreceğim olmam. Onlar yokmuş gibi davranmam.

"Vay canına, resmen yüzündeki tüm rengi kaybettin," diye alay ediyor Erik. Yanaklarımı avuçluyor ve gergin bakışlarımı ona yönlendiriyor. "Dışarıda sadece ben varmışım gibi davran."

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Jaxon bize yaklaşarak soruyor. Erik ellerini indiriyor ve birini koruyucu bir şekilde omuzlarıma sarıyor, hafifçe sıkıyor. "Blesk haftada birkaç gece The Grill'de şarkı söyleyecek." Sesi hevesli ve gurur dolu geliyor. Tek hissettiğim mide bulantısı.

Jaxon zoraki gülümsememe kıkırdadı. "Çok korkmuş görünüyorsun."

Boğazımı temizliyorum. "Hayır, iyi olacağım. Ben sadece, *gerçekten* susadım," diye kekeliyorum. Onun incelemesinden kaçarken kendi ayaklarıma takılıyorum. Erik beni dirseğimden yakalayıp sabitledi. Jaxon gülmekten kırılıyor.

"Ben iyiyim." Rahatsızlığımı gizlemeye çalışarak yüzümü ovuşturuyorum ama nafile. "Cidden, ben iyiyim." Jaxon yanıma yerleşiyor ve bana acıyarak bakıyor.

"Yapacak mısın?" Erik sorar. "Hemen şimdi Marcus'u arayıp ona hayır diyebilirim. Bir şeyler uydurabilirim, mesela sen büyük bir bebe olduğun için herkesin içinde şarkı söylemek istemezsin." O ve Jaxon kıkırdıyor.

Neden beni bilerek küçük hissettirmekte ısrar ediyor? Dayanamayacağımı bildiği halde beni tanımlamak için o aptal kelimeyi kullanıyor?

"Hayır, yapma. Ben yaparım," diyorum daha inandırıcı bir gülümseme takınarak. "Ne çalışıyorsun?" Jaxon kollarını göğsünde kavuşturarak soruyor. *Evet, Jaxon, kaslarını görebiliyorum.*

Çantamın askısını omzuma doğru kaydırıyorum. "Sadece bir akustik gitar." Rüzgâr arttıkça, eteğim esintiyle yukarı doğru sallanıyor. Bir elimle eteğimi aşağıda tutarken diğer elimle saçlarımı yüzümden uzak tutuyorum.

Jaxon rahatsızlığımı fark ediyor ve sırtıyor. Kaşlarım çatılıyor. Başımı eğiyorum

Eteğim kalçalarımın etrafında sallanırken kalçalarım uzun uzun, dikkat çekici bir şekilde bakıyor.

"Alçakgönüllü olma, Blesk. Kendi şarkılarını yazıyor, söylüyor ve çalıyor.

O gerçek dışı," diye övünüyor Erik.

Jaxon sırtıyor ve kaşlarını imalı bir şekilde kaldırıyor. "Seni orada görmek için sabırsızlanıyorum."

Çifte anlamını kabul etmeyi reddediyorum. "Teşekkürler."

SONRA BİZ KOLLEKSİYON benim BAVUL ve
gitar gelen Yönetim ofisinden yeni evim olan
yatakhaneme doğru yola çıktık.

Eeek.

Ön merdivenlere yaklaştığımızda, güneş alçak bulutların ardında batmaya başlıyor ve saatin soğuğu tenimi ısıyor. Küçük, hiç de etkileyici olmayan bavuluma bakıyorum. İçinde sadece temel eşyalarım var. Dağınıklığı pek sevmem. Ya da ıvır zıvır. Ya da posterlerle. Bunlar zaman, yer ve para kaybıdır ve çoğu zaman bana sadece normal olmadığımı hatırlatırlar. Hayatımın normal olmadığını. *Dawson's Creek'ten çok Buffy The Vampire Slayer'a* benziyor.

Yurdumun girişindeki basamakları koruyan tuhaf gargoyelleri geçtikten sonra, binanın geri kalanının ne kadar modern olduğuna şaşıyorum. Koridorlar günün her saati aydınlatılıyor ve sadece kızların kaldığı bir yurt olması Erik'i rahatlatıyor.

Yetmiş üç numaralı odaya yaklaşıyorum ama kapısında birden donup kalıyorum. Önümüzdeki yıl burası benim evim olacak.

Çok heyecanlıyım!

Deli gibi korkuyorum!

Üniversiteler, her yıl binlercesi içinden geçen parlak, yenilikçi ve yaratıcı dehalara tanık oluyor. Bu oda muhtemelen

inanılmaz bir zihnin bekçisi. Eşyalarımı yere bırakıp kapının önünde duruyorum, kapının varlığı beni şaşırtıyor. Gizli bir şifreye ihtiyacı varsa hiç şaşırmam.

Artık hayatımın bir parçası olacak ama daha da önemlisi, kısa bir süre için ben de onun bir parçası olacağım.

"İçeri girecek misin?" Erik soruyor, sorgulayan gözlerle bana bakıyor.

İçimi çektim. "Evet, sadece ..." Dönüp ona bakıyorum. "Burası önümüzdeki yıl için benim evim ve her şeyi gerçekten özümsemek istiyorum."

Homurdanıyor. "Tuhaf."

Abartılı, derin bir nefes alıyorum. Bir süre daha anın tadını çıkardıktan sonra anahtarımı deliğe sokuyorum ve klik sesi gelene kadar çeviriyorum. Kapı sallanarak açılıyor. Eşyalarımı topluyorum ve yavaşça odaya giriyorum.

"Merhaba!" diye bağıyor bir kız, odanın ortasındaki halının üzerinde oturduğu yerden zıplayarak. "Merhaba, ben Elise."

Gitar kılıfımı elimden çekip alıyor, yatağa taşıyor ve şiltenin üzerine bırakıyor. Elimi sıkmaya çalışmaması hoşuma gidiyor; formaliteleri çoktan aştık.

"Bu senin yatağın. Bütün gün seni bekledim. Oryantasyona gittin mi? Kaç yaşındasın sen? Seninle tanışacağım için çok heyecanlıydım. Umarım arkadaş olabiliriz. Umarım iyi anlaşırız. Bu yılı çok daha kolay hale getirecek. Özür dilerim. Bu kadar sert çıkmak istememiştim."

Donup kalıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve onun sevecenliğinden biraz bunalıyorum. "Merhaba, ben Blesk," demeyi başarıyorum sonunda.

"Bu nasıl bir isim böyle? Dini bir şey mi, kutsamak gibi bir şey mi?" diye soruyor, yerinde kıpırdanarak, fazlasıyla hevesli bir şekilde.

Erik içeri girdi. "Yavaş ol evlat, daha yeni geldi. Ne kadar kahve içtin sen?" Kıkırdıyor.

Şimdi kendini beğenmiş görünen Erik'e bakarken ışını düşünüyor. "Merhaba," diye mırıldanıyor yutkunarak. "Sadece bir kahve."

Ona biraz tepeden bakan bir bakış atıyor. "Aslında buna bir cevap vermeme gerek yoktu. Retorik bir soruydu. Ama hayır, onun adı dindar değil; sadece adı bu. Yirmi bir yaşında ve evet, oryantasyondan yeni çıktık. Sakin ol, evlat."

Ağzım hala açık, sorularından birine ya da belki hepsine bir cevap mırıldanırken, Erik'in az önce onlara cevap verdiğini fark ediyorum.

Kendi adıma cevap verebilirim, Erik.

"Özür dilerim." Az önce yumruk yemiş gibi görünen Elise'e doğru yürüyorum. "Ben Blesk Bellamy, sizinle tanıştığımıza gerçekten memnun oldum."

Erik'e ters ters bakıyorum, ona onaylamayan sert bir bakış fırlatıyorum. Etrafı dikkatle inceleyen Erik'i izliyor.

Elise her yönden küçük ve minyondur. Eğer Pippi Longstocking ve Edward Scissorhands'in bir kızı olsaydı, Elise'e benzerdi. Boncuk mavisi gözleri kahverengi boynuz çerçeveli gözlüklerinin ardından bakıyor ve çillerinin tatlılığı siyah göz kalemi ve uyumsuz ojesinin tavrıyla çelişiyor. Oldukça çarpıcı.

Oda beklediğimden daha küçük ama ihtiyacım olabilecek neredeyse her şey var, bu yüzden burada şikayet yok - iki yatak, iki masa ve iki gömme dolap. Elise'in tarafı zaten mekânı etkileyen kişisel dokunuşlara sahip. Şu ya da bu şekilde pek çok geleneksel kız trendini sergiliyor. Katy Perry. Lady Gaga. Ryan Gosling.

Odanın dekore edilmemiş tarafını incelerken iç çekiyorum. Umarım kendini tanımlayan aksesuarlarımın olmayışı onu hayal kırıklığına uğratmaz. Ben o tür bir kız değilim.

Bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Bu senin erkek arkadaşın mı?" "Hayır, o benim kardeşim."

"Ah." Bacak bacak üstüne atmış, belki de Erik'in odasından çıkmasını bekliyor.

Bizim odamız mı?

Erik durdu ve bana baktı. "İyi misin güzelim?"

Elise'e bakıyorum, Erik'in beni sevmesinden rahatsız olmuşum. "Evet, evet öyleyim," diyorum ve gerçekten de bunu kastediyorum.

Erik Elise'e gülümsüyor ve yanağını öpmek için eğiliyor. "Evden uzaktaki ilk gecem. Benim yatakhaneimde bir şiltede uyumak istemediğine emin misin? Oda arkadaşım kız arkadaşında olacak."

Mide bulandırıcı bir çarpıntı midemi dolduruyor. "Evet, eminim."

"Ya sen, bilirsin işte" -sesini neredeyse fısıltıya kadar alçaltıyor- "kötü bir rüya görürsen?"

"İyi olacağım," diyorum elimden geldiğince ikna edici bir şekilde.

Gerçekten yapacak mısın, Blesk?

Başını sallıyor. "Tamam, Bebe." Elise'e dönüyor ve sırtışı muziplikle genişliyor. "Ona Bebe de; bu onu çıldırtıyor-"

"Gitme vakti Erik," diye araya giriyorum, iki elimi göğsüne koyup onu kapının hemen dışına kadar itiyorum.

Bana tatlı tatlı kıkırdıyor. "Pekâlâ. Yarın bütün gün dersim var ama seni saat altı buçukta buradan alıp The Grill'e götüreceğim."

"Evet, tamam." Kapıyı kapatmaya hazır olduğumu anlaması için onu tekrar nazıkçe itiyorum.

Yerinde durur. "İyi geceler o zaman."

"İyi geceler."

ELISE KESİNLİKLE KONUŞABİLİYOR; beni ne kadar az tanıdığını hiç düşünmeden rahatça bilgi veriyor. Tuvalet malzemelerimi, yatak takımlarımı ve giysilerimi çıkararak aptal küçük çantamı açmaya başlıyorum, bir yandan da gerektiğinde başımı sallayıp ona uygun bir şekilde işaret ediyorum.

"Oryantasyon festivali için kalmadım," diyor. "Bakmaya gittiğimde çok kalabalıktı ve yapayalnızdım. Herkes zaten biliyor gibiydi

İşte o zaman oda arkadaşları olarak birbirimize destek olmamız gerektiği sonucuna vardım. Yani, ikimiz de yeniyiz ve-"

Sana ayak uydurmakta zorlanacağım, Elise.

Bir tür minimalist varoluşu kabul etmeme rağmen, tüm hayatımı bu odanın sol tarafındaki bu alana sıkıştırmanın benim için ne kadar kolay olduğuna dair melankolik ve üzgün hissetmeye başlıyorum. Balonlu ambalajlı bir paketi çıkarıp açtığımda belki de tek süs eşyam olan avuç içi büyüklüğündeki metal tek boynuzlu atı görüyorum.

Tamam, bir biblom var.

Keskin, sivri boynuzuna bakarken, işaret parmağımı yukarı kalkmış sağ ön toynağın üzerinde gezdiriyorum ve onu bana verdiği günü hatırlayıp ürperiyorum. Yavaşça nefes vermeden önce bilinçli olarak derin bir nefes alıyorum. Tek boynuzlu at, her sabah uyandığımda görebilmem için yatağımın başucundaki masanın üzerinde duruyor.

Elise devam ediyor: "*Sen çok fazla insan tanıımıyorsun, ben de çok fazla insan tanıımıyorum. Oh bekle. . . Çok fazla insan tanıımıyorsun, değil mi?*"

Başımı salladım. "*Sadece Erik.*"

Daha geniş sırtıyor. "*Harika. Annem buraya gitmişti. Oda arkadaşının aileden biri gibi olduğunu söylerdi. Hatta ikinci yıl odalarını değiştirdiklerinde birlikte kalmak istemişler ve bugün hâlâ arkadaşlar. Üniversitedeki ilk haftasında-*"

"*Sanırım,*" diye araya giriyorum, sonra ağzının hızını kesmesi için ona zaman vermek üzere duraklıyorum. "*Eşyalarımı yerleştirirken biraz müzik dinlemek isterim. Sen ne dersin?*"

Parlıyor ve ayağa fırlıyor. "*Spotify miksimi açacağım!*"

"*Kulağa harika geliyor,*" diye kabul ediyorum, odanın içinde garip bir kaldırma kuvvetiyle hareket etmesini izliyorum.

Elise bir çizgi film karakteri gibi - yürümek yerine zıplıyor ve basit bir gülümseme sunmak yerine sevinçle ışıldıyor.

Sanırım bu kızdan hoşlandım.

O pop tarzı bir parça açarken ben de bavulumu boşaltmayı bitiriyorum. Başımı müziğe göre sallayarak saç fırçamı aldım ve -çok uzun- saçlarımı çektim.

sarı saçlarımı yüksek bir topuz yapıyorum. Duşa götürmek için çeşitli ürünler topluyorum ve etrafta uzanmak için birkaç kıyafet alıyorum: siyah yoga pantolonu, naneli bir tişört ve dans ayakkabıları.

"Duş alacağım," diyorum. "Banyo nerede?"

Bana doğru geliyor ve ben de içgüdüsel olarak bir adım geri çekilerek kapı aralığında bana katılması için ona alan açıyorum.

"Solunuzdaki üçüncü kapı," diye açıklıyor elleriyle işaret ederek. "Ama ilk iki duş iğrenç, o yüzden üçüncü ya da dördüncüyü kullanın. Ayrıca, bu katta sadece dört duş var, bu yüzden onları yoğun olmayan zamanlarda kullanmaya çalışın. Bilirsin, böylece sıcak su alırsın. Annem de bana böyle söylemişti. Burası da onun binasıydı." Derin bir nefes alıyor. "Gördün mü, faydalı bilgilerle dolu."

Ona gerçekten minnettar bir bakış atıyorum. "Teşekkür ederim. Yakında görüşürüz. .*ferah*." Yüzü aydınlanıyor ve ben de ona gülümseyerek karşılık verip koridordan aşağıya, banyonun sessizliğine doğru yürüyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

konnor

Pembe dudaklarından küçük nefesler çekerken ve uykusunda usulca inlerken İZLİYORUM. Yüzüstü yatıyor, saçları yastığının etrafında altın bir taç oluşturuyor. Ona bakmak hoşuma gidiyor. Pemberton uyurken daha iyi bir insan. Sorunlar dudaklarını açıp kelimeler ürettiğinde başlıyor. O zehir ağzından döküldüğünde güzelliği kayboluyor ve önüne çıkan herkesi silahsızlandırıyor. Keşke onu sevebilseydim.

Keşke bu kadar kaltak olmasaydı.

Son bir saatimi onun içinde geçirdim ve altımda ve üstümde - aslında etrafımdaki her yerde - hissettiklerini seviyorum. Adını, kahverengi gözlerini ve sarı saçlarını seviyorum. Ama onu *sevmiyorum*. O gülmezken nasıl sevebilirim? Yaptığım her şeyi incelerken? Etrafındaki herkesi yargılarken?

Parmaklarımı altın sarısı saçlarında gezdiriyorum; bana hem kaybolan bir anıyı hem de sonsuza dek tamamlanmamış bir sözü hatırlatıyor. Dokunuşuma karşılık olarak nazik bir zevk sesi çıkarıyor. Aramızda olabilecek en iyi şey bu mu? O hep ikinci en iyi mi olacak? Kimin için ikinci sırada, bilmek isterdim. . .

Kim olduğunu biliyorsun, Konnor.

Bir içki içmeyeli en az iki saat oldu ve çok fazla gerginlik hissediyorum. Her şey daha parlak, daha net, daha sert ve düşünüyorum

O yüzden doldurma vakti gelmiş olmalı. Yataktan yuvarlanıyorum ve yanımda tatlı tatlı horlayan huysuz, ateşli, güzel kadını rahatsız etmemeye çalışıyorum. Boxerımı yukarı sıyırarak mutfaktaki bar buzdolabına doğru ağır ağır ilerliyorum.

Ailemin bu yıl benim için kiraladığı daireden memnunum. Pemberton ve benim göreceli bir uyum içinde yaşamamız için yeterli alana sahip. Kampüste kendi yurt odası olmasına rağmen, neredeyse buraya taşınmış gibi görünüyor. Oldukça havalı. Kampüste de mutlu olabilirdim ama ailem yetişkinlerin yanında kalmamın sadece yetişkin olacağım anlamına geleceğini düşünmüştü. . . bir yetişkin. Yine de bu daire oldukça güzel. Pemberton güzel şeyleri seviyor ve ben de onun içinde olmayı seviyorum, bu yüzden ikimiz de bu düzenlemeden faydalaniyoruz.

Stüdyom en üst katta. Yoğun banliyö yaşamının manzarası eğlenceli ve zaman zaman da güzel. Kapıcım da var, bu da beni biraz James Bond gibi hissettiriyor.

Kendime bir içki hazırladıktan sonra banyoya giriyorum, girerken yansımamı görmezden geliyorum. Kıyafetlerimi çıkardım. Faset açılıyor ve duş ocağının üzerinden geçip buharlı kabine giriyorum.

Buzlu Jacks'imden bir yudum aldıktan sonra yanımdaki fayanslı duvara bırakıyorum. İçeceğimin ve başıma sert ve ılık bir şekilde inen suyun birleşimi duyularımı canlandırıyor.

Pemberton'la ortak noktalarımızdan biri gündüz şekerlemelerine ya da İtalyan ailesinin deyimiyle siestalara olan sevgimiz. Ben çok uyurum. Normal hissetmek için içerim. Çok uyuyorum çünkü normal hissetmek için içiyorum. Dur ve tekrarla. İşte bu yüzden bir Salı akşamı saat 18:30'da ben uyanık dünyaya yeniden katılırken, Erik ve Jaxon çoktan The Grill'de bizi bekliyor olacaklar.

"Konnor, dekandan bir mektubun var!" Pemberton'ın sert sesi beni ürkütüyor.

"Tamam, masanın üzerine bırak," diye cevap veriyorum, kendimi bir aşağı bir yukarı köpürterek.

Bacaklarımı yıkamak için eğildiğimde baldırlarım acı içinde kıvranıyor. Spor salonuna geri dönmem gerekiyor; çünkü rugby antrenmanı yıllardır hiç olmadığı kadar zordu.

Dokuz yaşımdan beri oynuyorum. İlk maçımı gördükten kısa bir süre sonra başladım. O yaşma kadar neredeyse hiç top atmamış olmama rağmen, bu spor beni ve onunla birlikte beni de etkilemişti. Açık hava, temas, takım enerjisi; ihtiyacım olan her şeydi.

İçkimi bitirip vücudumdaki köpükleri duruluyorum ve Pemberton'ın bana katılarak sürpriz yapmasını umuyorum. Ama yapmayacak. Hiç yapmaz zaten. Duşta makyaj yapamaz. Benim naçizane fikrime göre, makyajsız bir milyon dolar gibi görünüyor ama bu onun tarzı değil.

Neden postalarımı karıştırıyor?

Mutfağa giriyorum, hâlâ sıırıslıklamım ama tembel tembel havluyla kuruluyorum. "Nerede o?" diye soruyorum.

Pemberton yemek masasında oturuyor, uzun çıplak bacakları masanın altından dışarı çıkıyor. Üzerinde benim en sevdiğim forma var ve bu açıdan iç çamaşırı giymediğini söyleyebilirim.

Güzelmiş.

Önümde açık duran mektubu fark ettiğimde bakışlarım hemen başka yöne çevrildi

Onu.

"Ne oluyor l a n ? Mektuplarımı mı açtın?" T e r s l e d i m . "Biz ne zaman

Orada mı?"

Gözleri yarıklara dönüşür ve güzelliği kaybolur. Bu çok sık olur. "Benimle böyle konuşma!" diye tıslıyor. "Bir içkiye daha ihtiyacın var mı?"

"Ver şunu bana!" Bana küfrederken mektubu elinden kaptım.

Bay B ve Bayan R Slater,

Konnor Slater (ID 109678) için öğrenim ücreti alınmıştır. Lütfen faturayı ekte bulabilirsiniz.

Bu vesileyle, yeni spor kompleksimize yaptığınız cömert katkı için teşekkür etmek isteriz. Kayıtlarınız için makbuz ve resmi sponsorluk sertifikası ekteedir.

Başka sorularınız varsa, lütfen 087654234 adresinden ofisimizle iletişime geçmekten çekinmeyin.

*Saygılarımla, Dekan
Kevin Milner*

Kelimelere bakarken, ailemin gerçekte ne kadar parası olduğunu merak ediyorum. Bu yıl okul harcımı önceden ödeyebildiler ve bir şekilde yeni spor bölgesine katkıda bulundular. Annem de babam da tabiri caizse girişimci ama iğrenç derecede varlıklı mı yoksa sadece stratejik sahtekârlar mı olduklarını hiçbir zaman çözemedim.

Sonraki birkaç sayfaya hızlıca göz gezdiriyorum ama sonra mektubu ve ilgili tüm belgeleri katlayıp zarfın içine geri koyuyorum. Herhangi bir parasal rakam görmek istemiyorum.

"Pem, bana bile gönderilmemiş. Bu ailem için."

Öfkeyle ayağa kalktı. Bardan bir içki alıp elime tutuşturuyor. "Al bakalım. Bu sızlanmanı keser."

*Neden onunla birlikteyim
ki? Saçları için. Gözleri
için.*

"Evet, Pemberton, çok fazla içtiğimin farkındayım. Bana izin verdiğiniz için teşekkür ederim." Ona kaşlarını çatıyorum, ama onun bu tavrına rağmen

içkimi sundu, ben yine de aldım. Ona ukala bir gülümseme vererek kaldırıyorum. "Teşekkür ederim!"

Bazen, onun mükemmel kahverengi gözlerine dikkatle bakıyorum, bir tür nezaket ya da saflık göstermeleri için dua ediyorum. Asla yapmazlar.

Çıplak bedenimi göstererek "Ne giyiyorsun?" diye soruyor.

Kalçalarımı alaycı bir şekilde oynatıyorum, bunu yaparken sikim kalçalarımı tokatlıyor. "Doğum günü kıyafetim."

Gözlerini deviriyor. "Hayır, barda ne giyiyorsun?"

Yanından geçerken poposunu çimdikliyorum. "Bu," diyorum odama girerken.

Pemberton sanki dünyanın en düşüncesiz adamıymışım gibi bana homurdanıyor. "Ciddiyim. Eşleşmek istiyorum!"

"Bu bir düğün değil, Pem. Bu The Grill," diye sesleniyorum ona, kıyafetlerimi karıştırıp bir kot pantolon ya da en azından temiz bir eşofman altı ararken.

"Beni hiç önemsiyor musun? Bir çift gibi görünmemizi istiyorum."

"Biz bir çiftiz," diye bağıriyorum ona ve sonra nefesimin altında "Bilmem ne çifti," diye mırıldanıyorum.

Küçümseyici mırıldanmalarını belli belirsiz duyabiliyorum. "*Pislik*" sanırım. "*Alkolik*" belki. "*Pislik*."

Temiz bir gömlek buldum. "Beyaz!"

Şimdi kapa çeneni.

Yarı temiz kot pantolonumu ve gömleğimi giymem SADECE beş dakikamı aldı - mükemmel bir kombinasyon. Ama şimdi majestelerini beklemeliyim. Bunu yaparken birkaç burbon daha içiyorum. Pemberton sonunda seksi vücudunu önümde sallayarak ortaya çıktı. Alaycı küçük sürtük. Üzerindeki daracık beyaz askılı elbisesi

olağanüstü kalçalarını ve muhteşem kıcını kavlıyor. Çok güzel görünüyor ve tabii ki ben de ona bunu söylüyorum. O da bana gülümsüyor.

Evden çıktığımızda saçlarım hâlâ nemliydi. Bu durum majestelerinin tepesini attırıyor ama ben önceki dört burbonumun etkilerini mutlu bir şekilde hissediyorum, o yüzden umurumda değil. The Grill'e giriyoruz ve tanıdık bir yüz arıyoruz.

"İşte oradalar." Çocuklara doğru işaret ediyor.

Jax'in gözlerini yakalayarak onu işaret ediyorum ve "Beni deli ediyor" diyorum.

Pemberton'ın gerçek bir baş belası olabileceğini çok iyi bildiği için kıkırdayarak başını sallıyor. Grubun etrafına baktığımda Erik'in özellikle keyifsiz görüldüğünü fark ediyorum. Kaşlarını çatmış, dudaklarını sıkıca büzmüştü.

Cüzdanımdan elli dolarlık bir banknot çıkarıp Pemberton'a uzatıyorum. "Bana bir JD ve kola getirir misin, güzelim?" Yanağından öpüyorum. İnsanların içinde bambaşka biri oluyor, neredeyse büyüleyici.

Neredeyse.

O bara doğru kaçıyor, ben de arkadaki masalardan birine geçip arkadaşlarla oturuyorum.

The Grill kampüste içki içmek için en iyi yer - The Basement Lounge dışında. Ama oraya gidemiyorum çünkü sadece kütüphane ile kafe arasındaki bir yeraltı tünelinden ulaşılabilir ve ben oraya inemiyorum. Küçük yerlerden nefret ederim. Ne zaman denesem kaslarım tutulur ve genellikle bayılırım. Kendimi bildim bileli böyleyim.

Ama The Grill'in iyi bir havası var. Burada diğer işletmelere göre daha gürültülü veya biraz daha sesli olabilirsiniz ve grubumuz bazen bu şekilde olma eğilimindedir.

Mekanın sahibi Marcus'un bize ayıracak çok vakti var gibi görünüyor, belki müdavimi olduğumuz için belki de diğer pek çok sarhoş öğrenci saygı duymazken biz ona saygı duyduğumuz için. Gerçi o bir diktatör, gerçekten sert bir hıyar. Birçok gözü yaşlı yeni barmaid'i teselli etmek gibi *ürkütücü* bir görevim oldu. Yaptığımdan değil.

hiç düşünmedim. Ama artık sürekli kadınlarla geçirdiğim günler sona erdi. Ben tek eşliyorum.

Jaxon sağlam bir karakter. Maço görüntüsünün altında aslında oldukça samimi ve ne yalan söyleyeyim, hassas biri. Biz de birlikte rugby oynuyoruz ve sporun aşırı rekabetçi doğası nedeniyle sahayı paylaştığınız çocuklara karşı zorunlu bir saygı düzeyi var.

Öte yandan Erik, derimin altına girebilir. Benim hoşuma gitmeyecek kadar sahte, çok tutucu. Sanki saklayacak bir şeyi varmış gibi. Bir keresinde Pembie ile yatmıştı, belki de kızgınlığım bundan kaynaklanıyor. Her ne kadar yardım edemesem de onda görüldüğünden daha fazla belirsizlik olduğunu hissediyorum - adam biraz mantıksız ve yoğun. Tüm bunlara rağmen, o hala benim dostum.

"Güzel konuşmadı, Slater, cidden. Sen tam bir çatlaksın. "Giderken beni izleyin, bayanlar." Jax yan tarafıma dirsek attı. "Seni sık kafalı."

Kıkırdıyorum. "Ben sadece insanlara istediklerini veriyorum." Dirseğimi masada Erik'in yanına yaslayarak, "Bu surat ne için dostum?" diye soruyorum.

Kısa bir an için dikkatini bana yöneltti. "Yok bir şey."

Jax omzuma kendi omzuyla vuruyor. "Küçük kız kardeşi birazdan oyun oynayacak," diye alay ediyor şarkılı bir sesle, "ve *endişeleniyordd*." Jax gülüyor. Ben de Jax'ın gülüşüne gülüyorum. "Ve o süper seksi!" diye ekliyor. Erik sertleşiyor ve biraz sinirli görünüyor, bu da beni daha da güldürüyor.

Evet, yoğun.

Havaya ne olduğunu, ne zaman bu kadar sıcak olduğunu ya da Pemberton'ın bize katılıp bana ne zaman içki verdiğini bilmiyorum. Tüm dikkatim az önce sahneye çıkan kız tarafından çalındı. Onu kapalı alanın içindeki ana taburede otururken izliyorum. Yanında elinde mızıka tutan bir kişi daha var ama grup arkadaşının neye benzediğini görecektense kadar dikkatimi kızın yüzünden çekmeyi başaramıyorum. Hatta cinsiyetlerini bile çözemiyorum. Kulaklarıma garip bir sıcaklık yayılıyor, ardından neredeyse acı verici bir şekilde alnıma çarpıyor.

JD'leri yavaşlat, Konnor.

Sanırım çocuklar sohbet ediyor. Boğuk sesler duyabiliyorum ama bana ulaşan bir şey yok. Gözlerimi kısarak ve yana doğru eğilerek onu daha kesintisiz bir şekilde görmeye çalışıyorum. Sade görünümlü kahverengi bir gitar alıyor. Gitar penasını dişlerinin arasına yerleştirdiğinde, duruşumu yeniden ayarlama ihtiyacı hissediyorum. Her bir teli test etmeye, gerginliğini ayarlamaya başlıyor. Konsantrasyonu ve enstrümanı değerli bir şekilde tutuşu büyüleyici.

Ve . . . tanıdık.

Uzun dalgalı sarı saçları omuzlarının arkasında dalgalanıyor; birkaç tutamı göğüslerinin üzerinde sallanıyor. . olağanüstü göğüsleri.

Kahretsin, ne zamandır bakıyorum?

Bakışlarımı ondan çeviriyorum, kimsenin beni bakarken yakalamadığını teyit etmek için etrafıma bakıyorum. Ama gözlerim yine ona sabitleniyor.

Sanırım kahverengi gözleri var; mesafe görüşümü sorunlu hale getiriyor. Uzun zamandır görmediğim bir zarafeti ve saflığı var. Çıplak kalçalarını hafifçe birbirine bastırmış, gitarını uygun bir şekilde kucağına yerleştirmiş. Üzerinde beyaz puantiyeli kısa siyah bir elbise ve güzel bacaklarını uzatan soluk topuklu ayakkabılar var. Yanakları hafif bir kızıl tonunda parlıyor ve tereddütü buradan bile görülebiliyor. Gergin ve bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey.

Kahretsin, çok çekici.

Mikrofona konuşuyor ve Erik'in birini susturduğunu duyuyorum. "Merhaba, benim adım Blesk Bellamy. Bu şarkının adı "*Kahraman Çocuk*"."

Sesi bana sertçe çarpıyor; nefesim bir anda kesiliyor. Uzun, zarif parmakları gitarı tıngırdatmaya başlıyor ve ortaya çıkan melodi tatlı, kadınsı ve folky. Etrafımdaki havayı kalınlaştıran acılı bir armonik kadans. Şarkı söylemeye başlıyor:

Sen gerçek olabilirsin; ben de ihanet.

*Ben fırtına olabilirim; sen de mevsim. Saat 3'te
hava hala karanlık, sebepsiz yere karanlık.*

*Yapmayı planladığımız her şeyi yapalım, Ne
istediğimizi hatırlayalım.
Kahraman oğlum.*

*İsimsiz bir
kahraman, ünsüz
bir kahraman,
Tüm yanlış sebepler için
kahraman, Benim oğlum
kahraman. Benim kahramanım.*

*Sen arayan olabilirsin; ben kardeş olabilirim,
ben cevap olabilirim; sen soran olabilirsin,
Sözlerimizi dinleyiciden saklayalım,*

*Şarkı söyleyelim ve dans
ediyormuş gibi yapalım, Genç
olalım ve şansımızı deneyelim,
Kahraman oğlum.
Ohhhh gördüğüm en güçlü çocuk.*

*İsimsiz bir
kahraman, ünsüz
bir kahraman,
Tüm yanlış sebepler için
kahraman, Benim oğlum
kahraman. Benim kahramanım.*

*Sen av köpeği olabilirsin; ben terbiyeci
olabilirim, ben yolculuk olabilirim; sen yolcu*

olabilirsin, Hadi o meçhul avcıdan kaçalım.

*Sonunda özgür olma sırası
sende. Bunca zamandır hep
bendim,
Kahraman oğlum.*

Ohhhh gördüğüm en güçlü çocuk.

*Ve kaçacağız pençesiz tilkiden, Zinciri
çözüp açabiliriz o kutunun kilidini, Kör
taşlarla parçalayalım isimlerimizi, Ta ki
yok olup gidene ve kimse konuşmayana
dek.*

*İsimsiz bir
kahraman, ünsüz
bir kahraman,
Tüm yanlış sebepler için
kahraman, Benim oğlum
kahraman. Benim kahramanım.*

*İsimsiz bir
kahraman, ünsüz
bir kahraman,
Tüm yanlış sebepler için
kahraman, Benim oğlum
kahraman. Benim kahramanım.*

OLAĞANÜSTÜ, güzel ve hamdı. Sonlara doğru gözleri duyguyla parlıyor. Garip bir nedenden dolayı benimkiler de öyle.

Birkaç şarkı daha çalışıyor, çoğu cover. Nadiren başını kaldırıyor ama kaldırdığı anlardan birinde gözlerimiz birbirine kilitleniyor. Çalınmış bir an

geçiyor ve hiç bitmeyecek gibi görünüyor, sonra bitiyor ve bir Şekilde çok ani oluyor.

Seti sona erdiğinde havadaki yk azalıyor ve nihayet ciğerlerime yeterli miktarda hava ekebiliyorum. EŞyalarını toplamak için meldiğinde

gitarı çantasına koyarken, beyaz külotuna bir an gözüm takılıyor. Ayağa fırlamak ve onu aval aval bakan herkesten korumak için açıklanamaz bir istekle doluyorum.

"Beyaz. Bakire." Jax gülüyor ve onu dikkatle izlerken dirseğiyle bana vuruyor.

Siktir git, Jax.

"Bu senin kız kardeşin mi, Erik?" İçinde bulunduğu garip trans halini gözlemleyerek soruyorum.

Benim içinde olduğumdan farklı değil.

Bana bakıyor. "Evet," diye cevap veriyor, sonra ona doğru yürüyor. "Gidip onu getireyim."

Pemberton elini omzuma koyup boynumu öptüğünde beni korkutuyor.

"Hey, benim yeşil gözlü oğlum. Bir yere gidip öpüşmek ister misin?" Sevimli davranıyor ve bu genellikle doğrudan kasıklarımın yankı buluyor. Ayrıca, istediğim her şeyi yapabilecek kadar çakırkeyif görünüyor. Yine de cevap olarak başımı salladığımda kendimi şaşırtıyorum.

"Hayır, Pem," dediğimi duyuyorum, beynim bunu algılamadan önce. "Erik'in kız kardeşiyle tanışmak istiyorum."

Az önce kız arkadaşına ne dedim ben?

Alay ediyor. "Onunla zaten tanıştım. Sıkıcı ve sıkıcı, inan bana. Hiç kişiliği yok."

Kaşlarımı çatıyorum. "Kibar ol. O Erik'in kız kardeşi." Gözleri açılıyor ve sinirlendiğimi anlıyorum. Pemberton'ı tanıdığım için kıskandığına bahse girerim.

Dişlerini birbirine kenetliyor ve içinden konuşuyor. "Benimle bu tonda konuşma. *Ne için?* Tanımadığın bir kız için mi?"

Evet, kıskandım.

Onun aynı derecede sinir bozucu ve muhteşem yüzüne bakıyorum. "Pemberton, diğer kızlarla iyi geçinmeyi öğrenmelisin."

Başını bana doğru eğiyor. "Konnor," diye fısıldıyor kulağıma, beni yemliyor. "Eğer hemen dışarı çıkıp ağzıma boşalmazsan

bulacak birini. . ."

Sikeyim.

Çünkü PEMBERTON birkaç saat sonra ayakta zor durabiliyor.

İçecekler, onu yatakhaneğine geri götürüp yorduğumda yatmaya ikna etmek kolay oldu. Ona hazırladığım sıcak su şişesine sarıldı ve hemen uykuya daldı. İçki sonrası baş ağrısı için yatağının başucuna bir bardak su ve biraz Panadol bıraktım. Koza gibi sarılmış halde inanılmaz görünüyordu. Sağlıklı. Gardiyan yoktu. Sadece o.

Pem'den ayrıldıktan sonra, The Grill'e çok yakın olan ve ön merdivenlerini görebildiğim Boe's Kebabs'a gidiyorum. Siparişimi beklerken Erik'in kız kardeşinin barın hemen dışında tek başına oturduğunu fark ediyorum. Göğsüm sıkışıyor ve kendimi ona doğru yürürken buluyorum.

"Hey, Slater! Kebabın!" Boe sesleniyor.

Döndüm ve koşarak elinden aldım. "Üzgünüm, Bozo."

"Sorun değil. Sana yine taksi çağırmamı ister misin?"

"Yok, aslında iyiyim." Evim kampüse otuz dakikalık yürüyüş, on beş dakikalık koşu ve bir saatlik sarhoş tökezleme mesafesinde. İkincisi benim baskın tempom gibi görünüyor. Bu gece kendimi nispeten oyunda hissediyorum, gerçekten olduğum gibi bir profesyonel gibi alımımı aralıklı hale getirdim.

Takdirle başımı sallıyorum. "Bunun için teşekkürler," diyorum ve gururla elimde tuttuğum dünyanın en iyi kebabını gösteriyorum. Boe's Kebabs'ın sıradan bir zincirle alakası yok. Sadece serbest dolaşan tavuk kullanıyor ve her bir kebabın sunumuna gerçekten alışılmadık bir özen gösteriyor. Serbest dolaşan ürünlere karşı bir zaafım var. Yumurta, tavuk, domuz eti. Bu durum çoğu zaman yemek yemeyi zorlaştırıyor ama bu konuda tereddüt etmeyeceğim. Hiçbir canlı hayatı boyunca kafeste tutulmamalıdır.

Geri dönüp tekrar Erik'in kız kardeşine doğru yürüyorum. Ona yaklaşıırken yavaşlıyorum. Gözleri kapalı ve içgüdüsel olarak göğsüm ağrıyor. Ona bir metre yaklaştığımda bakışlarını kaldırıyor. İri kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda nefesim kesiliyor.

Çılgınca güzel.

Aptal gibi boş boş durmamak için bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Selam," diyorum, her zamanki karizmamdan yoksun bir şekilde. "Ben Erik'in eşiyim. İyi misin?" *Kendini toparla.*

Gözleri geniş - hülyalı ve geniş - ve uzun, kemerli siyah kirpiklerle çevrili.

"Evet, teşekkür ederim. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım vardı." Gitmek için döndüm. "Oh, gitmemi ister misin?"

"Hayır," diyor o kadar hızlı ki göğsümde bir sıcaklık hissediyorum.

"Ben Blesk'im." "Evet, biliyorum. Ben de Konnor."

"Evet." Belli belirsiz gülümsüyor. "Biliyorum."

Basamakta onun yanına oturdum. Sokak lambaları karanlıkta bizi aydınlatıyor. Zarif ve kıvrımlı, olağanüstü bir kadın. Profilinin bir kısmı altın rengi saç perdelerinin ardına gizlenmişken bana bakıyor. Genelde esprili bir konuşmacının timsaliyimdir - ben Konnor Slater'ım - ama Blesk beni garip bir şekilde tanıdık bir şaşkınlık içinde dondurdu.

Derin bir nefes alıyorum, sonra da "Sorun ne?" diye soruyorum.

Yanağındaki bir damla gözyaşını silerken bana inandırıcı olmayan bir sırıtış atıyor. "Sadece o şarkıyı çalmayı sevmiyorum."

"Hangisi?" Ben soruyorum.

Bana göz kırpmıyor ve tereddütünü yutmasını izliyorum. "Hero Boy."

"Bu harika bir şarkı," diyorum, onu teselli etmeye çalışarak. Bilmiyorum.

neden bu kadar üzgün olduğunu. Neden bu kadar üzgün olduğunu neden önemsediyimi bilmiyorum ama onu daha iyi hissettirmek benim sorumluluğummuş gibi hissediyorum.

Sesi biraz titreyerek şöyle diyor: "Genelde başkalarıyla çalmam. Ben bir solistim."

"Mızıkanın sesi harikaydı, gerçekten." Dizlerimin üzerinde öne doğru eğilerek onu inceleme fırsatını değerlendiriyorum. O üzgün küçük bir şey. Görmek berbat.

"Evet, belki. Sadece başka birinin çalmasını istemiyorum."

Anlamıyorum ama *bir şekilde* anlamam gerektiğini hissediyorum. "Marcus'la konuşmamı ister misin?"

Ne yapıyorsun, Konnor? Marcus karıştığın için kıcına tekmeyi basar.

"Hayır, teşekkür ederim," diye mırıldanıyor.

Phew.

"Tamam," diyorum. Lanet olası bir kedi dilimi falan kapmış gibi görünüyor çünkü lanet olası bir moron gibi kebabımı tutuyorum. Domateslerin suyu dürümü vıcık vıcık yapıyor; yesem iyi olacak.

Güzel kız. . kebab. . . Güzel kız. . kebab.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?" Ona sorduğumu duyuyorum.

Kız kebaba karşı: 1-0.

Gözleri parlıyor, hüznü hafifçe kayboluyor. "Evet."

Bir süre sessizlik içinde yürüyoruz, normalde bu sessizliği şakalar ve yorumlarla doldururdum. Ama bu garip bir şekilde rahat. Artık çamurlaşmış kebabımı atmak için hızla patikadan sapıyorum. Yazık oldu. Büyük ihtimalle şimdiye kadar yapılmış en iyi kebab olabilirdi.

Bu yolları avucumun içi gibi bilirim. Pemberton'la, Jax'le, sayısız kızla defalarca yürüdüm. Ama bu gece değişmiş gibiler. Tıpkı benim hissettiğim gibi.

Blesk arada bir burnunu çekiyor. Ağlamasından nefret ediyorum. Gözyaşlarını silmek için parmaklarını kullanırken, elimi kaldırıp onun yerine gözyaşlarını silme isteğimi dizginlemek zorunda kalıyorum. Rüzgâr saçlarını savurmaya başlıyor. Saçlarını toplayıp elinde tutuyor ve bir omzundan aşağı dökülmesine izin veriyor.

Onu neşelendir, Konnor.

"Ah... Hadi bunu tekrar yapalım," diye öneriyorum, aniden yüzümü ona dönerek.

O da benim duruşuma uyuyor ve kaşlarını çatarak bana şüpheyile bakıyor. "O...tamam." Duraksıyor. "Yine ne yapacaksın?"

"Burada bekle."

Döndüm ve ondan uzaklaştım. On adım sonra geri dönüyorum. Hareket etmemişti ama başı biraz daha yukarıda, gözleri biraz daha genişti. Bir an donup kalıyorum, onu incelemek için zaman ayırıyorum. Küçük siyah elbisesi gövdesini sarıyor ve belinden dışarı doğru genişleyerek onu hem tatlı hem de seksi gösteriyor. Sahte bir güvenle ayakta dururken uzun kıvrımlı bacakları ortaya çıkıyor. Masumiyet ve sinirler gözlerinde zıplıyor. Olağanüstü güzel.

Tam bir sık kafalı gibi davranma ve kimsenin beni görmemesini umma zamanı.

Bakışlarımı kaçırıyorum ve adımlarıma çalım katarak ona doğru yürüyorum. Dudaklarından küçük bir kıkırdama çıkıyor ve bu tek başına tüm performansa geliyor. O küçük ses göğsümü dolduruyor, tıpkı birkaç saat önce onun sesinin yaptığı gibi.

Ona hafifçe çarptım. "Oh, hey, özür dilerim. Seni orada görmedim." Gözleri daha da açıldı.

"Ben Konnor. Ben bir alkoliğim. Kısa yollarda uzun ve anlamsız yürüyüşleri severim. Bir tele pazarlamacıdan daha fazla takıntım var ve mızıkacılarımdan nefret ediyorum, nefret ediyorum, *nefret* ediyorum. Nedenini bilmiyorum. Sadece yap."

Biraz gülümsüyor. "Ben Blesk'im ve mızıkacılarımdan nefret etmiyorum."

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Gerçekten mi? Huh. Belki de sevdiğim bir mızıkacı sanatçısıyla tanışmamışımdır."

"Daha fazla dışarı çıkmalısın. Her gün sevdiğim yeni bir mızıkacı sanatçısıyla tanışıyorum."

Gülüyorum. "Bana çıkma mı teklif ediyorsun?" Çenesi düştü.

"Ne? Hayır."

"Oh, sadece düşünmüştüm. . ." Şaşkınlık numarası yaparak ona bakıyorum. "Utangaç olmana gerek yok. Az önce bana seninle çıkmam gerektiğini söylediğine eminim. Genelde böyle şeyler yapmam ama yapacağım çünkü çok tatlısın."

Gülümsemesi büyüyor. Yükseliyorum.

Gülümsemesi. . . O gülümseme.

"Çok klişesin Konnor," diyor gülümseyerek.

"Biliyorum. Kimseye söyleme," diyorum. "Bu sokaktaki itibarımı tamamen mahveder."

Kirpiklerini bana doğru savuruyor ve kalbim küt küt atıyor. "Sırrın benimle güvende."

"Peki, ne okuyorsun?" diye sordum. Sırıttı. "Müzik."

"Güzel. Seçmeli derslerin neler?" Bir saat önce geçtiğimiz bir yerin önünden geçiyoruz. Fark etmemeye çalışıyorum.

Bu gece, keşke kampüs daha büyük olsaydı.

"Çocuk Gelişimi 123 ve Yeni Başlayanlar için Müzik Eğitimi 103 derslerini alıyorum" diyor. Geçen bir saat boyunca tavırları değişti; daha çok gülümsüyor, daha çok konuşuyor ve hatta gülüyor. Bunun için kendimle biraz gurur duymaktan kendimi alamıyorum.

"BEM, Yeni Başlayanlar için Müzik Eğitimi 103, benimkilerden biri," diyorum göstermem gerekenden daha büyük bir hevesle.

Yine kıkırdıyor; soğukkanlılığım azalıyor. Bunu yapan o lanet kahverengi gözler.

"Ne demek 'benimkilerden biri'?" diye soruyor. Yürürken elbisesi kalçalarının üzerinde sallanıyor ve şu anda esrarengizmiş gibi davranamıyorum bile çünkü bana mümkün olduğunca değerli zamanını ayırması için çaresizim.

"Ben yüksek lisans öğrencisiyim. Bu benim derslerimden biri, bu yüzden benden özel ders alabilirsiniz."

"Gerçekten mi?" Sesi çok neşeli; bu onun için çok hoş bir ton.

"Evet, üçte bir ihtimalle beni yakalayacaksın," diye anons ediyorum.

Tek bir saç telini kulağının arkasında döndürüyor. "Bana karşı nazık olur musun?"

Ah, kahretsin! Benimle flört mü ediyor?

Keşke bu kadar çok gülümsemeseydim; yanaklarım ağrımaya başladı. "Eğer seni öğrenci olarak alırsam-" Söylemeyi planladığım 'evet' kelimesinde duraksadım. "Hayır. ."

Kısa bir nefes alıyor, sonra bana dönüp öyle geniş bir sırtıyla bakıyor ki dilinin dişlerinin arasından çıktığını görebiliyorum. Çok şirin. "Neden olmasın?"

"Çünkü sen başka türlüünü istemezdin."

Burada bir inanç sıçraması yapıyorsun, Konnor.

Bir süre sessiz kaldı, ben de "Haklı mıyım?" diye sordum.

Pembenin en eşsiz rengi yanaklarını aydınlatıyor. "Evet, seni hayal kırıklığına uğratmayı planlamıyorum."

Kıkırdıyorum. "Bak, kardeşini çok iyi tanıyorum, bu yüzden senin için çıtayı çok yükseğe koymadım. İyi olacaksın."

"Oh, çok düşüncelisin." Sesine alaycılık karışıyor ve dirseğiyle şakacı bir şekilde bana vuruyor.

"Özel kanepe." Kendimi beğenmiş bir şekilde gülüyorum. "Beni diğer mezunlardan ayıran şey gerçekten de bu."

"Kız öğrencilerinizle kampüste uzun ve anlamsız yürüyüşler yaptığınızı sanıyordum," diye takılıyor.

"Ouch." Kıkırdıyorum, onun arsız sırtışına gülümsüyorum.

"O da var." Birbirimize sırtıyoruz ve her parçam hafiflemiş hissediyor.

"Neden liseden üniversiteye doğrudan geçmediniz?" Sorguluyorum. Okullu gibi görünmüyor.

Gülümsemesi hafifçe kayboluyor ve sorunun bu tepkiye neden olmasından nefret ediyorum. "Annem hastaydı. Birkaç yıl önce öldü."

"Lanet olsun." Dönüp ellerimi iki omzuna koyuyorum, böylece yüz ifadesini inceleyebiliyorum. "Çok üzgünüm, Blesk."

Titriyor ve parmağımın köprücük kemiğini hafifçe okşamasını izlemek için aşağıya bakıyor. Tüyleri diken diken oluyor. İçimde bir şeyler değişiyor ve rahatsızlık ile sakinliğin bir karışımını hissediyorum.

Boğazını temizleyerek, o güzel gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor. "Sen ve Pembie ne zamandır birliktesiniz?"

Tutsak ettiğim tüm hava, kız arkadaşımından bahsedilince dışarı fırladı. Şu anda var olmaya ve az önce yatağında bıraktığım kızı unutmaya çalışıyordum. Ellerimi yanlarıma indiriyorum ama her biri Blesk'in teninin yasını tutuyor.

Kabaca iç çektim. "Pembie ve ben. . ." Uygun ifadeyi düşünmek için duraksıyorum. Onun beni dairem için, benim de onu vücudu için kullandığımı itiraf etmek istemiyorum. "Geleneksel anlamda birlikte değiliz. Yine de oldukça sıradan. Bilirsin işte."

Ezik. Çok, çok, ezik Konnor.

Bana bilmiş bilmiş bakarken dili dişlerinin arasından görünüyor. "Sadece ne kadar zamandır birlikte olduğunuzu sordum, Konnor." Sonra gülüyor

karnından. Benim zararına olması umurumda değil. Hatta hoşuma gidiyor. "Doğru, çok fazla bilgi," diye kıkırdıyorum. "Yaklaşık bir yıl, sanırım."

Köşeyi döndüğümüzde Grill tekrar görüş alanımıza giriyor ama Erik'in parıltısının gölgesinde kalıyor. Girişteki basamaklar karanlık, ama yine de bana yeni bir tane atmaya hazır olduğunu açıkça görebiliyorum. Saldırganlığı dalga dalga yayılıyor. Başını sallayarak ve kaşlarını çatarak bize doğru yürüyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Blesk'i dirseğinden tutup kendine doğru çekti ve benden uzaklaştırdı.

Kolunu onun elinden kurnazca çekmeye çalışırken ona bakakalıyor. "Erik." "Vay canına, sorun ne?" İçimdeki mağara adamını kontrol etmeye çalışarak soruyorum.

"Kardeşini bırak, dostum."

"Blesk'ten uzak dur! O senin elde edeceğin bir ödül değil," diye

homurdanıyor.

Blesk'in duygusuz sözlerine tepkisini görmek için ona bakıyorum. Tanrım, umarım bunun böyle olmadığını biliyordur. Biraz üzgün görünüyor - sadece birkaç dakika önce yüz ifadesinde gördüğüm ışıltı sönmüş. Onu kaybettirdi. Bu beni tedirgin ediyor, dikkatimi dağıtıyor. Gözlerim parmaklarının kızın tenine battığı yere kayıyor ve onları koparma ihtiyacı duyuyorum.

"Ona bakma," diye tıslıyor. "Bana bak."

"*Dikkat* et, Erik!" Ellerimi iki yanımda yumruk yaparak uyarıyorum. "Blesk'in gitmesine izin ver."

"Bana Blesk'le ne yapacağımı söyleme. Pembie karanlıkta başka kızlarla dolaşmana ne derdi?"

"Sik kafalının teki oluyorsun, Erik. Kardeşini bırak gitsin."

Sadece bana doğru adım atmak için onu bırakıyor. "Yani bütün gün Pembie'yi beceriyorsun ve sonra yatağa girdiğinde kız kardeşimin peşinden mi geliyorsun?" Hırlıyor ve beni göğsümden itiyor.

Nefes nefese kalan Blesk ağzını kapatır. Gözleri yaşlarla doluyor. Ona bakıyorum, sessizce ne yapmam gerektiğini soruyorum. Onu bayıltmak istiyorum. Soğuk.

Başını yavaşça, yalvarırcasına sallıyor. Belli ki dövüşmekten hoşlanmıyor, herifler onu ezdiğinde tahrik olan Pemberton'ın aksine. Aynı adamlar. Çok farklı bir kız. Tamamen farklı bir durum. Geriye doğru birkaç adım atıyorum, azı dişlerim yavaşça birbirine sürtünüyor.

Misilleme yapma.

"Çok fazla içtin, Erik. Eve yürü! Kız kardeşine götlük yapma."

Kafasını koparmadan önce biraz stres atmam gerekecek. Blesk'e son bir kez bakıp, onunla yalnız kalmaktan rahatsız olmadığından emin olduktan sonra dönüp uzaklaşıyorum. Kollarımdaki tüm kaslar öfkeyle seğiriyor. Ondan -ve ondan ve ikisinden birlikte- mümkün olduğunca uzaklaşmam gerekiyor.

Isı içime yayılıyor ve nefesimin altında homurdanıyorum.

"Kahrolası Erik! Siktiğimin Erik'i!"

Tüm olay zihnimde bozuk bir plak gibi tekrarlanıyor. Gözlerinde gördüğüm o incinmiş bakış beni öfkелendirdi. Yolun karşısına geçip eve doğru koşmaya başladım.

Neden böyle davransın ki?

Adamın benimle bir sorunu olduğunu biliyordum ama tepkisi aşırı görünüyordu.

- Onun için bile. Blesk'in üzgün küçük yüzünü tekrar hayal ettiğimde, yana doğru sarsılıyorum ve öfkemi bir çöp kutusundan çıkarıyorum. Çöp kutusu yüksek sesle tangırıyor ve içindekileri etrafa saçarak yolun karşısına yuvarlanıyor. Yumruğumu bir ağaca fırlatıyorum. Bir tıslama gırtlığımdan içeri giriyor. Acı kafama bir kurşun gibi iniyor. Elimi sallayarak acıyı uzaklaştırmaya çalışıyorum ama yumruğum şişmeye başlamış bile. Parmak eklemlerimden kan damlarken, ağaca kaşlarımı çatıyorum. Sorun yok.

Tree Konnor'a karşı: 1-0.

Acıya rağmen, dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşılıyorum. Blesk ve Erik'i düşünmekten daha iyi. Onu onunla bıraktığım için zihnimin pişmanlıkla dolmasından daha iyi. Hissettiğim rahatsız edici seviyedeki kıskançlığın farkına varmaktan daha iyi.

Onu tanımıyorum bile.

Evet, acı tüm bunlardan daha iyidir.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

blesk

ELISE'in alarmı çaldığında, Katy Perry'nin "Firework" şarkısı çalarken, gözlerim şimdi evim dediğim soluk ışıklı yurt odasına dalıyor. Dün gecenin nasıl bittiği gözümün önüne geliyor. Erik'in Konnor'u itmesi. Konnor'un veda etmeden uzaklaşması. Benim onları durdurmak için hiçbir şey yapmamam.

Erik ve ben yurda dönerken neredeyse hiç konuşmamıştık ama buna gerek de yoktu. Erik tek bir bakışıyla kapsamlı bir ders verebilir. Konnor ve Erik *arkadaşlar* ama yine de karşılıklı saygı duymadıkları çok açık. Birbirlerinden hoşlanıp hoşlanmadıkları ise henüz belli değil. Erik'in tarif ettiği 'Konnor karakteri' bir saat boyunca birlikte yürüdüğüm Konnor ile aynı değil. O Konnor çok tatlıydı. Komikti.

Telefonuma uzanıp saate bakıyorum: Sabah 9:00. Neyse ki saat 2:30'a kadar dersim yok. İki cevapsız arama ve iki mesaj var, hepsi de Erik'ten.

İlki şöyle diyor: *Dün gece için özür dilerim, Blesk. Seni bulamayınca çıldırdım. Bugün dersten sonra konuşuruz.*

Ve ikincisi: *Lütfen telefonunu aç ki iyi olduğunu bileyim.*

Erik'i davranışlarından dolayı affetmeye hazır değilim. Ve eğer geçmişteki davranışlarım gelecekteki davranışlarım üzerinde herhangi bir etkiye sahipse, o zaman hazır olana kadar ondan uzak durmam en iyisi olacaktır. Kardeşimle tartışmam. O

benim için çok şey yaptı ve ben de ona çok şey yaşattım. Onu affetmek gerçekten tek seçeneğim. . . Ama henüz buna hazır değilim.

Yuvarlanan Elise alarmını kapatıyor, sonra bana bakıyor. Telefonumu çenemin altına sıkıştırmış, yataklarımızın arasındaki halıya bakmaya devam ediyorum.

"Hey," diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde. "İyi misin? Dün gece ağlıyordun. Seni duydum." Dağınık yatak saçları gevşek bir topuzla çok güzel olmuş ve gözleri gözlükleri olmadan daha da mavi görünüyor.

Yorganın altına daha da girdim. "Evet, ben iyiyim."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor, ellerini yüzünün altına sıkıştırarak. "Söz veriyorum mükemmel bir dinleyiciyimdir."

Kıkırdıyorum. Önceki konuşmalarımız göz önüne alındığında, bu ifade oldukça komik görünüyor. "Eminim öylesindir."

Bana hüzünlü bir yarım gülümseme veriyor. "Bir oğlan hakkında mı?"

İki kişi hakkında.

Yüzümü yabancı beyaz tavana dönüyorum. Görünüşe göre çok uzun süre sessiz kaldım çünkü bir cevap beklemiyor.

"Bana ihtiyacın olursa ben buradayım," diyor kararlılıkla. "Birlikte duşa gitmek ister misin?" Pembe yatak çarşaflarını geri çekiyor ve odanın diğer ucuna doğru ilerliyor. Tuvalet malzemelerini toplamasını izliyorum. Asık *suratından* anlaşılıyor ki, *The Perks of Being a Wallflower* (Saksı Olmanın Faydaları) tarzında bir ilişkiyi paylaşmamızı istiyor; takıldığımız, en iyi arkadaş danslarının koreografisini yaptığımız ve erkekler hakkında dedikodu yaptığımız bir ilişki. Keşke ona bunu verebilseydim.

Keşke ben de bunu isteseydim.

Yatakta doğrulup mavi pamuklu battaniyemi kalçalarımın kadar itiyorum ve iki avucumla yüzümü ovarak hayata döndürüyorum. Yavru kedi desenli geceliğime bakıyor, parmak uçlarımla desenleri takip ediyorum. Dün gece o kadar sersemlemiştim ki geceliği giydiğimi bile hatırlamıyorum. Babam bana her zaman yaşıtılarına göre daha genç giyindiğimi söyler. Benim mazeretim ise modanın gelişiminden oldukça mahrum bırakılmış olmam, bu yüzden belirleyici trendim henüz oluşmadı. Büyürken fazla paramız yoktu, bu yüzden uzun bir süre

ikinci el giyim mağazalarından alışveriş yapardım. Mücevher bulma konusunda oldukça iyiydim, gerçekten.

Kapıya doğru ilerleyen Elise aniden bir şey almak için eğilir. "Blesk, burada senin için bir şey var!"

"Ne yazıyor?" Yataktan kaydım ve ona doğru yürüdüm. Omzunun üzerinden notu okurken yanaklarım kızarıyor.

*Blesk,
Umarım sizi çok fazla tiz seslere alıştırmamışımdır.
İyi haber şu ki, çita artık çok düşük,
Erik sana en azından bir ayrıcalık garanti etti.
Tek yapman gereken gelmek, ben de
geleceğim.*

"Bela neden böyle yazılıyor? Ve bu küçük şekil de ne?" Elise bana hem notu hem de küçük siyah dikdörtgen bir kutu uzatarak soruyor. Parlıyorum, yanaklarım daha da ısınıyor. O yüzümü incelerken ben de alt dudağımı ısırıyor, kaçışan tuhaf sırıtışımı gizlemeye çalışıyorum.

"Bu bir müzikal gönderme." İç çekiyorum. "Bu şekil bir dinlenme. O.. . bayat."

Sırıtışımı taklit ederek bana bakıyor. "O mu?"

"Evet. ." Gülümsüyorum. "O."

Sıkıca tuttuğum kutuyu işaret ederken dudakları daha da geriliyor.

"İçinde ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum şakacı bir şekilde, beklentiyle kaşlarımı kaldırarak. "Hadi öğrenelim."

Yatağıma oturup işaret parmağımy kutunun üzerindeki oymaların üzerinde gezdiriyorum. Elise yanımda sessiz dururken, kutuyu yavaşça açıyorum. İçinde parlak, gümüş bir mızıka var. Bir elimle kalbimi kapatıp nefes veriyorum. Bu çok *tatlı*. Nefesimin altında mırıldanıyorum, "Neden? Kim bu adam?"

"*Vay canına,*" diyor Elise. "Daha bir gündür buradasın ve şimdiden erkeklerden hediyeler alıyorsun. Bunu sana neden verdi?"

Tekrar iç çekerek rahatlıyorum, omuzlarımı yuvarlarken nefes veriyorum. "Böylece öğrenebilirim," demeyi başarıyorum. "Ve solo çalabilmek için." Yanaklarımda aptalca bir gülümseme beliriyor. Mızıkayı göğsüme doğru kaldırıp hızla atan kalbime karşı sıkıca tutuyorum. Neredeyse ağlamak istiyorum ama ağlamıyorum. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu *bilmesine* imkân yok. Ona teşekkür etmeliyim, özellikle de dün gecenin bitiş şeklinden sonra. Bu karşılık veremeyeceğim kadar güçlü bir hediye.

Benim bir ödöl olduğumu düşünmüyor.

Kabul bürosundaki bankonun arkasındaki **byan** benden hoşlanmıyor, ya da belki de dünyadan hoşlanmıyor, ama her iki durumda da küçümsemesi gözlüklerinin üzerinden bana bakışından belli oluyor.

"Ben sapık değilim." Ona geniş dişli bir gülümseme veriyorum. "Sadece Bay Slater'ın bir dersi var ve onunla iletişim kurmanın bir yolunu bulmam gerekiyor."

"Öyle mi. Bu. Doğru mu?" Beni tepeden tırnağa inceleyerek kıs kıs gülüyor. "Bay Slater'ın *parmaklarına* ihtiyacı olan çok sayıda kız öğrenci var gibi görünüyor." Uzun telli parmakları 'parmak' derken tırnak işareti yapıyordu.

Bahse girerim onlara tüm notaları ve müzik aletlerini bırakmamıştır.

Bana çaresiz bir fahişeymişim gibi bakıyor.

"Bayan . . . ?" Elise araya giriyor ve masaya doğru eğilerek kadının hırkasına iştirilmiş isim etiketini okuyor. "Mckenzie. Bayan Bellamy'nin

cüzdanı Bay Slater'da. Dün gece barda unutmuş ve o da bulmuş. O oynuyor

Salı ve Cuma günleri orada. Kontrol edebilirsin. Onu aradı ve evinden almasını söyledi." Jenga blokları gibi üst üste dizdiği yalanları durdurmak için karnına hafifçe dirsek atıyorum. Bakışlarını Bayan Mckenzie'den ayırmadan beni savuşturuyor. "Bay Slater ona adresini vermiş ama adresi kaybetmiş ve ona ulaşmanın hiçbir yolu yok. Bu gece hastanede *ölümcül hasta* büyükannesine veda etmesi gerekiyor ve taksi için parası yok. Tek ailesi o-"

"Pekâlâ! Tanrım, kızlar," diye çıkışıyor Bayan Mckenzie ve Elise'in konuşmasını engellemek için elini kaldırıyor. Bilgisayarına bakarken kaşları çatılır. Çeşitli tuşlara basarken sinirli bir şekilde ofluyor. Elise'in yalanlarına inanmadığı kesin.

Elise'e gizlice göz atarken, 'soğukkanlılık' kelimesine yeni bir anlam kazandırırken küçük bir *eeeeek* sesi çıkarıyorum. O proaktif küçük bir entrikacı; akli başında olması bana bunun onun ilk rodeosu olmadığını söylüyor.

Bu kızdan kesinlikle hoşlandım.

Bayan Mckenzie bize bakıyor ve dostça olmaktan çok patronca bir gülümseme taklidi yapıyor. "Buyurun kızlar." Masanın üzerine bir kâğıt bırakıyor ve benim kâğıdı cebime atmamı izliyor.

"Teşekkür ederim, Bayan Mckenzie. Sizinle bu zamanı geçirmek gerçekten büyük bir zevkti." Çarpık bir sırıtışla kıkırdıyorum. Alaycılığım karşısında sağ kaşını kaldırıyor ve yanaklarım yanmaya başlıyor. Bu iğneleyici sözlerin az önce ağzımdan çıktığına inanamıyorum.

"Güle güle." Elise elimi tutuyor ve beni hızla ofisten çıkarıp koridora doğru sürüklüyor. İkimiz de koridorda koşuyoruz, kollarımız sallanıyor, adrenaline dolup taşıyoruz ve gülüyoruz. En son ne zaman böyle güldüğümü hatırlamıyorum. Avluya ulaştığımızda durduk. Kıkırdamalar arasında nefes nefese, dikişler ve spazmlarla gergin olan karnımı tutuyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, bu çok hoş bir duygu.

"Çok ciddi olmaya çalışıyordum ama sen. . . aman Tanrım." Elise kahkahalarını bastırmaya çalışırken pantolonunu indiriyor. "*Bu gerçek bir zevkti,*" diye espri yapıyor,

Beni taklit ediyor. İkimiz de çimlerin üzerine yığıldık.

Bazıları şu anda güneşin yoğunluğunu gizleyen ince kabarık bulutlarla noktalı mavi bir gökyüzüne bakıyoruz. Rüzgâr etrafımızdaki ağaç dallarını karıştırıyor.

Ona bakmak için bir omzumun üzerine kıvrılıyorum. "Bunu daha önce de yapmıştın. ." Hâlâ ağır ağır nefes alıyor, sırtıyor. "Kız arkadaşlar böyle yapar."

"Sanırım. . ." Ona en minnettar gülümsememi gösteriyorum. "Sanırım daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

liz

On altı yıl önce.

KIZ bu kez gözyaşlarını **durduramıyor**, gözlerini ne kadar zorlasa da, yavaşça nefes **alsa** da ya da onları uzaklaştırmak istese de. İniltilerin boğazında düğümlenmesini, sıcaklığın dilini kaplamasını engelleyemiyor. Kalbinin kaburgalarına çarpmasına ve kulaklarından ayak parmaklarına kadar titremesine engel olamaz. Durması mümkün değil. Şimdi duramaz. Yeni kardeşi çığlık atmayı kesene kadar olmaz. Tek yapabildiği koltuğunda sessizce titremek ve babasının arabanın dışındaki adamla konuşmasını izlemek. Babası yanına tırmanmadan önce gözyaşlarının ve hıçkırıklarının durmasını umuyor.

Babası geri döner ve sürücü koltuğuna geçerek kontağı açar ve kaşlarını çatarak yola bakar. Korku içinde oturuyor, önüne bakıyor. Sessiz. Tereddütsüz. Araba, eve dönüş yolundaki lamba ışıklı sokaklarda gezinerek Bölge'de yavaşça ilerliyor. Lastikler mühürlenmemiş ön garaj yolunda gıcırdayarak ilerliyor ve ani bir duruşla evin içinde yankılanıyor. Kadın evin içine doğru koşar. Adam onu takip etmiyor; önce yeni kardeşini dışarı çıkarması gerekiyor. Kız mutfağa koşar ve titreyen elleriyle babasına bir içki doldurmaya çalışır. *Buz. Sırada kahverengi içecek. Biraz su.* Bunu tekrarlar

Her zaman bir şeyler unuttuğunu bilerek tekrar tekrar. *Buz. Sırada kahverengi içecek var. Biraz su.* Elleri titriyor, buz bardağı çınlatıyor. Nefesi sert ve hızlı bir şekilde dışarı fişkırıyor. *Buz. Sıradaki kahverengi içki. Biraz su.*

Sineklik çarptığında ve adamın adımları evin içinde patladığında, kadın donakalır. Adam onun adını haykırıyor. Omurgası tutulur. Birdenbire, adamın parmak eklemleri yanağına değiyor ve gözünün arkasına bir ısı dalgası gönderiyor. *Pat.* Küçük bedeni bir gümbürtüyle yere çarpıyor. Kız adamın altında soluyor; adamın gölgesi kızın büzüşmüş gövdesinin etrafındaki zemini karartıyor. Bank omurgasına çarpana kadar geriye doğru kayıyor. Bir soluk boğazından yukarı doğru güreşiyor. Adamın gözleri yarık. Onunkiler geniş. Bunun olacağını biliyordu; ilk meydan okuyan gözyaşı dökülür dökülmez anlamıştı.

Eğilip kızın saçlarını yumrukluyor. Evin içinde sürüklenirken çığlık atıyor. Ayakları halıyı tekmeliyor. Garip sesler gırtlğından yuvarlanıyor. Vücudu dönüyor. Sırtı kayıyor. . .

Zemin ayaklarının altında gıcırıyor, vuruşlarıyla ortaya çıkan öfkeyi protesto ediyor. Kaymaya devam ediyor.

"Baba" -sesi şiddetle titriyor- "lütfen."

Saçlarına bastırıyor, köklerini kırılğan kafa derisine tutuyor ve cildindeki yanmayı yatıştırmaya çalışıyor.

Lütfen baba, dur.

Topuklarını yere vurmaya devam ederken zonklıyor, umutsuzca özgürlük için savaşıyor. Kafa derisi acıyor. Ağlamanın anlamsız olduğunu biliyor. Yalvarmanın anlamsız olduğunu biliyor. Artık onu hiçbir şeyin durduramayacağını biliyor. Kaymaya devam ediyor.

"Lizzy, lanet olsun, seni uyarmıştım! Bundan hoşlandığımı mı sanıyorsun?" "Baba," diye inliyor. "Özür dilerim."

"Bu gece iyi bir kıza ihtiyacım vardı. Kötü bir kıza değil."

Mobilyalar yanıp sönüyor, her bir parça bulanıklaşarak bir ahşap akıntısına dönüşüyor. Onun en son ne zaman bu kadar kızgın olduğunu hatırlıyor; gergin yüzünün görüntüsü hâlâ midesini bulandırıyor.

Uzun zamandır ağlamamıştı. Gözyaşlarını içinde tutma, gözlerinin arkasındaki sızıyı görmezden gelme ve yavaşça nefes alma konusunda çok iyi hale geldi. *Manipülatif*. Babası bir keresinde ona, 'Ağlamak bir kızın bizi manipüle etme yoludur' demişti. *Bizim* kim *olduğumuzu* hiç bilmedi. Hâlâ *manipülasyonun* ne demek olduğunu bilmiyor. Ama özünde öyle olmak istemediğini biliyor.

Yatak odasının kapısından içeri kayıyor, vücudu halının üzerinde sürüklenirken halıyı buruşturuyor. Ayağa kalkana kadar onu saçlarından çekiştiriyor. Kendi ağırlığını aldığı anda tökezliyor. Alt dudağı titriyor.

Baba, dur.

Gözleri ona yalvarıyor. Elinden bir şey gelmiyor. Adamın iri ve sert parmakları boğazını sarıyor ve hava sıkışıyor, açık ağzından tıslayarak çıkıyor. Gözleri büyüyor.

Oksijen sistemini terk ederken kafasında bir uğultu başlar. Kavrayışını sıkılaştırıyor, eziyor, boşaltıyor, titretiyor, daha da sıkılaştırıyor. Kızın gözleri kapanır ve gevşer.

BEŞİNCİ BÖLÜM

blesk

COWBOY botlarım yaprakların arasında sürünürken, saçlarım etrafımda dalgalanıyor. Sokaklarda dolaşıp doğru apartmanı arıyorum. Kapıyı çalmak ya da içeri girmek gibi bir niyetim yok. Sadece bir teşekkür notu bırakmak istiyorum.

Yarım saat sonra kendimi nihayet lobinin dışında buluyorum. Ve aniden kimse beni görmeden geri kaçma dürtüsüne kapılıyorum. Yapmadım ama yapmalıydım. Binanın kapıcısı ve tavandan tabana camlı pencereleri olan büyük girişlerinden biri var.

Bu sadece bir teşekkür notu.

O zaman ben gidiyorum. Zarar yok. Kurallar çiğnenmedi. Çizgiler aşılmadı.

İçeride dolaşırken karo zeminin yansıtıcı olduğunu fark ediyorum. Dağınık görüntümden utanarak, masanın arkasında oturan gülümseyen yaşlı adamı zar zor fark ediyorum.

"Günaydın, genç bayan. Kimi görmeye geldiniz?" Garip bir aksanı var - Avustralya tınısıyla karışmış bir Avrupa aksanı. Takım elbisesi şık ve kendinden emin bir şekilde giyiyor. Sağ yakasının altında bir isim etiketi var ama onun varlığından dolayı okuyamayacak kadar şaşkınım.

"Sadece birine bir şey bırakmak istiyorum. Nasıl olsa evde olmayacak," diyorum kıpırdanmamaya çalışarak.

"Adınız nedir hanımefendi?" diye soruyor, masasından kalkıp bana yaklaşıyor. "Ziyaretçi listesinde misiniz?"

"Umm, ben Blesk Bellamy ve. . . umm." Parmaklarımı saçlarımın arasında garip bir şekilde dolaştırırken alt dudakımı sertçe ısırıyorum. "Ben listede olmayacağım."

Kıpırdanmayı bırak.

"Peki kimi görmeye geldiniz?"

Cevap vermeden önce ona birkaç kez göz kırpıyorum. "Konnor Slater."

"Evet, hanımefendi, evde. Sizin için onu arayacağım," diyor nazikçe, gözlerinin kenarı kırışarak.

"Lütfen-" Masa telefonuna doğru yürümesini engellemek için neredeyse hamle yapıyordum. "Sadece ona bir şey bırakmak istiyorum."

Durdu ve bana doğru eğildi. "Bayan Bellamy, sizi görmek isteyecektir. Onu aramama izin verir misin?" Bana başını salladı ve karar vermemi bekledi.

Beni görmek isteyecek mi?

Ben de başımı sallıyorum.

"Tamam, teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum yutkunarak. Telefonu açtığı anda kalbim kulaklarıma doluyor. Konnor'u gerçekten *görmeyi* planlamamıştım. Saçlarım rüzgârdan dağılmış, elbisem çok kısa, yüzüm kızarmış ve botlarım. . *ah*, aptal botlarım!

"Bayan Bellamy?" diye sesleniyor adam.

Ayakkabılarımdan başımı kaldırıp gergin bir şekilde sırtıyorum. "Evet, efendim?"

Kıkırdar ve başını sallar. "Bana efendim demeyin. Ben Adolf."

"Ah, özür dilerim." Ona doğru yürüyorum. "Ben Blesk. Sanırım bunu zaten biliyorsun."

Gevezeliği kes.

"Yukarı çıkmamı söyledi. Daire 1002. 10. kat. Oda 2. İşte asansör için bir kart." Tereddütle aldım.

"Teşekkür ederim." Bir süre hareketsiz bir şekilde karta bakıyorum. Adolf'un kıkırdadığını duyuyorum, muhtemelen bana.

"Genellikle sizi almaya geleceğini söyledi Bayan Bellamy, ama-"
Düşünceli bir şekilde yukarı bakar. "Bu sefer yapamaz."

"Sorun değil. Ondan bunu beklemezdim," diyorum. Kararlılığımı toplayarak yanından geçip hareketlilikle yanıp sönen asansörlere doğru ilerliyorum.

En üst kata çıkıyorum. Kapılar açılıp koridora girdiğimde tamamen telaşlandım. Sessizce ilerliyorum, 1002 numaralı daireye gelene kadar çeşitli kapılardan geçiyorum. Durup bakıyorum.

Sadece kapıyı çal.

Kitlelerin, arkalarında ne olabileceğine ve bunun dışındakileri nasıl değiştirebileceğine dair tam kapsamlı bir analiz yapmadan kapılardan geçebileceğinden eminim. Tam iki gündür kampüsteyim ve bu süre içinde kardeşimle kavga etmeyi başardım. Kardeşim ve arkadaşı arasında bir kavgaya neden oldum. Ve şimdi de muhtemel öğretmenimi takip ediyorum. Deli bir kadın gibi. Hepsi bir kapıdan geçtiğim için.

Yumruğumu kaldırdığımda Robert Frost'un bir sözü kulaklarımda çınlıyor: *Bir duvar inşa etmeden önce, neye duvar ördüğümü ya da neyi dışarıda bıraktığımı bilmek isterdim.* Bir saniyelik tereddütten sonra, kapıyı nazikçe çalıyorum, içten içe umuyorum ki-

Kapı hemen açılır.

Aman Tanrım.

Gömleksiz. Islak saçlarını havluyla kurularken pazuları başının yanında esniyor. Gözlerim kaslı gövdesine kayıyor. Çenem gevşiyor.

Ağzını kapat, Blesk!

Küçük su tanecikleri göğsünden aşağı kayıyor ve göbeğinden kot pantolonunun dikişine kadar uzanan küçük saç tutamlarının arasından süzölmelerini izlemekten kendimi alamıyorum. Yutkunuyorum. Gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor ve nabzım hiç de sakin değil. Hızlandı. *Akıntı* gibi. Çünkü gözleri çok *güzeldi*. Yeşilin en mükemmel tonu.

Ve çok da kibarlar.

"Blesk," -kolunu yanına indirir- "daha iyi tanıtılamadığım için özür dilerim."

Sunumunuzu beğendim. Benden yüksek takdir.

Ağzım ses çıkarmadan çırpınıyor; aynı anda konuşmak ve sapıklık yapmak şaşırtıcı derecede zor.

Dudaklarında bilmiş bir sırıtış belirliyor.

"Beni mi süzüyorsunuz Bayan Bellamy?"

"Aman Tanrım," dedim, utanarak. "Hayır. Sadece sana bunu vermek istedim." Zarfı ona uzattım. Aslında, ona fırlattım.

"Lütfen, içeri gel." Bana el salladı.

Ayaklarım, ben izin vermeden önce onun açık kattaki dairesine temkinli adımlarla girmeye karar veriyor.

Mobilyalar farklı bölümleri belirliyor. Durduğum yerden, uzak köşedeki yatak odası alanı çoğunlukla büyük bir kitaplık tarafından gizleniyor. Sağ tarafında, muhtemelen banyoya açılan bir kapı var. Salon bölümü ön kapının - ve benim - tam karşımda çünkü artık daha fazla hareket etmekte tereddüt ediyorum.

Daire son moda. Grafik tasarımlar ve ünlü sokak sanatı posterleri açık tuğla duvarları süslemektedir. Mutfakta tüm paslanmaz çelik aletler ve büyük bir taş tezgah bulunmaktadır. Çok havalı. Çok. . .o.

"İçmek ister misin?" Mutfğa doğru ilerliyor ve kendine bir bardak likör dolduruyor. İçkisini fazla doldurmadığından emin olmak için yere bakmadan önce gözleriyle beni iğneliyor.

"Sizi gerçekten rahatsız etmek istemedim. Sadece mızıka için teşekkür etmek istedim. Sabah 9'a kadar getirmeyi nasıl başardın?" Ona bir adım daha yaklaşarak soruyorum. İçkisinden bir yudum alırken gözlerini benden ayırmıyor.

"Beni rahatsız etmiyorsun. Bu formaliteler de neyin nesi Blesk? Burada olduğun için kendini garip mi hissediyorsun?"

Kıkırdıyorum ve bu onu gülümsetiyor. Dudaklarının her iki yanında iki mükemmel gamze beliriyor. Onunla ilgili her şey tuhaf bir şekilde rahatlatıcı, gamzeleri de dahil.

"Bu kadar açık mı?" Ben soruyorum.

Mutfak tezgahının etrafında manevralar yapıyor ve yanımda duruyor. "Öğretmenin olabileceğim için mi yoksa Erik benden uzak durmanı söylediği için mi?"

"Biraz A sütunundan, biraz da B sütunundan," diye itiraf ediyorum, dudağımı dişlerimin arasına alıp gergin bir şekilde çiğniyorum.

Yüksek sesle gülüyor. "İki sütunun da *canı cehenneme*, çünkü bir önemi yok.

Erik bunu aşabilir. Lisede değilsin."

"Yani burada öğrencilerinizle arkadaşlık etmek serbest mi?" diye sordum. Salona doğru yürüyor ve koltuğa yığılıyor. Başını yanındaki mindere doğru eğerek bariz bir "hadi gel" hareketi yapıyor. Bir kolunu arkalığın üzerine atıyor ve dizini bir koltuğa sıkıştırıyor.

Gözleri kısıldı. "*Arkadaşlığı* tanımlamak mı?"

"Siz benim İngilizce öğretmenim değilsiniz, Bay Slater." Ona gülümsüyorum çünkü konuşmamızdaki bir şey bunu haklı çıkarıyor gibi görünüyor.

"Muhtemelen hoş karşılanmaz. Ama. . hemen hemen aynı yaştayız," diyor ve beni dikkatle izliyor.

Kanepenin etrafında dönüyorum, sonra tekli koltukta karşısına oturuyorum; bir sehpa bizi ayırıyor. Altımdaki minder sert. Bunun gerçek kullanımdan çok kozmetik amaçlı süslü bir mobilya olduğu açık.

Başını öne eğiyor. "Peki beğendin mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum ve ona bakarken gözlerimin kırıştığını hissedebiliyorum. "Güzel," diye haykırıyor bir yudum daha almadan önce.

"Peki High Distinction almak için ne yapmam gerekiyor?" Hemen bunu böyle çapkın bir şekilde söylememiş olmayı diledim.

Öne doğru eğilir ve sırttır. "Sana geri döneceğim." Kelimeleri bulanıklaşıyor. Gözlerinin ne kadar parlak olduğunu ve elindeki bardağın nasıl sallandığını fark ettiğimde kaşlarım çatılıyor. Kahverengi sıvı, bir havuzun içindeki dalgalar gibi neredeyse taşarak kenarlara doğru kayıyor.

"Konnor?" Ayağa kalktım. "Sarhoş musun?" "Sarhoş görünüyor muyum?" diye soruyor.

Ona bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Birazcık."

Yenilgi içinde arkasına yaslanır. "Evet, öyleyim," diye itiraf ediyor. "Misafir beklemiyordum."

"Daha öğlen bile olmadı," diyorum, sehpanın etrafından dolaşıp yanına oturuyorum. Hiçbir şey söylemiyor, sadece içkisini bırakıyor, dirseklerini dizlerine dayıyor ve iki avucuyla yüzünü ovuşturuyor. İçki içtiğini biliyorum ama bu - Erik ne diyordu buna? - *İşlevsel*.

"*Blesk*. ." o kadar yumuşak fısıldıyor ki zar zor duyabiliyorum. "Özür dilerim. Burada olacağını bilseydim . . ." Yüzünü buruşturuyor. "Kahretsin, özür dilerim. Bugün benim için kötü bir gün."

"Neden?" Ben soruyorum.

"Bugün birini kaybettim."

"Üzgünüm, Konnor." Onu böyle perişan gördüğüm için midem düğümleniyor. Onu çok az tanıyorum ama çektiği acı beni etkiliyor. Yüzünü serbest bırakıyor ve gözyaşlarını tutamadığı belli olan kan çanağına dönmüş gözleriyle bana bakıyor. Gözlerindeki kalp ağrısı bende de ağlama isteği uyandırıyor.

"Senin için duş alarak ayılmaya çalıştım ama görünüşe göre işe yaramamış." demeden önce ağzının içini çiğniyor.

"Çarşamba günü öğle vakti, Konnor." Elimi dizine koyuyorum; bu sevgi jesti garip hissettirmeli - özellikle de benim için. Ama onunlayken tamamen doğal geliyor.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor. Sonra düşünce zincirini fiziksel olarak yerinden oynatmak istercesine başını şiddetle sallıyor. "Unut gitsin Blesk. Sadece eve git."

Ağzım gevşedi. "Seni yargılamıyorum. Sadece. Seni bu şekilde bırakmak doğru gelmiyor."

Bardağını kapıyor, içindekilerin tamamını içiyor ve sonra elimi üzerinden çekiyor. "Cidden, ben senin sorumluluğun değilim."

Az önce söyledikleriyle ilgili bir şey kalbimin göğüs kafesine doğru sertçe çarpmasına neden oluyor.

Berbat durumda ama haklı. Gitmeliyim.

Ayağa kalktım ve hızlı adımlarla ön kapıya doğru yürüdüm. Buraya gelmek bir hataydı. Onu tanımıyorum bile.

Ne düşünüyordum ki?

"Blesk. . . Bekle." Bir mobilya parçasının yerde kaydığını duyuyorum ama elimi kapı koluna koyana kadar durmuyorum. Vücudunu kapıya çarparak çıkış yolumu kapatıyor. Dönüp başını eğiyor ve yarıya inmiş gözleriyle bana bakıyor. "Her şeyi berbat mı ettim?"

"Nedir *bu*?" Üzgün bir şekilde ona bakarak mırıldanıyorum. Kalmak *istemiyorum*. Dediği gibi, o benim sorumluluğumda değil. Ama bu, karnımda bir kaya gibi oturan duyguyu durdurmuyor.

Kaşları çatıldı. "*Bu*, Blesk." Yüzündeki ıstırap ifadesi yürek parçalayıcı.

Bu var.

Konnor benden sadece birkaç santim uzakta ve yakınlığı bile başımı döndürüyor. Gözleri yaptığım her hareketi izliyor. Dudaklarımı yaladığımda bakışları beni takip ediyor. Gözlerinin verdiği rahatsızlıkla savaşmak için gözlerimi sıkıttığımda. Sertçe yutkunuyorum. .

Bakışlarını hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. Enerjisinde korkutucu bir şey olmamasına rağmen, yine de kalbimi hızlandırmayı başarıyor. Güçlendirici bir nefesle gözlerimi açıyorum ve onun kapüşonlu yeşil gözlerine bakıyorum. Çok güzel ve çok. . . hüzünlü. Elimini yanağına bastırıyorum ve dokunuşuma doğru hareket ettiğinde, temas anında ikimiz de nefes veriyoruz.

Aynı anda nasıl hem bu kadar rahat hem de bu kadar gergin hissedebiliyorum?

Tüm vücudum onun avucuma değdiği hissine tepki veriyor. Gözlerini kapattığında, elmacık kemiğini okşuyorum.

Sonunda gözleri açıldı ve bana odaklandı. "Gitme, Blesk. Pislik gibi davrandığım için özür dilerim."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Sarhoşken pek de klişe değilsin."

Kapıya yaslanıp gevşiyor, çarpık bir gülümsemeyle derin derin nefes alıyor.

"Sizin için bunun üzerinde çalışacağım Bayan Bellamy."

ALTINCI BÖLÜM

blesk

KONNOR bir saat içinde daha da kötüleşiyor, ta ki enkaz haline gelene kadar. Şu anda bir kaos içindeyim. Neredeyse bir yabancı olan bu kişiyi terk etmek istiyorum. Kız arkadaşı olan birinden! Belli ki korkunç bir şey yaşıyor. . . *Kahretsin*. Onu öylece bırakamam.

İsteksizce üç içki daha içmesini izledikten sonra, onu yatağa uzanıp dinlenmeye ikna etmeyi başarıyorum. Gözleri yarı kapalıyken kendimi gitmeye hazırlıyorum. Ama kendimi durduramadan parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Bir tür elveda - iyi olacaksın.

"Kal," diye fısıldıyor.

Kız arkadaş, Blesk. Onun bir kız arkadaşı var.

Ama onun arkadaşı olabilirim. "Tamam."

Yatağa, onun yanına sürünerek çıktım. Onun yatağına uzandık, yüzümüz birbirimize dönüktü, dizlerimiz birbirine bastırılmıştı. Saçlarım etrafıma dağılmıştı ve o aniden saçlarıma uzandı. Saç tellerini parmaklarının etrafında döndürerek, bir tür şaşkın trans halinde onlara bakıyor. Kendi kafasının içinde, benim farkında bile değil. *Orada*, kaybettiği kişiyle birlikte. Bu bakışı anlıyorum.

Neler olduğunu, neden onunla birlikte olmak istediğimi ya da neden kendimi ona karşı sorumlu hissettiğimi açıklayamıyorum. .

Gözlerimin içine bakıyor. "Güneş. . saçların bana güneşi hatırlatıyor."

Hafifçe kaskatı kesiliyorum ama sonra bu karşılaştırmayla ilgili anıları silkeliyorum. "Bu gerçekten klişe, Konnor."

Bir kahkaha attı. "Duymadın mı? Yeni göbek adım mı?" "Konnor 'Corny' Slater." Kıkırdıyorum.

Yüzünü kocaman bir sarhoş gülümsemesi kaplıyor. "Tanrım, bu sesi çıkarmana bayılıyorum," diyor memnun bir iç çekişle. Hemen tekrar kıkırdıyorum, gergin bir tepki. Ve şimdi ikimiz de aptalca sırıtıyoruz ve ikimiz de onları saklamak için hiçbir şey yapmıyoruz.

Buraya geri döndü. Benimle birlikte.

"Çok güzelsin, bunu biliyorsun," diye fişkırıyor. "Ve ben de oyunculuk gibi bir hıyarım."

Onun ters cümlesine kıkırdıyorum. "Evet." Ona gülümsüyorum. "Ama bu sen değilsin."

Kuşkuyla kaşlarını kaldırıyor. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum ama ben biliyorum. Beni henüz hayal kırıklığına uğratmadın Konnor," diyorum, gözlerimi ondan ayırmamı imkânsız kılan güce karşı savaşmayı reddederek.

Kıkırdıyor. "Benim için çıtayı çok yükseğe koymamış olmalısın."

Dudağımı ısııyorum ve aptalca bir gülümsemeyle konuşuyorum. "Tek yapman gereken gelmek."

Kapımız çalınıyor ve ikimiz de donup kalıyoruz, gözlerimizi sorgulayıcı bir şekilde birbirimize diyoruz. Gözleri farkına vararak açıldığında kalbim küt küt atıyor. Sarsılarak ayağa kalkıyor, ancak oldukça sert bir kafa darbesi olduğunu tahmin ettiğim şey yüzünden hemen başını tutuyor.

"Konnor!" Kapıdan bir kız sesi yükseliyor. "Beklemekten hoşlanmıyorum." "Kahretsin!" diye mırıldanarak ayağa fırlar. Yerde bir şeyler arar.

bir gömlek için.

Pembie.

Bana bakmadan önce gömleğini başından geçiriyor, suçluluk duygusu yüz ifadesini kaplıyor. Hızlı bir omuz silkme hareketiyle

omuzlar ve sahte bir gülümseme.

Bunu yemiyor.

Damarlarımdan aktığını hissettiğim rahatsızlık gözlerine yansımış gibi görünüyor. Kafamın incelenmesi gerek. Ne tür bir kız hiç tanımadığı bir adamı ziyaret eder? Başka biriyle ilişkisi olan ve tamamen sarhoş olan?

"Konnor! Tanrı aşkına!" Pembie kapıya daha sert vurur.

Bana elini uzatıyor, ama ben onu elimin tersiyle itiyorum. Ayağa kalkıp yavaşça onu oturma odasına kadar takip ediyorum. Şu anda bana dokunulmasını istemiyorum. Konnor yarı koşarak, yarı tökezleyerek kapıya gidiyor ve kilidi açıyor. Pembie hışımla içeri dalarken Konnor başını eğiyor, gözleri ayaklarıyla buluşuyor. Kanepenin yanında durduğumu görünce duraksıyor. Kollarını göğsünde kavuşturarak topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor, başını eğiyor ve beni tepeden tırnağa inceliyor.

"Burada neler oluyor o zaman?" diye tıslıyor.

"Blesk,.. . bir şey bırakıyordu." Konnor dönüyor ve koltuğunun üzerindeki zarfı işaret ediyor. Gözlerimin arkası ağlama isteğiyle dolmaya başlıyor. Ona zar zor bakıyor ama bana özür dileyen bir bakış atıyor. Keşke bakmasaydı çünkü beni ağlarken görmesini istemiyorum.

Bu büyük bir hataydı.

Gözleri adamın vücudunda gezinirken, görünüşünden açıkça iğrenerek ona bakıyor. Kıyafetlerindeki her kırıksılıktan. Dağınık saçlarından. "Sarhoşsun sen."

"Evet." Elini kayıtsızca sallıyor. "Ne var ne yok?"

Bana tepeden bakan bir gülümsemeye bakıyor. Ve bu kışkırtıcı bakıştan hoşlanmıyorum - bundan iyi bir şey çıkmaz. Tek bir yumuşak hareketle gömleğinin eteklerini tutup başının üzerine çekti. Sütyen giymemişti. O kadar şaşırdım ki ağzım açık kaldı. Olduğum yerde donup kalıyorum, mükemmel şekillendirilmiş gövdesine, kaslı karnına, bronz tenine ve gerçek olamayacak kadar mükemmel olan görkemli göğüslerine bakıyorum.

Gömleği ona fırlatır. "Eğer sarhoşsan, *sevgilim*, ben üste çıkacağım." Bana göz kırpmıyor. "Tam onun sevdiği gibi."

Konnor nefesinin altında homurdanıyor, şakaklarını ovuşturuyor ve yüzünü buruşturuyor. "*Lanet olsun*."

Çıplak gövdesi baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ederek ona yaklaşıyor. Her ne kadar kaşlarını çatmış bir şekilde başını ona doğru sallıyor olsa da, gözlerinde kesinlikle öfke ve şehvet karışımı bir his var. "Ne?" diye soruyor ona.

"Lanet gömleğini geri giy," diye emrediyor, gözlerini onunkilere dikerek.

Narin eli adamın yanağına bastırıyor ve kulağına neredeyse fiziksel olarak canını yakacak bir şey fısıldıyor. Çene kasları sertleşirken, omzunun üzerinden bana bakıyor. Ve ondan ne yapmasını beklediğimi bilmiyorum. Onu itmesini mi? Tepki vermesini mi? Birkaç dakika önce kelimeleri zar zor oluşturabiliyordu. Onu baştan çıkaracak ve hepsi bu. Parmaklarını göğsünde gezdirip kasıklarının sıkıca kavrayışını izliyorum. Omzunun üzerinden bana bakıyor ve sırtıyor.

Hasta olacağım.

Buradan çıkmam gerek.

Daha fazla tereddüt etmeden kapıya doğru koşuyorum. Kapı koluna uzanırken ellerim titriyor.

"Blesk, bir saniye bekle," diyor Konnor arkamdan. Beklemiyorum.

Ne olduğunu anlamadan asansöre doğru koşmaya başladım. Midem düğüm düğüm oluyor. Asansör düğmesine defalarca basarken gözlerimden zorla yaşlar akıyor. Ve neden böyle tepki verdiğimi bilmiyorum çünkü bana hiçbir şey borçlu değil. Hiçten de az. Onun için tamamen bir yabancıyım. Ama onda kafamı karıştıran bir şey var - trans halindeyim. Sanki bir an için başka biriymişim gibi. Belki de onun cazibesine teslim olmuşum. Bu tam benlik bir davranış olurdu. Hiçbir fark yaratmayacağını bildiğim halde düğmeye daha da sert basıyorum.

Sonunda açıldı.

İçeri girip kapısına doğru döndüğümde, göğsümdeki ağrı Konnor'un koridorda durduğunu görmek için dua ediyor. Tek başına. Benimle konuşmak istiyor. Ya da Pembie'yi kolundan tutup dışarı sürüklerken. Ya da - Asansör kapısı boş bir koridorda kapanıyor.

YEDİNCİ BÖLÜM

blesk

The Basement Lounge'un bir köşesinde otururken bacaklarımı kaldırıp vinil minderin üzerinde çaprazlıyorum. Garip görünmemek için önümde açık duran ders kitabını okuyormuş gibi yapıyorum. Aslında yaptığım şey kendime lanet okumak. Tekrar tekrar. Ve tabii ki son birkaç saatin olaylarını yeniden yaşıyorum. Pembie ve Konnor'un şu anda birbirleriyle -ya da birbirlerine- her ne yapıyorlarsa onun üzerinde durmak da buna dahil.

Erik'i arayamadığım ve başka kimseyi tanımadığım için sonunda Elise'e mesaj attım. "*Yardım edin*".

Zavallı Elise - Blesk Bellamy'yi tanımanın ikinci günü. *Evet*, hiçbir şey yolunda gitmiyor. İşler çığırından çıkmadan önce onu uyarmalıyım. Düşüncelerimi bölen telefonum çaldı.

"Neredesin?" Elise telefonda sorar.

"The Basement Lounge'da" dediğimde üzgün görünmemeye çalışıyorum.

Bodrum Salonu'na yalnızca kütüphane ile kitapçı arasındaki bir yeraltı tünelinden ulaşılabilir; nedense bu bana kendimi güvende hissettirdi. Gizli. Kabinler ve kanepeler odanın çevresini kaplarken, standart masalar odanın ortasına serpiştirilmiş. Alçak tavan doğal kayadan oyulmuş gibi görünüyor ve halı itfaiye mavisi kırmızısı.

Garip bir şekilde, Çarşamba günü saat 13:30'a göre restoran şaşırtıcı derecede kalabalık.

"Ne. Ne. . . . o. . . . Adi herif ne yaptı?" diye soruyor nefes nefese. Sesi farklı volümlerde geliyor, bu da beni koşu yaptığına inandırıyor.

"Hiçbir şey," diye homurdanarak kitabımda bir sayfa daha çeviriyorum. "Elise'e yalan söyleme," diyor komik bir Yoda sesiyle.

Kıkırdıyorum. "Kız arkadaşı geldi ve bize striptiz gösterisi yaptı."

"Ne? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Keşke olsaydım," diye iç geçirdim.

Gülüyor. "Kulağa ilginç geliyor. Beni aramalıydın. Elimde kurtulmak için *can* attığım bir kavanoz dolusu var." Sesi birden yoldan geçenler tarafından boğuklaştırıldı.

Alay ettim. "Özür dilerim. Ne kadar düşüncesizim."

"Onlardan nefret ediyorum," diyor sahte bir öfkeyle. "Çok iğrençler. En zayıf dolarlar ama yine de fiziksel olarak ikilerden daha büyükler. . Birler zorbadır."

Bu kız deli. . Bayıldım.

"Öyleler," diye katılıyorum. "Elli sentlik parçanın tavrını hayal edebiliyor musunuz?"

"Ah, sakın 50'den bahsetmeyeyim. . . Sana söylüyorum." Duraklıyor. "Şimdi, Blesk. . . bana hiç kız arkadaşı olduğunu söylemedin."

"Evet, sayılır." Öfkelen dim. "Ciddi olmadığını söyledi." Avucumla alnıma vuruyorum. "Biliyorum, biliyorum. Ben bir aptalım."

"Değilsin. Yumuşaksın. Erkekler emer."

Kıkırdıyorum. "*Çok* tuhafsın."

"Birazdan orada olacağım. Bana vejetaryen bir şeyler söyle." Sonra telefonu kapattı ve beni endişeyle onun gelişini bekler halde bıraktı.

Elise'in hayatımda olmasından çok memnunum. Aklımı başımda tutacağına dair bir his var içimde. . ve muhtemelen beni biraz delirtecek, ama iyi anlamda.

Ayağa kalkıp bara doğru yürüdüm. Mutfağa bakmak için ona yaslanıyorum. Beklerken, başka bir kabinde oturan birini tanıyorum. Jaxon. *Olamaz.*

. . Elime yaslanarak yüzümü gizliyorum, ama tam bunu yaptığım sırada

gözleri onaylarcasına yukarı dikiliyor.

"B!" El sallıyor. Çabucak ayağa kalkıp bana doğru geliyor.
Onu gördüğüme sevinmiş gibi yapıyorum. "Merhaba Jaxon, seni tekrar görmek güzel." "Hey, B'ye cevap vermişsin." Gülüyor. Yanımdaki bara yaslanıp kulaktan kulağa sırtıyor.

"Öyle görünüyor. Siz hep içer misiniz? Yoksa derslere gerçekten gidiyor musunuz?" Gözlerimi devirerek soruyorum.

Barmen kaygan zeminde kayarak yanımıza geldi.

Jaxon ona doğru dönerek, bir erkek arkadaşına yaptığı gibi sırtımı sıvazlıyor. Bu hoşuma gitti. "Bu küçük Bellamy, Shawn."

"Bu adam seni rahatsız mı ediyor?" Shawn kıkırdar.

Barmen ve Jaxon anlamlı bir bakış atarken, "Sanırım bu sorumu yanıtlıyor," diye mırıldandım.

Shawn bana nazıkçe gülümsüyor. "Merhaba, mini-Bellamy, senin için ne getirebilirim?" "Ben Blesk, lütfen hellim salatası ve tavuk Sezar alabilir miyim?"

Annnnd 2- Tereddüt ediyorum. "Bira mı?"

Onları yenemiyorsan, onlara katıl.

"Bu bir soru mu yoksa gerçekten bira mı istiyorsun?" Shawn sırtarak sorar.

"Evet, Little Creatures Pale, lütfen." Terbiyeli görünmek için yerel butik birayı seçiyorum.

"Gelip bizimle oturur musun?" Ben davetini geri çeviremeden, Jaxon Shawn'a, "Bunu masamıza koy" dedi. Jaxon bugün iyi birine benziyor. Belki de onu yanlış yargılamışımdır.

"Hey!" Arkamdan gelen küçük bir ses duyuyorum.

Ne olduğunu anlamadan Elise'in kollarına atıldım. "Onu kesmemi ister misin?" diye kulağıma fısıldıyor.

"Tanrım, umarım şaka yapıyorsundur." Gülüyorum. Karşılığında kollarımı ona dolayarak minik bedenini hafifçe sıkıyorum.

Kıkırdıyor. "Sadece küçük bir sakatlık mı?"

Jaxon fark edilmek istercesine ayaklarını sürüyerek yanımıza geliyor. Birbirimizi bıraktığımızda kibarca elini uzatıyor.

Bir el sıkışma daha.

"Merhaba, ben Jaxon."

Elise iri gözlerle ona bakıyor ve ben de telaşlı yüzünden bir tutam saçını çekiyorum.

"Merhaba."

Bu kadar mı? Sadece merhaba mı?

Daha erkeksi bir cinsiyetin yanındaiken her zamanki gibi konuşkan değildir. Jaxon onun kendisini asılı bırakacağını fark edip elini indirdiğinde garip bir an hızla geçer.

Kızın elini tutmayı reddetmesinden etkilenmeden, "Hadi kızlar," diyor. Standına doğru ilerleyip oturuyor. "Siz ikiniz Drake'ten çok daha hoş görünüyorsunuz."

"Elise erkeklerden korkuyor!" Daha önce bana karşı kullandığı ses tonuyla fısıldıyorum.

Gözlüklerini düzeltiyor ve endişeyle yutkunuyor. "Bütün erkekler değil, sadece Hugo Boss dergisinden çıkmış gibi görünenler. Yani, evet, tanıdığın herkes."

Kolumu omuzlarına dolayarak onu Drake ve Jaxon'ın masasına doğru yönlendiriyorum. Rahatlıktan başka bir şey hissetmediğim birine dokunmaktan zevk alıyorum. Eski tiksindirici düşünceler yeniden su yüzüne çıkıyor ve bana hayatımda dokunurken kendimi rahat hissettiğim ne kadar az insan olduğunu hatırlatıyor. Bu yüzden Konnor'a karşı bu kadar rahat hissetmem çok garipti. .

Bu düşünceyi silkeleyerek, "Her şey yoluna girecek. Onlar sadece insan, tıpkı senin ve benim gibi."

"Senin gibi belki," diye mırıldanıyor usulca, aval aval onlara bakarken. "Isırmazlar," diye fısıldıyorum.

Jaxon ve arkadaşı Drake'in karşısına geçiyoruz. "Merhaba, ben Blesk," diyorum elimi uzatarak - çünkü görünüşe göre üniversite öğrencileri el sıkışıyor

tanımadığı kişinin tutması için. "Bu Elise." Güzel koyu gözler bana bakıyor ve elimi tuttuğunda dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

Erkekler iyidir, sanırım.

"Merhaba, Blesk. Ben Drake." Elimi bırakmıyor. Birbirimize bakmaya devam ederken yanaklarım ısınmaya başlıyor ve ciddiye Elise haklı. Neden ikisi de bu kadar yakışıklı? Elimi onun elinden çekiyorum. Avucumu elbiseme sürterek kibarca Elise'e dikkatini vermesini izliyorum. "Ve Elise, tanıştığımıza memnun oldum."

"Drake, Drakula'nın kısaltması mı?" diyor gergin bir kıkırdamayla. Ben de gülüyorum, o da gülüyor. Elise'in kafasının içinde asla sıkıcı bir an olmamalı.

"Elbette, neden olmasın," diyor, gözlerini bana çeviriyor ve yine sırtıyor. Koyu renk saçları yüzünden düzgünce geriye doğru toplanmış. Yüksek elmacık kemikleri güçlü bir burunla ayrılıyor ve çenesi hafifçe kirli sakalla tozlanmış.

"Erik'in sizi birbirinize öyle bakarken yakalamasına izin vermeyin. Kalp krizi geçirecek." Jaxon gülüyor.

"Neden, ne demek istiyorsun, Jax?" Drake bakışlarını benden ayırmadan soruyor.

Biralarımız aniden ortaya çıkıyor ve bu fırsatı dikkatimi başka yöne çekmek için kullanıyorum. Hemen bir yudum alıyorum, artık ellerimle yapacak bir şeyim olduğu için şükrediyorum.

Sonraki bir saati tartışarak, gülerek ve birbirimizi tanıyarak geçiriyoruz. Kasıtlı ama diplomatik bir şekilde birbirimizi kızdırarak yoğun konular üzerinde kafa patlatıyoruz. Görünüşe göre, üniversite öğrencileri bu tür şeyler için yaşıyor. Drake - ya da Drakula - ve ben Avustralya'daki diaspora ve bunun gelecek nesilleri nasıl şekillendireceği konusundaki görüşlerimiz üzerine bağ kuruyoruz. Jaxon çevre üzerindeki en büyük yükümüzün madencilik endüstrisi olduğunu iddia eder etmez, Elise de en iyi Elise tarzıyla konuya dahil oluyor. Sığır endüstrisinin verdiği zararlar ilgili bazı şaşırtıcı gerçekleri ortaya koyuyor.

Hızlı ve tutkulu konuşmasını dinlerken çocukların yüzündeki şaşkınlığı izlemekten keyif alıyorum. Başlangıçta çok tatlı ve çekingendi, ama şimdi kendine güvenen, müthiş tuhaf bir insana dönüştü.

Ancak ikna edici savunmasına rağmen Jaxon yakın zamanda çevre için etten vazgeçecek gibi görünmüyor.

Yemekler geldiğinde arkadaş gibi davranmaya devam ediyoruz - içiyor ve hikayelerimizi paylaşıyoruz. Sanırım şu an olduğumuz şey bu. Arkadaş mı? Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor çünkü bu çok eğlenceli ve kendimi kütüphanede saklanıyormuş gibi hissetmiyorum.

Ve sonunda Konnor'u aklımdan çıkarabildim. En azından bir süreliğine.
..

SEKİZİNCİ BÖLÜM

konnor

Yatağımın SAĞ TARAFI boş. Oda sessiz; sadece durgunluk var. Yalnızım. Blesk'i saçları yastığına yayılmış halde görmeyi umuyordum. Sanki dünmüş gibi. Sanki beş saniye önce onu rüyamda görmüşüm gibi. Vücudu, belindeki kusursuz içbükeyliği vurgulayacak şekilde bana dönüktü. Ama hayır.

Sırt üstü dönerek vücudumu gevşetmek için kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. Acı veren yorgunluk karın kaslarımı kavıyor ve keşke dünle ilgili sadece saçlarından ve vücudunun yatağımda nasıl görüldüğünden daha fazlasını hatırlayabilseydim.

Güneş ışınları duyularımı istila ediyor. Dönüyorum ve başucumda benimle alay eden çalar saate gözlerimi kısarak bakıyorum. Sabah 10:00.

Lanet olsun.

O saatten nefret ediyorum.

Bir inilti ile yataktan yuvarlanıyorum ve niyetlendiğimden daha büyük bir güçle yere çarpıyorum. Belli ki kaslarım henüz uyanmamış. İyi ki bugün antrenmanım yok. I

Çarpan başıma rağmen - alkolikler çok fazla alkol aldıkları için daha fazla alkole ihtiyaç duyduklarını sürekli hatırlatırlar - sabah şnavımı çekmeye çalışıyorum. Nefesimi güçlü bir şekilde verirken, onun *lanet* saçlarının görüntülerini görmezden gelerek duruşuma odaklanıyorum. Dirseklerimi vücuduma yakın tutuyorum. Dirseklerimi

Her dalıŖta ekirdek. Beynim kafatasımın içinde homurdanıyor. Devam ediyorum, hızlı ve sert. Dünü düşünüyorum. Onun gidişini düşünüyorum. Onu durdurmak için hiçbir Ŗey yapmadığımı düşünüyorum. Onun zgn yüzünü ve bu sefer *benim* hatam olduğunu düşünüyorum.

Homurdanıyorum. Düşerken sırtımı dik tutmaya çalışarak her Ŗeyi yerine kilitliyorum. Sırt st yığılıp öfkeli bir i çekişle rahatlamadan önce otuz tekrardan oluşan dört set yapıyorum. Orada bir Ŗey vardı. Aramızda. Sadece saçları, gözleri, elleri değil. Sırt st uzanıp tavana bakıyorum ve alkolün hareketlerimi ne kadar ağırlaştırmasına izin verdiğimi düşünüyorum. Dn bir istisnaydı. Dn onun ölüm yıldönümüydü.

Kendimi ayağa kaldırdıktan sonra, mutfak tezgahına doğru sürünerek ilerliyorum. Dizüstü bilgisayarımı açıp niversitenin veri tabanına giriş yapıyorum. Aklımda bir görev ve gğşmde bir beklentiyle sınıf listemin ve ders programlarımın çıktısını alıyorum. Endişeyle listede onun adını arıyorum. Blesk Bellamy. . lütfen, lanet olsun - rahatlayarak nefes veriyorum. *Blesk Bellamy*.

En azından onunla haftada bir saat geirebileceğimi biliyorum. Doğru, kendimi toparlamam lazım. Benim hakkımda yanlış bir izlenim bırakmışım.

Duştan sonra soyunma odama girip en şık gömleğimi ve kravatımı takıyorum. Aynanın karşısına geçtiğimde kravat bağlamayı bilmediğimi fark ediyorum çünkü bunu hep bir kıza yaptırmışımdır. İşe yaramaz kumaş parçasını bir kenara atıyorum. Kravata kimin ihtiyaı var ki? Yirmi birinci yzyıldayız.

Aynadaki akşamdan kalma sik kafalıya bakarken kaşlarım atılıyor. Kim bu adam? İçinde o çocuktan ne kadar kaldı? Ölen küçük kızın onca yıl sevdiği ocuk. Ondan hâlâ bir Ŗeyler var mı? Şu anda tek gördüğüm sarhoş, kibirli bir pislik. Kaşlarımı çatarak kendi yansımama dönüyorum ve masama doğru ilerliyorum.

Çantamı bugünkü kurs materyalleriyle doldururken, önünde güzel bir el yazısı olan bir zarf görüyorum. zerinde Ŗyle yazıyor: *Corny Konnor*.
Gğşm

ben ona uzandıkça sıkılaşıyor.

*Corny Konnor,
Hediye için
teşekkürler, çok
iyisiniz #
Şimdi harmoni yapabileceğimi hissediyorum.
Blesk*

Yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor ve gülüyorum. Kelime oyunlarında berbat. Kelime oyunlarında berbat olmasına bayılıyorum. Bunu yazarken mutlu olmalı, hatta heyecanlı. Beni göreceği için heyecanlıydı. *Ve ben her şeyi berbat etmiştim.*

Keşke peşinden koşsaydım ama yanlış hatırlamıyorsam o noktada ayakta durmak bile sorun yaratıyordu. Bütün gece yatağında uzanabilir, neredeyse hiç dokunmayabilirdik ve bu hayatımın en güzel gecesi olurdu. Onu çok az tanımam, beni raydan çıkarması, Erik'in kıcıma tekmeyi basmak istemesi umurumda değil. . . Sadece onun yanında olmak istiyorum.

ASANSÖR zemin kata açıldığında, lobide Adolf'a doğru ilerleyerek dışarı çıkıyorum.

"Bugün çok şık görünüyorsunuz Bay Slater," diyor Adolph ve başıyla onaylıyor.

Ellerimi kaldırarak, "Dün Pemberton'ın kalkmasına izin verirken ne düşünüyordun?" diye soruyorum.

"Bay Slater, o da listede," dedi, gözleri yavaşça açılarak. "Sormasına gerek yok."

"*Lanet* olsun, çıkar onu."

"Elbette, efendim!" Masasına doğru ilerliyor ve bilgisayarında bir şeyler yazarken başını öne eğiyor.

Hıyarlık ediyorsun, Konnor.

"Özür dilerim, Adolf. Bugün oldukça akşamdan kalmayım," diye itiraf ediyorum, ona yaklaşıyor ve nezaketle gülümsüyorum.

"Sorun yok, Bay Slater. Pemberton Wright artık yetkili konuk listenizden çıkarıldı." Bana nazikçe başını salladı.

Cevabı bilmek istediğimden emin değilim ama kelimeler yine de dökülüyor. "Blesk iyi miydi? Bayan Bellamy, yani dün geldiğinde?"

Adolf üzüntüyle bana bakıyor ve kalbim sıkışıyor. "Ağlıyordu, efendim."

Keşke kendimi yumruklayabilseydim. Keşke onu ağlatan adamın kıcını tekmeleyebilseydim. Ben. "Kahretsin."

Siktir, Konnor. Sen bir pisliksin.

Adolf'un omzunu sıvazlıyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Teşekkür ederim, Adolf."

Sürgülü kapılara doğru yürürken, "Bay Slater!" diye bağırıyor. Dönüp tekrar ona bakıyorum. "Bayan Bellamy'yi konuk listesine eklememi ister misiniz?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "İyimser değil miyiz?"

Yüzünde bilgece bir gülümseme belirdi. "Kızlar sebepsiz yere böyle ağlamazlar efendim. Sadece önemli bir şey olduğunda ya da önemli biri onlara bir şey yaptığında ağlarlar."

Bir sırıtış dudaklarımı yumuşatırken uzun ve yavaş nefes veriyorum. "Evet, Adolf, Bayan Bellamy'yi listeme ekle." Çünkü o haklıydı. Kızlar sebepsiz yere böyle ağlamazlar ve o gözyaşları benim yüzümden döküldüğüne göre, bir daha asla dökülmemelerini sağlamak benim sorumluluğum.

Bir kez daha çıkışa doğru ilerlemeye başladım, ancak aniden durdum ve onunla yüzleştim. "Hey!" diye sesleniyorum lobiden. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Gülümsüyor ve bir an için genç bir adamın bir kız hakkında düşündüğünü görüyorum. "Çok güzel, Bay Slater. Bahse girerim içi de dışı da."

Daha fazla katılamazdım, Adolf.

Çantam omzumda, sınıfa doğru yürüyorum.

Onu kenara çekip sohbet edeyim mi?

Ders bitene kadar bekleyeyim mi?

Çaresiz gibi mi görüneceğim? Çok çaresizim.

F Blok'un köşesini döndüğümde Blesk'in Jax ve Drake ile oturduğunu görüyorum. Göğsüm sıkışıyor. Onu görmenin bile beni nasıl hissettirdiği beni şaşırtıyor. Giydiği kıyafetlere bayılıyorum. Dar siyah taytlar uzun bacaklarını sararken, beyaz dantelli gömlek kışının hemen arkasına kadar uzanıyor. O gömleği tayt ya da külot olmadan görmek isterdim. Boğazımı temizliyorum.

Altın sarısı saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde yüzünü kapatıyor ve başını her hareket ettirdiğinde zıplıyor. Saçlarının böyle zıplamasına bayılıyorum. Topuklu değil, düz ayakkabı giymesine bayılıyorum. Çok fazla makyaj yapmamasına bayılıyorum. Kahretsin, bu çok fazla sevgi.

Blesk benim mükemmellik markam.

Yanlarına yaklaştığımda Drake'in ona ne kadar yakın oturduğunu görünce midem bulanıyor. İfademi kontrol edemeyerek, çenemi sıkarken ona ters ters bakıyorum. Neredeyse dokunuyorlar. *Neredeyse.*

Yine de Drake'i severim. İyi bir adamdır. Birbirimizi liseden beri tanıyoruz ve buraya birlikte girdiğimizde yaklaşık iki yıl boyunca aynı yatakhaneyi paylaştık. Aileden sayılır.

Şu an Drake'ten nefret ediyorum.

Ona güldüğünde gerildim. .

Onu güldürüyor.

Gözlerinin kenarlarını kırıştıran ve yanaklarını kızartan o gülümsemeyi gördüğümde dizlerimin bağı çözülüyor. Her parlak ifadesinde dilini hafifçe dışarı çıkarıyor ve bunun bana hissettirdikleriyle başa çıkmakta zorlanıyorum. Kalbim küt küt atıyor. Kıkırdarken başı geriye düşüyor, omuzları titriyor ve atkuyruğu tekrar sallanıyor. Bu anı sonsuza dek yakalamak istiyorum. Şimdi kendimi başka bir adamla gülüşen bu kıza gülümserken, lanet bir moron gibi sırtırken buluyorum. Onun mutluluğu, benimle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen beni de mutlu ediyor.

Bakışlarım doğrudan Jax'ın üzerine düşüyor. "N'aber? Öğrencilerimi rahatsız etmiyorsun, değil mi?" Blesk'e çekici bir gülümseme vererek gülüyorum. Hafifçe kızarıyor ve kaçamak bir şekilde başını eğiyor. Bu hoşuma gitmiyor. Kızarıyor. . Neden böyle yapıyor? Benim yüzümden mi? Drake'ten hoşlandığı için mi?

"Olamaz, B, bu sık kafalı senin öğretmenin mi?" Jax kafasını geriye atıyor ve boktan bir sırtış takınıyor. "Onu tanıdığım için *çok* şanslısın. Kolay kurtulmanı sağlayacağım."

"Eminim yardıma ihtiyacı olmayacaktır. Blesk akıllı bir kurabiye," diyor Drake dirseğini onunkine vurarak. Peki bunu nereden biliyor? Kendimi alacakaranlık kuşağında gibi hissediyorum - kaybolmuş, herkesin nasıl bu kadar hizipçi olduğuna tamamen şaşırılmış bir halde - bir heykel gibi hareketsiz duruyorum. Şimdi sanki bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi ona bakıyor ve bundan gerçekten nefret ediyorum.

"Bay Slater bana farklı davranmaması gerektiğini biliyor," diyor, hâlâ bakışlarımı kaçırarak.

Bay Slater?

"*Bay Slater*," diye alay ediyor Jax.

Drake bana baktı. "*Bay Slater*, yarın gece için hâlâ anlaştık, değil mi? Tekmeleyeceğim. Senin. Kıçını."

Cuma gecesi poker gecesidir ve genelde kaybederim. Onun yorumunu tamamen görmezden geliyorum.

Zorlukla yutkunarak sesimi buluyorum. "Cidden Blesk, bana sadece Konnor de, tamam mı?" Başımı eğiyorum, gerçekten kabul etmesini sağlamaya çalışıyorum.

Ben. Gözleri yüzümden başka her yere kayıyor ve gülümsemesi hafifçe geriliyor.

"Slater?" Drake daha yüksek sesle, dikkatimi çekmeye hevesli bir şekilde söylüyor. Bakışlarımı sertçe ona kaydırarak kaşlarımı çatıyorum. Kaşlarını bana doğru oynattığında, niyetinin farkına varıyorum. Birbirimizi, diğerinin ne zaman takılmak istediğini anlamayacak kadar uzun zamandır tanıyoruz. Çenesini bana doğru uzatıyor ve *oyun oynar* gibi bir hareketle Blesk'e doğru başını sallıyor. Onu bayıltmak istiyorum. Blesk bir oyun değil. Tanrım, biz rekabetçi bir grup göt herifiz.

Drake Blesk'e çantasını uzatır, sonra da saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırır. "Saat altıda görüşürüz, tamam mı? Seni yurdun önünden alırım."

Çantası neden ondaydı?

*Ne haltlar dönüyor
burada?!*

"Tamam," diye mırıldanıyor, yanakları pembeleşiyor. Onu kızarttı. Onun yüzünden kızarıyor.

Sıkılmış dişlerimin arasından kelimeleri güçlükle çıkararak Jax'e soruyorum: "Peki birbirinizi tam olarak nereden tanıyorsunuz?"

Gerçekten ince.

"Dün The Basement Lounge'da B ile karşılaştık. Birkaç kadeh içtik."

"Pekâlâ, B'nin şimdi sınıfa gitmesi gerekiyor," diyorum gayet kesin bir ifadeyle.

Yine sık kafalı gibi davranıyorsun.

"Pekâlâ, görüşürüz Bay Slater." Jax uzaklaşırken kıs kıs güler. Omzunun üzerinden geri seslenerek, "Yakında görüşürüz, B." diye ekler.

Drake uzaklaşmaya başladı ama birkaç adım sonra geri döndü ve doğruca Blesk'e doğru yürüdü. İzlediğimden emin olmak için bana kaçamak bir bakış attı. Sonra. . onu yanağından öpüyor. "Görüşürüz, Blesk."

Onu öpüyor.

Hay sikeyim. Drake Konnor'a karşı: 1-0

Yanak kaslarım derimin altında dans ediyor. Sırtımın omuzlarımın arasında gerildiğini hissediyorum ve sanırım istemeden hırlıyorum. Blesk

bakıyor

Sersemlemişti. Dudakları tenine değdiğinde gözleri irileşmişti ve şimdi, bugün ilk kez, doğrudan bana bakıyor. Gözlerimiz birbirine kilitlenmişken ağzımı açıyorum. Söylenecek çok şey var. Ve nasıl söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Etrafımızda dolaşan birkaç gürültülü öğrenci tarafından aniden kesilince başımı sallıyorum. O an geçti.

Onu öptü ama o bana baktı.

Gözleri bana gitti.

Benden hoşlanıyor.

Büyük bir nefes alıyorum ve sonra yavaşça veriyorum, sınıfı geçme kararlılığımı kanalize ediyorum. Ona başımı sallıyorum. Öğrencilerimi takip ederek sınıfa giriyorum, ön tarafa doğru ilerliyorum ve çantamı sıranın üzerine koyuyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor, bu yüzden konuşmaya çalışmadan önce kağıtları karıştırıyorum. Kafamı kaldırıp odaya baktığımda herkes sandalyeleri yığınlardan çıkarıp önüme yerleştiriyor. Küçük bir sınıf, sadece on beş öğrenci var. Belli ki bazıları birbirini tanıyor, bazıları ise kimseyi tanımıyor. Blesk ikinci grupta.

Kendi kişiliğimden kaynaklanan bir içgüdü olup olmadığından emin değilim ama oyuncularını hemen seçebiliyorum.

Çocuklardan birkaçı onun yanında yerlerini aldılar ve o da onlara utangaç, kız gibi bir yarı gülümseme sunuyor.

Ona bunun işe yaramayacağını söylemek istiyorum.

Onu fark ettikleri için onları suçlayamam. O muhteşem, mütevazî bir şekilde öyle.

"Doğru ya," diyorum sandalyeler karıştırılmaya devam ederken. "Arkadaşlarım bana Slater der." Herkes hızla sandalyelerine kayarken şimdi tüm gözler benim üzerimde. "Siz de bana Konnor diyebilirsiniz." Erkeksi kıkırdamalar ve tatlı kıkırdamaların bir karışımını duyuyorum.

Buz kırıcımın zamanı geldi.

"İlk olarak." Bir sonraki cümle dudaklarımdan dökülürken kıkırdamadan edemiyorum. "Bu odada kim başka biriyle yatmak ister?" "Bu odadaki

Erkekler birbirlerine garip garip bakarken kızlar kıkırdama krizlerine giriyor. "Bu odada biriyle seks yapmak isteyenler ellerini kaldırsın," diyorum. Kimse kıkırdamıyor.

"Tamam, tamam, bana kim olduğunu söylemenize gerek yok, ama etrafınıza iyice bakın ve sonra elinizi kaldırın." Birbirlerine bakarlar sabırla bekliyorum ama kimse elini kaldırmıyor. "Bu yardımcı olur mu?" Kendi elimi kaldırarak soruyorum. Odayı daha fazla kız kıkırdaması dolduruyor.

Hayır, sen değil.

Erkeklerin çoğu ve kızların birkaçı ellerini kaldırır. Blesk de öyle.

Cesur. . . bu el benim için en iyisi.

"Yani yaklaşık yüzde sekseniniz bu odadaki biriyle seks yapmak istiyor." Görünmez bir iğne tutuyormuş gibi yaparak başparmağımı ve işaret parmağımı birbirine sıkıştırıyorum. "Şimdi bana bir iyilik yapın; bu hissin içine bir iğne sokun. Üniversite birinci sınıfın nasıl bir şey olduğunu bilirim. En azından ders bitene kadar iğneyi batırın." Blesk de dahil olmak üzere hepsi gülüyor.

"Ben cruisey bir adamım. Ben sadece size rehberlik etmek için buradayım. Bu dersin amacı size *tutkunuz* olan müziği çocuklara nasıl öğreteceğinizi öğretmek." Hareket halindeyken konuşmayı daha kolay bulduğum için önlerinde bir ileri bir geri yürüyorum.

"Bu dersle ilgili unutulmaması gereken en önemli şeylerden biri, benim bir müzik uzmanı olmadığımıdır. Genel müzik teorisi hakkında muhtemelen benden daha fazla şey biliyorsunuzdur. Ben burada hocanızın bilmenizi istediği şeyler üzerinde çalışmanıza yardımcı olmak için bulunuyorum. O öğretiyor." Odanın ortasında durdum ve sırtıttım. "Ben sadece testlerinizin cevaplarını veren bir akranınızım."

Herkes yine kıkırdar. "Bu ders müziğin kendisinden çok öğrencilere müzik *öğretmekle* ilgili." Masamdan bir yığın ünite taslağı alıyorum ve bunları ön sıradaki öğrencilere veriyorum.

"Onları geri verin. Biliyorum ki bazılarınız inisiyatif alıp bunu daha önce yazdırmış olacaksınız. Bazılarınız tembel, bazılarınızın da yazıcısı yok. Kimin hangi kategoriye girdiğini bilmiyorum. . . henüz. Ama yakında

öğreneceğim."

"Konnor?" Bir adamın
seslendiğini duydum. Ona
başımı salladım. "Evet mi?"

"Ödevleri siz mi işaretliyorsunuz yoksa Bayan Kale mi?"

Gülüyorum. "Bana ne kadar yalakalık yapman gerektiğini mi anlamaya çalışıyorsun?" Çocuk gözlerini odada gezdiriyor. Diğer öğrenciler kıs kıs gülerken, yanaklarına hafif bir parıltı dokunuyor.

"Belki," diye itiraf ediyor sonunda.

Sanki soru evrenselmiş gibi sınıfa hitap ediyorum. "Ödevleriniz ve testleriniz ben ve Bayan Kale de dahil olmak üzere üç yüksek lisans öğrencisi arasında rastgele dağıtılacak." Dikkatimi tekrar soruyu soran öğrenciye yöneltiyorum. "Size cevap vermek için, muhtemelen. Ama asla bilemeyeceksiniz. Bu noktada ben de bilmiyorum."

Sonraki yirmi dakika boyunca dersin ana hatlarını, neler beklendiğini ve notların nasıl bölüneceğini gözden geçiriyorum. Öğrencilerimin yaşları ve tavırları farklı olsa da çoğu istekli ve söyleyeceklerime ilgili görünüyor. Öğretmenlik benim mutlak hayatım. Hepsinin başarılı olmasını istiyorum.

Sınıfı dört gruba ayırdığımda, Blesk'i ona baktığını fark ettiğim iki çocuğun yanına koymadan edemedim. Onlara bir görev veriyorum; bir ekip olarak bana bu dersten ne elde etmek istediklerini söylemelerini istiyorum. Bunu gerçekleştirmeye çalışacağıma dair onlara söz veriyorum.

Blesk, şehvetli kalçalarından birini diğerinin üzerine koymuş, üstteki bacağını ileri geri sallayarak oturuyor. Kalemini tıkırdatarak önündeki kâğıdı inceliyor. Uyluklarının kalınlığı mükemmel. Ellerimin o yumuşak teni kavradığını hayal etmeye zorlayarak kendimi ona doğru yürürken buluyorum. Ben yaklaşırken üç öğrenci de bana bakıyor.

"Selam," diyorum ve çocuklardan birinin elini sıkması için elimi uzatıyorum. "Konnor." Kendini beğenmiş bir bakışla elimi tuttu.

"Merhaba, Konnor. Matt."

Diğer adama elimi uzattım. "Konnor." "Justin." Elimi tutuyor, bana sırtıyor.

"Bayan Bellamy," diyorum, yarı şaşkın, yarı gülümseyen yüzüne bakarak. "Sizi biraz uzaklaştırmamın sakıncası var mı?"

Uzun kirpiklerini birkaç saniye boyunca bana çeviriyor. "Ah, evet tabii ki."

Elimi kapıya doğru sallıyorum. Ayağa kalkıyor ve beni odadan çıkarmadan önce tişörtünü karnına kadar düzleştiriyor.

Kapıyı kapatıp bizi meraklı gözlerden koruduğumda, "Kişisel nedenlerle mi bana rütbe taktınız, *Bay Slater*?" diyor.

"Blesk, *çok* üzgünüm." Kelimeler ağzımdan dökülüverdi. Yüz ifadesi hafifçe düşer.

Sıkı ve hüzünlü bir gülümsemeye konuşuyor. "Konnor, bana hiçbir şey borçlu değilsin.

."

"Ona gitmesini söyledim," diye zar zor tanıdığım çaresiz bir ses tonuyla araya giriyorum. "I

ona her şeyin bittiğini söyledim." Bakışlarını benden kaçırıyor; sözlerimi düşünürken gözleri ayaklarının dibindeki boşlukta geziniyor. "Özür dilerim," diye tekrarlıyorum. "Sadece bilmeni istiyorum, bu ben değilim, normalde değilim. O gün benim için tuhaf bir gündü ve normalde içtiğimden çok daha fazla içtim."

"Konnor." Bu kez içtenlikle gülümsemeye çalışırken gözleri kısılıyor. "Sorun değil, teşekkür ederim, ama sorun değil." Elim beline koyuyorum ve sırtı tuğla duvarla buluşana kadar onu hareket ettiriyorum. İki yanağı da anında kızarıyor. Şok olmuş ya da heyecanlı görünüyor, belki de ikisi birden.

Her iki avucumu da başının yanındaki duvara koyarak onu önüme hapsettim.

Eğilip gözlerinin içine bakıyorum. "Bu gece Drake ile nereye gidiyorsun?"

Daha fazla hava emerken dudakları aralanıyor. Göğüsleri daha fazla ihtiyaçla yükselip alçalırken, gözlerim alt dudağını yalarken ağzına gitmeden önce onları izlemek için aşağıya dalıyor. O dudağın ve dilin tadına bakma isteğiyle dolup taşıyorum.

"Biz sadece arkadaşız," diyor sonunda, beni transımdan çıkararak, "bir şeyler içmeye gidiyoruz."

Sırıtarak başımı sallıyorum. "*Sadece* arkadaş olmak istemiyor."

Çenesi hafifçe boynuna doğru kıvrılıyor ve gözleri bana bakıyor, çok utangaç, çok *ağırbaşlı*, çok mükemmel. "Bunun senin için ne önemi var? Birkaç saat öncesine kadar bir kız arkadaşın vardı." Sanki bu cümleyi söylemek çok zormuş gibi sertçe nefes alıyor.

Eğilip ağızımla kulağını okşuyorum. Nefesim boynuna çarptığında omzu dönüyor ve bu telaşına bayılıyorum. "Önemli, Blesk."

Aramızdaki boşluğu sessizlik dolduruyor ve bu hiç de rahat değil. Kalbim hızla çarpıyor ve derisinin altındaki nabzının çarpınışını görebiliyorum. Keşke aramızda hiç boşluk olmasaydı. Keşke dudaklarım onunkilerin üzerinde olsaydı. Keşke göğüslerini göğsümde hissedebilseydim. Keşke dilinin tadına bakabilseydim. Ondan sadece birkaç santim uzaktayım ama o birkaç santim benimle onun arasındaki fark. . ve *bizim*.

Ne düşündüğünü merak ediyorum. Elleri kalçalarının yanında duvara dayanmış, umutsuzca tuğlaları itiyor. Nefesim göğsüne hücum ederken yanakları daha da kızarıyor ve boğazındaki deri karıncalanıyor. Kendimi durduramadan ağızımı boynuna bastırıyorum. Kalbinin dudaklarımda attığını, boğazında bir iniltinin titreştiğini, vücudunun bana doğru bastırıldığını hissediyorum. . *Sikeyim*. Ben ona ne kadar duyarlıysam o da bana o kadar duyarlı.

Kendimi ondan uzaklaştırıyorum. "Siktir." Birbirimize baktık, az önce olanlardan dolayı şaşkınlık içindeydik.

Boğazımı temizleyerek sakinleştirici birkaç nefes alıyorum ve şu anda pantolonumun içinde seğirmekte olan belli bir uzantıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. "Bu gece gitme," diyorum nefes nefese. "Onun yerine benimle takıl."

Nefes veriyor ve elleri yanındaki tuğlaların etrafında esniyor.

"Tamam." Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi?"

Kıkırdarken omuzları hafifçe titriyor. "Evet. Gerçekten."

"Peki, tamam o zaman. Ummm. Önce sen girebilir misin?" Ona sırtıtarak el sallıyorum. "Birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Dili dudaklarının arasından dışarı çıkıyor ve gülüyor.

Bu dilin hiç yardımcı olmuyor, Blesk.

Kafamda Blesk'le randevum fikri ile derse harika bir ruh hali içinde devam ediyorum. Bir saat hızla geçiyor. Herkes çıktıktan sonra tüm etkinlik kâğıtlarını toplayıp Cathy'nin gözden geçirmesi için paketliyorum. Ufak tefek işlerimi tamamlamaya devam ederken Blesk'in boynunu, yumuşak tenini, boğazındaki dudaklarıma verdiği fiziksel tepkiyi düşünüyorum. İniltisini. İçimde nasıl sallandığını... *Kahretsin.*

Sakin ol.

Başka bir şey düşün.

Her şeyi toplayıp kapıyı kilitlediğim sırada telefonum cebimde vızıldıyor. Çıkarıp mesajı görmek için kaydırıyorum.

Pemberton: *Konnor, çok özür dilerim. Lütfen boşal ve beni gör. Hiç iyi değilim.*

Hecelemesi dikkatimden kaçmadı. Normalde onu görmeye koş koş giderdim ama oyunlarını biliyorum. Pemberton seksi erkeklere hükmetmenin bir yolu olarak kullanıyor ve çoğunlukla işe yarıyor. Ama o tam bir drama kraliçesi. Onu kontrol etmek için oraya gidersem, şarabını yudumlarken ve durmadan hıçkırırken bulacağımı biliyorum. Sonra beni kızdıracak bir şey söyleyecek ya da yapacak ve öylece bırakıp gidemeyeceğim türden bir kavga başlatacak. Görmek istediğim tek yüz Blesk'in yüzü.

Pemberton'ın mesajını görmezden geliyorum, evrakları Cathy'nin güvercin deliğine bırakıyorum ve Blesk'in yatakhaneğine gidiyorum.

Kendimi daha az resmi göstermek için saçlarımı karıştırıyor ve gömleğimin düğmelerini açıyorum. Güneş ufka doğru alçalmaya başlıyor, gökyüzünü pembeler ve turuncularla dolduruyor. Blesk'in en sevdiği rengin ne olduğunu merak ediyorum. Acaba günbatımını sever mi? . . Çoğu kız sever.

Şansıma Drake'i avluda yakaladım. "Dostum," dedim.

"Slater, benim kızın ilk günü nasıl geçti?" Sırıttıyor, kışkırtıyor

Be

n. Gülüyorum. "Umutsuz Drake, böyle bir şey olmayacak. Bu bir oyun değil."

Bana öyle bir sırıttıyor ki, suratını dağıtmak istiyorum.

parmak eklemlerimle. "Peki sana teklif ettiklerini istediğini düşündüren ne?"

"Öyle." Onun hakkında böyle konuştuğum için kendimi bok gibi hissederek bu yanıtı geveliyorum. "Ama öyle değil."

"Pussy. Peki ya Pemberton?" diye sorar.

"Bitti," diyorum ifadesiz bir şekilde. "İşte bu kadar geri çekilmene ihtiyacım var, Drake."

Gülerek gülüyor. "Ne var onda - burbon aromalı meme uçları falan mı?"

Doğru, çünkü ben bir alkoliğim. . Çok zekice, Drake, seni piç.

Kavgaya karışmak yerine yapacak daha iyi işlerim olduğu için son derece memnunum. Blesk beni iyi bir ruh haline sokmasaydı, sırıttığını yeniden düzenlemeye meyilli olabilirdim. Ona başımı sallayarak, "Bunu bırak." diyorum.

Sırıttışı daha da genişliyor. "Bana gelmeyeceğini garanti edemem."

"Gelmeyeceğini *garanti* edebilirim," diye tıslıyorum.

Ofluyor. "Vay be, hızlı çalışıyorsun. Sana yetiştiremiyorum." Buna söyleyecek bir şeyim yok. Kendimi uzaklaştırıyorum.

"Slater!" Arkamdan bağırtıyor. "Konnor! Cidden, neler oluyor? Tabii ki geri çekileceğim! Neden böyle davranıyorsun?"

Kendimi bile tanımıyorum.

BLESK, kampüsteki son orijinal yurtlardan biri olan **SADECE KIZLARA AİT BİR YURTTA KALİYOR**. Küçük ve yasal olarak sadece sınırdan yeterli olanaklara sahip. Tüm bunlara rağmen, karma yurt yerine burada kalmasına sevindim.

Yurtlar. Birkaç yıl önce ben de orada kaldığım için, orada neler olduğunu çok iyi biliyorum.

Yetmiş üç numaralı odaya yaklaşıyorum. Kapıyı çaldıktan sonra gömleğimi düzeltiyor, ellerimi saçlarımda gezdiriyor ve omuzlarımı gevşetiyorum. Kapı açılıyor ve bir çift sert mavi göz gözüme çarpıyor. Ufak tefek bir esmer, tüm sırlarımı bilen biri gibi bana bakıyor ve ben hemen endişeleniyorum.

Gözleri o kadar geniş ki neredeyse yüzünden fırlayacak. "Hey," diyorum başımı sallayarak.

"Konnor?" Başını eğdi. Geri adım atıyor ve beni ölçüyor, gözleri her santimetremi tarıyor. Buna gülmekten kendimi alamıyorum. Kollarımı iki yana açıp sırtarak küçük bir dönüş yapıyorum.

"Her şey kontrol altında mı?" Kendimi işaret ederek soruyorum. "Geçtim mi?"

Kadın parlıyor. "Blesk," diye sesleniyor. "Konnor burada." Bileğini beceriksizce sallayarak bana el sallıyor. "Merhaba, ben Elise." Onu sinirlendirdiğim izlenimine kapıldım.

"Elise, o zevk bana ait," diyorum cazibemi konuşturarak. İki elimi ceplerime sokup topuklarımdan üzerinde ileri geri sallanarak Blesk'i görmeyi bekliyorum.

Birkaç saniye sonra Elise'in arkasından kırmızılı bir görüntü çıkıyor. Blesk küçük siyah beresinin altından bana gülümsüyor ve kalbim duruyor. Vücutuyla ilgili her şey onun türünün tek örneği olduğunu söylüyor: Vücudunu tutuş şekli, giyiniş tarzı ve ona açıkça saygı duyması. Bir düşes gibi muhteşem bir zarafeti var.

Sarı saçları yana doğru taranmış. Gövdesinden aşağı sarkıyor, göğüslerinin üzerine yayılıyor. Bir o yana bir bu yana dönüyor ve bunu yaparken kırmızı elbisesinin etekleri dizlerinin üzerinde sallanıyor ve gerçek olamayacak kadar tatlı görünüyor. Mükemmel kızımı tasarlayabilseydim bile, Blesk mümkün olan her şekilde daha üstün olurdu. Elbisesinin kirlenmesinden pek memnun olmayacaktır ama lekelenmesini görmek için sabırsızlanıyorum.

Çok az şey biliyor. . .

Elise bana bakarken ben de beni tepeden tırnağa süzen Blesk'e bakıyorum.

Beni mi kesiyor?

"Blesk benim yeni en iyi arkadaşım Konnor," diyor Elise gözlerini kısarak. "Eğer ona zarar verirsen, kafana kendi bacağınla vururum." Bunu beklemiyordum, neredeyse kahkahalarımın boğuluyordum.

Yeterince adil.

Ona sırtıyıyorum. "Hangi bacağın? Çünkü benim bir favorim var."

Sorumu ciddiye alıyormuş gibi yaparak bacaklarıma bakıyor. "Sağdaki," diyor, işaret ederek ve neşeyle gülümseyerek.

Başımı ona doğru eğiyorum ve sorgulayıcı bir gülümseme veriyorum. "Lanet olsun. Nereden biliyorsun?"

Blesk bu gece farklı görünüyor. Rahat. Kendinden emin. Yüzündeki ifadeye hayran kaldım. Buna Elise mi sebep oldu?

"Elise?" Blesk'in yeni en iyi arkadaşına daha da gülümsedim. "Bize katılmak ister misin?"

Gözleri büyür ve Blesk'e bakar.

"Oh, evet!" Blesk ağzından kaçırıyor ve Elise'e dirseğiyle vuruyor. "Eğlenceli olacak."

Elise kıyafetlerine bakar ve onlara doğru bir hareket yapar. "Üzerimde sadece kot pantolon var."

"Gideceğimiz yer için özel bir şeye ihtiyacın yok," diyorum. "Ama birkaç dakikaya ihtiyacın varsa bekleyebilirim." Blesk'e dönüyorum ve yine tam bir moron gibi davranarak, "Ben oldukça sabırlı bir adamım. Onun için uzun süre bekledim."

Sen hala bir erkek misin, Konnor?

Elise, yanaklarından kulaklarına kadar kızarmış olan Blesk'e dönerek, "'Aww' mu desem yoksa kussam mı bilemiyorum" diyor.

"Bu *gerçekten çok* klişe, Konnor." Blesk kıkırdıyor. Ve bir kez daha kalbim küt küt atıyor.

"Bana öyle söylendi."

TEK İSTEDİĞİM onun elini tutmak, parmaklarımı onunkilerin arasından geçirmek, avucunun benimkine bastırıldığını hissetmek ve yürürken adımlarının ritmini taklit etmek. Ama Elise'e karşı adil olmaya çalışıyorum. Blesk'in adımlarını hızlandırmayı başaran herkes benim onayımı almıştır.

Arts & Grey Tiyatrosu'na girerken iki kız için de kapıyı açık tutuyorum. Onları içeriye kadar takip ediyorum ve elimi Blesk'in beline koyarak onu koridorda yönlendiriyorum.

Tiyatro kampüsün doğu kanadında ve her gece açık, bu da çoğu zaman var olmayan bir izleyici kitlesine sahip olduğu anlamına geliyor. Üniversite gerçekten de böyle bir yer; öğrenciler tarafından, öğrenciler için yönetiliyor. Her şey serbest. Gösteriler şiirden dansa, şarkıdan genellikle en az bir sanatçının intihar etmesiyle sonuçlanan saatlerce süren monologlara kadar çeşitlilik gösteriyor.

Ve seyirciler de aynı şeyi yapmak istiyor.

Tüm deneyim oldukça rahat. Uyumsuz sandalyeler, yatar koltuklar, kanepeler ve park bankları oturma düzenini oluşturuyor. Sahne neredeyse altı metre uzunluğunda ve sadece hafifçe yükseltilmiş. Ben sanatsal bir adam değilim. Pek sayılmaz. Ama bazı sanat öğrencileriyle ve tiyatro müdürü Frank ile birkaç seçmeli dersi paylaştım. Oldukça değerli biri.

Işıklandırma Jojo adında bir adam tarafından koordine ediliyor ve duyduğuma göre çoğu performans sırasında kafayı bulmuş bir şekilde makasın üzerindeymiş. Burayı seviyorum. Umarım Blesk de sever.

Öndeki üç kişilik kanepeye yaklaşıyoruz ve ben bir ucundaki yerimi alıyorum. Blesk yanıma kayıyor, onu Elise takip ediyor. Blesk otururken elbisesini özenle altına katlıyor ve beni hafifçe kıpırdatıyor. Dinlenmek

Kolumu arkasındaki baş dayanağı boyunca uzattıktan sonra hızlanmasını bekliyorum. Umarım bana yaklaşıp.

Biraz tereddütle omzunu kolumun altına kaydırđı. Onu daha yakına çektiğimde, isteyerek yana kayıyor. Mükemmel bir uyum içindeyiz. Blesk'in yanına iyice sokulmuş olan ve hevesle etrafına bakan Bayan Elise'i kontrol etmek için ona doğru bakıyorum.

Onlara doğru eğildim. "Burası kampüste gitmeyi en sevdiğim yerlerden biri," diye fısıldıyorum ışıklar sönmeye başlarken. "Burada çılgın şeyler göreceksiniz."

Elise gözlüklerini burnunun kemerine doğru iterek her şeyi anlamaya çalışıyor. "Korkunç; bunu sevdim."

"Sik kafalı!" Kanepemizin arkası sallanmadan hemen önce birinin uygunsuz bir şekilde yüksek sesle söylediğini duyuyorum. Blesk'i bırakıyorum. Kolumu yanıma doğru çekerek, Jax ve Drake'in bize sırtıttığını görmek için boynumu çeviriyorum. Bir avuç serseri. Blesk'in planlarını iptal ettiğinde Drake'e ne dediğini merak ediyorum. Orantısız sırtışından bizi burada gördüğüne şaşırmadığı anlaşılıyor. Bana göz kırpmıyor ve iyi olduğumuzu söylüyor.

"Burada olacağını düşünmüştüm, sik kafalı." Jax gülüyor.

Parmağımı dudaklarıma götürüp onları susturuyorum. "Oturun ve çenenizi kapatın." Elise onları gördüğünde koltuğunda beklentiyle kıpırdanıyor.

"Drakula!" Elise Drake'i coşkuyla onaylar.

Yani hepsi birbirini tanıyor.

Bir şey kaçırmış olmalıyım.

"Hey, *Drakula!*" Ukala bir sırtışla alay ediyorum. "Otur, seni çirkin kan emici piç."

Drake benimle alay etti. "Siktir git. Drakula tam bir aygır."

Blesk'e döndüğümde onu gergin bir belirsizlikle bana bakarken buluyorum. Gözlerini çocuklara diktikten sonra artık ona dokunmayan koluma bakıyor. Birden, çocukları gördüğümde ondan anlık geri çekilmemin nasıl yorumlanmış olabileceğini fark ediyorum.

Kolumu tekrar omuzlarına doluyorum. Parmaklarım belindeki kıvrımı okşuyor, kalçasına doğru iniyor ve dokunuşumun altında kıpırdanmasına neden oluyor. *Yüce Tanrım.* . . Yardım edemiyorum ama onun altımda kıvrandığını hayal ediyorum.

Nefes almak ve uygun bir uyarılma seviyesini korumak gibi işlevsel süreçlere odaklanma ihtiyacım şu anda zorunlu. Frank sahneye çıktığında çocuklar koltuğumuzu çevreleyen koltuklara atlıyor. Onu tam olarak doğru yerde olmayan bir spot ışığı takip ediyor. Lanet Jojo.

Herkes sessizleşiyor. Tüm duyularım yanımdaki kızı hissetmeye başlıyor. Göğsü yükselip alçalırken vücudunun ince hareketleri. Saçlarının boynuma değdiğini hissediyorum. Başımı hafifçe çevirerek, gözlerinin bir şeyler olacağı beklentisiyle sahnenin etrafında dolaşmasını izliyorum.

"Elise'i ne zamandır tanıyorsun?" Kulağına fısıldıyorum. "Seni tanıdığım kadar uzun zamandır," diye fısıldıyor.

Kıkırdıyorum. Bazı şeyler işe yarıyor. Elise ve Blesk çalışıyor. . ve Blesk ve ben de öyle.

Başka bir şey söylemeye başlıyorum ama tam Frank konuşmaya başladığında duruyorum.

"Hoş geldiniz. Bu gece size canlı sanatın ne olduğunu göstereceğiz. Bir galeriye gittiğinizde, gördüğünüz nesneler belli bir zaman diliminde inşa edilmiş, hatta tasarlanmıştır. Söz konusu üretimin yeri bilinmemektedir. Söz konusu üreticinin durumu da bilinmiyor. Yaşayan özü bilinmez."

Sanatçı erkekler çok dramatiktir.

Frank şöyle devam ediyor: "Aşık olduğunuz resim herhangi bir koşulda, herhangi bir ruh halinde, herhangi bir olay sırasında yapılmış olabilir. Onlar için ne anlama geliyor? Sadece kelimeler. Size ne anlama geldiğini söylüyorlar. Peki sizin için nasıl bu kadar çok şey ifade edebiliyor?

"Kızınızın attığı ilk adım. Anneniz gözyaşlarını tutmaya çalışıyor. Babanız kollarını açmış, onu yakalamaya hazır duruyor. Öyle değil mi?

Hayatın bir parçasını zaman ve mekan içinde mükemmel bir şekilde yakalayabilseydiniz güzel olmaz mıydı? İşte canlı sanatın güzelliği de bu - eser ya da deneyim tam önünüzde gerçekleşiyor. Biz sanat ile tüketici arasındaki boşluğu dolduruyoruz."

Bununla birlikte Frank genç bir çifti sahneye çağırır. Uzanır ve üzerine bir parça tuval iliştirilmiş bir tahtayı yere doğru çeker.

"Onları şu anda oldukları gibi resmedeceğim. Aşık olarak."

Jax ve Drake bir kahkaha patlatıyor ve ben de Blesk ve Elise'in gözlerinin kocaman açıldığını ve büyülediklerini fark edene kadar neredeyse aynı şeyi yapıyorum. Bu kızlar beni yumuşatıyor. Blesk dikkatini Frank'e vermişken alt dudağını çiğniyor. Buna tamamen aşık olmuş durumda.

Frank seyirciye döner. "Bunu izleyin."

Çifti tuvalin önüne yerleştiriyor, sonra da etraflarına boya püskürtmeye başlıyor. Beklediğimden daha dağınıktı. Tuvali kaplıyor, çifti şablon gibi hareket ettiriyor ve tekrar püskürtmeye başlıyor. Birkaç dakika içinde tamamen boyayla kaplanmış ve birlikte mutlu bir şekilde kıkırdamaya başlamışlardı.

On beş dakika boyunca boş bir tuvalin soyut bir sanat eserine dönüşmesini izliyoruz. Her şey bittiğinde ve çift sahneden çekildiğinde, Frank sanat eserini perdenin arkasına kaydırıyor.

Blesk kulağıma fısıldayarak, "İzlerken hissettiğim şeye benziyor," diyor. Kıkırdıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ve ben gidiciyim.

Kıkırdaması göğsümde yankılanıyor. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum."

"Hey, Slater!" Frank seyircilerin arasında bağılıyor ve gözleri beni bulana kadar etrafına bakıyor. "Seni görmek güzel dostum. Yanındaki kim?"

Başımı sallayarak onu onaylıyorum. "Güzel bir kız, daha önce hiç gördün mü?" "Arsız herif. Buraya gel; sıra sende," diyor, yeni bir tuval parçası. *Lanet olsun, neredeyse üç metre uzunluğunda.* Dönüp Blesk'e bakıyorum; bembeyaz, tamamen sersemlemiş, far görmüş tavşan gibi. Çok

sevimli bir tavşan.

"Herkes kalksın!" Ayağa kalkarak söylüyorum. Elise ağzı açık bir şekilde bana göz kırpmıyor. Drake ve Jax hevesle meydan okumaya atlıyor ve kızları kendilerine katılmaları için cesaretlendiriyorlar.

Aslında bunun sadece Blesk ve benim için olmasını planlamıştım, ama bunun bir grup anı olacağına sevindim. Çocuklar bizi beklerken, koltuğa daha da gömülmüş gibi görünen Blesk'i tutmak için uzanıyorum.

"Blesk," diyorum, onu kendime çekerek. "Hadi yapalım mı?" Ona başımı sallıyorum, şakacı gözlerimle onu cesaretlendiriyorum. "Öyle mi? Eğleneceksin, söz veriyorum."

Onu kendime doğru sabitlerken elim sırtının alt kısmına gidiyor. Nefes alış veriş hızlanıyor. Sakinleştirici büyük bir nefes alırken gözleri sıkıca kapanıyor ve birden bunu yapmam gerekip gerekmediğinden emin olamıyorum. O çok utangaç. Toplum içinde şarkı söylediği için bundan hoşlanacağını düşünmüştüm. "Yapmazsan pişman olursun," diye fısıldıyorum. "Bak, bak," diyorum, sahnede yürürken sırtışı kulaktan kulağa yayılan Elise'i işaret ederek.

Blesk'in dudaklarında gergin bir gülümseme belirir. "O. . .kay," diyor sevimli, yenilmiş bir sesle, gözlerini bana devirerek.

Sahneye çıkmadan önce onu kucağıma alıyorum ve heyecandan ciyaklamasına neden oluyorum.

Frank bizi tuvalin önüne yerleştirmeye başladı. Blesk kollarımda kucakta kalıyor. Boynuma sarılıyor. Gerginliği kalbinin bana çarpma hızından belli oluyor. Rahatlayana kadar onu ileri geri sallıyorum. Hafifçe kıkırdıyor ve ayaklarını tekmelemeye başlıyor. Elbisesini ön koluma katladığımdan emin oluyorum, böylece kimse külotunu göremiyor. Gerçi ne renk olduklarını, dantelli mi, ipek mi, pamuklu mu yoksa erkek şortu mu olduklarını bilmek isterdim. . .

Boğazımı temizleyerek kendimi onun iç çamaşırlarını unutmaya zorluyorum. Bu, ereksiyon olmak için çok kötü bir an olurdu. Sonsuza dek yakalanır. Bu düşünce beni gerçekten güldürüyor.

Hepimiz yerimize oturduktan sonra, Frank üzerimize boya püskürtmeye başlıyor, renkleri değiştiriyor, bizi ve tuvali kaplıyor, yukarı aşağı sıçratıyor, değiştiriyor

hareketler ve tutarlılıklar.

Blesk sinirli bir şekilde gülerek etrafı tekmeliyor. Bunu dünyaya değişmezdim. Jax, Blesk'in ayaklarını tutup sabit tutmaya çalışıyor ama bu sadece onun kıkırdamasına ve daha fazla tekmelemesine neden oluyor.

Frank etrafımızda koşuştururken Blesk'i yaklaşık yirmi beş dakika tutuyorum. Tüm bu süre boyunca gözlerimi dudaklarından alamıyorum. Onu öpmek istiyorum. Onun tadına bakmak için ölüyorum. İlk öpüşmemizin hemen şimdi kaydedilmesini istiyorum. Ne kadar istesem de, garip bir endişe beni durduruyor.

Her şey bittiğinde ve her tarafımız boyayla kaplandığında Frank tuvali kuruması ve mühürlenmesi için bir kenara koyuyor. Sonunda Blesk'i yere indirdiğimde parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum ve el ele tiyatrodan ayrılıyoruz.

Başka bir kız olsaydı, şu anda onu evime davet ediyor olurum. Ama onu korkutmak istemiyorum ve dün gece *kız arkadaşım*dan ayrıldığım için bu biraz aceleci bir davranış olarak görülebilir.

Bu yüzden onun yerine kızların yatakhanelerine yaklaşıyoruz, çünkü bu gece tam bir centilmenim. Kızlar içeri girmeden önce Blesk ile birkaç saniye yalnız kalmam gerekiyor. Onu yatakhane avlusundan geçirip loş bir köşeye götürüyorum. Soğuk rüzgâr bize çarptığında titriyor. Onu sıcak tutmak için omuzlarını ovarken, bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Her tarafı boya içinde; saçlarında, ellerinde, yanaklarında. Gözlerinin içine bakarken elini tutuyorum, keşke ona söyleyecek etkileyici ya da tatlı bir şeyim olsaydı diyorum. Ya da bayat bir şey. Duvarla benim aramda sıkışana kadar onu nazikçe geri itiyorum. Soğuk tuğlalara dokunduğunda dudaklarından küçük bir nefes çıkıyor.

Lanet olsun, o dudaklar.

Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırıyorum ve parmaklarımı avucunun içinde gezdiriyorum. Gözlerinin içine bakıyorum ve onun da bana bakmasından keyif alıyorum. Dudaklarımdan kocaman bir sırıtiş çıkıyor ve işaret parmaklarımızı birbirine bastırarak uzun yıllardır yapmadığım bir hareketi taklit ediyorum. Ve bunu neden şimdi yaptığımdan emin değilim ama -

Yüzü düşüyor.

Bu bakış da ne?

Korku mu?

Mideme beklenmedik ve ağır bir şey düştü. Nefes nefese kaldı, elini elimden o kadar çabuk çekti ki onu yaktığıma yemin edebilirdim.

"Ne oldu, Blesk?" Gözlerimi kısarak ona soru soruyorum. Yüzü yavaş yavaş tüm rengini kaybediyor. Yanakları çukurlaşıyor. Her yeri felç olmuş gibi görünüyor ve gözlerindeki bakış. . *Kahretsin, gözlerindeki bakış beni korkutuyor.*

Ne yaptım ben?

"Ben ne yaptım?" Sonunda söyledim.

Taş kesilmiş bir halde bana bakıyor, rahatsız edici bir şey görmüş gibi yüzümün her santimini inceliyor - sırlarımı.

"Blesk, ne oldu? Bana ne yaptığımı söyle! Lütfen? Şu anda beni korkutuyorsun."

Ne haltlar dönüyor?

Hayalet görmüş gibi görünüyor.

DOKUZUNCU BÖLÜM

23 ağustos 1999

BÖLGE GÜNLÜK HABERLERİ

NERROCK AİLESİNİN OĞLU ve VARİSİ PAZAR GÜNÜNDEN BERİ KAYIP

Polis, önde gelen bir ailenin tek oğlu ve varisi olan 5 yaşındaki Deakon Nerrock'un kayboluşunu araştırıyor.

Deakon en son Cumartesi gecesi, gece yarısından hemen sonra, ailenin güvenlik şefi Adolf Bauer tarafından yatağında uyurken görülmüştür. Deakon sabah 5:30'da annesi Madeline Nerrock tarafından kayıp olarak bulundu.

Pazar günü gönüllüler, güvenlik görevlileri ve sekiz polis memuru tarafından ailenin malikanesinin etrafındaki 5 km'lik bir alan arandı. Çocuğun izine rastlanmadı.

Bay Bauer, "Bildiğimiz kadarıyla eve kimse girmemiş ve kimse de çıkmamış; çocuğun kaybolduğunu fark ettiğimizde güvenlik sistemi hâlâ devredeydi," dedi.

Daha fazla arama ekibi görevlendirildi ve birkaç kişi sorgulanıyor. Herhangi bir şüpheli bulunamamıştır.

Polis ve ailesi, genç yaşı ve Nerrock servetinin tek varisi olması nedeniyle onun iyiliği için endişelenmektedir. Hiçbir talep yok

yapıldı.

"Eğer bir şey bilen varsa, verdiğiniz bilgi için cömertçe ödüllendirileceksiniz. Ve eğer oğlumu kaçırdıysanız, lütfen onu bize geri getirin. Onu geri almak için her şeyi yaparız," dedi Bayan Nerrock.

Deakon Nerrock 1.80 boyunda. En son Batman tişörtü ve siyah pamuklu pantolon giyerken görülmüş. Bulunmasını sağlayacak herhangi bir bilgi için cömert bir ödül teklif edilmektedir.

Deakon Nerrock'u gördüyseniz veya nerede olduğu hakkında herhangi bir bilginiz varsa, Cape Rogan Şehir Polisi ile iletişime geçin: 08 98263521 veya www.mp.crcp.gov.au

ONUNCU BÖLÜM

blesk

"NEREDE. NEREDESİN? NEREDESİN?" Erik telefona bağıyor. Çılgına döndüğünü biliyorum çünkü her kelime soluk soluğa geliyor. Düşüncelerimi kelimelere dönüştürmek bir yana, onları inşa etmekte bile zorlanıyorum. Mırıldanıyorum ve ağzım gözyaşlarıyla doluyor. Yine burada olduğuma inanamıyorum. Kardeşimi karanlık geçmişime tekrar katlanmak zorunda bıraktığıma inanamıyorum.

Son yedi saat trafik, kaçış ve saklanmayla geçti. Geçmişimden hep saklanıyorum. Ama şimdi yürüyorum, üzerime boya sıçramış, saçlarım akrilikle düğümlenmiş, iki kilometre boyunca yürüyorum. Ayaklarım bozulmamış toprağa batıyor. Ayakkabılarımın tabanlarından su sızıyor ve tepeye doğru yürürken papatyalar ve yabani otlar inişimi süngerle kaplıyor.

Nefret ettiğim tepe.

Gözlerimi kısarak güneşe bakıyorum. Buranın ne kadar parlak olduğunu unutmuşum. Ama yine de bir şekilde soğuk. Sabahın keskin havasında titriyorum. Avustralya'nın bu bölgesinin güzelliği nefesimi kesiyor, tıpkı her zaman olduğu gibi. Ama *bu* tepedeyken ben ben değilim.

Tepeden gördüğüm manzara göğsümü dolduruyor, tıpkı yeri kaplayan papatya dalgaları gibi. O zamanlar bana sürekli olarak papatyaların yabani otlardan biraz daha fazlası olduğu söylenirdi.

daha önemli yeşillikler için. Hiç umursamadım; hâlâ da umursamıyorum. Papatyaları severim.

Telefonda olduğumu hatırladığımda Erik'e "Evdeyim," demeyi başarıyorum. Bu sözler boğazımı sıkıyor. Bir otobüs yakaladım. Bir trene. Başka bir otobüse. Eve gittim. Bunu gerçekten düşünmedim. Vücudum nefes almayı ve yutkunmayı unuttuğu için birkaç saniye hırıldadım. Hiç tepki yok.

"Eve gittim," diye fısıldıyorum tekrar, sadece birkaç kişinin bulabileceği ya da daha önce gitmiş olduğu bir yerin girişini işaret eden noktaya diz çökerek.

"Olduğun yerde kal," diyor Erik, sesinde acı açıkça belli oluyor. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım." Telefonu kulağımdan indiriyorum. Her türlü sayıklama duygusuyla düğümlenmiş durumdayım. Ayaklarımın altındaki boşluğa bakıyorum, bir dizi merdivene açılan temiz bir çim parçası.

"Blesk!" diye bağıyor.

Şaşkınlık içinde ahizeyi geri kaldırıyorum. "Evet?"

Bağlantıyı kesmeden önce "İçeri girmeyin," diye emrediyor.

Erik'in buraya dönmesinden nefret ediyorum. Burayı görmenin ona ne yaptığını biliyorum. Liz'e veda etmek ikimizin de hayatındaki en zor günlerden biriydi. Ben dokuz yaşındaydım. Erik ise sadece on üç yaşındaydı. Ailelerimiz bizi bu tepeye getirdiğinde, bütün günü papatya toplayarak geçirdik. Sonra onları Liz'in en sevdiği ağacın yanına bıraktık, vedalaştık ve onun anısını sonsuza dek gömdük.

Zordu, Erik ve benim yaptığımız en zor şeydi ama ihtiyacım olan bir kapanıştı. Çünkü ondan önceki yıl benim için dünyada cehennem gibiydi. Kimse bana ulaşamıyordu. Sürekli kabus görüyordum. Evlat edinilmeden öncesine ait bulanık bir anı.

Bu kabusta televizyon izlerken birden onun yüzünü görüyordum. Yüzünü, ağlayan insanları, ağlayan bir anneyi görüyordum ve sonra onun hayatını mahvettiğimi anlıyordum.

Uyanık dünyaya geri döndüğümde, hala çığlık atıyor olurdum, gözlerinin içimde uyandırdığı suçluluk *duygusuyla* dolup taşardım.

Çığlık atarak uyandığımda Erik sık sık yanımdaydı. Ben ağlarken, kendime her şeyin bittiğini hatırlatmaya çalışırken beni dinlerdi. Bırakabileceğimi. Yanımda kıvrılır, beni kollarında boğar, ileri geri sallar ve şefkatle beni sustururdu. Kalbi her zaman hızlı atardı. Yanakları sık sık kendi üzüntüsüyle ıslanırdı. Annem uyuyamazdı, babam uyuyamazdı, kardeşim uyuyamazdı - onların mutsuzluğunun suçlusu bendim.

Ben de bu yüzden yaptım.

Bu yüzden Liz'e veda etmek zorunda kaldım.

Onu geride bırakmak, Liz'le birlikte sahip oldukları her şeyi de geride bırakmam gerektiği anlamına geliyordu ama onu unutmaya çalıştım - hâlâ da çalışıyorum -. Çünkü sonuçta yeni ailemin çektiği acıların sona ermesine ihtiyacım vardı.

Her birimiz Liz'e bir mektup yazdık ve yüksek sesle okuduk.

Daha sonra onları ağacının köklerinin altına gömdük, asla geri dönmeyi planlamadık, sadece bu sevgi sözcüklerini onunla bıraktık.

Ama bugün, sözümü bozdu. Geri geldim. Asla dönmeyeceğime yemin etmişim ve dönmeye hiç niyetim yoktu. Ama Liz için geri dönmedim. *Onun* için döndüm. Ve çünkü başka nereye gideceğimi bilmiyordum.

Oturduğum kapağın üzerindeki yaprakları fırçalarken nefesimi tutuyorum. Ayağa kalkıp kapağı açıyorum. On yıldan fazla bir süredir saklandığı için geri uçuyor. Yılların tozu ve ürkütücü karanlığı serbest kalıyor. Temiz hava, şeytanlarıyla karışmak için içeri çekiliyor.

Birkaç dakika boyunca sadece karanlık deliğe baktım. Bu basamaklardan inmenin bana ne yapacağını biliyorum. Uyuşukluk çoktan yerleşti.

Ama ayaklarım beni rızam olmadan ileri götürüyor. Eşiği geçerken başımı eğmek zorunda kaldığımda şaşıyorum. Ortalık sessiz. Oda penceresiz. Köşedeki büyük parmaklıklı kafes dışında bomboş. Sağır edici sessizlik aniden zil sesiyle doluyor ve telefonum olduğunu anlamam birkaç dakikamı alıyor.

Çıkarıp cevap veriyorum, "Elise?" Kendi sesim yabancı geliyor.

"Aman Tanrım. Blesk! Neredesin? Herkes *çok* endişeli. Jaxon ve Konnor kampüsün her yerinde seni aradılar ve sen eve gelmeyince de ... Saat sabahın 6'sı. Dün gece nerede uyudun?"

"Trende." Telefonu kulağıma sıkıca bastırmama rağmen sesi çok uzak geliyor. Yerin altındaki bu kutu. İçindeki her şeyi dışındaki her şeyden ayırıyor gibi. Beşinci basamağa oturuyorum.

- En sevdiğim. Beton kalçalarımı üşütüyor ama beni titreten gerçek soğuk değil.

"Trende mi? Ne demek istiyorsun? Neredesin sen?" Sesi paniklemiş gibi geliyor.

"Um." Kendimi transımdan çıkarmaya çalışıyorum. "Konnor beni mi arıyordu?"

"Aman Tanrım, Blesk, ciddi mi? Tabii ki seni arıyordu. Onu kaybetti. Öylece kaçıp gittin. Akıl hastası gibi her yerde seni aradı. Çok sarhoş oldu ve düştüğünde kendini bayılttı. Jaxon şimdi onunla birlikte. Neden telefonunu açmadın?"

Konnor'un yerde baygın yattığını düşünerek nefes nefese kalıyorum ve ağzımı kapatıyorum. "Özür dilerim." Kelimeler yeterli değil. Asla da yetmeyecek.

"Pardon?" Zavallı Elise'in sesi çok tuhaf ve şaşkın geliyor.

"Umurumuzda değil.

Lütfen bana güvende olduğunu söyle. Ne zaman evde olacaksın?" "Erik beni almaya geliyor."

"Tamam. Jaxon'a söylerim." Elise uzun bir süre duraksıyor. Birkaç dakika boyunca birbirimizin nefes alışını dinliyoruz. "Blesk?"

"Evet."

"Neler oluyor? Konnor'la uzaklaştın ve sonra kaçtın. Bir şey mi yaptı? Sana zarar mı verdi?"

Keskin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. "Hayır, Konnor hiçbir şey yapmadı. Belki bir gün açıklarım ama bugün değil."

"Bir gün mü? Yani kötü bir şey, öyle mi? Tamam, bana bir şey söylemen için sana baskı yapmayacağım. Yine de senin için burada olacağım. Hoşuna gitse de gitmese de benimle kalacaksın."

"Kulağa *çok hoş* geliyor, Elise." Sesimin inandırıcı olmadığını biliyorum ama her kelimesinde ciddiym.

"Ufak tefeğim ama kavgacıyım. Sana zarar verirse Konnor'un kıcını tekmelerim!" "Konnor'un yaptığı bir şey değildi."

"Seni ne zaman göreceğim?"

Küçük bir iç çekiyorum. "Bilmiyorum. Belki yarın?"

"Ciddi misin? Beni dışlama. Yeni bir arkadaş olduğumu biliyorum ama umurumda değil. Senin için orada olmak istiyorum."

"Yarın. Söz veriyorum, yarın," diyorum daha inançlı bir şekilde.

Elise iç geçirir ve ardından Yoda taklidiyle ortamı yumuşatmaya çalışır. "Elise'in sahip olduğu en iyi arkadaş."

Telefonu kapatmadan önce "Blesk'in en iyi arkadaşı" diyorum. Onun anısıyla bir kez daha baş başa kaldığımda, Erik'i beklemek için basamağa kıvrılıyorum.

"BLESK?" Erik'in sesinin merdivenlerden aşağı döküldüğünü duyuyorum. Aradan geçen zaman belirsiz. Ancak kalçalarımındaki sızı, sırtımdaki kaskatı kesilme ve midemdeki gurultu nedeniyle saatler geçmiş olmalı.

"Kahretsin, Blesk, sana içeri girme demiştim." Ayakkabılarıyla basamaklar arasında sürtünen toprağın çizdiği yaklaşıyor. Daha başımı soğuk betondan kaldıramadan beni kollarının arasına aldı.

"Ben iyiyim," diyorum göğsüne doğru koruyucu bir şekilde çekilirken. Eli başımın arkasını okşuyor. Ev gibi kokuyor. Sıcak ve besleyici hareketleriyle beni ileri geri sallıyor. "Özür dilerim."

"Şşşt. Yapma, Blesk, sorun yok. Neden buraya döndüğünü anlamıyorum ama sorun değil."

Ben ağlamaya başlarken Erik beni daha sıkı sıkıyor.

Kucağında omuzlarım titriyor. "Teşekkür ederim."

Gözyaşlarım göğsüne düşüp gömleğini ıslatırken o da ağlamaya başlıyor. Ona yaşattığım her üzüntü için kalbim acıyor. O beni seviyor. Ben buna asla layık olamayacağım. Ona ne kadar verirsem vereyim, sebep olduğum tüm dramı karşılamaya yetmeyecekmiş gibi hissediyorum.

Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum. Acıdan ve uykusuzluktan kızarmışlardı. Yanakları benimkiler gibi kızarmış ve ıslak.

Üzgünüm, Erik.

"Seni seviyorum." Ben onun bakışlarını tutuyorum, o da benimkileri. "Sana bunu tekrar yaşattığım için üzgünüm."

"Blesk, neden buradasın?" Kaşları ciddi bir çizgiye dönüşüyor. Gözyaşlarımın arasından ona bakıyorum. "Ben Konnor."

Sırtımı saran kolları tedirgin edici bir şekilde sertleşiyor. Kalçalarımı kavrayarak beni itiyor, böylece yüzümü inceleyebiliyor, hatta didik didik edebiliyor.

"Peki ya Konnor?" Çatık kaşlarının arasındaki kırıksıklıkların derinliği ve kalçalarımı sıkıca kavrayışı beni uyarıyor. Kurnazca ondan kurtulmaya çalışıyorum ama parmakları affetmiyor. Gözleri büyüyor ve siyahtan başka bir şeyle dolmuyor.

"Geceyi onunla geçirdiğini biliyorum," diye mırıldandı soğuk bir şekilde. "Yani bir randevuya çıktık," diyorum meydana okurcasına.

Yüzünde duygusuz bir ifade belirir. "Ah. Doğru. *Bir randevu.*"

"Bunu neden şimdi yapıyorsun?" Ben soruyorum. "Lütfen bunu şimdi yapma."

"O adamdan nefret ediyorum." Elleriyle yüzümü kavırıyor. "O tam bir sik kafalı."

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama bana izin vermiyor. "Erik, bunu şimdi yapma. Burada olmaz."

"O sik kafalı ne yaptı da böyle çıldırdın?" Gözleri beni kıvrandırıyor. Benimle birlikte olan diğer erkekleri hep kıskanırdı, ama bu sahiplenme

duygularını geride bırakmış olabileceğini düşünmüştüm. Kalbim

Bu duyguların sonunda onu neye sürüklediğini düşünmek kulaklarımı dolduruyordu. Benimle. Benimle.

"Erik, yapma," diye yalvarıyorum.

Kulağıma doğru eğiliyor. Nefesi boynumdan aşağı kayarken ürperiyorum. "Sana ne yaptığını anlat bana, Blesk."

Tekrar ondan uzaklaşıyorum ama kollarımdan tutup beni olduğum yerde sabitliyor. "Bırak beni. Neyin var senin?"

Nefesim daralıyor.

"Blesk," diye tısladı. "Dün geceyi Pembie ile geçirdim."

Hâlâ onun pençesindeyim. Ona neler söylediğini hayal bile edemiyorum. "Erik, her neyse-"

"Kapa çeneni bir saniye," diye tersledi. "Gerçekten çok üzgündü. Seni onun dairesinde bulduğunu söyledi. Dün geceyi de onunla geçirmişsin." Tekrar uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni vücuduna bastırana kadar yaklaşıyor ve elleri başımın arkasını ve boynumu kavırıyor.

Yanağı alnıma değerken mırıldanıyor: "İçine girdi mi Blesk?"

Kalbim duracak gibi oldu.

Panikle inleyerek ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, çekiştirip duruyorum ama parmakları saçlarımı büküyor ve boynumdaki deriyi ısırtıyor. "Yemin ederim Blesk, eğer o sik kafalının içine girmesine izin verdiysen, kendimi kaybedeceğim."

Elinde çırpınırken, umutsuzca gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Ve sonra yalvarmaya başlıyor. "Erik, benimle böyle konuşma. Lütfen. Yapma bunu."

Beni kucağına alıp göğsüne yasladığında nefesim kesiliyor. Beni odanın dibine kadar götürdü. "Erik!" Ona bağıriyorum. "Beni yere bırak!"

Sırtım sert zemine çarptığında, rüzgâr benden uzaklaştı. Ben çığlık atmaya çalışırken eliyle ağzımı kapatıyor. Üstüme düştü

vücudunu benimkine bastırıyor, beni altında esir tutuyor. Zor nefes alıyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Gözlerimi kırpıştırarak üstümdeki adamın gözlerine bakmaya çalışıyorum, sevgili ağabeyimin bir anlık görüntüsünü bulmaya çalışıyorum.

"Şşşşş." Kahverengi gözlerindeki ürpertici niyet ruhuma sızıyor, midemi bulandırıyor. "Blesk, sana zarar vermeyeceğim. Tanrım, seni seviyorum. Bunu biliyorsun. Senin için her şeyi yaparım. Yaptım da. Ama bunu tekrar hissetmedikçe beni dinlemeyeceğini biliyorum. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini."

Bacaklarımı ayırmak için kalçalarını kullanıp leğen kemiğini içimde yoğururken gözlerim daha da açılıyor. Safranın ani tadı ve sıcaklığı boğazımı dolduruyor. Yüzünü görmek istemediğimden, gözlerindeki ürpertici bakışı görmek istemediğimden gözlerimi kapatıyorum.

Boynumun kıvrımına sokuluyor ve dilini boğazımın sütununa doğru kaydırıyor. Nefesi üzerimde gezinirken, omurgamda bir ürperti yayılıyor. Hıçkırmaya başlıyorum.

"Blesk, bak bu ne kadar iyi hissettiriyor. Lütfen ağlama, Bebe." Çok zor ama ellerinin dokunduğu her yeri ve hareketlerindeki rahatsız edici coşkuyu görmezden gelmeye çalışıyorum. Dokunuşu nazik olsa da göğüslerim hassaslaşıyor. Ereksiyonunu kalçalarımın arasında sallarken inliyor, "Tanrım, başka kimse beni bu kadar sertleştiremez. Asla. . ."

Ellerim yanlarımda yere sürtünüyor, tırnaklarım acıyana kadar betona batıyor. "Gördün mü, sen ve ben. *Her zaman* sen ve ben olacağız."

Elbisemi belime kadar kaldırıyor ve artık bizi ayıran ince kumaş parçaları yetmiyor. Ereksiyonunun çıkıntısı o kadar sert, bana karşı temposu o kadar muhtaç ki, morarabileceğimi hissediyorum. Derin bir inilti ondan göğsüme doğru titreşiyor. Bu anı unutmayı diliyor, mutlak bir çaresizlikle unutulmaya çalışıyorum.

"Bunun ne kadar iyi olduğunu hatırlamıyor musun? Bunu ilk yaptığımız zamanı? Bizi ne kadar yakınlaştırmıştı? En iyi arkadaşlar. Sevgililer. Hiç olmamış gibi davranmak istemiyorum.

artık olmayacak, Blesk. Konnor'un sana dokunduğu düşüncesi. . . Lanet olsun, aklımı başımdan aldı. Deliriyordum. Ve şimdi biliyorum ki sadece hatırlamanı sağlamam gerekiyor." Yanağımdan bir damla gözyaşı yalıyor. "Lütfen ağlama, Bebe."

"Dur" diye haykırmak istiyorum.

"Senin içinde olan tek kişi benim, değil mi?"

Çılgınca başımı sallıyorum.

"Güzel."

Kot pantolonunun düğmelerini açıp aşağı çekmek için ağırlığını verdiğinde, zihnim kayboluyor ve onu bedenimle baş başa bırakıyorum. Tavandan gevşekçe sarkan eski ampulün ileri geri sallandığını görebiliyorum. . ya da belki de sallanan benim.

Burası karanlık ama yukarıdaki delikten içeri ışık giriyor. Burada uzun saatler geçirmiş olmama rağmen, daha önce hiç sırtüstü yatarak tavana bakmamıştım. Ama kahraman oğlum yıllarca her gece bakmış olmalı. Ben burada hiç uyumadım. Derideki damarlar gibi betonun içinden geçen çatlaklar var. Her an çökebilir.

Bunun kötü bir şey olacağını sanmıyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

konnor

SÖZLERİ ZAR ZOR DUYULUYOR. Sesleri zar zor tanınıyor. Lanet kafam. Lanet olası kızgın, zonklayan, nabız gibi atan başım. Neden uyumadan önce bir Panadol'ü bir litre suyla kovalamadım? Çaylak hatası.

Yorganın içinde iç çekiyorum. Yumuşak ve sıcak. Bilinçli düşünceler yavaşça içeri sızarken, davetsiz ışık yarı maskeli gözlerime vuruyor ve gözlerimi daha da kısmama neden oluyor. Saati ararken, acı dolu gözlerim çalar saatimin üzerine düşüyor: Sabah 6:30. Bu da uyumak için bir saatim kaldığı anlamına geliyor. Uyku *iyidir*. . Tam uykuya dalmak üzereydim ki bir kız sesi duydum. Pemberton olmadığını fark edince irkildim.

Blesk!

Alnımı tutarak olabildiğince hızlı bir şekilde ayağa kalkıyorum. Neredeyse ayağım yerdeki halıya takılıyordu. Aşağıya baktığımda, tamamen giyinik olduğumu görmek beni şaşırtıyor. En son ne oldu- *Oh, kahretsin!*

Aceleyle yatak odamdan çıkıp, beni uzun zamandır sarhoş gören korkunç dünyayla yüzleşmek için kayıyorum. Bir şeye takıldım ve dizlerimin üzerine düştüm. Altımdaki fayanslar beni affetmiyor. Beynim devreye girmek için mücadele ediyor. Kaslarım tepki vermek için mücadele ediyor. Ve sağduyum yoğun bir sisin içinde.

Etrafıma baktığımda dün geceye dair anılarla dolup taşıyorum. Evim tam bir enkaz. *Blesk*. Yüzü zihnimi dolduruyor

Bir projektörün boş bir ekrana görüntü yansıtması gibi. Kollarımda, bedenimin yanında nasıl hissettiğini. Hızlı nabzının tenimde yarattığı his. Titremeye başladım, akşamdan kalmayım ve şoktayım. Ona burada ihtiyacım var, ona dokunmalıyım, iyi olduğunu bilmeliyim. Kalp şeklindeki dudaklarını, uzun saçlarını, o lanet çikolata havuzlarını görmeliyim. İki el beni tutuyor ve beni ayağa kaldıran Jax'e gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Lanet olsun." Sarhoş kıcımlı kanepeye doğru sürüklüyor ve beni aşağı indirmeye çalışıyor ama ben onu silkeliyorum.

Ayağa fırladım. "Nerede o?"

"Dostum, o Erik'le birlikte. O iyi." Ellerini omuzlarıma koyuyor ve oturana kadar beni geri itiyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Onu duydum!"

Elise önümde durmak için yürüdü. "Hayır, Konnor, beni duydun."

Bir an için kafamı salladım. Kafa karışıklığı zihnimi bulandırıyor; tarif etmesi zor, nahoş bir duygu. Ne olduğunu ifade edebileceğimden emin olmasam da dünün önemi yadsınamaz. Ama o bir şeyler biliyor. Parmağımı onunkinin üzerine koyduğumda tepki verdi. O biliyor -

"Nerede olduğunu biliyor musun? Onunla konuştun mu?"

"Evet, o iyi. Yarın evde olacak," diyor Elise nazikçe.

Avucumla çeneme masaj yapıyorum ve irkiliyorum. Dün gece yumruk yemiş gibi hissediyorum. Bu da bana "Drake nerede?" sorusunu düşündürüyor.

"Eve gitti, dostum. Erken saatte dersi var. Biraz sakinleş." Jax başını sallıyor; acıyan ifadesi beni sinirlendiriyor.

"Hayır." Ayağa kalkıyorum, yerimde sallanıyorum. "Blesk'i bulmam gerek."

Jax elini tekrar omzuma koydu. "Konnor, doğru düşünmüyorsun-"

"Sizden anlamanızı beklemiyorum!" Kendimi tutamıyorum. "Ama onu bulmam gerek."

Şimdi."

Birbirlerine bakıp endişeli bakışlar paylaşıyorlar.

Elise bana doğru dönüyor ve başını eğiyor. "Dedi ki-"

"Ne dediği umurumda değil!" Bağırıyorum.

Bu sözler bu kadar agresif bir şekilde söylenmemeliydi. Elise'in gülümsemesinin az önce olduğu gibi geri tepmesini kesinlikle istememiştim. Jax bana kaşlarını çattı ve ben de yenilgiyle kanepeye çöktüm. Özür dilercesine Elise'e bakıyorum ama o yine bana gülümsüyor.

"Ciddi misin dostum?" Jax bana omuz silkti. "Elise'le böyle konuşma, dostum."

Sikeyim.

Başımı salladım. "Özür dilerim, Elise."

İlgisizmiş gibi davranıyor. "Saçmalama; sorun değil. Ona bu kadar değer vermene sevindim. Eminim seni kendi bacağınla dövme tehdidiyle bir ilgisi vardır. . . Tüm övgüyü ben alacağım." Tekrar gülüyor ve Jax de kıkırdıyor. Başım hâlâ davul gibi. Sesi uzaklaştırmaya çalışıyorum ama kulaklarımın arasında daha yüksek sesle titreşiyor.

"Elise," diyorum, "ne oldu? Sana anlattı mı? Benim yaptığım bir şey miydi? I-"

Araya giriyor. "Bana söylemedi ama senin için endişeleniyor gibiydi. . . Bu yüzden senin yaptığın bir şey olduğunu sanmıyorum."

Jax'in gözlerinin içine bakıyorum, neredeyse yalvarırcasına. "Lütfen dostum, anla, onu aramam gerekiyor. Seninle ya da sensiz gideceğim."

"Nerede olduğunu bilmiyorsun," diye ısrar ediyor. "Kardeşiyle birlikte, değil mi?" Ben soruyorum.

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirir. "Evet, Erik'le birlikte."

"Pemberton'da Erik'in Cihazımı Bul şifresi var." Birlikte uyurlarken telefonuna kurmuştu ve bunu biliyorum çünkü aynısını bana da yapmıştı.

"Gidip onu yakalayalım!"

Elise'in yüzü Jax'e bakmak için döndüğünde aydınlanır. "Hadi yapalım, Jaxon." Jax ona göz kırpar. "Gerçekten mi?"

"Evet, kesinlikle!" diye haykırıyor kocaman arsız bir gülümsemeyle.

Jax başını bana doğru eğdi ve sırıttı. "Konnor, Pemberton'ın Blesk'i bulmana yardım edeceğini sanmıyorum." Şüpheli bir tavırla omuz silkiyor. "Sadece söylüyorum, dostum."

"Biz biraz toparlansak ve sen de gidip *eski* sevgilinle konuşsan nasıl olur?" Elise öyle diyor.

Sanki eski sevgilim olduğumu hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

Blesk için her şeyi yaparım, bu Pembie ile yüzleşmek anlamına gelse bile.

Biraz kandırmak, tatlı dille konuşmak ve çıkmadan önce arkadaş olduğumuzu hatırlatmak **gerekse de** sonunda Pemberton'dan bilgiyi alıyorum.

Yola çıktık.

Jax arabayı sürerken Elise arka koltukta oturmuş, dünyanın nasıl geçtiğini izliyor.

Erik'in telefonuna göre, otoyolda kuzeye doğru gidiyor.

Ayaklarımı gösterge paneline koydum ve koltuğumu hafifçe arkaya yasladım. Üzerimde eski bir kot pantolon var ve kapüşonumu yanan gözlerimin üzerine çekmişim. Koltukta kambur durarak Blesk'i gördüğümde ne söyleyeceğimi düşünüyorum.

Bu kadar akşamdan kalma olmasaydım, daha yapıcı düşünceler üretebilir, belki de bir tür oyun planı oluşturabilirdim. Elise Blesk'e yeni kıyafetler getirdi; çok düşünceli bir kız.

"Daha önce hiç yolculuğa çıkmamıştım," diyor Elise.

Kapüşonumu geri çekip doğruluyorum ve ona bakmak için koltukta dönüyorum. Kapıya yaslanıp pencereden dışarı bakarken bacaklarını yana doğru açmış.

"Hiç mi?" Jax dikiz aynasından ona bakar. "Hayır," diye onaylıyor.

"Peki ya ailenle? Tatil falan?" İki elini de direksiyonda tutuyor ve gözlerini yoldan ayırmıyor ama arada bir ona bakıyor.

"Hayır, annemlerin ikisi de durmadan çalışıyor. Dünyayı pisliklerden kurtarmaya çalışıyorlar. Bir süre dadım vardı ama sonra kendi başıma kaldım. Yine de dadımı severdim. Çok eğlenceliydi ve tırnaklarımı falan boyardı. Annelerim bundan nefret ederdi." İçinden kıkırdıyor.

"Anne?" Jax koluna vururken soruyor.

"Anneler mi?" Sırtarak tekrarlıyorum.

Kıkırdıyor. "Erkekler acınacak halde." Hevesimiz karşısında başını sallıyor. "Evet, anneler. Benim iki annem var."

"Anneleriniz ne iş yapıyor?" Jax soruyor.

"İkisi de avukat. Bir sürü berbat şey, bir sürü berbat insan gördüler. Bir hayatımın olması benim için çok zordu."

"Yani arkadaşlarla yolculuğa çıkmak yok, okulu bırakma hafta sonu yok mu? Yaz kampları yok mu?" Jax soruyor. "Yolculuk şarkıları ya da oyunları yok mu? *Yol gezilerinde abur cubur yemek yok* mu?" Sesi gerçekten iğrenmiş gibi çıkıyor ve ben de onun bu sahte sıkıntısına gülmekten kendimi alamıyorum. Sanki hiç yolculuğa çıkmamış olmak duyabileceği en kötü şeylerden biriymiş gibi.

"Hayır, yukarıdakilerin hiçbiri. Gerçi abur cubur yemek için yol seyahatlerine ihtiyacım yok," diyor kararlılıkla

"Bu berbat bir şey Elise," diye ekliyorum.

"Oh, dostum, hayır. Bu hiç iyi değil," diyor Jax komik bir şekilde onaylamayarak. "Yoldaki abur cuburlar evdeki abur cuburlardan tamamen farklıdır." Başını sallamaya ve kaşlarını çatmaya devam ediyor. "Hayır, bu hiç iyi değil."

Şeride girip otoyoldan çıktığında kulaktan kulağa sırtıyorum.

Bana şaşkın şaşkın bakan Elise'e dönüp bakıyorum. "Ne yapıyor bu?"

"Göreceksin."

Bir benzin istasyonuna giriyoruz ve ikimiz de arabadan atlıyoruz, Elise camdan bize merakla bakıyor. Servise girerken birbirimizi hafifçe itiyoruz. Sürgülü kapılar açılıyor ve ben

Doğruca buzlu kahveye. Blesk acıkmış olmalı, ben de iki tane aldım ve atıştırılmalık barına göz attım. Öğün yerine geçen yiyeceklerin üzerinde geziniyorum ve fındığa alerjisi olup olmadığını, çikolata sevip sevmediğini ya da kahve içip içmediğini bilmediğim için hemen hayal kırıklığına uğruyorum.

Blesk hakkında ne biliyorum? O bir müzisyen. Annesi birkaç yıl önce öldü. Ağabeyi sık kafalının teki. Tanıdığım en olağanüstü kız. En tatlı gülümsemeye ve hayatımın her gününü tekrar tekrar olmasını sağlamak için harcamak istememe neden olan bir kıkırdamaya sahip. . . Bu kadar mı? Aklıma gelenler gerçekten bu kadar mı?

Jax kolları yiyeceklerle dolu olarak bana yaklaşıyor, paketler avuçlarının içinde çıkartıyor. Hepsini tezgâhın üzerine bırakıyor ve raftan birkaç dergi ile *The Best of The Beatles*'ı alıyor.

Arabaya geri döndüğümüzde, Elise bize gülümsüyor. Jax koltuğun üzerinden eğilip çantaları ona uzatıyor. "Tamam. Fazla et yemediğini biliyorum."

Elise şok olmuş görünüyor - ben de öyle - ve etkilenmiş. Blesk hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyorum. "Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyor çantaları karıştırırken.

"The Basement Lounge'da tarım endüstrisi hakkında sohbet etmiştik, hatırladın mı?"

"Vay canına, bunu hatırladığına inanamıyorum. Aslında vejetaryen olduğumu hiç söylemedim. Erkeklerin genellikle benim gibi kızları dinlemediği bilinen bir gerçek."

"Senin gibi kızlar mı?" Kendini küçümseyen sözlerinden etkilenmemiş bir şekilde soruyorum. Homurdanıyor. "Bilirsin işte."

Jax kaşlarını onaylamaz bir tavırla birbirine vurarak, "Hayır, benzemiyoruz," diyor. "Ben de Blesk'e benzemiyorum," diye mırıldanıyor.

"Hayır, değilsin," diye tekrarlıyor. "Elise'e benziyorsun ve tam da öyle görünmen gerekiyor. . . Her neyse, her zamanki olmazsa olmazları aldım: Yıldız patlamaları, Skittles, Maltesers. Pez bulamadım.

Hayal kırıklığına uğradım, ama şu garip Vege-Strip şeylerini buldum, kurutulmuş ete benziyor ama vejetaryen."

Pürüzsüz orospu çocuğu.

Arabayı çalıştırıyor ve kendisiyle çok gurur duyuyormuş gibi görünmemeye çalışıyor ama gözlerinden sızan kendini beğenmişliği görebiliyorum. Onunla acımasızca alay etmek istiyorum. Öksürürken kıkırdıyorum ve o da çaktırmadan karnıma vuruyor. "Ama biz çocuklara gerçek kurutulmuş et, Pork Crackle ve peynirli sosis aldım çünkü onlarsız yolculuk olmaz. Umarım sakıncası yoktur?"

Yüzü pembeleşen Elise'e ciddi bir ifade takınıyorum. "Peynirli sosisimi yiyorum," diyorum kesin bir dille.

"Oh, tabii ki," diye mırıldanarak ağzına birkaç lolipop attı. "Sizden bir şey almadan gitmenizi beklemiyorum."

Jax bana sırtıttı. "Bildiğim iyi oldu." *The Beatles*'ı CD yuvasına yerleştiriyor ve hepimiz koruyucu bazlı yiyecek çeşitlerimizi mideye indirirken avazımız çıktığı kadar "Back in the U.S.S.R" şarkısını söylemeye başlıyoruz.

Avustralya tuhaf bir ülke. Uçakla kuzeye doğru seyahat ederken, manzara uçsuz bucaksız kırmızılardan yeşilliklere doğru değişiyor. İlk birkaç saat düz ve kuru, çöle benziyor. Saatler sonra, yeşil ve tropikal. Elise geçtiğimiz her kasabayı araştırıyor, ilginç ve o kadar da ilginç olmayan bilgiler aktarıyor.

Toprak yola sapıp "Main Estate" yazılı bir tabelanın yanından geçerken içimdeki rahatsızlık bir anda değişiyor. Sarmaşıklar tarafından istila edilmiş, ancak yine de belirgin bir şekilde çarpıcı olan eski, yıkık dökük bir çiftlik evinin yanından geçiyoruz. Büyük beyaz sütunları ve hala iyi durumda olan orijinal ahşap çerçeve yapısıyla üç katlı ev, büyük bir aile evinin israfı gibi görünüyor. Toprak yolun sonuna geldiğimizde Erik'in arabasının bir tepenin üzerine park edilmiş olduğunu fark ediyoruz. Kumlu bir patika tepenin zirvesine kadar çıkıyor ve daha sonra tepe boyunca devam ediyor.

"İyi ki Beamer yerine Prado'yu getirmişiz, değil mi?" Jax arabayı çıkmaz sokakta durdurarak şöyle diyor. "Oraya kadar arabayla mı gidelim?"

Yoksa yürüelim mi?"

Nabzım aniden hızlanıyor ama nedenini tam olarak bilmiyorum. Yanlış bir şeyler var. Bağırsaklarım düğümleniyor ve bilinçsizce karnımı tutuyorum. Gözlerimi kısıarak Erik'in arabasına bakarken dikkatim dağılıyor. *Tüm o papatyalar. Ağaçlar. Işıldayan güneş. O tatlı koku.*

Çınlama kulaklarımı dolduruyor ve kalbimin çılgınca atışına tepki olarak şiddetli bir şekilde nefes almaya başlıyorum. Bu hiç mantıklı değil; daha önce burada bulunmamıştım.

Sisli zihnimde kelimeler uçuşuyor.

"PAPATYALAR. Onlar benim en sevdiğim çiçek. Sana her gün yeni bir tane getireceğim."

"Yapmak zorunda değilsin."

"Onları sizinle paylaşmak istiyorum. Dünyayı aydınlatıyorlar." "Hayır, bunu sen yap."

"N'aber dostum? Slater? Ne oldu? Slater!"

Biri beni ileri geri sarsıyor. Jax'in gözleriyle karşılaştım. "Ha?" "Slater, az önce nereye gittin?" Bana endişeyle baktı.

Elise'e dönerek.

Elise omzuma dokunuyor ve yüzümü daha iyi görebilmek için öne doğru eğiliyor. "Konnor? İyi misin?"

"Evet." Belirsizlik içinde başımı sallıyorum. "Özür dilerim. Neden olmayayım ki?"

Birbirlerine kaşlarını çatıyorlar. Elise küçük eliyle kolumu ovarken temkinli bir şekilde konuşuyor. "Kendinden geçmişsin."

"Burada bekle," diyorum ve ne yaptığımı anlamadan tepeye doğru koşmaya başlıyorum. Vücudumdaki her kas gergin ve tamamen eğime odaklanmış durumda. Nefesimin altında homurdanırken ayaklarım ve kollarım beni ileri doğru itiyor.

Neden koşuyorum?

Takip ediliyor olsaydım daha hızlı hareket edemezdim.

Koşarak, zıplayarak ve nefes nefese tepenin zirvesine ulaşıyorum. Aniden güneş ışınları tarafından deliniyorum. İstilacı ışıktan gözlerimi korumak için ön kolumu kaldırıyorum. Gözlerimi kısarak etrafı araştırıyorum.

İşte o zaman anladım.

Donup kalıyorum. Kaslarım tüm gücünü, tüm hareketini, tüm yoğunluğunu kaybediyor. Başım sanki havayla şişiyormuş gibi gittikçe hafifliyor. Etrafımdaki sessizlik kulaklarımdaki ani gürültüyü daha da artırıyor.

Odaklanacak bir şey bulmaya çalışırken başım dönüyor. Ama hâlâ kapağı ve aşağıya inen merdivenleri görebiliyorum, bir bodruma, karanlık, karanlık bir *bodruma*. Çenemi kapatıyorum ve dişlerimi acıyana kadar sıkıyorum. Birkaç saniye, birkaç dakika ya da bir saat geçiyor. Zamanın şu anda bir düzeni yok. Onun küçük çılgınlığını duyana kadar beynim kendine gelmiyor.

Lanet olsun, Konnor.

O küçük ağlama sesi. Nabzım damarlarımda hızla atarken tüm vücudum ağrıyor. Hareketsiz ayakkabılarıma bakıyorum ve korkunç felçle boğuşarak onları kaldırmaya çalışıyorum. Altlarındaki çimenlerin üzerinde donup kalıyorlar.

Birkaç hızlı, şiddetli nefes alıyorum.

Tekrar duyuyorum.

Erkeksi bir inilti.

Kadınsı bir hıçkırık.

Kalbimin atışlarını dinlerken kelimeleri tam olarak çıkaramıyorum. "Lütfen" diye düşünüyorum. "Dur" diye düşünüyorum. Tüm bedenim sanki ele geçirilmiş gibi kendini ileri atıyor ve merdivenlerden aşağı iniyor. Resmen yerin altına iner inmez hava o kadar yoğunlaşıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Erik'in dudakları onun üzerinde. Vücudu ona doğru bastırılmış, pantolonu ayak bileklerinde.

Gözleri yaşlarla doldu. .

Bir ısı şakağıma çarpıyor ve her şey zifiri karanlığa gömölüyor.

Onlara nasıl ulaştığımı bilmiyorum ama şimdi ona bağırp çağırıyorum. Yumruklarım kırmızı ve çiğ. Her yumruk yüzünü daha da deforme ediyor. Üstüne binip onu yere yapıştırıyorum - tıpkı ona yaptığı gibi. Tüm gücümle ona saldırıyorum.

Gümbürtüler çatlaklara dönüşüyor. Tek gördüğüm kırmızı. Onu yok edeceğim. Homurtular duyuyorum, yüksek sesli, öfkeli homurtular ve benden geldiğini anlamam birkaç dakikamı alıyor. Yumruklarım yüzünü yumrukluyor ve ıslak bir şekilde çıkıyor. Bir kemiğe çarpıp *çıtırtı* duyduğumda, elim geri fırlıyor ve her yere kan sıçırıyor.

Birdenbire, artık ona ulaşamıyorum. Geriye doğru çekiliyorum. Ondan kopuyorum, sallanıyorum ve uluyorum. Erik yerde inliyor, ağız dolusu kan ve safra kusuyor. Çılgınca çırpınıyorum.

Elise yanına koşar ve boğazını temizlemeye çalışır. Nabzını kontrol eder, gömleğini yırtar ve yüzündeki fışkıran kesiklere bastırır.

Düzgün düşünemiyorum. Ona acı çektirme ihtiyacından başka bir şey hissedemiyorum. O benim kızımın üzerindeydi. Ellerim belimde pompalanıyor; öfke sırtımı tırmalıyor.

Ona doğru sıçradım ve yüzüne tükürdüm. "Onu çürümeye bırak!" diye homurdandım. "Kahretsin, Slater!" Jax beni geri çekerken bağılıyor. "Kızları düşün, Slate!"

"Konnor."

Tatlı, titrek sesi bulanıklığımı yarıp geçerek beni şimdi ve buraya geri döndürüyor. Gördüklerime ve şimdi bildiklerime geri döndürüyor. Jax'i itip yüzünü aramak için çılgın bir hayvan gibi dönüyorum, çaresizlik her çılgın hareketimde kendini gösteriyor. Yapış yapış kanla kaplıydım ve ter içindeydim. Her santimim öfke ve korkuyla seğiriyor, savaş ve kaçışın karışık bir kombinasyonu. Ve tüm dünya bulanık olsa da, hala siluetlerini seçebiliyorum. Titreyen çerçevesini ayırt edene kadar daha keskin bir şekilde odaklanıyorum. Yüzünü görüyorum, o tatlı kızı, benim her şeyimi.

Güneş
ışığım.
Hatırlıyorum

.
Birbirimizi gördüğümüzden beri hissettiğimiz gerçek bizi sarıp sarmaladığında ikimiz de heykel gibi hareketsiz duruyoruz. Onun güzelliğini yepyeni bir şekilde gördüğümde kuru bir düğümü yutuyorum. Kelime boğazıma takılıyor. Önce adını söylüyorum.

Sonra
bağırdım.
"Liz!"

Yüzü kırılır ve dizlerinin üzerine çökerken gözlerinden sel gibi yaşlar akar.

"Tanrım, bana öyle deme!" diye ağlıyor.

Yere düştüğünde ona doğru koşuyorum. Kollarımı titreyen bedenine sıkıca sararak, çaresizlikle ona sarılıyorum. Ondan acı dolu sesler yükseliyor.

Onun gitmesine asla izin vermeyeceğim. Bir daha kimsenin onu benden almasına izin vermeyeceğim.

Sen öldün.

"Sen öldün, sen öldün!" Histerik bir şekilde hüngür hüngür ağlıyorum, bir erkeğin ifade edebileceğini fark etmediğim duygularla dolup taşıyorum. Gözyaşlarım yağmur gibi sert ve hızlı bir şekilde onun üzerine yağıyor. Küçük elleriyle giysilerimi kavradı. Yüzü göğsüme gömülüyor. Sakinleşmeye çalışıyorum. *Onu* sakinleştirmeye çalışıyorum.

Parmaklarımı altın sarısı saçlarının arasından geçirerek, saçlarını ipek gibi kendime doğru çekiyorum ve bunu ne kadar sık yapmak istediğimi hatırlıyorum - saçlarına dokunmak. Sonunda kollarımda. Bunca yıldan sonra ona dokunabiliyorum. Onu Grill'de gördüğümünden beri bir parçam o olduğunu biliyordu. Hissetmişim.

Anılarımın bulanıklığı, neredeyse dört yıldır içinde bulunduğum sersemlik sayesinde yine de biliyordum. Blesk hakkında pek bir şey bilmediğimi düşünsem de Liz hakkında her şeyi biliyordum.

Okumayı seviyor. Dönmeyi sever. Gülümsemesi tüm dünyayı
aydınlatabilir. Gergin olduğunda dudağını ısırır. Atlamayı tercih eder

yürümekten daha çok. Beyaz çikolataya bayılır. Doğum günü 20 Mart. En sevdiği renk benim gözlerimle aynı yeşil.

Liz benim en iyi arkadaşım.

Bu hayatımın açık ara en güzel anı. Kafamın içinde çalan kalbimden başka bir şey duyamıyorum. Çok bunaldım. Yüce bir mutlulukla doluyum. Zihnim aşırı hızda çalışıyor, işliyor ve değerlendiriyor. O yaşıyor.

On yedi yıldır aşık olduğum kız yaşıyor.

O hıçkırırken, ben onu ileri geri sallıyorum. Bir kez daha sadece ikimiz varmışız gibi davranarak, ona yazdığımız son hikayeyi fısıldarken sesim çatlıyor.

Ölmeden bir gün önce yazdığımız hikaye.

"Bir zamanlar Deakon adında bir çocuk varmış. Güneşten uzakta çok zaman geçirirmiş ama ışıltılı hayalleri varmış. Bir gün aynaya bakmış ve gözlerine bir kız yansımış. Altın sarısı saçları ve çikolata gözleri varmış.

"Yıllar sonra, bir dükkânın önünden geçerken, vitrinde bir kızın yansımasını yakaladı. Ancak arkasını döndüğünde kız Gitmişti. Onun gözlerinde yansıyan aynı kızdı.

"Onu hayal ediyordu, gittiği her yerde onu yanında görüyordu. Yıllarını seyahat ederek, arayarak ve güzel insanlar ve güzel kızlarla tanışarak geçirdi. Ne kadar uzağı giderse gitsin, ne kadar çok insanla tanışırsa tanışsın ya da ne kadar güzel olurlarsa olsunlar, hiçbir zaman gözlerindeki kız, penceredeki kız, rüyalarındaki kız kadar güzel olmadılar.

"Bir gün birlikte olacaklar ve kız onun yanında olacak, gözlerine yansıtacak, pencerede ve rüyalarında yanında olacak. Hayalindeki kız."

ON İKİNCİ BÖLÜM

deakon

On altı yıl önce.

ÇOCUK dakikalarca, saatlerce ya da günlerce bir yatağa büzülür, ağlar ve yardım için inler. Kendini tutar ve kollarını ovuşturur, elleri kendisinin değilmiş gibi davranır, başka birininmiş gibi, onu önemseyen birininmiş gibi davranır. Hala hayatta olup olmadığını bilmek istiyor, bir çocuk, bir oğul, sevilen. . .

Hayatta olduğumu nasıl bileceğim? diye düşünür. Çocuk emin değil.

Gündüz ya da gece uykuya daldığında, içinde hiç gözyaşı kalmaz. Ve uyandığında, yumuşak genç yanaklarında tuz akıntıları kabuklanır.

Çocuk saatin kaç olduğunu ya da saniye, dakika ve saatin ne olduğunu bilmiyor. Ama kız ona yemek getirdiğinde, ne kadar zamandır evden uzakta olduğunu bilmek için çaresizce onları sayıyor. Ne kadar zamandır kafeste olduğunu. Çok geçmeden sayıları tükenir. Çocuk sadece ona kadar sayabiliyor ve bunu zaten on kez yaptı.

Neden numaralarım tükendi?

Daha fazla sayı diliyor çünkü yaşadığı anlara rehberlik edecek sayılar olmadan hayatta olamayacağına inanıyor. Hareket etmemek

İleri.

Rakamlar hiç gelmiyor.

Çocuk için bunun tek bir anlamı olabilir - sonsuza dek kafeste kalmıştır. Karanlıkta kaybolmuştur, kendini kaybetmiştir, adını kaybetmiştir, anılarını kaybetmiştir, aklını kaybetmiştir.

Karanlık onun duygularını yutmaya başlar, ama karşılığında ona yenilerini verir - heyecan verici olanları.

Şimdi, onlarca öğünden sonra, çocuk bir köpeğe dönüştüğüne inanıyor. Evinde volta atarak, yataktan tuvalete ve tekrar geri dönerek bu keşfi düşünür. Gözlerini sıkıca kapatır ve konsantre olarak içindeki köpeği çağırır. Kendini zorlar, dener, dener, değişir. . Ve sonra olur. Ağaçların bodrumun dışında konuştuklarını ve sohbet ettiklerini duyabiliyor. Arıların dedikodu yaptığını ve şarkı söylediğini, ona hikayeler anlattığını ve onu yüksek sesle güldürdüğünü duyabiliyor. Her şeyi ve herkesi duyabiliyor; hepsi aynı anda onunla konuşuyor.

Çocuk gözlerini açar ve beton duvara bakarak kendi kendine başını sallar. Karanlık ona güç vermiştir. Zihni onu dünyaya bağlamak için genişliyor.

O evrim geçiriyor. Başka bir şeye dönüşüyor.

Kızın sesini duyduğunda, her adımda, her adımda, her adımda, kafesinin kenarına koşar. Mandal açılır. Odanın nefes alışını, temiz havayı içine çekişini ve bayat havayı dışarı verişini duyabiliyor. Kız merdivenlerden yavaşça inerken kalbinin hızla çarptığını duyabiliyor, her küçük adım ölçülü ve temkinli.

Evet, öyle düşünüyor. Sonunda bir köpek oldu.

Kız elinde bir kap yemekle merdivenlerden inerken çocuk "Köpek olmak istiyorum," der. Bu altı kelime onu değiştirir, doyurur. Güzel kız ona tek bir kelime bile söylememiştir. Cevap almak için kaç kez yalvarmış olursa olsun.

"Bir köpek iyi ıştır," diye devam ediyor. "Hem de çok iyi. Bir köpek hızlı da koşabilir. Ve. . . ve onlar da kafeslerde yaşarlar. Erkekler kafeste yaşamaz. Sanırım bir köpeğe dönüşüyor olabilirim. Köpeğe benziyor muyum?"

Ona bakıyor, menekşe rengi halkalar her bir kahverengi havuzu lekeliyor. "Bir köpek olabilirsiniz." Yavaşça başını sallıyor. "*Olabilir*. Arkanı dön." Çocuk dönüyor, kollarını genişçe açarak kızın onu inceleyebilmesini sağlıyor. Kız tekrar başını sallıyor. "Evet, evet, sanırım öylesin."

Sesini beğendim.

Oğlanı bir heyecan dalgası sarıyor ve parmaklıklara tutunarak aralıklardan kıza bakıyor. "Eğer ben bir köpeksem, o zaman sorun yok," diyor, ses tonu dakikalar, saatler ya da günler sonra ilk kez sakinleşiyor - hangisi olduğundan emin değil. "Bu oda bir köpek için iyi. Yemek de öyle."

Kızın şişmiş ve morarmış dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Bir kedi olmak isterdim."

"Neden bir kedi?" diye sorar, onaylamamak için burnunu kıvrıyarak. "Bir kedi yükseğe tırmanabilir. İnsanların ulaşabileceğinden daha yükseğe."

Çocuk düşünceli bir şekilde başını eğiyor ve küçük bir iç çekiyor. *Evet, diye düşünüyor, o bir kedi olmalı.* "Sana bir isim verebilir miyim?" diye soruyor, bu düşünce göğsünü bir çarpıntıyla dolduruyor. "Kedi sen mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor, beşinci basamağa oturmuş, onun dalgın dalgın etrafta dolaşmasını izliyor.

"*Ummm?*" Çocuk tereddüt eder. "Peki ya Günişığı?"

"Tamam," diye kabul ediyor. Çocuğun dudakları yukarı kıvrılıyor, yanaklarında belirgin gamzeler beliriyor. O da gülümsüyor ve "Sana bir isim verebilir miyim?" diye soruyor.

"Evet," diyor çocuk Sunshine'a.

"Kon." Kızın tatlı sesi göğsünü umutla dolduruyor. "Annem... ." kızın sesi titrer. "Annem İrlandalıydı. Kon, Galce'de 'köpek' anlamına gelir."

Ne yazık ki kız bir kediye dönüşmüyor. Ulaşamayacağı bir yere tırmanamıyor.

Ama dakikalarca, saatlerce ya da günlerce okula gidiyor ve okumayı, saymayı, yazmayı öğreniyor ve sonra çocuğa hikayeler anlatıyor.

Kız bir kız ve oğlan da onun köpeği. Oğlan aldırıyor; onun köpeği olmayı seviyor. Yeri kafeste, bodrumda, papatya kaplı toprağın altında olsa da, yine de parlak gözlerle uyanıyor. Kızın onun için geleceğini biliyor.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

blesk

Yatağında Konnor'un kolu belime dolanmış, göğsü sırtıma yaslanmış ve bacaklarımız birbirine dolanmış halde uyandığımda, kaçmaya çalıştığım her şeyin beni yakaladığını biliyorum.

Oda, yanardöner tepe ışıyla loş. Perdeler kapalı ve saatin tek göstergesi aşağıdaki şehir caddesinden gelen korna sesleri.

Gözlerimi birbirine kenetliyorum, şafağı kabul etmek istemiyorum. Uykuyu kovalarken, Konnor'un Erik'i üzerimden çektiğinde yüzünde beliren üzücü ifade bilincime çarpıyor. Ben hiçbir şey yapmadım.

Konnor Erik'i can havliyle döverken ben orada öylece hareketsiz duruyordum - zihnim boş, ağzım kuru. Konnor'a durması için yalvarmaktan acızdim çünkü bir yanım durmasını istemiyordu.

Konnor'un yatağının başucundaki çerçeveli resme odaklandığımda içimi buruk bir his kaplıyor. Bu onun lise mezuniyet fotoğrafı ve yanında iki çekici kız ve şefkatli bir baba ve anne figürü var. Kardeşleri var. Biyolojik olmayan bir aile, ancak gurur ifadelerinden ve Konnor'un gülümsemesinden bunun asla bir sorun olmadığı anlaşılıyor.

O muhteşimdi. .. muhteşem. Acaba kaç kız bu gülüşe aşık olmuştur?

Gözlerimin acıdığını hissedebiliyorum. İçimde biraz gözyaşı kalmış olsaydı şu anda ağlıyor olurdum. Ona o haliyle, gamzeli gülümsemesi ve mükemmel yeşil gözleriyle baktığımda mutlu olduğunu görebiliyordum.

Ve şimdi, nefesini boynumda ipek gibi hissedebiliyorum ve ayaklarımı sürüyünce kolu beni kendisine daha da yaklaştırıyor. Keşke sadece Konnor Slater olsaydı. Ama geçen gün işaret parmaklarımızı birbirine dokundurduğunda, öyle olmadığını anladım. *Sadece* Konnor Slater değil.

Hayatını mahvettiğim, hayatını çaldığım çocuk.

Dün eve dönerken arabada Konnor'a sarılmış bir şekilde uyuyakalmışım. Çoğunlukla benden daha sessizdi - ağır nefes alıp vermesi dışında.

Ne Jaxon ne de Elise olanlarla ilgili konuşmamış ya da soru sormamıştı. Eminim konuşacaklardır. Tanrım, Elise'le konuşmam gerek. Kafası çok karışmış olmalı. Belki de yeni en iyi arkadaşının nasıl bir kaçık olduğunu fark etmemiştir.

İnsanlarla yakınlaştığımda inciniyorlar. Bu yüzden genellikle ilişkilerden kaçınırım. Erik bana acı ve aşk hakkında çok şey öğretti. Ona olan duygularım her zaman karnımın derinliklerinde, hem ağabeyimin kollarında mutlu olan hem de hava karardıktan sonra bana yapmasına izin verdiğim şeylerden utanan karmakarışık bir duygu yumağı olarak kıvrandı durdu.

Dünkü davranışlarını düşünürken, ona gerçekten hayır deyip demediğimi merak ediyorum. Hatırlayamıyorum. Söylemiş olsaydım dururdu herhalde. . Hayır.

"Blesk?" Konnor mırıldanarak beni kendisine doğru çekiyor. Kolu etrafımda sıkılaşıyor. Nefesi içimi ısıtıyor. Sanki sadece Konnor'muş gibi ona sokulmak istiyorum.

Ona yaptıklarımından sonra, hep benden nefret edeceğini umdum. Ama yakalanmasındaki rolümü bildiğinden emin değilim. O işkence yıllarında. Liz'den bu yüzden nefret ediyorum ve onu bu yüzden gömdük. Kapanış için. Ben Blesk'tim. I

sanki hiç var olmamış gibi yoluna devam etmek istiyor, suçluluk duygusunun kendisiyle ve onunla birlikte yok olmasını diliyordu.

Yine *de* burada, sıcak göğsü sırtıma yaslanmış, kokusu her yanıma sarmış ve yüzü saçlarıma gömülmüş halde.

Benden nefret etmiyor.

"Blesk?" Hareket etti. Ona bakmak için arkamı döndüğümde, onu dirseğine yaslanmış ve bana bakarken buluyorum. Birbirimize bakarken göğsü belirgin bir şekilde daha hızlı inip kalkıyor. Gözleri uyuklu ve çarpıcı. "Bebeğim, kahretsin. Dün rüya gördüğümü sanmıştım." Yüz ifadesi gergin ama rahatlama dolu. Benimkinin tam tersini yansıttığını biliyorum.

"Bir şey söyle, Blesk," diye bastırıyor, o büyük, sağlıklı yeşil gözleriyle yüzümü arıyor. Yeşil renge olan aşkıma ilham veren aynı gözler.

Ağzım kıpırıyor ve şöyle demek istiyorum: "Merhaba. İyi bir hayatın oldu mu? Okuldaki ilk günün nasıldı? Lise mezuniyet balonuzda eğlendiniz mi? Hiç vals yapmayı öğrendin mi? Popüler miydin? İkinci öpücüğün ilki kadar güzel miydi? Kaç kız sana sıırıslıklam aşık oldu? Ve. . . . Özür dilerim." Yine de tek yapabildiğim, "Günaydın."

"Günaydın." Rahatlayarak iç çekti. "Kahve sever misin?" Sanki bu soru zihninde durmadan dönüp duruyormuş gibi bana bakıyor ve şimdi yüzünde heyecana benzer bir şeyin zıpladığını görebiliyorum. "Pastırma yer misin?" Sesi daha yüksek bir tona ulaşıyor. "Ya da yumurta? Sadece bilmek istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum. Krep ister misin? Blesk, istersen sana krep yaparım, ya da waffle ya da-"

"Konnor." Elimi onun aptal gülümsemesine doğru kaldırıyorum ve ona sıırıtmaktan kendimi alamıyorum. "Kahve severim."

Yüksek sesle nefes verir. "Ben de kahveyi severim. Kahve olsun o zaman. Kahveni nasıl seversin?"

"Siyah, şekersiz."

Yataktan kalkıp mutfağa doğru yürüdüğünde irkiliyorum ve nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışıyorum. Titreyerek, evrene 'hayır' demek istercesine başımı ileri geri sallıyorum. Hayır. Bu tamamen yanlış.

Onun yerinde olmak istemiyorum.

Ondan nefret ediyorum. O da nefret etmeli. Yine de onu hiçbir şeyden mahrum edemem. Sevimli gülümsemesi bana her şeyi, gerçeğin her santimini veriyor. Harika kokusu, derin ve erkeksi, onun varlığında beni umutsuzluğa düşürüyor.

Nefes almakta zorlanıyorum, gözlerim Konnor'a takılana kadar odanın içinde geziniyor. Elinde bir fincan kahveyle kapı aralığından beni izliyor. Kaşları düz ve az önce gözlerindeki heyecan gitmiş. Geri dönüp yanıma oturduğunda, "İşte" diyor ve fincanı almam için uzatıyor. "Mutlu görünmüyorsun."

"Öyleyim," diyorum. "Ben sadece. .

. Bu çok fazla." İç çekiyor. "Evet. .

Biliyor muydun?"

"Hayır." Bardağı alıp keskin kokusunu içime çekerken başımı sallıyorum. "Hayır, yani, sayılır. Bilmiyorum."

"Aynı," diyor, buruşmuş çarşaflara bakarak. Kahvemi yudumluyorum ve tavrındaki değişikliği gözlemliyorum. Bu benim hatam. O benim yanımda uyandığı için mutluydu, oysa ben rahatsız ve hastalıklı görünmeliydim. Suçluluk duygusu beni vuruyor. Keşke onu gördüğüme sevinmekten başka bir şey yapmasaydım. Keşke bu yeniden başlayabileceğimiz, birlikte olabileceğimiz, konuştuğumuz hayata sahip olabileceğimiz anlamına gelseydi.

"Konnor?" Bardağımı yatağının başucuna koydum.

Parmak eklemleriyle yanağımı okşarken gözleri benimkilere dikiliyor. "Liz?"

Nefesim kesildi. "Lütfen, lütfen bana öyle deme."

Ses tonuma sinirleniyor. "Sana ne demeliyim?"

"Blesk! Bana Blesk de!"

"Bu senin adın değil," diyor boş boş.

"Öyle!" Israr ediyorum, nazik okşamasından ve inceleyen gözlerinden

uzaklaşıyorum. "Uzun zamandır öyle."

Konnor yüzünü buruşturuyor, hayal kırıklığı yüz hatlarını bozuyor. "Neden bizi hatırlamak istemiyorsun?"

"Duşa ihtiyacım var," diye kaçamak bir şekilde mırıldanıyorum.

Kaşlarını çatarak yüzünü daha da gerginleştiriyor. Bir kapıyı işaret ediyor. "İşte. Benim olan senindir."

Ayağa kalkmamam ve ondan uzaklaşmamam gerektiği halde uzaklaşıyorum. Yatağın üzerinde dönüp banyoya doğru ilerliyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Bir an bile arkama dönüp onun gözlerindeki acıyı görürsem kalbim kırılacak. Kapı klik sesiyle kapandığında aşağıya kayıyorum ve ellerimle yüzümü kapatıyorum. Dirseklerim dizlerimle buluşuyor ve olabildiğince sessizce gözyaşı dökmeden hıçkırı hıçkırı ağlıyorum.

Aptal kırmızı elbiseme bakıyorum. Hala dünden önceki zamandan, her şeyin daha basit olduğu bir zamandan kalma boyayla kaplı. Yirmi dört saat. Her şeyin değişmesi için gereken tek şey bu. Kaybettiklerimi düşünürken dudaklarımdan küçük bir inilti dökülüyor: yeni hayatımı, kardeşimi ve Konnor'la sadece Konnor olarak birlikte olma şansını.

"Blesk?" Konnor'un endişeli sesi kapıdan sesleniyor. "Blesk, çok özür dilerim." Yaptığım onca şeyden sonra *benden* özür dilemesi beni suçluluk duygusuna boğuyor. Başımı soğuk ahşap kapıya yaslıyorum. Tak tak. *Aptal*. Tak. *Aptal*.

"İtmemeliydim ..." Duraklıyor. "Bu ses de ne?"

Başımı son bir kez daha geriye atıyorum ve iç çekiyorum. İkimiz de birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra derin ve boğuk sesi tekrar kapıdan içeri giriyor. "Neler yaşadığını bilmiyorum. Ya da bunun senin için nasıl bir şey olduğunu. Ve dünden sonra-" Aniden durdu ve dişlerinin arasından tısladı. "Siktiğimin Erik'i."

Homurdanıyor ve bir şeye titreşimini hissedebileceğim kadar sert vuruyor. "Sadece mutlu olduğumu bil. Daha mutlu olamazdım. Öldüğünü sanmıştım. Herkes bana öldüğünü söyledi. Ama buradasın, banyomdasın. Kabullenmem gereken çok şey var ve çok mutluyum ama seni tekrar kaybedeceğimden de korkuyorum. İstiyorum ki

senin için burada olmak. Hayatının sonuna kadar her gün *yanındayım Blesk*. Bir daha kimse sana zarar veremeyecek. Asla." Avucuyla ya da belki de başıyla kapıya vurur. "Blesk? Bak, sadece bir duş al. Ama sonra dışarı çık ve benimle konuş. . *Lütfen*."

Üzerime dökülen buharlı suyla duşun köşesine kıvrılmış, yaklaşan kaderimi kabullenmeyi düşünüyorum - sadece birkaç günlüğüne. O cehennemi yaşadı ve geri döndü. Onun geçmişine dair tüm cevaplar ve anılar bende. Ona yaptığım her şeyi, onu uzak tuttuğum her şeyi anlattığımda Liz'in de gitmesine izin verecek.

Bu onun kapanışı olabilir.

Bunu ona verebilirim.

O zaman ikimiz de tekrar ilerleyebileceğiz.

Sıcak spreyn altında otururken söylediği bir şeyi analiz ettim. "*Hayatının geri kalanında her gün senin için buradayım.*"

Olmamı istediği şey olamayacağımı bilmiyor çünkü birbirimizi bulmak bir lütuf değil; bir trajedi. Artık asla arkadaştan fazlası olamayız; *onun* gibi sevilmek istemiyorum.

Kendimi baştan aşağı sabunluyorum. Musluğun altında durarak suyun üzerimden akıp gidişini ve sabunun giderin ötesinde kayboluşunu izliyorum. Erik'in hatasının tüm izleri, dokunuşu ve kokusu borulara çekiliyor.

Uzun, gür sarı saçlarımı karıştırarak kurutuyorum ve üzerime bir havlu örtüyorum. Banyonun kapısını açtığımda Konnor yatağa yığılmış, yüzünü ellerine gömmüştü. Etrafındaki bandajları fark edince biraz ürperiyorum. Beni duyunca başını kaldırıyor, sonra hızla ayağa kalkıyor. "Blesk, iyi misin?" Gözleri kan çanağına dönmüş. Umarım ağlamıyordur ama sanırım ağlıyor.

"Evet." Gözleri havluyla kaplı bedenimi tararken kalbim göğsümün içinde sertçe çarpıyor. İçimden bir ürperti geçiyor. Çıplak bacaklarımın tüyleri diken diken oluyor. Bana tapıyormuş gibi bakması hoşuma gidiyor. Ama sonra gözlerini kaçırıyor ve neredeyse rahatsızlıktan yerinde kıpırdanıyor.

Bu yanıt, beni *o kadın* olarak görmesini istemememin bir başka nedeni. Birkaç gün önce benden kaçmazdı; bana sarılmaya çalışırdı. Ama şimdi, otuz altı saat bile geçmeden, bana sırtını dönüyor.

*Artık beni kardeşi olarak mı
görüyor? Erik'i benimle görmek
beni şımarttı mı?*

"Konnor?" Kapı aralığından kımıldamadan mırıldanıyorum. Benden uzaklaşıp gözden kayboluyor, bir kez bile kafasını kaldırıp bakmıyor. Yüzümü buruşturuyorum, Elise'in benim için getirdiği kıyafetleri çabucak giyiyorum ve sonra parmak uçlarımla kanepede oturan adamın yanına gidiyorum.

Ayağa fırladı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim! Lütfen camdan yapılmışım gibi davranmayı bırak." Kafasını şaşkınlıkla sallıyor.

"Ne?"

"Bana farklı davranıyorsun!"

"Evet" -başını sallar- "elbette öyleyim. Sen benim için bu *lanet* dünyadaki herkesten daha değerlisin. Sana sıradan *bir* kızmışsın gibi bakmayacağım."

"Yani bana daha önce böyle mi bakıyordun?"

"Hayır," diye haykırıyor. "Kahretsin, sana hep farklı baktım." "O zaman bana yine öyle bak."

Çenesini kilitliyor ve dişlerini sıkarak konuşuyor. "*Yapamam*. Şu anda olmaz. Sen benim Liz'imsin," diye haykırıyor.

Kaşlarımla gerildi. "Hayır, değilim!"

Bir hayat kurmam ve geçmişimi gömmem yıllarımı aldı, ama şimdi o her şeyi yeniden kazmak istiyor. Ne yaptığımın farkına varmadan dairesinin kapısına doğru koşuyorum. Ondan uzaklaşmalı ve bunu tek başıma

halletmeliyim.

Peşimden koşuyor ve kendini kapıya çarpıyor. Yavaşça dönüyor, yüzü bana doğru eğiliyor. "Hadi ama, yine mi? Özür dilerim. *Nasıl* davranacağımı bilmiyorum. Bu şartlar altında elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

Ben umutsuzca ondan kaçmaya çalışırken o benim bakışlarımı arıyor. Yumuşak, güzel gözlerinin kararlılığını daha da zayıflatacağını biliyorum. Titremeye başlasam da alt dudagımı sertleştirmeye çalışıyorum. Çenemi kavriyor ve gözlerim onunkilerle buluşana kadar eğiyor. Vücudumun bastırılmış duygularla titremeye başladığını, dışarı çıkmak ve özgür olmak istediğini hissedebiliyorum.

"Seni istemediğim için böyle davranmıyorum, Blesk," diyor. "Sadece sana saygı duymaya ve sana karşı nazik olmaya çalışıyorum bebeğim. *Hepsi* bu kadar. Dün olanlardan sonra. . Nasıl davranmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. . ."

Tıpkı geçen sefer yaptığımız gibi, onun sırtı apartman kapısına dönük, benim elim de kapının kolundayken birkaç dakika duruyoruz.

"Blesk. Klişe olmamı mı istiyorsun?" Sırıttıyor ve her iki yanağında da o sevimli gamzeler beliriyor. "Bu seni tekrar gülümsetecek mi?" "Beni çelloda yakaladın!" demeden önce kıkırdamaya zorluyor.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp kafamın karıştığını hissederken belli belirsiz bir gülümseme ıstırabıma ihanet ediyor. Tamamen tükenmiş durumdayım.

"Konnor." Sesim titriyor. "Sadece bana Blesk gibi davranmanı istiyorum. *Lütfen.*"

"Tamam. Blesk." Ağır bir iç geçirdi. "Kanepeye geri dönebilir miyiz? Benden kaçmaya çalışmayı bırakır mısın?" Parmaklarıyla saçlarımı tarıyor ve bana sahte bir ukala sırıtış atıyor. "Bu biraz egomu incitiyor." Dudaklarımdan yarım bir gülümseme çıkıyor ve sadece bir kez başımı sallıyorum. Parmaklarını saçlarımdan arasından geçiriyor ve sanki dünyadaki en güzel yaratıklarmış gibi saç tellerime bakıyor. Gözleri boynumda duruyor ve sonra dekoltemin üzerinden aşağıya inen uzun buklelerimi izliyor. "*Seni* hatırlıyorum. . . *Blesk.*" Yüzümü inceliyor ve şaşkınlıkla elini sallıyor. "Sen bir düşessin, bunu biliyor muydun? Her zaman güzeldin ama şimdi büyüdün ve bu *olağanüstü* kadına dönüştün. Dün ne oldu-"

Elimi kaldırıyorum ve yanağını okşuyorum. Çenesi zorlukla dizginlenen bir öfkeyle titriyor ama gözlerini kapatıp okşamama doğru ilerliyor.

"Konnor?" Sesim zayıf, sormak üzere olduğum şeyin yoğunluğunun üstesinden geldim. "İyi bir hayatın oldu mu?"

Gözleri fıldır fıldır açılıyor ve yine usulca yüzüme düşüyor. "Harika bir hayatım oldu. Ve daha da iyi olmak üzere."

KONNOR bize pastırma ve yumurta **pişirirken**, gözlerini dolduran cevapsız soruları görebiliyorum. Onu açıkça kızdıran ve dengesizleştiren sorular. Poker oynamayı beceremiyor; düşünceleri ve duyguları yüz ifadesinden belli oluyor.

Yine de benimle yumuşak konuşuyor - temkinli - sanki her an patlayacakmışım gibi. Belki de adil bir duruş sergiliyor.

Aniden ocağı kapattı. Bana dönmeden önce birkaç dakika tencereye baktı. "Sen iyi misin?"

Tabii ki değilim. Ama dün hava yoluyla hastaneye kaldırılan Erik'ten çok daha iyi durumdayım. Hastane babamı arayacak mı? Babam beni arayacak mı? Çünkü şimdi Erik'in durumunun kritik olup olmadığını ya da uyanık olup olmadığını ya da kızgın olup olmadığını ya da pişman olup olmadığını düşünmeden edemiyorum.

Bu düşünceleri bastırarak, "Evet" diye yalan söyledim.

Başını sallayarak bir sonraki sözcükleri söylemekte zorlanıyor ve sanki onlardan nefret ediyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. "Doktorlara gitmek ister misin? Bir -"

"Hayır! Buna gerek yok."

Bana doğru ilerleyerek ellerini bizi ayıran kahvaltı barının üzerine koydu. "Lütfen, konuş benimle. İstemek zorundasın-"

Çalan telefonun sesiyle ikimiz de sıçırıyoruz. Konnor telsiz ahizeyi mutfak tezgahının üzerindeki yerinden alıyor.

"Alo?" Yüzünü bana dönüyor ve ayak bileklerini önünde çaprazlayarak tezgâha yaslanıyor. "Ben iyiyim. . Evet, o iyi. . Evet, onu yukarı gönderebilirsin."

Lütfen Pembie olma.

Bana sıkıca gülümsüyor. "Teşekkürler, Adolf. "

Ayağa kalkıyorum, hem yukarı çıkmakta olan her kimse onunla tartışmaktan kaçınmak istiyorum hem de Erik'in uyanık olup olmadığını öğrenmem gerekiyor. "Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Kime?" diye soruyor, telefonu yere bırakarak.

Yutkunuyorum çünkü onaylamayacağını biliyorum.

"Hastane." "Siktir et!"

"Konnor, o benim kardeşim."

"Hayır, değil! Blesk, bu da ne? O. . . ." Homurdanıyor ve bana doğru adım atıyor. Aramızdaki mesafeyi korumak için ayaklarımı geriye doğru sürüyorum ama ondan daha yavaşım. Bana ulaştığında iki elini kollarımda gezdiriyor ve ellerimi kavırıyor. Gözleri daralıyor ve benimkileri kesiyor. "Bu daha önce de oldu mu?"

Evet.

Utanarak ayaklarıma bakıyorum. "Hayır, öyle değil."

Ona tekrar baktığımda gözleri yarıklara dönüşmüştü. "Mesela. . nasıl?" diye soruyor.

Kapının çalınması etrafımızdaki somut yoğunluğu kırıyor ve biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğu için ellerini sallıyorum. Konnor, ağlamamı dinlediği ve tek tesellim olduğu tüm o geceler için Erik'e ne kadar borçlu olduğumu anlayamaz. O benim hayatımı kurtardı. Birden fazla şekilde.

Konnor'un kaşları çatılır ve öfkeli olduğu kadar acı çekmiş de görünür. Kapısının dışındaki her kimse kapıyı tekrar çalar.

"Bu konuşma daha bitmedi," diye mırıldandıktan sonra zincirin kilidini açmak için yürüdü.

Elise elinde büyük bir kese kağıdıyla içeri girdi. "Donut?" Gülümsemeye zorluyor ama gözlerindeki endişe inkar edilemez.

"Lütfen içeri girin," diye şaka yapıyor Konnor onu iterek geçerken.

Koşarak yanıma geliyor ve sıkıca sarılıyoruz. Birbirimizin rahatlığının tadını çıkarırken başını omzuma yaslıyor. Tam o sırada sırt çantasını fark ediyorum ve içinde ne olduğunu çok iyi biliyorum. Biz birbirimize sarılırken, Konnor'un dairenin içinde hareket ettiğini duyuyorum.

Elise kulağıma fısıldıyor, "Konuşmak için dışarı çıkmak ister misin?"

Gözlerimi açtığımda Konnor'u görüyorum; onu görünce karnım zil çalıyor. "Hayır, burada konuşabiliriz."

Elise beni bırakıyor ve elindeki poşeti sallıyor. "Donut?"

"Bir içki ister misin, Elise?" Konnor mutfak dolabından bir bardak ve bir şişe likör alırken soruyor.

Elise ona kaşlarını çatır. "Saat dokuz, Konnor."

"Evet, kesinlikle öyle." Kanepeyi işaret ederek, "Otursana," diye ekliyor. Elise kanepeye doğru ilerler ve oturur, kadehi dudaklarına götüren Konnor'a dik dik bakar. Elise'de bir tür şüphecilik vardır; olanlar yüzünden Konnor'la tartışmaya hazırdır. Aralarında bir gerilim oluşur.

"Konnor, dün ne oldu böyle?" Elise sorar.

Konnor ayaklarını kaydırıyor ve duyulamayacak kadar alçak sesle bir şeyler mırıldanarak, "Elise, bunu görmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm," diyor. Başını eğiyor ve yavaşça sallıyor. "Ben. . . Başka ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Ne oldu?" Kadın ona sorgulayan gözlerle bakar. "Lütfen. Dün gece iki kez duş almak zorunda kaldım. Tamamen kan içindeydim. Bilmeyi hak ediyorum." Sesi, içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında nispeten sakin, ama sakın kalmak için mücadele ettiğini söyleyebilirim.

Konnor onu teselli etmek için hamle yapar ama kadın ellerini kaldırır. Yüzü düşer.

Ense kökünü kavırıyor ve sonra kısık bir hırıltıyla parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Elise. . . Çok özür dilerim. Ben tehlikeli bir adam değilim."

"Gerçekten mi?" diyor şüpheyle. "Evet, tamam. Sana inanıyorum. Sadece, *Erik'in yüzünü* bir arada tutan sen değildin." Konnor yüzünü buruşturuyor, sonra destek için bana dönüyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve bacaklarım çözülüyor. Onun yanındaki kanepeye çöküyorum. "Elise. . ." Kelimeler dilimde zorlanıyor. Söylemesi zor. Sanırım duyması daha da zor. Konnor'a yalvaran bir bakış atarak, gözlerimle ona söylemesini rica ediyorum.

Cesaret için nefes alıyor. "Erik Blesk'e zarar veriyordu."

Gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. "Seni nasıl incitiyor?"

Bunu söylemek istemiyorum. Tanrım, hayır, ben de duymak istemiyorum.

Her parçam tekrar kapıya koşmak ve bir daha asla geri dönmek istiyor. Ben daha hareket ettiğini bile fark etmeden Konnor yanıma oturdu. Kolları hızla omuzlarımı sarıyor. Beni açık bir kitap gibi okuyor gibi görünüyor. "Blesk," diye fısıldıyor, saçlarıma sokularak. "Her şey yolunda." Başımı sallıyorum ve onun sıcaklığı bana doğru süzülüyor, sinirlerimi yatıştırıyor.

"Çocuklar, neler oluyor?" Elise soruyor.

"Erik Blesk'e tecavüz etti," diyor beni kendine doğru çekerek.

Evet, duyması daha zor.

İç çekiyor. "Lanet olsun. Gördüğüm şeyin başka bir açıklaması olmasını umuyordum." Bana doğru kayıyor, diğer taraftan belime sarılıyor, böylece bir Konnor ve Elise sandviçinin içine giriyorum. "Sen bir psikopatsın Konnor," diye mırıldanıyor usulca. Sonra onun ve Konnor'un birbirlerinin kollarını kavradıklarını ve sevgiyle ovuşturduklarını hissediyorum. Bu küçük hareket kalbimi çok derinden etkiliyor.

Bir süre sadece sarıldık. Kolları beni aralarında tutuyor; başım Konnor'un sert göğsüne yaslanıyor. Yüz ifadesine bakarken Konnor'un gömleğinin kumaşı çeneme değişiyor. Gözleri kapalı, beni kollarında hissetmeye dalmış, bu yüzden onun kokusunun ve görüntüsünün tadını çıkarmak için birkaç saniye ayırıyorum.

"Konnor?" Fısıldıyorum. Güzel yeşil gözleri açılıp benimkileri ona bakarken bulduğunda göğsümde bir çarpıntı oluyor. "Senin için bir şeyim var."

Dün hücreden çıkmadan önce, on üç yıl önce merdivenlerin altındaki duvarda sakladığımız kutuyu buldum. Birlikte geçirdiğimiz dört yıla ait mektuplar, çizimler, hikâyeler, şarkılar ve notlarla dolu eski bir olta takımı kutusu. Jaxon Erik için ambulans çağırırken ben de kutuyu güvende tutması için Elise'e verdim. Açmak isterse diye ona Konnor'la bir geçmişimiz olduğunu söyledim. Birbirimizi beş yaşımızdan beri tanıdığımızı. Ona sadece bunu söyledim.

Birbirimizi bırakıyoruz ve Elise ayaklarının dibindeki sırt çantasını alıyor. Kutuyu çıkarıp sehpanın üzerine koyuyor.

Konnor onun hareketlerini takip ediyor, gözlerinde belirsizlik var. Güvenceye ihtiyacı olduğunu bilerek parmaklarımızı birleştiriyorum ve bacaklarımız önümüzde çapraz olacak ve dizlerimiz birbirine değecek şekilde onu halının üzerine çekiyorum.

"Bunlar senin anıların," diyorum, kaybolmuş ama kararlı görünen Elise'e bakarak. Kutuyu yavaşça kucağına bıraktığımda Konnor taş suratıyla beni izliyor, sanki kutunun önemi onu bir şekilde aşağı çekip incitebilirmiş gibi.

"Gideyim mi?" Elise bacaklarını oynatarak soruyor.

Konnor başını sallar. "Hayır. Bence kalmalısın. Bilmek istedin. Ve haklısın, sana gerçeği borçluyum." Gergin bir şekilde nefes vererek kutuya uzanır ve onu açar.

İçindekileri gördüğümde başım dönmeye başlıyor ve ortak anılarımız dalga dalga üzerime geliyor. Parmaklarıyla çok renkli kağıt parçalarına dokunduğunda, aynı anda çok fazla duyguyla boğuluyorum.

Bir tanesini aldı. "Okumalı mıyım?"

Tekrar Elise'e bakarak, "Sadece sen istersen" diyorum.

Onun varlığından etkilenmeden bir tanesini açıyor ve metne bakıyor; dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Yüksek sesle okumaya başladığında elim ağzıma gidiyor.

"Deakon: *D rüyanın, E her şeyin, A zırhın, K kralın, O yeminin, N*

yeninin." Yüzü aydınlanıyor ve kıkırdayarak

Kendisi. "Çocuklar, hey?" Garip bir şekilde ben de gülüyorum. "Bunu sen mi yazdın yoksa ben mi?"

"Liz beş yaşındayken yaptı," diye mırıldandım.

Başka bir kâğıt parçası açtı. "Bu bir şarkı."

Konnor kelimeleri yüksek sesle okuyor, "Adı Bir Gün" derken sesi titriyor.

*Atlıkarınca saçlarını döndürür, bir değirmen gibi döner.
Tepeden aşağı yuvarlanırken çoraplarına çimenler
takılacak. Güneş ışığı bütün gece kalır; duygusal ışıktaki
yaşarlar.*

Çocuk kavga etmelerine izin vermez; sonsuza dek iyi olacaklardır,

Bir gün bir gün uzakta olabilir.

Bir gün o kadar da uzak değil, ama bugün olmadığı kesin.

*Kesinlikle bu şekilde değil, kesinlikle şimdi değil, kesinlikle bu şekilde
değil.*

*Birlikte dans ettiklerinde, onu tutar ve asla bırakmaz,
Birlikte şarkı söylediklerinde, onu göstermekten gurur
duyar,*

*Güneş ışığı dudakları ve öpücükleriyle sabahlarını
ısıtacak, Çocuk yayını destekleyecek, asla kaçırmadığından
emin olacak, Bir gün bir gün uzakta olabilir.*

Bir gün o kadar da uzak değil, ama bugün olmadığı kesin.

*Kesinlikle bu şekilde değil, kesinlikle şimdi değil, kesinlikle bu şekilde
değil.*

*Tepeden bağıracaklar; sesleri havayı dolduracak, Özel
işaret parmaklarıyla yemin edecekler, Bir gün.
Gün ışığı gülümseyecek, yeni bir günde, o gün, bir gün.
Yeni çocuk parlayacak, yeni bir günde, o gün, bir gün.*

*Bir gün bir gün uzakta olabilir.
Bir gün o kadar da uzak değil, ama bugün olmadığı kesin.
Kesinlikle bu şekilde değil, kesinlikle şimdi değil, kesinlikle bu şekilde
değil.
Ama belki bir gün.*

Son cümleyi okuduktan sonra kâğıdı kalbine götürür ve gözlerini kapatarak bir iç çeker. "Düşündüm ki-" Hızlı hızlı nefes alıyor. "Kahretsin, bu anı asla yaşayamayacaktım. Olan her şeyin gerçek olduğuna dair güvence. Senin gerçek *olduğunu*. Hafızan kaybolmaya başladı. Saklamak için savaştım ama paylaşacak kimsem yoktu. Sanki seni ben uydurmuşum gibiydi. Her şeyi uydurmuştum."

Elimi onun elinin üzerine koyuyorum ve bu anıların ve asla yerine getirilmemiş bir sözün zihnimde oynamasına izin veriyorum.

Gözlerini tekrar açtığında, duygularla parlıyorlardı. "Vay canına," diye nefes alıyor. "Bu şarkıyı benim yazmamın imkanı yok." Hüzünlü ve mutlu görünüyor. . eğer bir ifade her ikisi de olabilirse. "Blesk, sen bir dahisin. . . Bunu yazdığında kaç yaşındaydın?"

Hiçbir şey anlamamış olmasına rağmen gözleri parlayan Elise'e bakıyorum. "Liz sekiz yaşındaydı," diye mırıldanıyorum, hâlâ ona bakarak.

Elini dizime koyuyor ve şefkatle bacağımı okşuyor. "Bir melodisi var mı?"

Gözümün kenarından küçük bir damla yaş süzülürken utangaçça başımı sallıyorum. "Evet."

Yanağımdaki gözyaşını silerken bana tatlı tatlı gülümsüyor. "Bir gün benim için çal."

"Bir gün." Bana katlanmış bir çarşaf uzatıyor, ama ben onu geri itiyorum. "Hayır, onlar senin."

"Onlar bizim" diyor ve almam için eliyle işaret ediyor.

İç çekerek, titreyen ellerimle mektubu açıyorum. Pastel boya ile çizilmiş, altı mumlu gökkuşağı pastasını görünce yutkunuyorum. Sayfayı ters çevirip ona gösteriyorum. "Bunu onun için çizmişsin. Doğum günü için. O yıl pasta almamıştı." Gözlerim tekrar Elise'le buluşuyor, şimdiye kadar rahatsız olacağını düşünmüştüm ama öyle görünmüyor, ben de devam ediyorum: "Çoğu yıl pasta almadı."

Konnor'a dönüp baktığımda kaşları çatılmıştı. "Lütfen kendinden üçüncü şahıs olarak bahsetmeyi bırak."

"O artık ben değilim, Konnor. Ben Blesk olmak istiyorum."

"Kendimi onun gibi hissediyorum, özellikle de sen buradayken, birlikte olduğumuz zamanki gibi." Kutunun üzerinden uzanarak saçlarımı okşuyor ve bir parmağını çenemde gezdiriyor. "Bazı şeyleri hatırlıyorum."

"Ne hatırlıyorsun?"

"Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum. Bazı günleri hatırlıyorum, özellikle de beni ziyaret etmediğin günleri. Ve son günü hatırlıyorum. O günü asla unutamam, Duch."

Sırtımdan daha fazla suçluluk duygusu akıyor. Ziyaret etmediğim günleri neden hatırladığını *çok* iyi biliyorum.

En başta unutması benim hatamdı.

Kendimi o ana kaptırdığım için Elise'i neredeyse unutuyorum. Arkama yaslanıp ona bakıyorum. Biraz ağlamaklı ve kafası karışık. "Elise'e söylemek istiyorum."

"Ben de öyle" demeden önce başını sallayıp bir kez gülümsüyor.

"Ben de öyle," diyor Elise şakayla karışık ve yanımızda yere kayıyor.

Birkaç garip sessizlik anından sonra Konnor, "Blesk ve ben

Birbirimizi tanıyoruz. Çocukluğumuzdan beri." Elise

kaşlarını çattı. "*Tamam.*"

"Çok fazla şey hatırlamıyorum çünkü bana sürekli yalan söylendi."

Elise başını sallarken yüzünü endişeli bir ifade kaplar. Ayağa kalkan Konnor kendine burbon gibi görünen bir bardak doldurmaya gider, doldururken elleri titrer.

Bize geri dönüyor, oturuyor ve cesaretini içine çekiyor. Sonra cesaretini likör şeklinde boğazından aşağı döküyor. "Hollanda cesareti," diye mırıldanıyor sahte bir kıkırdamayla. Hemen söze giriyor, çünkü şimdi onu ne şok edebilir ki, "Beş yaşındayken ailemden alındım" diyor.

Elise ona göz kırptıyor. "Ne demek 'alındı'."

"Kaçırıldı. Olayın olduğu geceyi tam olarak hatırlamıyorum ve hatırladığım şeylerin çoğunun gerçekten benim anılarım mı yoksa okuduğum makaleler ya da başkalarından duyduğum hikayeler mi olduğundan emin değilim. Son birkaç yıl biraz daha net. Belli ki daha yaşlıyım. İlk birkaç yıl neredeyse tamamen kayıp. Dün gördüğünüz o yer. ." Kelimeler diline dolandı. "Bir süre orada kilitli kaldım."

Elise soru karşısında tereddüt ediyor, yüzü artık kül rengi. "Ne kadar zamandır?" "Uzun zamandır." Konnor belirtiyor. "Dört yıl."

Elise'in nefesi kesiliyor, sesi bastırmak için eli havaya kalkıyor.

Şöyle devam ediyor: "Beynim her zaman sisliydi, güneş ve D vitamini eksikliğinden dolayı sisli. . Ne olduğunu bilmiyorum ama hastaydım. Ayrıntıları hatırlamıyorum. Liz. ."

Hiç hasta olmadı.

Unutmak için mücadele ettiğim ve yakın zamana kadar *neredeyse* unuttuğum bu isim karşısında ürperiyorum. Konuşmayı kesip bana bakıyor ve omzumdaki serseri bir sarı saç telini fırçalıyor. "İyi misiniz Düşes?"

Bu evcil hayvan ismi tatlı olsa da, bana Blesk demekten kaçındığını biliyorum. Eğer alternatifi Liz ise, o zaman Düşes olsun. Boğazımda yavaş yavaş genişleyen kocaman düğümü yutuyorum.

"Evet, ben iyiyim," diyorum sonunda. Elise'in endişeli gözleri Konnor ve benim aramda gidip geliyor.

Konnor derin bir iç çekerek devam ediyor: "Beni kaçıran Blesk'in biyolojik babasıydı. Liz de ben de çok gençtik ve sadece bize söylenenleri biliyorduk, inanmamamız gereken şeylere inanıyor ve hiç olmamış şeyleri hayal ediyorduk.

"Fantezilerimi ve hayallerimi gerçeklikten ayırmakta zorlanıyorum. Liz benden daha gençti ve bana yemek getirirdi. O benim hizmetçim, en iyi arkadaşım ve sonra da her şeyimdi. Hâlâ da öyle. Babası yakalanmış olsa da, beni neden kaçırdığını polise hiç söylemedi. Gazeteler bunun organize suçla ilgili olduğunu iddia etti. Liz'in babasının bir şekilde bu işe karıştığını ve asla konuşmayacağını, aksi takdirde hapse girmekten daha kötü bir kadere maruz kalacağını söylediler. Sadece suçunu kabul etti ve neredeyse hiç duruşma yapılmadı. Bulunduktan sonra evlatlık verildim çünkü biyolojik babam yeni bir başlangıç yapmamın benim için daha iyi olacağını düşünüyordu ve biyolojik annem birkaç yıl önce ölmüştü. Bu haber yıllarca The District News'de yayınlandı, bu yüzden yetkililer yeni bir isim ve ailenin muhtemelen en iyisi olacağına karar verdiler."

"Dört yıl," diye mırıldanıyor Elise, inanamayarak başını sallıyor. "Sen çok. . normalsin."

"Evet, doğru! *Gerçekten* değilim. Balık gibi içerim," diyor boş bardağa bakarak. "Kapalı alanlarda kendimi kaybediyorum. Pek çok şeyle mücadele ediyorum Elise. Yine de sana söyleyeyim, beni evlat edinen ailem olmasaydı burada olamazdım. İlk birkaç yıl benimle cehennemi yaşadılar ama bana bir psikiyatrist buldular, beni kendi çocukları gibi sevdiler ve neredeyse istediğim her şeyi verdiler."

Gözyaşlarımı bastırıyorum. Bunu sindirecek zamanım olmamıştı ve Konnor'un ağzından yüksek sesle duymak çok fazlaydı. Bana bakarken gözleri yumuşuyor. Yanağıma dokunuyor ve titreyen alt dudağımın üzerinde parmağını gezdiriyor. "Eğer bu çok acı vericiyse devam etmeyeceğim."

"Hayır," diyorum. "Onun bilmesini istiyorum. "Bunları duymak çok zor, Konnor." Burnumu çekiyorum. "Bu konuda nasıl böyle konuşuyorsun bilmiyorum-"

Konnor'un parmağı dudaklarıma gidiyor ve sözümü kesiyor. "Duch, bu konuyu ailemle ve psikiyatristimle saatlerce konuştum." Elise'in görüş açısına girmeden önce uzun bir nefes üflüyor.

"Bu konuda farklı hissediyor. Her zaman öyleydi. Ama o küçük kız beni hayatta tuttu ve bana umut verdi. Hiçbir şeyiniz olmadığında, sahip olduklarınız *çok* daha değerli hale geliyor. Tatlı sesi ve bana güneşi hatırlatan altın sarısı saçları. O olmasaydı, bu rengin neye benzediğini unutturdum. Ona güneş ışığım diyordum çünkü o tam olarak buydu."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

erik'in mektubu

Sevgili Liz,

*İlk kez ağladığın ve benim sana sarıldığım zamanı hatırlıyor musun? Seni ilk kez kollarıma alıp seninle birlikte ağladığım zamanı? Özür dilemeyi bırakmamıştın.
Ağladığın için. . .*

*Ağladığın için neden üzgün olduğunu anlayamamıştım. O andan itibaren, sen ne zaman ağlasan ben de ağlardım. Çünkü bunun sorun olmadığını bilmelisin. Ağlamakta sorun yok, Liz. Benim ağlamam, senin istediğin kadar ağlayabileceğin anlamına geliyordu.
Ve yalnız olmamak.*

*Bunun yeterli olmadığı için üzgünüm. Hâlâ her gün acı çektiğin için. Seni kendinden kurtaramadığım için üzgünüm. Bana ihtiyacın olduğunda yanında olamadığım için üzgünüm. Bu kadar uzun süre yalnız ağlamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Bir daha asla yalnız ağlamak zorunda kalmayacaksın.
Erik*

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

konnor

KIZDIĞINDA, genellikle tükürür.

"Siktir git, Slater! Son iki antrenmanı kaçırdın ve şimdi de oynamak mı istiyorsun?" diye homurdanıyor ve yüzüme tükürük püskürtüyor. "Sen gerçek bir iş parçasısın! Bunu biliyor muydun? Zamanımı çalışyorsun, şimdi de hiçbir şey olmamış gibi ortaya çıkıyorsun."

Arsızca başımı sallayarak, ağız korumamın içinden "Evet, Koç. Özür dilerim, Koç."

"Siktir git! Bankta otur. Belki seni sonra içeri alırım."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bana orada ihtiyacın var! David'i kanada koyamazsın!" Ragbiyle hiç ilgisi olmayan bir adrenalin pompalayarak ve sinirlenerek bağırıyorum. Sahada benim yerimi alan beceriksiz oyuncuya küçümseyici bir el hareketi yapıyorum.

Couch beni tersledi. "Siktir git, Slater. David güvenilirdir. Bütün hafta buradaydı."

Ne göt herif ama.

"Tamam!" Sıraya doğru yürüyorum, vücudumu yere çarpıyorum ve gardımı çiğniyorum. Gözlerimi sahaya dikip yeni biçilmiş çimlerin kokusunu ve çocukların gürültüsünü içime çekiyorum. Gerçekten oynamaya ihtiyacım var; son iki gün beni duygusal olarak tüketti ve düşüncelerimden arınmaya ihtiyacım var.

Blesk ve Elise muhtemelen hâlâ uyuyor olacaklar. Keşke benim yatağında uyusaydı ve ona sarılmama izin verseydi. Lanet olsun, yanımda o olmadan bir gece daha geçirmek istemiyorum. Dün onu kucaklayarak uyandığımda, mükemmel kıvrımları vücuduma sarılmış, ayakları benimkilere dolanmış, saçlarının kokusu yüzüme sinmiş ve parmaklarımız yanağının altından geçmişken, diğer yanımı hatırladım. Daha iyi bir yanımı. Onun varlığı temiz bir nefes gibiydi ve o ana kadar onsuz boğulduğumu fark etmemiştim. Sonra o güzel, geniş kahverengi gözler yastığımın üzerinden masumca bana baktı. . . ve her şey uçup gitmişti. Yüzünün bana sessiz bir *veda* ettiğini fark etmeden önce bir kez daha düşünmem gerekti. Geçici ve seyreltilmişti ama görmüştüm.

Ve bu onu son görüşüm de değildi. Düşünceleriyle baş başa kaldığını sandığında, kapı aralığından onu izledim, yüzünün düşmesini ve ifadesini dehşetin doldurmasını izledim. Beni gördüğüne sevinmemişti. Ciğerlerimdeki hava çekilmişti ve panik içimi kaplamıştı, kafam onu *tekrar* kaybetme senaryolarıyla dolmuştu. Ve sonra gidip Erik'i kontrol etme isteğini dile getirdi. Ah lanet olası Erik! Bunu bastırmaya çalışarak oyuna odaklandım, onu ve onu birlikte düşünmekten sadece birkaç saat uzak kalmak istedim.

Koç formamı tutarak beni yukarı çekti. "Sahaya çık Slate. Eğer David bu kadar boş bir adam olmasaydı, haftalarca yedek kalırdın." Ben kıpırdayamadan saçımı yumrukladı ve ona bakmam için başımı eğdi. "Bugün beni kızdırma."

"Evet, Koç!"

Jax ve sahadaki çocuklara katılmak için koşarak dışarı çıktım. Boynumu esnetiyor, çenemi kırıyor, zıplayarak toparlanmaya çalışıyorum. Etrafımdaki rakip şerefsizleri ölçüp biçmek için birkaç dakika harcıyorum. Kenarda geçirdiğim uzunca bir sürenin ardından kime hükmedebileceğimi biliyorum. Rakip takımında bir süredir görmediğim bir adam var, Max Butcher. Onu son gördüğümde

Connolly Lisesi'nde The Wedges takımında oynuyordu. İkimiz de Bölge'de büyüdük; ancak onun arkadaşları hiçbir zaman birlikte olmak isteyeceğim türden kişiler değildi.

Max tuğla gibi yapılı ama aynı zamanda altı bacaklı bir çita gibi hızlı. Ona göz kulak olmam gerekecek.

Aynı anda milyonlarca şeyi düşünerek havayı pompalıyor ve geriniyorum: Liz, uzantıları olmayan Erik, küçük kız kardeşim Cassidy, Blesk-

Düdük çalıyor.

Jacob topu hücum sahasına yolladı. Rakip kaptana bakıyorum, kendimi daha da gergin hissediyorum; sadece koşmak istiyorum. Jonno topu alır almaz ayaklarım çime vurmaya başlıyor. Artık sadece birkaç şey düşünüyorum.

Top. Defansları. Çizgileri.

Yakartop gibi, ama toplardan kaçmak yerine, eğiliyor ve gelen tuğla duvarların arasından lanet kollarımla geçiyorum. Hızlı olmam iyi bir şey.

Top Flex'te. Nefes nefese, topu bıraktığında bana geleceğini bilerek ileri doğru itiyorum. Topu fırlatıyor. Derinin göğsüme çarpışını hissediyorum. Top ellerimde. Yumruklarım bir an için ağrıyor ama şimdi aklımda tek bir şey var.

Deneme çizgisi.

Gözlerim etrafa dalıp gelen trafiği kontrol ediyor. Beni alt edemeyecek kadar beceriksiz bir serserinin üzerinden atlayarak kaçıyorum. Ve şimdi açık bir koşum var. Ayaklarım yerde gümbürdüyor.

Kalabalığa pis pis sırtarak dalıyorum ve topu çimlere sürüyorum.

Deneyin, sürtükler!

"Ne oyun ama, hey? Beni daha önce oyuna almamaları çok kötü oldu," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde, dolabımın içinden eşyalarımı çıkarırken. Bu oda mis gibi kokuyor.

Çamaşır suyu. Temel amacına rağmen, genellikle bir duşa daha ihtiyacım varmış gibi hissederek ayrılıyorum. Jax'ten küçük bir alay kaçıyor. Yüzümü ona dönerek, "Neyin var senin?" diyorum.

Ofluyor. "Çok."

Ona doğru yürüyorum ve elimi omzuna koyuyorum. "Teşekkür ederim." Kasılıyor, yüz hatları onaylamaz bir şekilde geriliyor. "Bu berbattı!"

Dolabını çarparak kapatıyor.

Parmak eklemlerim de aynı fikirde.

"O berbat katman, berbat bir pastanın üstündeki krema sadece. Güven bana," diyorum.

Sesini alçaltıyor. "Bana orada ne gördüğümü söyleyecek misin?"

Ona pişmanlık dolu bir gülümseme sunarak başımı sallıyorum. "Bu sadece benim söyleyeceğim bir şey değil. Bunu anlayabiliyor musun? Yani dostum, anlıyorum, bilmeyi hak ediyorsun ama Blesk'in izni olmadan sana söyleyemem."

"Ona farklı bir isimle seslendiniz ve o da çıldırdı," diyor.

Uzun ve abartılı bir nefes alıyorum ve elimden geldiğince rahat bir şekilde veriyorum. "Evet, çünkü çocukken birbirimizi tanıyorduk ve ben onu kaybettim, ama... ." Duraklıyorum ve bir sonraki kelimelerimi düşünüyorum. "Şimdi onu buldum. O zamanki adı Liz'di."

Bana omuz silkiyor. "Bana verebileceklerinin hepsi bu mu?"

Özür dileyerek başımı sallıyorum ve sırtını sıvazlıyorum. "Evet." "Peki ya Erik?" diye soruyor.

Onun adını duyunca geriliyorum. "Erik'in canı cehenneme. . . Oraya gittiğimde ona ne yaptığını görseydin, beni çekip almayabilirdin."

Yüzü sertleşti. "Yine de yapardım. Sadece hapse girmeni engellemek için bile olsa."

"Sadece. . ." Duraksıyorum. "Bana güvenir misin? Lütfen." Jax iç geçirdi. "Bu gece bira?"

"Blesk'i almam lazım. Planladığım birkaç şey var ama belki sonra salona uğrarız." Her iç saha maçından sonra, maç sonrası işeme partisi düzenleriz. Kazanamadık ama tüm maç boyunca sahada olsaydım eminim kazanırdık. Bu akşam Preston Retreat Üniversitesi'nin kibirli çocuklarıyla uğraşmak hepimizin egosunu zorlayacak ve ben hiçbir partiyi kaçırmadım; ama Blesk benim bir numaralı önceliğim.

Hoşuna gitse de gitmese de.

Sekiz yaşındayken yazdığı "Bir Gün" şarkısı onun için yaptığım plana ilham verdi. Güneş ufukta kaybolduğunda Blesk kesinlikle bana deliler gibi aşık olacak. Onun sorunlardan kaçma eğilimini biliyorum. Olanlar yüzünden sürekli bir kargaşa içinde olduğunu biliyorum. Ben o trajedinin ve anının yaşayan bedeniyim ve varlığımla birlikte acı da geliyor. Bunu biliyorum. Ona acı çektirmek istemiyorum. Ama biz acı çekmeye, mücadele etmeye, savaşmaya değeriz. Kader bu. *Bize* gümüş bir tepside sunuldu. Çabalamaya değer, lanet olsun!

O küçük kız beni sevdi, en az benim onu sevdiğim kadar ve Blesk bu yakınlık nedeniyle geri çekiliyor. Buna izin vermeyeceğim. Paylaştığımız sevgiyi, etrafımızdaki karanlığa rağmen birbirimize verdiğimiz neşeyi hatırlaması gerekiyor.

Bu şarkı birbirimize verdiğimiz bir sözle ilgili, *bir gün* asla yapamayacağımız her şeyi yapacağımıza dair ve bugün yapacağımız şey de tam olarak bu.

Spor çantamı omuzlarıma atarak kampüsün diğer ucuna doğru ilerliyorum. Blesk'in nerede olduğunu öğrenmek için kot pantolonumun cebine uzanıp telefonumu alıyorum.

Konnor: *Düşes, şu anda neredesiniz?*

Blesk: *Evde.*

Konnor: *Evi tanımlamak mı?*

Blesk: *Siz benim İngilizce öğretmenim değilsiniz, Bay Slater.*

Konnor: *Lol, yurdun mu yoksa evin mi?*

Blesk: *Benim yataktanem*

Bir elimle hâlâ nemli olan saçlarımı okşayarak yatakhane bloğunun çirkin adamlarla çevrili merdivenlerine yaklaşıyorum. Ben adımlarımı atarken birkaç kız yontulmuş betondan aşağı atlıyor.

"Konnor!" diye sesleniyor içlerinden biri. Etrafıma bakıyorum ve gözlerim tanımam gerektiğini hissettiğim ama tanımadığım güzel, minyon, mavi gözlü bir kıza takılıyor.

"Hey?" Hafızamda onun adını arıyorum, sanki dilimin ucundaymış gibi parmaklarımı şıklatıyorum.

Ki öyle değil.

"Faith. Cassidy'nin bir arkadaşıyım." Tatlı bir gülümsemeyle kendini işaret ediyor.

"Doğru! Faith, hey." Küçük kardeşim Cassidy'nin bir avuç arkadaşı var ama ben bu kıızı hâlâ tanıyamadım. Ellerimi ceplerime sokuyorum ve ona soru sorarcasına bakıyorum. "Ne var ne yok?"

Birkaç adım ötemizde durmuş olan kız arkadaşlarına dönüyor ve "Siz gidin çocuklar. Sizinle orada buluşuruz."

Bana dönüyor, yüzü rahat olduğumdan biraz daha kızarmış bir halde, "Bugün maçı izledim. Kardeşim dokuz oynadı. Jack Man."

"Doğru. Evet. Güzel bir galibiyetti." The Dingo's'un başarılarını klas bir piç gibi kabul ediyorum.

Göz kapaklarını bana doğru kırıştırıyor ve aklıma hemen Blesk geliyor. Girişe doğru bakıyorum, bir flört seansıya ilgilenmiyorum.

"Gerçekten iyi oynadın," diye cilveleniyor. "Kardeşim senin hakkında konuşmayı bırakmadı. Max Butcher sahada olmasaydı sizin kazanacağınızı söyledi."

"Evet, Max oldukça agresiftir. Kardeşinin bunu söylemesi çok hoş, o yüzden teşekkürler Faith. Onu benim için tebrik et, olur mu?" Elimden geldiğince kibar olmaya çalışıyorum ama giderek daha sabırsız hissediyorum. Bir an önce

uzaklaştı ve Blesk'in inanılmaz kahverengi gözlerine bakmak için yukarı çıktı. "Üzgünüm ama izninizle. Biriyle buluşmam gerekiyor. Seni görmek güzeldi." Merdivenleri koşarak çıktım.

"Konnor!" diye bağıyor bana.

Bir ipucu al. . .

Gözlerimi deviriyorum ve sahte bir gülümsemeyle ona dönüyorum.

"Evet, Faith?"

Bir tutam saçı parmağının etrafında döndürüyor. "Bu akşam partide olacak mısın?"

"Belki." Ve bununla birlikte yetmiş üç numaralı odaya doğru devam ediyorum.

Kapısını çalıyor ve bekliyorum, karşı taraftan gelen ayak seslerini dikkatle dinliyorum. Kapı açılıyor ve Blesk ince bir sırtışıla kapı aralığını dolduruyor, kalçalarını ve belini kusursuz bir şekilde saran kot pantolonu ve üzerinde kelekler olan siyah atletle olağanüstü görünüyor. Yüksek sesle iç geçiriyorum, her şeyini içime çekiyorum. Onu her gördüğümde daha da olağanüstü oluyor. Kelekler uygun çünkü onu her gördüğümde içimde uyandırdığı şey bu.

"Düşes," diyorum elini tutarak. "Umarım günün geri kalanında boşsunuzdur çünkü planladığım bazı şeyler var."

Merakla başını eğiyor. "Peki ne olabilirler?"

Ona söylersem itiraz edebileceği için hemen çekiniyorum. "Çeşitli aktivitelerden oluşan bir dizi."

"Merak uyandırıcı. . . Ve endişe verici." Kıkırdıyor.

Sadece kıkırdadı. Siktir, evet.

Davranışları dünden farklı, daha kararlı görünüyor. Belki de her şeyi özümsemek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Ya da belki Elise'in varlığı ve desteği yardımcı olmuştur. Her iki durumda da, gözle görülür şekilde daha rahat görünüyor. Ona bu tür bir memnuniyet hissettirmek istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum, ancak kaynağı ne olursa olsun *bunu* hissetmesi benim için yeterli. Onun için bu boşluğu kim doldurabilirse ona minnettarım.

Ona sırtıyorum. "Yani bu, 'Evet Konnor, seninle geleceğim ve söz konusu çeşitli aktivitelere katılacağım' mı demek?"

Yine kıkırdıyor. Tatlı tatlı gülümserken gözlerinin kenarları kırışıyor.
"Evet."

Günün sonunda bana deli gibi aşık olacak.

"Harika," diyorum havalı olmak için fazla hevesli bir şekilde ama umurumda değil. "Ama sonra Jax ve diğer çocuklarla rugby partisinde buluşmak istiyorum. Gelir misin?"

Tereddüt ediyor ve kıyafetleriyle oynamaya başlıyor, ben de boşta kalan elini tutup göğsüme çekiyorum. "Eğlenceli olacak. Gitmeliyim ve sensiz gitmek istemiyorum."

Başını sallıyor. "O... *tamam*," diyor sevimli bir ses tonuyla. "Kazandın mı? Çünkü partiye kazanan biriyle gitmek istiyorum." Yüzünde bir eğlence ifadesi beliriyor.

"Ohhhh," diye bağıriyorum, kahkahalar göğsüme vuruyor. "Özür dilerim, Bayan Bellamy! Bir ezikle gitmek zorundasınız." Sırtarak ve başımı hayretle sallayarak, onun dönüştüğü kadına, karşımda duran ve sırtan komik, esprili kadına bir kez daha hayran kalıyorum.

"Oh," diyor, kaşlarını birbirine yaklaştıran sahte bir hayal kırıklığıyla.
"O zaman gidemem."

Arsız küçük şey.

"Ne yazık ki ısrar etmek zorundayım," diyorum başımı ona doğru eğerek. "Ve sana rütbe kazandıracam."

"Ne?" Nefes nefese kalmış, şok taklidi yapıyor. "Bay Slater, bu kişisel bir istek gibi mi görünüyor?"

"Özel koçluk, hatırladın mı?" Elini çekiyorum ve onunla birlikte koridorda yürümeye başlıyorum.

"Bekle . ." diyor, elimi geri çekiyor ve topuklarını halıya vuruyor.

Dönüyorum. "Ne?"

"Bu gece için kıyafet değiştirmem gerek." Sanki bunu bilmem gerekiyormuş gibi bana sırtıyor.

"Harika görünüyorsun," diyorum. Bu da bana, göğüslerinin eğimine, göbeğinin minik kıvrımına ve kalçalarının arasındaki küçük boşluğa bakarak onun muhteşem formuna gözlerimi devirmek için bir bahane daha veriyor. "Evet, bana iyi görünüyor."

Gülümsüyor ve benim bariz incelemem karşısında başını eğiyor. "Bu bir parti, Konnor.

Giyecek başka bir şeye ihtiyacım var."

"Tamam, Duch, git başka bir şey al. Ama merak etme, yine de partideki en güzel kız sen olacaksın."

Şimdi kimmiş bu yumuşak orospu çocuğu?

Bana gülümsüyor ve aceleyle odasına geri dönüyor. Çıkarken kot pantolonunun inanılmaz kıcının etrafında gerilmesini izliyorum. Kotu üzerinden sıyrıp atmayı, onu domaltmayı ve o kıcın leğen kemiğime bastırılmış halinin neye benzediğini görmeyi her şeyden çok istiyorum. Onu çok istiyorum; kalp atışlarım, hayal gücüm ve sikim bana bu gerçeği hatırlatmak için her fırsatı değerlendiriyor. Ama yarısı kadar güzel olsaydı, yine de aynı derecede ısrarcı olurum. O küçük kız, herkes beni unuttuktan çok sonra bile bana değerli olduğumu hissettirdi. Hayatımın büyük bir bölümünde aşık olduğum kızın şık, seksi ve tatlının mükemmel bir karışımı olması tam bir bonus. . harika bir bonus.

Blesk birkaç dakika sonra omzunda bir çanta ve kulaktan kulağa tatlı bir sırtışıla dışarı fırlıyor. Çantasının kumaş askısını tutup omzundan kaydırıyorum ve gömleğinin boynunu aşağı çekip yumuşak, çıplak köprücük kemiğini ortaya çıkarışını izliyorum. Dönüp teninin yeni ortaya çıkan kısmını öpüyorum ve sonra çantasını omzuma asıyorum.

Teninin tadı her yerimi titretiyor.

Sadece ona ait olan koku, feromon dalgası gibi bana çarpıyor.

Dudaklarım vücudunda gezinirken donup kalıyor ve sanki şok olmuş gibi gözlerimin içine bakıyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, tutması için elimi uzatıyorum.

"Üzülme," diye fısıldıyor, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek. "Sadece bunu beklemiyordum."

"Güzel, çünkü yalan söyledim." Dilimi ona doğru uzattım. "Üzgün değilim."

DOKUZ YAŞIMDAYKEN, o ölmeden ve ben onu kaybetmeden iki gün önce, hiç gerçekleşmeyen bir söz vermiştik. Yeni hayatlarımızda birlikte yapmak istediğimiz üç şeyi bir kağıda yazmıştık. Çocukların en saf arzularını harekete geçirecek ya da kıracak hiçbir şey olmadığında hayal ettikleri türden şeyler.

Yalnız olduğunuzda, saatlerinizi karanlığa bakarak ya da sizi koruması gereken adamdan korkarak geçirdiğinizde, istekleriniz sıradan bir çocuğunkinden farksız hale gelir.

Kafesim çok dar, soğuk metal çubuklardan oluşuyordu ve bunlar birbirine o kadar yakındı ki bir parmak bile aralarında hareket etmekte zorlanıyordu. İşaret parmağımızla yemin ederdik. Ben parmağımı parmaklıkların arasına sokardım, o da benimkini kendi parmağıyla birleştirirdi. Dört yıl boyunca yaşadığım tek insan teması buydu.

Bu yüzden yeni kız kardeşlerimi kucaklayabilmem ve kendimi garip hissetmemem neredeyse iki yılımı aldı. Ancak onların sıcaklığını bir kez hissettiğimde, bir daha asla *dokunmayı* hafife almadım. Eğer bana kalsaydı, her zaman Blesk'e dokunurdum, Liz'e dokunurdum.

Söz 1: Neşeli bir tura çıkacağız.

Parkın girişi, gökdelen yüksekliğindeki doğal ağaç sütunları ve çeşitli dallardan sarkan sarı bayraklarıyla görkemli bir yapıya sahip. Çitlerden ve meşelerden oluşan labirente bir eşik görevi gören gövde kemerlerini oluşturmak için onlarca yıl çalışılmıştır.

Blesk ve ben el ele labirente doğru yürüyoruz. Çocuklar su tabancaları ve mutlu, arsız yüzleriyle neredeyse bizi devirerek yanımızdan geçiyorlar. Bize eşlik eden yetişkinler dışında, on iki yaşın üzerinde olan tek kişi biziz.

Bana sırtıyor ve deliymişim gibi başını sallıyor. "Nereye gidiyoruz?"

Çocuklar vızır vızır geçerken labirenti işaret ediyorum, yakındaki bir Su Islaticısından ağız dolusu su alıyorlar. "Şurada."

Gülüyor. Gülüşü çok güzel. Kalbim sıkışıyor, o dudaklara ve kıvrımlarına hayran kalıyorum. "Tamam, hadi gidelim," diyor beni içeri çekerek.

İlk yeşil çim çatala geldiğimizde bana muzipçe bakıyor ve "Ortaya kadar seni yenerim!" diyor. Sonra kıkırdarak sağa doğru gözden kayboluyor.

Sola doğru eğiliyor, bacaklarımın etrafından dolanan çocukların üzerinden atlıyorum. Başka bir çatalın önünde duruyorum: sol mu sağ mı? Sağa kaçıyorum ve garip bir su fiskiyesi sırasına doğru koşuyorum. Onların üzerinden ve bir goblin heykelinin etrafından seke seke geçerek aniden tam bir çıkmaz sokağa ulaşıyorum. Beni geçemez. Önümde tamamen normal bir ahşap duvara benzeyen şeyi itiyorum. Açılıyor.

Ayaklarımla dikkatlice ilerlerken Blesk'ten bir iz var mı diye kulak kabartıyorum. Sesini çok uzakta duymuyorum ama şu anda çitlerden oluşan dar bir koridordayım. Labirentin bu bölümünde çocukların gürültülü sesleri geliyor ama etrafımdaki ani yoklukları ürkütücü görünüyor. Sonra bir kahkaha sesi duyuyorum ve koşmaya başlıyorum, sesleri takip ederek yönleri seçiyorum. Bir çim tepeciğinin köşesini döndüğümde, atlıkarıncanın önünde çığlık atarak duruyorum. Tek başıma. Sessiz.

Hatırladığım kadar harika.

Hepsine binilebilen goblinler, tek boynuzlu atlar, okçular ve sentorlarla büyülmüş bir yer. Atlıkarıncadan yayılan renklerin aydınlattığı koyu yeşil çitlerle çevriliyim.

Hava, kanallardan ve kemerlerden eserken keskin ve farklıdır; sessizlik, yolculuğun canlılığıyla çelişiyor gibi görünüyor.

Biraz tedirginlik hissederek kaşlarımı çatıyorum ve burnumu kırıstırıyorum. Gözlerimi şüpheyile etrafta gezdiriyorum; elimde olmadan çocukların garip bir şekilde ortalıkta olmadığını fark ediyorum. Tüm atlıkarınca boş, parıldıyor ve bekliyor. Önünde sadece ben duruyorum.

Sonra birden bire bir çocuk belirdi ve bana baktı.

Ani bir kıkırdama duyuldu. Yaramazca sırttan çocuk silahını çekip yüzüme fişkirtiyor. Çenem düştü. Daha fazla ayak sesi etrafımı sarıyor, hemen ardından tabancalarının içindekiler geliyor. Ne olduğunu anlamadan, üzerime su püskürten bir çocuk kalabalığı bana doğru koşmaya başlıyor. Blesk atlıkarıncanın arkasından beliriyor ve köleleri dışarı fırlayıp beni ıslatıyor.

Son nefesimi verdiğim anda zihnimde belirecek türden bir kıkırdama.

"Buraya ilk sen geldin, değil mi?" Islak saçlarımı bir köpek gibi sallayarak ona bağırıyorum.

Blesk dilini çıkarır ve masumca başını sallar. "Görünüşe göre çocuklar istedikleri herkesi fişkirtiyorlar." Atlıkarıncanın arka tarafına doğru yürür. Kurdeleyle çevrilmiş bir direği tutarak kendini platforma çekiyor. Bacağı bir tek boynuzlu atın üzerinden geçerek onu onun üzerine yerleştiriyor. Kocaman bir sırtış yanaklarını geriye çeker. Tüm çocuklar onu takip ediyor, hızla boşlukları dolduruyorlar. Atlıkarınca dönmeye başladığında ben de atlıyorum ve onun yanında bir yer bulmak için nesnelerin etrafında dolaşıyorum. Tek boynuzlu atıyla eşleşmiş bir sentorun yanına oturuyorum ve onun hevesli ve gürültücü çocuklara gülümsemesini izliyorum. Bana ilgisini sunuyor ve o anda Liz'e o kadar çok benziyor ki akmak üzere olan gözyaşlarımla savaşmak zorunda kalıyorum.

"Çok güzelsin." diyorum.

Enfes bir pembe renkte kızarıyor ve "Sen de öylesin" diyor.

Söz #2: Birlikte Dans Edeceğiz.

Daha sonra Storm River'ın aşağısındaki bir satıcıdan sosisli sandviç aldık. Blesk'i manzaralı bir yere götürmek istedim, bir garson koltuğunu çekip ona bir hanımefendi gibi davranacaktı. Ama o sadece bir hotdog istedi. .

Buna bayılıyorum.

Karnımız tok, rıhtım boyunca el ele yürüyoruz. Yürümek yerine sekmesini izliyorum, bir sonraki hedefimize doğru ilerlerken güneşin uçuşan saçlarının arasından süzülüşünü izliyorum. Her anın böyle geçmesini istiyorum.

hayatının geri kalanı - yürümeden önce zıplamak, düşünmeden gülmek.

Yerel çalgıcının sesini duyduğumda, özgürlüğü hissettiğim ilk geceyi hatırlıyorum. Bir gece ben uyurken kız kardeşlerim Cassidy ve Flick odama girmiş ve beni sessizce uyandırmışlardı. Daha sonra üçümüz de pencereden sıvıştık. Ben ortanca çocuğum ama o zamanlar en küçükleri gibi davranıyordum. Dört yıllık gelişimini kaybetmek bir çocuğa bunu yapar.

Yine de aklımı başımdan alan şey pencereden tırmanma *eylemiydi*, kaçmak için bir pencere vardı ve benim için bu bir geçitti - kimsenin benden alamayacağı dünyaya açılan bir yol. O geceden sonra bunu sık sık kullandım. Elimden geldiğince sık. Kaçmak, kovalamak ya da herhangi bir şeyden kaçmak için değil, sadece. . . Yapabilirdim.

O gece Flick'in bir arkadaşı rıhtımda çalışıyordu. Genelde sadece birlikte giderlerdi - benim yeni kardeşlerim. O gece resmen *Slater* çocuklarından biri oldum. . Orada olmamı ve zararsız, çocuksu isyanlarını deneyimlememi istemişlerdi. Flick, aramızdaki en büyük kişi olarak, on dört yaşında, olgun ve bilge olduğunu düşünerek rıhtımda geziniyordu. Cassidy büyük bir enerjiyle orada burada dans ederken, ben de bana biçtikleri ağabey rolünü oynuyordum. Doğru hissettiriyordu. Güzeldi.

Yüzleri ancak özgürlüğü elinden alınmış birinin -benim gibi birinin- gerçekten takdir edebileceği türden bir özgürlükle doluydu. Saçları rüzgârda uçuşuyor, aptal aptal suratlar yapıyor, parktaki bankların üzerinde zıplıyor ve birbirlerini itip kakıyor, tam da çocuk oldukları gibi davranıyorlardı.

O gece hâlâ hayatımın en güzel gecelerinden biridir.

Bu yüzden bugün Blesk'i buraya götürüyorum. Ona gerçek *özgürlüğü* hissettiğimi *ilk* hatırladığım yeri göstermek için. Gitar çalan bohem bir adamı gördüğümde oturuyorum ve Blesk'i de yanıma çekiyorum. Titriyor, ben de kolumu omuzlarına dolayarak onu şefkatle okşuyorum.

Onu izlerken ve yeteneğine saygı duyarken yüzünü inceliyorum. Blesk'in bundan hoşlandığı çok açık. Gülümsemesi memnun ve tatlı ve kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oluyor. Elinden tutup ayağa kalkıyorum ve onu seyircilerin önüne çekmeye çalışıyorum. Nazik bir protestoyla çekiştirirken topuklarını yere koymaya çalışıyor.

Onunla dans etmeye başlarken "Güven bana," diye fısıldıyorum. . o da bana izin veriyor. Dans etmek için garip bir ritim ama gülüyoruz ve yetersizliklerimizin sorumluluğunu alıyorum. Onu yönlendiriyorum, gözleri bir iskambil destesi gibi duygular arasında gidip gelirken ona bakıyorum: gergin, heyecanlı, mutlu, üzgün, yine mutlu, sersemlemiş ve aşkla karıştırılabilecek şeyler. Ama değilse bile, kesinlikle yaklaşıyorum.

Söz #3: Bağırabildiğimiz Kadar Yüksek Sesle Bağıracağız.

Daireme dönmeden önce güneşin ufukta kayboluşunu izliyoruz. Blesk'in banyodan çıkmasını beklerken, rugby çocuklarıyla tanışacağı için gergin hissetmeye başlıyorum.

Bardağımdaki burbonu yudumlarken, alkolün sıcaklığı bedenimi ısıtıyor. Kadınlar söz konusu olduğunda pek de cesur bir şöhretim yok ve en son isteyeceğim şey bir şerefsizin geçmişteki patavatsızlıklarım hakkında Blesk'e bir şeyler söylemesi. Onun ve benim iyiliğim için.

O benim için sadece Blesk değil. Onun gözlerine her baktığımda, bana bakan o kırılgan küçük kızın anımsamalarını görüyorum. O zamanlar onu koruyamadım - babasından, yalnızlığından - ve bu beni parçaladı. Bu yüzden şimdi onu gülümsetmekten başka bir şey yapanın canına okuyacağım. Bunu ona borçluyum.

Kapı açılıyor ve düşünce akışım hemen duruyor. Onun görüntüsü, elimdeki likör gibi içimi ısıtıyor ve rahatlatıyor. Ben onun kusursuz görünümünün her santimini incelerken o ayaklarını önünde çaprazlarken utangaç görünüyor. Küçük siyah elbisesi her kıvrıma yapışıyor, çok kısa olmanın sınırında cesurca dolaşıyor. Göğüs hizasında küçük pembe kurdeleler var, sadece ona bakan herhangi bir erkeğe şunu hatırlatmak için

Çok tatlı. Saçları gevşekçe toplanmış, boynundan göğüslerine kadar porselen teninin her santimini ortaya çıkarıyor. Vücudunun o kısmını seviyorum; çok narin. Nabızı boğazının dibinde atıyor ve onu öpme ihtiyacı baskın geliyor. Topukları pembe ve ince ipek bağlar baldırlarını sarıyor.

"Vay canına... Siktir, Duch. Sen böyle görünürken nasıl centilmen olabilirim ki?"

Kıkırdıyor, kızaran yanaklarını gizlemek için omzunu yukarı kaldırıyor.

"Bu komik değil. Ben ciddiylim." Ayağa fırlıyorum ama henüz ona yaklaşıp yaklaşmamakta kararsızım. Üzerindeki elbiseyi soymak ve her santimetresinin yavaşça açığa çıkmasını izlemek istiyorum. Sonra teninin her küçük çukurunun, kıvrımının ve yumuşak kısmının tadına bakmak, sonra da o topuklularla onunla sevişmek istiyorum. Sürekli nefes vererek başka bir şey düşünmeye çalışıyorum: koçum, kafedeki bıyıklı kadın

"Üstümü değiştirmemi ister misin?" Gülüyor.

"Kesinlikle hayır! Yani evet, yani... hayır." Ona doğru yürüdüm ve aşağıya baktım. "Olağanüstü görünüyorsun." Eğildi ve yanağımdan öptü. Dudakları tenimde gezinirken hafifçe aralanıyor ve uzaklaştığında gözlerimiz birbirlerine birkaç santim mesafede kilitleniyor. Her parçamı harekete geçiren uzun, derin nefesler alırken gözlerimi indirip dudaklarını izliyorum.

Aramıza biraz mesafe koymak için geri çekiliyor, sonra kirpiklerini bana doğru savuruyor.

"Harikasın, Konnor."

Heykel gibi duruyorum. Tek bir kasımın bile harekete geçmesine izin versem, göğüsleri göğsüme yaslanacak, dilim ağzında olacak ve iniltilerini yutuyor olacağım. Başımı sallıyorum ve nefes alıyorum. Elimini onun uzun parmaklarının arasından geçiriyorum ve birlikte dairemnden çıkıyoruz. Arka asansörden fuayeye doğru yürürken Adolf bana zarif bir gülümseme veriyor.

"Bay Slater, Bayan Bellamy, iyi akşamlar." Şapkasını kaldırdı ve çenesini eğdi.

Blesk ona gülümsüyor. "Teşekkür ederim Adolf, sana da."

Bu kadar kibar olmasına bayılıyorum.

Biz geçene kadar bekliyorum ve sonra dönüp Blesk'in arkasını işaret ediyorum, elimle kalbimi kapatıp gülümsüyorum. Adolf başını sallıyor, "Ona iyi bak." diyor.

SALON TEKNİK OLARAK kampüsün dışında ama benim daireme ve yurtların çoğuna yürüme mesafesinde. Oraya vardığımızda, çoktan gençlerle dolup taşmaya başlamıştı. Belli ki birkaçı önceden partiye katılmış. Muhtemelen öğle yemeğinde içmeye başladılar, neredeyse gittiğim her yere yanımda bir matara götürdüğümünden yargılayabileceğimden değil. Garip bir şekilde, Blesk beni içki alışkanlıklarına göre yargılamıyor gibi görünüyor - ve bu genellikle kızların şikayet ettiği ilk şeydir.

Parmaklarımızı birbirine geçirerek kalabalığın içinde ilerliyoruz ve ilk bela işareti yüzüme çarpıyor. Pemberton koridorun karşısından, çoğu erkeği ezecek bir bakışla bize kaşlarını çatıyor. 'Bana ilgi gösterin' diye bağırarak kırmızı askılı elbisesi vücudunun her kıvrımını sarıyor. Dekoltesi göğüs uçları dışında her şeyi ortaya çıkarıyor. Bacağındaki yırtmaç iç çamaşırının dikişine kadar uzanıyor. Seksi görünüyor. Ama Blesk daha seksi; buna şüphe yok. Daha kıvrımlı, daha yumuşak tenli, doğal bir ışıltıya ve otantik bir güzelliğe sahip. Pemberton her zaman çok sahteydi, içi de dışı da.

Nefesimin altında fısıldıyorum, "O neden burada ki?"

Blesk'in kaşları birbirine yaklaşır. "Çünkü sana aşık, Konnor."

Neredeyse gülmekten öksürecektim. "O beni sevmiyor. Benden nefret ediyor. Ben bir suç ortağıydım."

Gözlerini deviriyor. Sassy Blesk. Sassy Blesk'i severim. "Bazen kızlar sana bunu nasıl göstereceklerini bilemezler. O gösteriyor. Anlayabiliyorum. Ona karşı nazik ol, lütfen." Blesk'e Pemberton'ın onun hakkında ne kadar korkunç şeyler söylediğini anlatmak istiyorum.

Yine de onun gülümsemesini her şeyden çok istiyorum, bu yüzden asla gülümsemeyeceğim. Bu kötü adam olduğum anlamına gelse bile.

"Tamam, kibar olacağım Duch," diyorum parmak uçlarımı yanağında gezdirerek.

Bana birkaç kez göz kırptı. "Erkekler kızlarla ilgili ipuçlarını anlamıyor." Omuz silkiyorum. "Siz biraz muammasınız."

Gece geçip gidiyor ve Blesk onu tanıştırdığım herkesle sorunsuz bir şekilde anlaşıyor; çekici ve esprili. Her ne kadar kendine özgü mükemmelliği salondaki pek çok puştun sinir bozucu derecede dikkatini çekse de, yanımdan ayrılmıyor ve başka bir yerde olmak istiyormuş gibi davranmıyor. Nadir bulunur. *Beraberliğimiz* nadirdir.

Buzlu burbonumdan erkekçe yudumlar alıp etrafımızdaki delikanlıların gevezeliklerini belli belirsiz dinlerken bakışlarım ona kayıyor. Uzun narin parmakları beyaz şarap kadehinin sapını kavlıyor ve içkisini mütevazı bir şekilde yudumluyor. Dudakları kadehin kenarına her dolandığında, karıncalanmalar doğrudan kasıklarımına doğru ilerliyor.

Bakmayı kes, Konnor.

Yavaş yavaş güzel bir sarhoşluk durumuna geçiyorum. Yine de Blesk, onun her zarif hareketi, her küçük gülümsemesi dikkatimi tamamen dağıtıyor. Muhtemelen onu henüz öpmediğim içindir. Bu beklenti beni öldürüyor.

"Slater? Slater!"

Etrafımdaki diğer insanlara geri çekiliyorum. "Ha?"

"Sen ve şu lanet olası fazlama olayı. Beni korkutuyor, ahbap, kes şunu." Jax yüzünü buruşturdu. "Evet dostum, kız çok seksi. Salyalarını akıtmayı kes."

"Siktir git." Onu şakacı bir şekilde itiyorum. Biz olgunlaşmamış, testosteron temelli şakalaşmalarımıza devam ederken Blesk kıkırdıyor.

Arkamızdan biri "O kıcı tanıyorum!" diye bağırırken elini koluma doluyor.

Ses kime ait olursa olsun Jax'in yüzü düşüyor ve bu da beni anında tedirgin ediyor. Bir tokat sesi duyduğmda ve Blesk'in bacaklarının hafifçe büküldüğünü grdğmdede içimdeki her kas geriliyor. Birinin az önce onun kına tokat attığını bilmek omurgamı ısıtıyor.

Etrafımda dönüyorum, kırmızıdan başka bir ŗey görmüyorum. "Ne oluyor lan?!"

Siktiğimin Max Butcher'ı.

Ellerini bir tür ateŗkes hareketiyle havaya kaldırdı. "Saygısızlık etmek istemem Slater, ama ben biraz fazla içtim." Bana sırtıttı. "Sen her ŗeyi bilirsin."

Hazırlanmak için ellerimi iki yanımda yumrukluyorum ama sonra Blesk'in onu tanıyarak gülümsediğini fark ediyorum. Gözlerindeki aŗınalık beni daha da tedirgin ediyor. O ve kadın hakkında ya da ne tür bir tanıdık olduklarını dŗnmek istemiyorum. Ya da neden ona gülümsediğini.

Neden ona gülümsüyor?

Azı diŗlerimi sıkıp kaŗlarımı *sertçe* atarken yüzüm ağrımaya baŗlıyor.

"Hey, tatlım, adını unuttum." Max dudakları orantısız ve kibirli bir ŗekilde ona sırtıyor ve elini uzatıyor. "O kı tanıyorum ama adını unuttum. Benim hatam." Gözlerim doğrudan onun eline gidiyor ve kızın kendi elini nazikçe elinin içine yerleŗtirmesini izliyorum. Sonra parmakları onunkileri sarıyor ve içine alıyor. Belki de kafamın içindedir. Belki de çok sarhoŗum, ama gereğinden fazla ŗehvetli görünüyor. Gözlerim seğiriyor. Eğer daha iyisini bilmeseydim, ŗu anda dirseğimi çenesine atıyor olurum.

Sağımdaki sandalyeyi alıp onun saygısız kafasında parçalamayı hayal ediyorum. Ona terbiye vermemi engelleyen tek ŗey Blesk. Kavgadan nefret eder. Max'e karŗı herhangi bir misilleme kesinlikle bu ŗekilde sona erecek, benim sopalanmam ve onun birkaç önemsiz sıyrıkla uzaklaŗmasıyla sonuçlanacaktır. Bu beni Blesk'in böyle bir ŗeye tekrar tanık olması kadar rahatsız etmiyor. Buna rağmen, eğer pençelerini tekrar ona geçirirse, kendimi durduramayacağım.

"Blesk. Erik Bellamy'nin küçük kız kardeşi." Onun elini sıkıyor ve bu hareket üzerinde çok uzun süre oyalanıyorlar. Göğsünden hırıltıya benzer derin bir gümbürtü geçiyor.

Yüzü tanıma ile aydınlanır. Sırtarak topuklarının üzerinde geriye yaslanır. "Ah. . . . tabii ki!" Koluma vuruyor ve elini kırmak istiyorum. "Slater, ben onun sık kafalı kardeşiyle aynı okula gittim." Yüz ifademden eğlenmiş gibi görünerek başını eğip beni süzüyor ve sonra kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Duyduğuma göre onu fena benzetmişsin?"

Kahretsin, haberler hızlı yayılıyor.

Elbette Max de Bölge'den; biz Bölge çocuklarının lanet olası özel hayatları yoktur.

Blesk gözlerini bana diyor ve başını sallıyor. Bu özel erkek şakalaşmasına katılmamı istemediği açık. "Gurur duyduğum bir şey değil," diye yalan söylüyorum.

Çenesini çatlayana kadar avuçlayarak inançsızca alay ediyor. "Evet, doğru." Sonra beni bir köpek gibi tekrar okşuyor, tüm dişlerimi korumak istiyorsam *hiçbir* şey yapamayacağımı biliyor. "O yollardan geçtim. Yine de aynı kız yüzünden olması komik." Dönüyor ve yavaşça uzaklaşıyor.

Çenem kilitlenmiş bir şekilde dönüyorum ve toplayabildiğim en sakin sorgulayıcı ifadeyle Blesk'e bakıyorum. Yüzümün her yeri yanıyor, sanki biri gözlerimin arkasındaki fırını tutuşturmuş gibi. *"Yine de aynı kız yüzünden olması komik. Yine de aynı kız yüzünden olması komik. Komik olan aynı-" Siktir!*

"Blesk? Açıklayabilir misin lütfen?" Bağırmadan kelimeleri zar zor çıkarıyorum.

Ses tonum karşısında yüzü gerildi. Ama yüz ifademi görünce bana usulca gülümsüyor.

"Hiçbir şey olmadı." Kıkırdıyor. "Biraz öpüştük. Seni etkilemesine izin verme. Max insanlarla uğraşmaktan büyük zevk alır."

Max seninle dalga geçiyor. Onun adını söyleme şeklinden nefret ediyorum.

Bu kıskançlık olayı benim için yeni ve sinir bozucu olmaktan başka bir şey değil. Dışarı çıkmak için dönmeden önce onun güzel kolunu okşuyorum. Bacaklarım normalden daha hızlı hareket ediyor. Sıradan bir gözlemciye göre muhtemelen bir kavgadan kaçıyor gibi görünebilirim. Belki de öyleyimdir. Kavga kafamın içinde ama yine de.

Onu öptü. Hayatının bu yönü hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kaç erkekle birlikte oldu? Kaç erkek onu öptü? Benim Liz'im. Benim kızım. Hiç düşünmediğim bir geçmişi var.

Bir arkadaştan sigaramı alıp tek başıma bir yer buluyorum. Sigarayı dudaklarıma bastırıyorum ve karbondioksiti nikotinle değiştiriyorum. Her zamanki gibi iğrenç, bu yüzden küllü tadı bardağımda sallanan burbonla kovalıyorum.

"Merhaba?"

Başımı sesin geldiği yöne doğru eğip arkamdaki sütuna yaslanıyorum. Bu Faith. Bana doğru kışkırtıcı bir şekilde yürürken sarı saçları rüzgârda savruluyor. Kalçaları bir sarkaç gibi sallanıyor ve salondan gelen ışık silüetinin hareketlerini bir haftadır seks yapmamış bir adam için fazlasıyla tahrik edici hale getiriyor. Şu anda ondan üç tane var ve üçü de güzel görünüyor. . . *güzel*. Bir elimle arkamdaki sütunu kavrayarak kendimi dengelemeye çalışıyorum. "Faith, değil mi?"

"Konnor, dışarıda *tek başına* ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyor. "Sarhoş oluyorum. Sen mi?"
Mırıldanıyorum.

Uzun kirpiklerini bana fırlatıyor ve "Sarhoş olacak birini arıyorum" diye mırıldanıyor. Faith'in gözleri parlıyor ve yüzüne yavaşça seksi bir gülümseme yayılıyor. Bu bakışı her yerde fark edebilirim. Bu 'becer beni' bakışı.

Çok sarhoşum. Çok azdım. Blesk. . .

Doğruluyorum ve ondan uzaklaşıyorum, beni geri çağırdığında onu görmezden geliyorum. Çok sarhoşum. Bırakın başka bir şeyi, düz yürümeye bile zar zor odaklanabiliyorum. Düşesimi gördüğümde ona doğru tökezlemeye başlıyorum. Önce gülümsüyor ama kısa süre sonra ifadesi değişiyor. Bana doğru koştu.

Kolunu belime doluyor ve beni dışarı çıkarıyor. Küçük bir iç çekişle yanıma yerleşmeden önce basamaktan inmeme yardım ediyor.

Elini bacağıma koyuyor ve bana bakıyor. "İyi misin?"

Dirseklerim dizlerimle buluşuyor. Başımı bacaklarımın arasına asarak nefes almaya odaklanıyorum. "Ne zaman bu kadar sarhoş oldum?"

Kıkırdıyor ve bacağıma okşuyor. "Buraya geldiğimizden beri içkileri içine çekiyorsun."

"Blesk, Duch, çıldırmak üzereyim. Max hakkında. Senin hakkında.

Bizim hakkımızda." "Yirmi bir yaşımdayım. Erkekleri öptüm, Konnor."

"Kaç erkek?" Şakaklarımı ovuşturmadan önce parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum, alnımda bir gerginlik hissediyorum.

Bilmek istemiyorum. . . Evet, istiyorum.

İç çekiyor, sıcak nefesi keskin havaya renk katıyor. "Ummm, belki altı?"

"Ama ben değil," diye homurdanıyorum sözcüklerin çıkmasını engelleyemeden. *Lanet olsun.*

"Özür dilerim, Duch. Sarhoşken bazen tam bir pislik oluyorum."

Ben kaldırıma bakıp spor ayakkabılarımla toprağı karıştırırken aramıza sessizlik yerleşiyor. Şu anda onun yüzünü göremediğim için mutluyum; bu beni mahvediyor gibi görünüyor. Benim yüzümden gözlerinde bir an bile acı görürsem, kendi kafamı koparırım. Ve kafama ihtiyacım var.

Bazen nasıl kullanacağımı bilmememe rağmen.

Ona baktım. "Duch?"

"Beni öpmek ister misin?" diye sorarken dudakları yavaşça yukarı kıvrılıyor.

Nefesimi bir saniye tutuyorum ve sonra aceleyle bırakıyorum. "Tanrım, evet!"

Başını bana yaklaştırıyor ve nefesi dudaklarıma çarpıyor. Şeftali kokusu duyularımı bastırıyor. "Böyle mi?" diye fısıldıyor. "Şimdi mi?"

Doğrulup ensesinden tutuyorum ve onu kendime çekiyorum, ağzından birkaç santim uzakta duruyorum. Dudaklarımızı birbirine değdirdiğimde, küçük bir nefes kaçıyor. Bekliyor, kontrolü tamamen ele geçirmeme izin veriyor. Dudaklarımız zar zor birbirine değiyor ama nefes nefese kalışı

benimkiyle eşleşiyor. Onu öpmek istiyorum. Ayrıca bunu hatırlamak istiyorum.

Çok sarhoşsun, Konnor.

Elimin onunkine dolandığını görmek için görüş açısının düştüğünü izliyorum. Onu yukarı çekiyorum, bunu yaparken biraz sendeliyorum. O da gülerek beni belimden yakalıyor. Sonra yürüyoruz - tökezleyerek, sendeleyerek, koşarak, ne derseniz deyin, salonu çevreleyen alanın ortasına doğru.

Hava çok soğuk, bu yüzden ceketimi çıkarıp omuzlarına sarıyorum ve üzerindeki az miktardaki kumaşı örtüyorum. Yüksek sesle nefes vererek çimlerin üzerine yığılırken, onu da kendimle birlikte aşağı çekiyorum. İç çekerek bana yaslanıyor.

"Kıskanç hissetmeye alışık değilim," diye itiraf ediyorum, davranışımı açıklamaya çalışarak. "Eğer bir kız beni istemiyorsa, o zaman her neyse." Ona sırtıtıyorum. "Böyle bir şey hiç olmadı."

"Çok mütevazı," diyor kıkırdayarak.

Üzerimizdeki siyah kubbede parıldayan ve ışıldayan yıldızlara bakıyoruz. Nefesimiz havayı buharlaştırıyor ve yeni biçilmiş çimlerin kokusu burnuma doluyor. Yan tarafımızdaki salondan gelen hafif davul sesi ve mırıltı dışında ne bir gürültü, ne bir varlık ne de bizden başka bir insan var. Birbirimizin nefes alış verişini dinleyerek rahat bir sessizlik anı yakalıyoruz.

Saçları hâlâ başının üzerinde özenle tutturulmuş. Bana bakmak için döndüğünde gözleri ağırlaşıyor; biraz sarhoş da olabilir. Ona dokunma dürtüsü çok güçlü. Boynu ve göğsü açıkta ve tüylerle kaplı ve teninin o kısmına deli gibi aşığım.

Yan dönerek parmaklarımla gövdesinin kıvrımlarını ezberliyorum. Boynunda atan damarı takip ederek köprücük kemiğinin göğsüyle birleştiği çukura ulaşıyorum. Elbisesinin kumaşının göğüsleriyle buluştuğu etli tümseği okşarken, gergin bir şekilde yutkunuyor.

Elimi sütyeninin içine sokup sıkmak, göğüs uçlarının avucumda sıkılaştığını hissetmek istiyorum. Parmaklarımla altında titriyor. Vücudunun bu şekilde tepki vermesini sağlayabilmeyi seviyorum. Parmaklarımla onun üzerinde oyalandığı yerden yukarı bakıyorum.

Dolgun göğsüm onun parlayan seksi gözleriyle buluşuyor ve nefesim kesiliyor.

Sikeyim.

Onu çok istiyorum.

"Teşekkür **e d e r i m**," diye fısıldıyor, nazıkçe gülümseyerek. "Bugün için. Bugün için. .

mükemmel."

Sözleri kalbimi dolduruyor. "Her günün senin için mükemmel olmasını istiyorum," diyorum. "Ama henüz bitmedi." Sırt üstü dönüp yüzümü ona bakacak şekilde çeviriyorum ve düşüncelerimi son sözümüze odaklıyorum.

"Çılgılık at."

Yüzü gerildi. "Ne?"

"*Çılgılık* at," diyorum. "Listemizde var."

Geniş ve tereddütlü gözlerle bana bakıyor ve başını tekrar tekrar sallıyor. "Asla olmaz."

Kıkırdıyorum ve aya doğru yüksek sesle ulumadan önce gökyüzüne dönüyorum. Karnıma bir tokat atıyor ve gülüyor.

"Çok bayatsın." Yan tarafına kıvrılıyor, benim onu izlememi seyrediyor.

"Hadi Duch, yap şunu," diye bastırıyorum, bacaklarını çimlerin üzerinden çekerek

üzerimde.

"O... *tamam*," diye alay ediyor o bayıldığım aptal ses tonuyla. Çağırma çok daha sevimli bir ulumayla cevap verirken elini göğsüme koyuyor.

"How howw howwwwwwl!"

ON ALTINCI BÖLÜM

liz

On üç yıl önce.

KIZ yansımasına bakar, hangi yaşta güzel olacağını merak eder. Aynanın kenarına ilıştırılmış annesinin fotoğrafına ve sonra tekrar kendine bakar. Saçları her zaman saman fıçıları gibi birbirine örülmüş bir yuva gibidir, uçlarında ölü teller vardır. Gözlerini kısıyor, henüz gelişip gelişmediğini görmek için yana dönüyor. Hiçbir şey yok. İç çekerek aynaya doğru ilerliyor ve şişmiş gözünü açarak morluğun etrafındaki deriyi düzleştiriyor.

Neden güzel olamıyorum?

Son zamanlarda kız kendini garip hissediyordu. Farklı. Güzel görünmek istiyor ve Kon'un da öyle olduğunu söylemesini istiyor. Yüzü kızarsa ve ona iğrenç olduğunu söylese bile. . . Tam olarak anlayamadığı nedenlerden dolayı, yine de bunu duymak istiyor.

Okuldayken onu düşünüyor. Her zaman onu düşünüyor. Kız, *onun* da okula gitmesine izin verilene kadar bekleyemeyeceğini biliyor. Öğrenme fikrini çok seviyor. Eğitimle, olmak istediği her şey olabilir. Köpek değil. İsteddiği herhangi bir şey. Altı yaşındayken itfaiyeci taklidi yapıyordu. Yedi yaşına geldiğinde kaşif taklidi yaptı,

El değmemiş dağlar ve çöl manzaraları gibi dünyanın her yerindeki şeyleri keşfediyor. Sekiz yaşındayken, yeşil ve altından yapılmış bir oval üzerinde güneşin altında koşturan bir spor yıldızı gibi davranıyordu. Şimdi dokuz yaşında, her çocuğun öğrenebildiğinden ve olmak istediği her şey olabildiğinden emin olmak istiyor - öğretmen olmak istiyor. Kız, onun gelecek yıl ne olmak isteyeceğini merak ediyor. . .

Tavşan terliklerinin döşeme tahtaları üzerinde kaymasını, sarkık kulaklarının her adımda zıplamasını izliyor. Kıkırdıyor. Eski mutfığa giriyor ve yemek yapmaya başlıyor. Önce üç kase. Makarna. Peynir. Süt. Tereyağı. Bu kız sadece sekiz yaşında olmasına rağmen bütçesine uygun yemek yapmayı biliyor. Ocağa uzanabildiğinden beri yemek hazırlamak onun sorumluluğunda. Makarnanın torbası sadece elli sent ve dört yetişkini doyuruyor. Birkaç gün dayanıyor. Peynir ve tereyağını sadece beş dolara alabiliyor; onlar da bir hafta yetiyor. Süt bir lüks. Şarküterideki adam ona son kullanma tarihi geçmiş olanı bir dolara veriyor. Peynir ve tereyağıyla birlikte kaynatıyor ve hiç sorun yaşamıyor. En sevdiği yemek peynirli makarna ve onu yapmak sadece altı dolar elli sente mal oluyor.

İki sokak ötedeki Bayan Renalds, kızının sezon boyunca mısır tarlasından birkaç koçan mısır almasına izin veriyor. Kon mısır koçanını ya da peynirli makarnayı çok seviyor. Kız onu mutlu etmeyi seviyor. Kon onun küçük sırrı. Durumlarında doğru olmayan bir şeyler olduğunu biliyor. Onun kardeşi olalı dört yıl oldu. Babası bir keresinde ona Kon'un güneşe alerjisi olduğunu ve güneşin onu görürse cayır cayır yakacağını söylemiş. Çocuk kafeste, toprağın altında, ışıklardan uzakta güvende. O da güvende. Ve birlikteler.

Kahverengi şiltenin üzerine kayar ve televizyonu açarken sessiz ve göze çarpmayan bir tavır takınır, umutsuzca elinde bir viskiyle koltuğunda sızmış olan adamı rahatsız etmemeye çalışır. Sessiz düğmesine basıyor ve kanalı gece haberlerine çeviriyor, arada bir durumunu değerlendirmek için babasına bakıyor. Babası yüksek sesle horluyor. Kız merak eder

Eğer bütün erkekler horluyorsa. Haberleri izlemesine izin verilmiyor. Babası onun yumuşak bir kalbi olduğunu ve haberlerin onu bozacağını söylüyor. O haberlere bayılıyor.

Kız peynirli makarnayı ağzına atıyor, mısırın tatlılığı azı dişlerinin arasındaki taneleri patlatırken patlıyor ve duyulmayan programı izliyor.

Birdenbire, televizyondaki görüntüler karşısında donakalır, şoka girer. Neye baktığından emin olamayan kız nefes almayı bırakır. Ya da vücudunun neden parçalanmak istediğini. Ya da kime baktığını. Ya da kime. . Sonra anlıyor.

Yüzünü.

Ekrana göz kırpmıyor. Adamın yüzü. Kız hemen ayağa kalkar ve bilinçli bir rızası olmadan, parmakları konuşan sesi duyana kadar ses tuşunu ovuşturur. Boğazından aşağı bir düğüm yuvarlanır. Dinlerken vücudu gerilir. Ve bakar. Kon'un televizyondaki yüzüne.

"Nerrock Kayıp ve Ötesi, bir çocuk kaybolduğunda gerekli olan hukuki yardım ve seyahat gibi hizmetlere destek olmak amacıyla fon toplayan yıllık bir hayır etkinliğidir."

"Bu zengin etkinliğe ilham veren çocuk, dört yıl önce hiçbir iz bırakmadan kaybolan Dustin ve Madeline Nerrock'un oğlu ünlü Deakon Nerrock'tan başkası değildir. Geçen yıl, Madeline Nerrock'un ölümünden hemen sonra, hayır kurumu CEO'su-"

Hâlâ hareket edemiyor.

Yüzünü.

Kon.

Deakon.

Kayıp.

Neden nefes alamıyorum?

Havayı içine çekmeye çalışıyor ama bir şey onu durduruyor. Ağzını kapatan eli olduğunu fark edince gözlerini kırıştırarak kardeşinin yüzüne bakar ve yavaşça

parmaklarını açıyor. Nefes nefese kaldığında hava ciğerlerini hızla şişiriyor. Kabarıyor.

O benim kardeşim

değil. Thud.

Sert bir el başının arkasına çarptı. Boynu öne doğru bükülür, görüşü kararır ve yüzü haliya çarparak yere yığılır.

Ağzını metalik bir tat dolduruyor.

Avını boğan bir yılan gibi, babasının eli ayak bileğini sarıyor. Geriye doğru çekilirken halı yanaklarını yakıyor. Kız ne olduğunu biliyor ama adamın yüzünden, aldığı darbeden ve gerçeklerden dolayı tepki veremeyecek kadar başı dönüyor.

O benim kardeşim değil.

Topallayarak yatarken dakikalar geçer. Babasının odasına sürükleniyor. Sonra ne duyduğunu hatırlar: Kon'un kim olduğu ve babasının ne yaptığı hakkındaki gerçeği. *Onun* yaptıklarını. İçini ürperten bir çığlık boğazını tırmalıyor. Karşı koymaya başlar. Sesiyle. Çığlıklarıyla. Sıkılı yumrukları ve tekmeleyen bacaklarıyla. İlk kez savaşıyor. Kon için.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

blesk

GEÇEN GECE PARTİDEN SONRA birbirimizle konuşarak uykuya daldık. Bana hayatı hakkında gevezelik etti; Falls Creek'e yaptığı snowboard gezileri, gençken Bölge'de yaptığı koşuşturmalar, kamp maceraları, Bali tatilleri ve Yeni Zelandalı bir arkadaşıyla sırt çantasıyla Avrupa'yı dolaştığı hikayeleri paylaştı. Onun geliştiğini bilmek içimi rahatlattı.

Dün beni götürdüğü yerlerin öneminden, Cassidy ve Flick'ten ve onu kabuğundan nasıl çıkardıklarından bahsetti.

Üvey babası bilge Ben Slater'ın, geçmişinden ders çıkarmasına ve bunu kendi içinde güç oluşturmak için kullanmasına yardımcı olmak için ona öğrettiği dersleri paylaştı. Bana görevinin beni kendisine aşık etmek olduğunu ve hiç şansım olmadığını söyledi.

Komik, sanki ben bir rakibim.

Dün Liz ve Deakon'un hikâyesini birlikte bitirdik. Hayatımın en mükemmel günüydü. Yine de, uyumaya gittiğimizde ve uykuya dalarken "Seni seviyorum Liz," diye mırıldandığını duyduğumda, bu gerçeğin tüm gerçekliği üzerime çöktü. O Liz'i seviyor. Beni değil. Başka biri için sevmek istemiyorum, özellikle de nefret ettiğim biri için.

Keşke Blesk'i sevseydi, sadece Blesk'i. Bana efsanevi bir yaratıkmışım gibi bakıyor ama değilim. Ben sadece eski Blesk'im. Blesk, kim yapar

daha fazla hasar daha İyi. Ne zaman Konnor görünüyor at Ben, onun gözler tereddütsüz ve içlerinde çok fazla baskı var. Sanki sonsuza kadar birlikteymişiz gibi konuşuyor. O çok fazla ve benden beklentileri de öyle. Olmamı istediği kişi olmaya çalıştım ama ben Liz değilim. Daha da ötesi, olmak da istemiyorum. Onunla birlikte olmak Liz olmak anlamına geliyorsa, bunu yapamam. Onu takdir etmek için biraz zaman ayırarak, uyurken onu izliyorum. Gözleri ağır kapaklarının altında titreşiyor ve inanılmaz ağzı sık sık seğiriyor. Parmaklarımı saçlarında gezdirmeden önce yanağını hafifçe okşuyorum. Tam tonunu inceliyorum. Açık kahverengi, güneşte doğal ışıklar saçan mükemmel bir kahverengi. Yanakları biraz inatçı ama sanırım bu halini seviyorum. Kaşlarını düzeltmek için parmağımı kullanıyorum. uykuya dalar, ama o ifade hızla yeniden oluşur. O bir endişeli. Sessiz bir veda iç çekerek yataktan kalkıyor ve mutfığa doğru ilerliyorum. Bir not defteri bulup yazmaya başlıyorum, zihnim ve kalbim bu kararlarla boğuşurken acıyor.

Sevgili Konnor,

Seninle olmak bir rüyada yaşamak gibi. Birlikte olduğumuz her an, kendimi başka biri gibi hissediyorum. Sen hayal ettiğim her şeysin, hatta daha fazlası. Ve çoğu gece seni hayal ettim. Hayatın güzel ve sıcak, tıpkı senin gibi. Artık olmak istediğin her şey olmanı engelleyen hiçbir şey yok.

Kendini o zavallı çocuktan alıp bu adama nasıl dönüştürdün? Sen bir mucizesin. Sen benim kahramanımsın, Konnor!

Ailemin olmamı istediği kişi olabilseydim, belki o zaman seninle olabilirdim. Senin olmamı istediğin kişi olabilseydim, o zaman seninle olabilirdim. Ama ben bunların hiçbirisi değilim. İçim paramparça ve seninle olmayı zar zor başarılabiliyorum.

eksiksiz bir insan. Muhteşem hayatınızda, muhteşem arkadaşlarınız ve ailenizle birlikte gelişebilecek birini hak ediyorsunuz. Sahip olmak zorunda değilsin

Artık senin dünyanda trajedi yok, Konnor. Ondan kurtuldun! Kurtuldun!
Çıkmadım ve kaydettiğin tüm ilerlemeyi yok edeceğim.
Ben o değilim. Artık değilim. Normal bir hayatın kalıntılarını yaşayabilmek
için ondan kopmam yıllarımı aldı, ama seninleyken, o her yerimizde. Bana
attığın her bakışta o var. Her gülüşünde. Onu görüyorsun. Beni değil.
Dün hayatımın en güzel günüydü ve hiçbir şey bunu değiştiremeyecek.
Söz veriyorum, bir gün bana teşekkür edeceksin.
Özür dilerim.
XO,
Blesk

Notu çalar saatinin altına bıraktıktan sonra Konnor'un apartmanından çıkıyorum ve sürgülü kapıdan çıkarken Adolf'un yanından hızla geçiyorum. Kampüsteki yurduma doğru yürürken güneş gözlüklerimin altından gözyaşları süzülüyor. Biriyle konuşma ihtiyacı duyarak Elise'i arıyorum.

"Wally, benim tatlı, tatlı, çılgın Wally'm, n'aber?" diye büyük bir coşkuyla cevap veriyor ve ben onu bu yüzden seviyorum.

Geçen Cumartesi gecesi, aralarında *The Perks of Being a Wallflower*'ın da bulunduğu piliç filmlerini izleyerek saatler geçirdik. Elise'e bu filmin, filmimizin ve arkadaşlığımızın öneminden bahsettim. Çok hoşuna gitti. O zamandan beri bana Wally diyor çünkü ona göre ben aptalca kararlar veriyorum.

Konnor hakkında da çok konuştuk. Bunun bir peri masalı romantizmi olduğunu ve çoğu kızın böyle bir aşkı ancak hayal edebileceğini söyledi. Ve belki de bu doğrudur. Çoğu büyük aşk romanı gizem ve trajedinin karışımı bir türdür.

"Konnor'la ilişkiyi yeni bitirdim." Sessizlik. Cırcır böcekleri. Yüzünü hayal edebiliyorum.

İç çekiyor. "Wally gibi mi davranıyorsun, Wally?"

Caddenin diğerk tarafından bir taksi çağırıyorum ve aceleyle onu karşılamaya gidiyorum. Telefonumu bir süreliğine cebime koyup şoförün camından "St Bernard Hastanesi lütfen" diye sesleniyorum. Başını sallıyor ve arka koltuğu işaret ediyor.

"BLESK! YAPMA. DEĞİL. ALMA. GİRME. BİNME. TAKSİ!" Elise'in garip bir şekilde ifade ettiğı bağırışının telefonumdan geldiğini duyuyorum.

Telefonu tekrar kulağıma götürerek kendimi yaklaştırmakta olan onaylamama durumuna hazırlıyorum. "Onu kontrol etmem gerek."

Ondan hoşnutsuz bir huff sesi duyuyorum. "Bensiz olmaz. Ben şimdi çıkıyorum. Saat 10'da dersim var, senin de öyle, o zamana kadar döneriz. Ne oluyor be? Konnor'la *neden* ayrıldın? O sana tapıyor!"

"O benim için fazla iyi. Bana değil, o küçük kıza tapıyor. O saftı, oysa ben hasarlı malım, inanın bana. Hiçbir yolu yok-"

"Bunun senin hatan olduğunu düşündüğünü biliyorum ama değildi. Sen bir çocuktun, Blesk! Bunun senin hatan olmasına imkan yok," diye bir parça öfkeyle söze karışıyor.

"O benim için fazla iyi," diye ısrar ediyorum. "Ben tam bir baş belasıyım. Yemin ederim onu koruyorum. Bir gün çok geç olduğunda onun hayatını tükettiğimi anlayacak." Acı ve pişmanlık dolu bir iç çekiyorum. "Tıpkı Er için yaptığım gibi-"

"*Aman Tanrım*, eğer Erik dersen, yemin ederim sana yumruk atarım."

Küçük bir kıkırdama boğazımı dolduruyor. "O zaman o ismi söylemeyeceğim. Kulağa acı verici geliyor."

"Nasıl aldı? *Tanrım*, bilmek istediğimden bile emin değilim."

Ona cevap vermeden önce yutkunuyorum. "Ona bir not bıraktım" - sesim kesiliyor - "o uyurken." Karnım dönüyor. Koşmak benim için çok doğal bir tepki haline geldi. Yüzümü avuçlarıma içine alıyorum.

"*Aman Tanrım*. Seni yargılamıyorum ama *aman Tanrım*. Yıkılacak."

Telefonum ikinci bir aramayla bip sesi çıkarıyor. Rahatsız edici bir şekilde yanıp sönen isme bakıyorum: Konnor. Utanç ve suçluluk duygusu içimde dalgalanıyor.

Telefonumu tekrar yanağıma götürüyorum ve yüksek sesle nefes veriyorum. "Konnor diğer hatta."

"Aç şunu. Konuş onunla!" diye yalvarır. "Konuşamam."

İnsanların hastanelerden nefret etmesine şaşmamalı. Her duyunuzu rahatsız ederler ve en çok ihtiyaç duyduğunuz anda sizden kaçan insanlarla doludurlar. Resepsiyon görevlisinin suratında sürekli bir çatıklık var ve benim onun karşısına çıkmam yüz hatlarındaki sıkıntıyı daha da belirginleştiriyor.

"Merhaba, ben Blesk Bellamy," diyorum elimden geldiğince tatlı bir şekilde. Bana bakmıyor bile. Camlar bizi ayırıyor ve telefonlar durmadan çalışıyor. Bir telefonu eline alıyor, bağılıyor, kapatıyor, bir şeyler yazıyor, başka bir telefon alıyor ve ona da bağılıyor. Ve böylece devam ediyor. Telefonuma bakıyorum: Konnor'dan on cevapsız arama. Mesajlarıma göz gezdiriyorum.

Konnor: *Bunu yapma Blesk. İstediğim sensin! Seni! Lütfen beni ara. Benimle tüm bunlar hakkında konuş, ne yapmamı istediğini söyle. Yapacağım. Her şeyi yaparım!*

Konnor: *Belki de çok sert çıktım. İstediğin kadar beklerim. Sadece beni ara. Lütfen beni engelleme.*

Kalbim zayıf. Dikkatle duyguların yokluğunu zorlamaya odaklanıyorum. "Buraya Erik Bellamy'yi görmeye geldim," diye mırıldanıyorum.

resepsiyonist, dikkatini çekmeye çalışıyor.

Gözlerini deviriyor ve telefonu bir kez daha kapatmadan önce başını bana doğru eğiyor. "Evet, biliyorum. Bekle, sana oda numarasını söyleyeceğim."

Ve bununla birlikte, sandalyeme geri gömüldüm.

"Wally!" Tanıdık bir sesin seslendiğini duyuyorum ve anında içim rahatlıyor.

Elise, hipster kot pantolonu ve çılgın ojeleriyle yanımdaki sandalyeye kayarak oturdu. "Affedersiniz, bayan?" Bizi hastane personelinden ayıran pencereye dokunuyor.

Hemşire, resepsiyonist ya da her neyse, ezici bir bakışla bize dönüyor ve homurdanıyor, "Cama dokunmayın! Burası otuz dokuz numaralı oda, Karri Ward."

Bununla birlikte ayrılıp hastanenin içinde yolumuzu bulmaya çalışıyoruz. Erik'in kapısına vardığımızda, otuz dokuz numaralı odanın biipleme ve pompalama sesleriyle aramdaki eşiğe bakıyorum.

"İçeri girecek misin?" Elise nazikçe sorar.

Elini tutup boğazımı temizledikten sonra kararlı ve temkinli adımlarla içeri giriyorum. Ona baktığımda söyleyecek söz bulamıyorum. Erik genellikle çok uzun boylu, çok iri yarı, kendine çok güvenen bir adamdır; o sadece çok uzun. Her şeyle -saçım, giysilerimle, Elise'in çantasıyla- oynayarak yatağının yanında duruyorum. Artık büyük ya da uzun görünmüyor.

Küçük görünüyor.

Eline dokunmaya çalıştığımda, avucuma kauçuk bir şey bastırıyor. Neredeyse anında geri çekiliyorum. Bir kanül. Ayrıca boğazından çıkan korkunç görünümlü bir tüp var. Yüzünü ve tüm yeni renkleri inceliyorum: derin morluklardan koyu kırmızılar ve maviler, iyileşmeye başlayanlardan yeşiller ve sarılar. Gözyaşlarım serbest bırakılmayı talep ederek gözlerime doğru yol alıyor.

"Buraya sadece aileler girebilir," diye bir ses duyuyorum

arkamdan. Yerimden sıçradım. "Merhaba," diyorum.

"Ben onun kız kardeşiyim. O iyi mi?"

Bana bakıyor. "Aileden misin?"

"Az önce söyledim ya. Ben onun

kız kardeşiyim."

Odanın içinde volta atıyor, ekipmanları kontrol ediyor ve elindeki tıbbi çizelgeye notlar alıyor. Sonra önümde durdu.

İfadem. Bu odada bip sesi ve uğultudan bulanık hissediyorum.

"Bay Bellamy'nin durumu ciddi ancak stabil. Daha önce tiyatroya gitmişti." Ses tonu sivri.

Sağır edici bir sessizliğin ortasında ona göz kırpıyorum. Tekrar göz kırpıyorum. Zaman garip bir şekilde yavaş. Ya da ben yavaşım. Ya da o yavaş.

Elise elimi tuttu ve sıktı. "Tiyatroda ne oldu?" Sislerimin arasından söylediğini duyuyorum.

"Yaralarını iki uzmana incelettik. Yüz rekonstrüksiyonuna ihtiyacı olmasına rağmen en büyük endişemiz beyin kanamasıydı. Bu yüzden onu komaya soktuk ve MR çektik. Beyninde şişlik ve küçük bir kanama var. Şimdi zamana ihtiyacı var. Çenesi kırılmıştı ve telle bağladık. Komadayken rahat nefes alabilmesi için trakeotomi açmak zorunda kaldık, serumla sıvı veriliyor ve saat başı gözetim altında tutuluyor."

"Ne kadar süre baygın kalacak?" Sesim kısık çıkıyor.

"Muhtemelen iki hafta kadar." Duygusuz gözlerini bana diyor. "İyileşmek için bolca zamana ihtiyacı var. Bu büyük bir mesele kızlar ve sır saklamak kötü bir karar."

Bildikleri şey nedir?

"Tamam, şimdi biraz yalnız kalmak istiyoruz," diyor Elise.

Yere bakıyorum ama kapıdan geçerken ayakkabılarının çıkardığı sesleri duyabiliyorum. "Neden bu kadar kabaydı?" Ağabeyimin yanındaki sandalyeye çökerek sızlanıyorum.

Elise nefes veriyor ve yanımda durmak için hareket ediyor. "Helikopter Erik için geldikten sonra polis de geldi. Görünüşe göre bu rutin bir şey. Saldırıya uğradığımı biliyorlardı ama biz bir şey bilmediğimizi söyledik. Bize inandıklarından emin değilim."

Konnor ve ben şokta olduğumuz için olay yerinden uzak durduk. Başımı sallayarak ona bakıyorum. "Bizim için yalan mı söyledin?"

"Hayır," diyor. "Sadece önce ne olduğunu bilmek istediğime karar verdim. Konnor'la aranızın nasıl bozulduğunu gördüm. Yani, sana Liz dedi ve sen *çıldır*dın. Olanlar hakkında konuşmaya hazır olmadığımı biliyordum."

Ne diyeceğimi bilemeden Erik'e bakıyorum. İkimiz de saatlerce onun yanında sessizce oturuyoruz. Bir süre sonra telefonumu çıkarıp Konnor'dan gelen mesajlara bakıyorum.

Konnor: *Telefonuna cevap ver! Kahretsin, Duch, beni mahvediyorsun!*

Size küfrettiğim için özür dilerim Düşes. Özür dilerim. Bunu asla yapmamalıydım. Sadece konuş benimle.

Konnor: *Tamam, Blesk, tamam, sadece burada olduğumu unutma. Eğer biri seni incitirse. Eğer bir araca, kucaklaşmaya, korumaya, arkadaş'a, hizmetkâra, büyücüye ihtiyacın olursa, lol. Herhangi bir şeye. Senin için orada olacağım.*

Bu olamaz. Olamaz.

Konnor: *Kaçmayı bırak! Cidden, bu saçmalık.*

Sana küfrettiğim için tekrar özür dilerim. Lütfen sadece konuş benimle.

Elimi kalbime bastırıyorum ve içindeki acıdan çılgılık atma isteğimi dizginlemek için ona kadar sayıyorum. Keşke onun acısını dindirebilseydim. .

Kapı açıldığında ayağa fırlamama rağmen, sağlam yapılı ve şaraba olan sevgisinin bir sonucu olarak geniş bir çevresi olan, iri yarı, elli yaşlarında bir adamı görünce tüm vücudum gevşiyor.

Babam.

"Kedicik," diyor kollarını bana doğru uzatarak.

Bilinçli iznim olmadan ayaklarım beni ona götürüyor. Gözyaşlarım dökülmeye başladığında yüzümü göğsüne gömüyorum.

Başımın üstünü öpüyor. "Ağlama." Uzun, acı dolu bir nefes verirken kolları beni koruyacak şekilde sıkılıyor.

"Merhaba," diyor Elise'e, saçlarımı okşarken ve yanağını alnıma yaslar. "Ben Blesk'in babasıyım, Jasper."

Duvardaki resme bakıyorum, serbest bırakılmaya tam olarak hazır değilim. Dünyada babamın bana sarıldığı kadar samimi hissettiren bir

sarılma yok.

Konnor'un ki de bir o kadar harika.

"Memnun oldum Bay Bellamy," diyor Elise endişeyle.

"Hayır, hayır, sadece Jasper iyi," diyor, sesindeki endişe acı bir şekilde belli oluyor.

"Tamam. Tanıştığımıza memnun oldum, Jasper."

"Erik'i getirdiğini duydum. Ne oldu?"

Görüntü aynı kalıyor, ancak odadaki yoğunluk hissedilir hale geliyor, yoğunlaşıyor ve bizi birbirimizden ayırıyor. Garip bir duraklama oluyor. Zavallı Elise; bu sadece onun sorunu.

Ona Konnor'dan bahsedemeyiz; yapamayız.

Beynim onun yerine cevap vermemi, soruyu kesmemi söylüyor ama ağzım hareket etmeye başladığında, sesim aniden korku tarafından esir alınıyor.

"Emin değilim Jasper. Pek bir şey görmedim," diye cevap veriyor Elise rahatsız bir şekilde.

Babam omuzlarımdan tutup beni kendisinden uzaklaştırıyor ve ona bakmaya zorluyor. "Blesk? İyi misin, bebeğim?" Başımı salladım. "Bana ne olduğunu anlatır mısın?"

Nefes alış verişime odaklanıyorum ve nazikçe konuşuyorum, bir yandan da cevabımda bir kesinlik duygusu yansıtmaya çalışıyorum. "Erik bir kavgaya karıştı. Nasıl biri olduğunu bilirsin."

Kaşlarını kuşkuyla kaldırıyor. "Doktorlar ikinizin bir şeyler bildiğinizi düşünüyor gibi görünüyor, kedicik."

Başımı sallıyorum ve bakışlarımı yere indiriyorum, ayaklarımı gergin bir şekilde sürüyerek tırnaklarımla oynuyorum. "Hayır."

Çenemi kaldırıyor ve beni görüş alanına alıyor. Ciddi, perişan gözler bana bakıyor. Ailesinin bir üyesini daha kaybetmek onu yıkacak. "Blesk, bu ciddi bir durum. Kardeşine bunu kimin yaptığını söyle bana."

Her şüpheli hareketi içimi parçalıyor. Umutsuz gözyaşları yanağımın hatlarını çiziyor ve titreyen dudağımdan aşağı dökülüyor.

Hepsi benim hatam, hepsi benim hatam.

Konnor'dan uzak durmuş olsaydım, şu anda canı yanmıyor olacaktı, Liz hâlâ zihnindeki bir dolaba gömülü olacaktı ve Erik bu kadar küçük olmayacaktı. Babama asla söyleyemem. Hiç kimseye söyleyemem. Ne Erik'in bana ne de Konnor'un Erik'e yaptıklarını.

Söylenecek doğru şeyi bulmak için zihnimi yokluyorum, gerçeğin çeşitli versiyonlarını kafamda yapboz parçaları gibi karıştırıyorum, hangi parçaların en az sonuçla bir resim oluşturduğuna bakıyorum.

"Kim olduğunu bilmiyorum." Kelimeler ağzımdan çıktığında, onların aldaticılığı ruhumu hasta ediyor. Hayal kırıklığına uğramış gözlerle bana bakıyor. Daha önce babama hiç yalan söylememiştim.

Zaman akıp gidiyor ama ben garip bir şekilde kopmuş durumdayım.

Babam geldikten kısa bir süre sonra polis geldi ve Elise ile bana bir sürü soru sordu. İkimiz de saldırganın bir yabancı olduğunu kabul ederek bilmiyormuş gibi davranıyoruz. Bize inanmadıkları izlenimine kapıldım.

Babama suç duyurusunda bulunmak isteyip istemediğini soruyorlar, ardından daha ileri bir soruşturma için bir dosya açıyorlar. Gönülsüzce hayır dediğinde hem şaşırdım hem de rahatladım. Bunu benim için mi yoksa polisin Erik'in özel hayatını kurcalamasını istemediği için mi yaptığından emin değilim. Polis, Bölge sakinlerinin bu tür uyumsuzluklarına alışıktır; otoritelerine olan inancımızı yıllar önce kaybettik.

Bölgemizi kontrol etmiyorlar; bunu biz de biliyoruz, onlar da biliyor.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

blesk

14 gün sonra

Tepedeki sabahtan ve Konnor'un kollarındaki geceden bu yana **nerede**yse iki hafta **geçti**. Kardeşim bir yabancı haline geldiğinden beri. Konnor ve ben yeniden bir araya geldiğimizden beri. Suçluluk ve belirsizlik benim için her zaman var olan bir durumdu ve yine de son birkaç hafta kararlılığımı en çok zorlayan şey oldu. Erik'i affetmeli miyim? Hayır dedim mi?

Hatırlayamıyorum.

Elise ve ben sırt üstü yatıyoruz, ayaklarımız duvarda, topuklarımız tuğlaya dayalı. Tavana bakıyoruz. Gecenin bu saatinde yatakhane sessiz, her zamanki boğuk konuşmalar ve kıkırdamalarla dolu değil. Erik hakkında hiç konuşmadık. Sanırım konuyu ona getirmemi bekliyordu.

"Babam beni aradı," diyorum yüzümü ona dönerek. "Lord Voldemort'un ilaçlarını azaltmayı düşündüklerini söyledi. Bu da yakında uyanacağı anlamına geliyor."

Bir an için gülümsüyor. "Popüler kültürü benimsemiş olmana çok sevindim." Bir tutam sarı sa ımı yüzümden uzaklaştırıp arkama sıkıştırıyorum.

kulağına, aniden 'ciddi Elise' yüzünü gösterir. "Peki uyandığında ne yapacaksın?"

Bu sorunun cevabı, çoğu başkalarının etrafında düğümlenmiş pek çok ip ile birlikte geliyor. O babamın tek biyolojik çocuğu. İkisi de beni seviyor - Erik belki de sevmemesi gereken bir şekilde. Bu onun beni gerçekten sevdiği gerçeğini değiştirmiyor. "Beni asla incitmek istemedi, Elise."

Etrafına şüpheyle bakıyor. "O zaman ne yapmak istedi?"

"Kontrolünü kaybetti."

Bana bakarken yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor. "Ne? Kontrolünü mü kaybetti? Kontrolünü kaybettiğin için kız kardeşine tecavüz edemezsin. Bastırılmış bir öfke olmalı. Tecavüz genellikle şiddetle ilgilidir. Sana kızgın mıydı?"

"Elise." Konuşmasını engellemek için elimi kaldırdım. "Mesele şiddet değildi."

"Tamam, peki bana ne hakkında olduğunu söyle?"

Yapmasına izin verdiğim şeyin gerçekliği midemi bulandırıyor. Belki onun suçlu olmadığını anlardı, en azından benden daha fazla değil.

Elise'den gözümü kaçırıyorum, düşüncelerimi onaylamayacağını biliyorum. Ama konu Erik olunca, beynim bir bahane üretme makinesine dönüşüyor. Sorunları o kadar sıkı bağlar ki, zihnimde çarpık bir karmaşaya dönüşürler. Onunla bu tür bir ilişki yaşamak istemediğimi biliyorum. Onu sevdiğimi de biliyorum. Derinden. Gerçekten. Bir kardeş olarak. İyi kalpli babamın yaşayan tek akrabası olarak. Sırdaşım olarak. Koruyucum. . . Sadece beni kendinden koruyamadı.

Omzuma doğru yuvarlanarak derin bir nefes alıyorum ve onun endişeli gözlerine bakıyorum. "Sana asla tekrarlayamayacağın bir şey söyleyeceğim."

"Kime söyleyeceğim ki? Dışarıda benimle arkadaş olmak için sıraya giren tüm erkek ve kızlara mı?"

Ona sırtıyorum. "Jaxon?"

"Asla," diyor, yanaklarını aydınlatan pembe bir parıltıyla. "Bu dudaklardan hiçbir şey çıkmaz."

Ona kıkırdayarak, "Gerçekten mi? Hiçbir şey mi?"

"Hayır, o kadar çok konuşmam. Ben daha çok güçlü ve sessiz bir tipim."

Gülüyorum. "*Tamam.*" Sırtım tekrar halıya yaslanıyor ve tavana bakarak kendimi daha önce hiç yüksek sesle söylemediğim bir şeyin ifşasına hazırlıyorum. Tanrım, bu itirafı düşünmemeye bile çalışıyorum. "Bunun olduğu ilk gece, ona izin verdim."

Bir an duraksadıktan sonra gözlerimin arkasında yaşların ısırdığını hissediyorum. Elise yavaşça dönüp bana bakıyor. Yutkunarak devam ediyorum, anlatmaya ihtiyacım var. "Uyandığımda parmaklarının yanağımda ve boğazımda gezindiğini hatırlıyorum. Sık sık yatağımda benimle birlikte olduğu için bu alışılmadık bir şey değildi. Korkunç kâbuslarım yüzünden genellikle onu uyandırırdım. O da beni teselli ederdi. Çok tatlıydı.

"Yine de bu gece, uyandığımda gözleri yüzümde sevgiyle geziniyordu. Parmakları göğüslerimin yükselip alçaldığı yere doğru nazik bir çizgiyi gıdıklamaya başlamıştı. Ve o zamana kadar, onun dokunuşuyla rahatlamıştım. Ama o gece. .. aramızdaki her şeyi değiştirdi.

"Bana dünyanın en güzel kızı olduğumu ve bana karşı hissetmemesi gerektiğini bildiği şeyler hissettiğini söyledi. Bana *yanlış* olduğunu bildiği şeyler yapmak istiyordu." Sesim kelimenin üzerinde titrerken Elise yanağıma dokunuyor. Bir damla gözyaşının şakağımdan aşağı kayarak kulağıma yerleştiğini hissediyorum. Devam ediyorum: "Sanki biri kalbini yumruklamış, acı verecek kadar sıkıyormuş gibi hissettiğini söyledi. Bana olan aşkının aklını bozduğunu söyledi. Sonra onunla sadece bir kız ve bir erkek olarak bir geceyi paylaşmam için bana yalvarmaya başladı. "Evlat edinilmiş kardeşler olmadığımız bir gece." Bu cümleyi bitirdiğimde, saçlarımdan aşağı ne kadar çok gözyaşı aktığını fark ediyorum.

"Ve sen ona izin mi verdin?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Hiç *evet* demedim. Ama hayır dediğimi de sanmıyorum. Sadece işi bitene kadar bana dokunmasına izin verdim.

İçimde hareket ederken bana tekrar tekrar teşekkür edip durdu." Sertçe yutkundum. "Göğsündeki acıyı hafiflettiğim için bana teşekkür etti."

"Aman Tanrım. Bu çok ağır."

Başımı sallıyorum, hâlâ ona bakmıyorum ama gözlerinin üzerimde olduğunun da farkındayım. "Evet."

"Neden onu uzaklaştırmadın?"

Omuz silktilim. "Ailesini çaldım."

Alay ediyor. "Hadi ama Blesk. Sebep bu değil."

O zamanlar, Erik'in ve yeni ebeveynimin aşkı benim için en harika şeydi. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bir aile. Koruma. Hiç bağırmadılar. Bana hiç vurmadılar.

"Daha çok gençtim ve beni sevdiği için ona vereceğim küçük bir şey gibi görünüyordu," diye itiraf ediyorum. "Dürüst olmak gerekirse, üniversiteye gittiğinde ilişkimizin diğer tarafının tamamen değişeceğini düşündüm. Onunla böyle bir ilişki istemiyorum. Onu o şekilde sevmiyorum. Benimle işinin bittiğini ve kardeş olmaya geri dönebileceğimizi düşünmüştüm. Sanırım yanılmışım. Ben bir aptalım." Hayatımda ilk kez özel hayatım hakkında makul bir sakinlikle konuşabiliyorum.

"Hayır, değilsin," diyor ve sonunda dönüp ona bakıyorum, kendi sözlerimdeki saçmalığın farkına varmışım bile. "Sen harikasın. Ama sana karşı dürüst olmak zorundayım çünkü bu benim işim. Parçalanmış bir aileden geliyorsun. O senin zayıflıklarını kullandı. Seni sevdiği için kimseye borçlu değilsin. Aşkın bedeli yoktur."

Büyük mavi gözlerine bakınca haklı olduğunu anladım. Bunu biliyordum. Biliyordum. Belki o zaman bilmiyordum. Ama Bölge'den ayrıldığında bunu düşünmek için çok daha fazla zamanım oldu - bunun yanlış olduğunu biliyordum. Ama bu gerçek bir balyoz gibi yüzüme çarptı. Bahaneleri bırakmalıyım. Yaptığı şey yanlıştı. Eminim o da uyanacak ve bunu anlayacak. Sanki bir mil koşmuşum gibi göğsüm yanıyor. "Erik, babamın yalanlarını desteklemek için masumiyetimin elimden alındığını biliyordu." Başımı sallıyorum. "Ve sonra daha da kötüsünü yaptı ve

başka bir parça. Beni kullandı, tıpkı babamın yaptığı gibi. Sanki bana sahipmiş gibi dokundu."

Elise bana garip bir şekilde gülümsüyor. Belki de gurur duyuyordur? "O sana sahip değil, Blesk."

"Ben kendime sahibim," diyorum kararlılıkla. "Bana bunun onun hakkı olduğunu hissettirdi."

Ve ona inanmıştım. Cidden ona borçlu olduğumu düşünmüştüm. . beni *sevdiği* için."

Elise bana gülümsüyor. "Sanırım buradaki işim bitti. Aslında, hayır bitmedi." Omzumu okşuyormuş gibi yaparak biraz daha yaklaşıyor ve sonra parmak eklemleri göğsümün yan tarafına bir gümbürtüyle çarpıyor. Gözlerimi kocaman açıp ona bakıyorum. "Bu bir meme yumruğuydu. Şimdi Konnor hakkında konuşalım."

Adını duyunca midem kıpır kıpır oluyor, içimde birbiriyle çarpışan duygular birbirine karışıyor. Onunla konuşmam için bana yalvaran ve yakaran mesajların sürekli akışı bir hafta önce durmuştu. Bunun ne anlama gelebileceğini analiz etmek istemiyorum. Konuyu değiştirerek, "Sanırım bu bir seans için yeterli. Bugün zaten lobotomi gibi hissettiren bir ders aldım. Başka bir tanesine ihtiyacım yok."

"Konnor'un sevgisinin bir bedeli olmadığını biliyorsun, değil mi? O sadece seni seviyor."

"Beni sevmiyor," diye bastırıyorum. "Beni tanımıyor."

Omuz silkiyor. "Aşk nedir?"

"Birini tanımak ve yine de onunla birlikte olmak istemektir."

"Ah, yani Blesk'i tanıdıktan sonra seninle birlikte olmak istemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Saçmalık. Olabilir mi? Buna itiraz etmekte zorlanıyorum, bu yüzden "Bu analiz için teşekkürler Freud" diye karşılık veriyorum.

Ses tonuma aldırmadan daha geniş gülümsüyor. "Rica ederim, Blesk."

Ayaklarımı duvardan indiriyorum ve oturmak için yuvarlanıyorum. "Konnor mükemmel bir hayatı olan mükemmel biri. Harika arkadaşları var. Her kız onunla birlikte olmak istiyor. . O yıldız bir rugby oyuncusu ve ben sadece bir yüküm. Hasarlıyım."

Gülüyor. "Acıma partisi."

"Hadi ama Elise," diye inliyorum. "Gerçekten ciddiym. Duygusal olarak müsait değilim. Berbat durumdayım. Benimle mutsuz olacak."

"Tamam, bunların *hepsi* doğru olabilir. Sen hasarlı ve tuhafsın. Çok tuhaf şeyler söylüyorsun ve sürekli Yoda taklidi yapıyorsun; bu çok tuhaf." Gülüyor ve sonra iç çekerek ciddileşiyor. "Ama gerçek olabilir miyiz? Yani, gerçekten gerçek?"

"Hayır dersem, listeye alır mısın-"

"Hayır. Biliyor musun? Sanırım normal olmaktansa tuhaf olmayı tercih ederim. Ve bence Konnor'u çok mutlu edeceksin. Sen onun mutluluğusun. Seninle olmak, onu mutlu *eden* şey. . . Bence o bir kez ve sonsuza dek aşık olan adamlardan biri. Beş yaşından beri kalbi sende." "Beni unutacaktır.

Atlatacak," diye ısrar ediyorum.

Midemde rahatsız edici bir çarpıntı oluşuyor; bunun olmasını hiç istemiyorum. En ufak bir şekilde bile. Aslında, sadece bu kelimeler bile onun dairesine koşma isteği uyandırıyor.

"*Oh, tamam.*" Şüpheli bir şekilde homurdanıyor. "Hayal görüyorsun. Sırf sana yakın olmak için sarı saçlı, kahverengi gözlü Pemberton'la çıktı. Dokuz yaşından beri senin boşluğunu doldurmaya çalışıyor. Anlamıyor musun, Wally? Seni asla unutamayacak. "Birini içeri almaktan korkuyorsun, anlıyorum."

Haklı olabilir.

Ona göz kırpıyorum ve her gün her an dilimde olan aynı soruyu soruyorum. "O nasıl?"

"Bu konuşmayı yapmak istiyor musun?" Başını bana doğru eğdi.

"Evet mi?" İnandırıcı olmayan bir şekilde söylüyorum.

"Geçen sefer sinirlenmiştin."

"Bilmek istiyorum." Onun yanından geçip yatağımın başucundaki metal tek boynuzlu ata bakarak, bu hareketin ondan çok kendimi ikna edeceğini umarak başımı sallıyorum. "Evet, bilmek istiyorum."

"Dün onu Jaxon'la gördüm. O.. . ." Tereddüt ediyor. "İyi değil, Blesk. Hala bana her gün mesaj atıyor, gelişmeleri soruyor ve evinden neredeyse hiç çıkmıyor.

Düz. Sürekli sarhoş. Berbat durumda." Suçluluk ve utancın içimi kemirmesini engellemeye çalışırken nefesim kesiliyor. Yaptıklarımın ona bu kadar acı çektirdiği düşüncesi dayanılamayacak kadar ağır. Bir kez daha onun acısına sebep olduğum için kendimden nefret ediyorum. Tek boynuzlu atıma bakmaya devam ediyorum.

Elise bakışlarımı küçük bibloya yöneltmeden önce yüz ifademi inceliyor. "Nedir o, Blesk?"

İç çekerek Elsie'ye anlattığım son hikâyeyi hatırladım. Onu televizyonda görmüştüm. Ailesi ağlıyordu. Babamın onu o hücrede tutmasına yardım ettiğim için yaşadığım kafa karışıklığı ve suçluluk duygusu. "Başka bir hikâye."

"Söyle bana."

Sıkıca gülümsüyorum. "Fırsatını bulur bulmaz polisi aradım ama bana adresi sorduklarında hatırlayamadım. Televizyonda Kon'un görüntüleri kafamda oynarken bir şey göremedim. Telefonu yüzlerine kapattım. Kaçmasına yardım ettim. Çok korkmuştuk. Her zamankinden daha çok korkmuştuk. Ormanda babamdan ve köpeklerinden kaçıyorduk. Bu sefer ölüm kalım meselesiydi. O gece ayın çok büyük olduğunu ve araziye ışık huzmeleri saçtığını hatırlıyorum. Birbirimizden başka güvenecek kimsemiz yoktu - ikimiz de böyle şeylerin neden olduğunu anlamayan çaresiz çocuklardık." Elise bir kolunu omuzlarıma dolayabilmek için hareket ediyor. "Işıklar ve sesler etrafımızı sardı. Kon'a döndüm, onun hayatı için çok korkmuştum. Benimki için değil. Her halükarda ölebileceğimi kabullenmiştim. Babam bunu yapardı. Kon'da o vardı" -tek boynuzlu atı gösteriyorum- "yanında. Görünüşe göre kaçırıldığı gün onu tutuyormuş. Geçmiş hayatının son kalıntısıymış. Ve onu bana verdi." Bu hissi yutuyorum. "Onu tutarken, ne yapmam gerektiğini biliyordum. Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve onu öptüm. Sonra babamın arama ekibini Kon'dan uzaklaştırabileceğimi umarak ışıklara doğru koştum." Gözlerini buluyorum, parlak ve bunalmış. "Ve bu onu son görüşümdü."

Gözlerinden yaşlar dökülür. "Hayır, Blesk, değil."

Hızlı hızlı nefes alıyorum, farkındalık başıma vuruyor. Liz olmamak için kendimi o kadar kaptırmıştım ki onun kim olduğunu gerçekten kabul edememiştim. Benim için. Onu da kaybetmiştim.

O benim

Kon'um.

"Aman

Tanrım."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

konnor

UYANIR UYANMAZ telefonumda geziniyor ve gelen kutumu arıyorum. Bu yeni bir telefon ve arayüze hala alışamadım, bu yüzden ihtiyacım olanı bulmak için yarı uykumda mücadele ediyorum. Bulduğumda, Duch'a yazdığım umutsuz mesajlardan bazılarını tekrar okudum.

Kalbimi kırdığından beri iki gün geçti Duch. Bir noktada birinin beni kurtarmasına ihtiyacım olacak. 5 kutu fasulye, 10 rulo tuvalet kağıdı, 5 şişe burbon, 2 torba makarna, 6 domates, 2 soğan, 3 diş sarımsak, 5 dondurulmuş yemek, 5 pil, 1 yedek ışık küresi, 1 blok peynir var, yani bir noktada tükeneceğim. Açlıktan ölmeme izin veremeyeceğini biliyorum, değil mi?

Konnor: 4 kutu fasulye, 9 rulo tuvalet kağıdı, 4 şişe burbon, 1 torba makarna, 4 domates, 1 soğan, 2 diş sarımsak, 5 dondurulmuş yemek, 5 pil, 1 yedek ışık küresi, %75 blok peynir.

Konnor: 3 kutu fasulye, 8 rulo tuvalet kağıdı, 3 şişe burbon, 1 torba makarna, 4 domates, 1 soğan, 1 diş sarımsak, 4 dondurulmuş yemek, 5 pil, 0 yedek ışık küresi, %50 blok peynir.

Konnor: 2 kutu fasulye, 8 rulo tuvalet kağıdı, 1 şişe burbon, 0 torba makarna, 2 domates, 0 soğan, 1 diş sarımsak, 4 dondurulmuş yemek, 3 pil, %20 blok peynir.

Konnor: 2 kutu fasulye, 7 rulo tuvalet kağıdı, 0 şişe burbon, 2 domates, 1 diş sarımsak, 2 dondurulmuş yemek, 3 pil, %10 blok peynir.

Konnor: 0 kutu fasulye, 6 rulo tuvalet kağıdı, 0 domates, 1 diş sarımsak, 1 dondurulmuş yemek, 3 pil, 5 blok peynir.

Konnor: 6 rulo tuvalet kağıdı, 1 diş sarımsak, 0 dondurulmuş yemek, 3 pil, bir blok peynirin %0'ı.

Konnor: Acıktım... 5 rulo tuvalet kağıdı, 0 diş sarımsak. . .
. tuvalet kağıdına sarılmış sarımsak denedim, tavsiye etmem, Duch. 3 pil

Öfkeyle iç çektim. Mesaj kutusunu bombardımana tuttum, keder duygularımı lanet bir blender gibi parçalamıştı. Cevap yok.

Çıldırıldım.

Yedinci gün, telefonum talihsiz bir kaza geçirdi ve bir çekice çarptı.

Hammer verse telefon: 1-0

Şimdi on dört gün oldu. Hayatımın en kötü on dört günü ve benim durumumda, bu oldukça iyi bir ifade. Hayatımın en güzel gününden sonra odamdan gizlice kaçıp çalar saatimin altına lanet olası bir not bıraktığından beri on dört boktan gün geçti.

Gerçek bir yemek yemeyeli 14 gün oldu.

Kampüse gitmeyeli 14 gün oldu. On dört berbat gün.

Midemin çukurunda çalkalanan, akıl *sağlığımdan* beslenen ve içimdeki her hücreyi kemiren bu hisle ilgili en sinir bozucu şey, bunun *gerçek bile* olmaması. Kimse bana vurmadı. Kimse beni dövmedi. Bana tren çarpmadı. Öyleyse neden bir arabanın arkasında on mil sürüklenmiş, sonra gömülmüş ve şimdi yavaş yavaş boğuluyormuşum gibi hissediyorum?

Sadece konuş benimle!

Lanet olsun!

Onun sesi ve sözleri olmadan bu hayali acı hiç dinmeyecekmiş gibi hissediyorum. O sabah bıraktığı sakatlayıcı yara o kadar yoğun, o kadar derin ki onun sesine ilaç gibi ihtiyacım var. Ama o benimle konuşmuyor.

On üç yıl önce hayatımdaki en önemli insanı kaybettim. Ama her gün Pemberton'a baktığımda onun yasını tuttum. Öldüğü gün her yıl onun yasını tuttum. Her gece gözlerimi kapatıp onun tatlı yüzünü gördüğümde onun yasını tuttum. Hâlâ yasını tutuyorum.

Sonra onu tekrar bulmak ve gitmeyi *seçmesini* sağlamak. Kelimeler. ..bu duyguyu tarif edecek kelimeler. Acı. Şok. Umutsuzluk. Utanç. Acı. Kırık. Paramparça. Hiçbir şey. Berbat. Sanki birileri tutunabilecekleri her organı, her et parçasını en kolay erişim noktasından koparıyormuş gibi hissediyorum. Her seferinde küçük parçalar.

Gelen kutumda bir mesaj belirttiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Flick'ten geldiğini görünce kısa süre sonra tekrar siyah boşluğuna düşüyor.

Otoriter abla: *Cassidy'nin 18. yaş gününü kaçırmak suçtur! Başın belada!*

Hay sikeyim. Geçen hafta Cassidy beni on sekizinci doğum günü partisine bizzat davet etmek için dört saat yol geldi. Beni ne kadar sevdiğini biliyorum. Ben de aynısını hissediyorum. Ama o gün yanında kemiği olan bir köpek gibi olan Faith'i de getirdi - kemik ne yazık ki bendim.

Telefonumu yere bırakıp gözlerimi kapatıyorum. Zihnim uyumama izin vermiyor ama lanet olsun, deneyeceğim. Birdenbire kapıdan davul sesi gibi bir ses geliyor, biri kapıyı vurdukça tekrar tekrar çalıyor.

Adolf'u kovdurmak için aklıma bir not aldım.

"Git başımdan!" Başımı yastığa gömüp bağıriyorum. "Siktir git!"

Gözlerimi kapalı tutuyorum ve homurdanıyorum, yorulup gitmeleri umuduyla ziyaretçimi görmezden gelmeyi planlıyorum. Sırt üstü döndüğümde, sikim kalkıyor, göbeğime doğru ilerliyor ve sabahın erken saatlerinde biraz ilgi istiyor. İki elimle yüzümü ovuşturuyor ve kendi kendime anlamsız kelimeler mırıldanıyorum. Ses o kadar yüksek ki, sanki göz çukurlarımdan arkasından ateş ediliyor.

Hayatın sıkıntılarından saklanmak, lanet olası kapıya cevap vermekten ve tutarlı düşünceleri bir araya getirmeye zorlanmaktan daha iyi görünüyor.

Aletimi kavrayarak avuç içimi yukarı ve aşağı doğru sürüklüyorum. Ben Blesk'i sertçe sikerken çıkan sesin yatağımın duvara çarpması olduğunu hayal ediyorum. Her hamlede onu yatağa iterken yumuşak, etli kalçalarının kalçalarımı sardığını hayal ediyorum. Duvarlarının beni kavradığını, içinde kalmam için bana yalvardığını hissediyorum.

Siktir, *evet*.

Sikim kasılıyor. Prekum boncukları parmaklarımın üzerinden kayıyor. Adını tısladığımda kaslarım titremeye başlıyor. Daha hızlı vuruyorum, daha sıkı sıkıyorum. Pazılarım seğiriyor, karnım sıkışıyor, bir inilti boğazımı yuvarlıyor. *Siktir*, çok iyi hissettiriyor. Çok sıkı. *Blesk*. . .

"Blesk."

Bir inilti hayalimi yıktı. "Sakin bana adımı unuttuğunu söyleme bebeğim. Adım Vanessa. Kapıya bakabilir misin?" Leğen kemiği kalçama sürtünüyor.

Aletimi bırakarak yanımdaki kızı incelemek için döndüm.

Blesk'e hiç benzemiyordu.

Yatağımda bir yabancı bulduğuma şaşırmadım. Günler geçtikçe, her biri Duch'suz, onun anısını yıkamaya çalıştım, lanet olası kanalizasyondan aşağı. Delikleri iyileştirmeye çalıştım. Benden kopardığı et parçalarının açtığı delikleri. Onları alkolle doldurdum tabii ki. Ve sonra. . . Kızlarla doldurdum. Sarışınlarla. Faith de dahil.

Hafızasını yok etmek için boşuna çabaladım - sert bir cinsel sevişme. Ama işe yaramadı. Çünkü birkaç dakikalığına, uyanık dünyaya katıldığım ve sarı saçların etrafıma yayıldığını gördüğüm birkaç cennet saniyesi için unutacaktım. . . Onun gittiğini unutuyordum. Sonra. . Onun yasını yeniden tutmaya başlardım.

Çarşafı çekince, uzun boylu, çıplak ve çok zayıf bir beden ortaya çıkıyor.

Görünürde doğal bir eğri yok. Vuruşlar sessizliği bozmaya devam ediyor.

Gözleri yüzümde geziniyor ve ereksiyonuma doğru iniyor. Dudaklarında küçük bir sırıtış beliriyor. "Bebeğim, tekrar oynamak istiyorsan, yapalım ama önce şu lanet kapıyı aç." Ses tonu ve çenesi düşesimden ne kadar farklı olduğunu pekiştiriyor.

Sarsılarak kalkıyorum ve ereksiyonumu bel bandının içine sokarak bir eşofman altı çekiyorum.

Kapıyı açtığımda, kapı aralığından bana bakan mavi gözleri görünce tüm vücudum gevşiyor - her ne kadar daralmış ve ateşli olsalar da. Son zamanlarda Elise'in üzerinde çok fazla baskı kurdum. Nasıl davranırsam davranayım, onu ne kadar incitirsem inciteyim ya da Blesk'i ne kadar incitme potansiyeli taşırsam taşıyayım, Elise her gün yanıma geliyor. Kelimenin tam anlamıyla beni yatağıma yatırdı, sarhoş öfkeme maruz kaldı ve şimdi o, şey. En iyi dostlarımdan biri.

Ve bana zaman ayırması bile Blesk'i kaybetmediğimi gösteriyor - tamamen değil. Elise'in varlığı Blesk'in küçük bir parçasının yanımda olması gibi. Onun ziyaretlerini arzuluyorum.

"Bu sefer hangi adi fahişeyi getirdin buraya? Kevaşe gibi kokuyor!" Sanki buranın sahibiymiş gibi içeri giriyor ama gözümü bile kırpmıyorum. Ne isterse yapabilir.

"O nasıl? İyi mi? Benimle konuşmaya hazır mı?" Uykulu gözlerimi avuçlarımla silerken çaresiz bir sesle soruyorum.

Elise daireyi arıyor, yerdeki giysileri, dağınık çarşafı ve kızı fark ediyor. Yüzüme dönüp kaşlarını çattı. "Ona *-en iyi arkadaşına-* senden ve sarışın bağımlılığından bahsetmedim ama buna bir son vermelisin Konnor. Onu geri kazanmaya çalışmıyor muyuz? Ne? Yapmaya çalıştığımız şey bu değil mi?"

"En iyi arkadaşın olduğumu sanıyordum," diye şaka yapıyorum, sonra öksürürken ağzımı kapatıyorum.

Tiksinti yüzünü bozuyor. "Yine sigara mı içiyorsun?"

Kaşlarını çatması dizlerimin bükülmesine neden oluyor. "*Belki*. . .

. Ve evet," diye inliyorum. "Evet, ne?" diye zorla soruyor.

"Evet, onu geri almaya çalışıyoruz!" Tersledim. "Ama bana onu rahat bırakmamı söylemiştin!"

Salı ve Cuma geceleri The Grill'den uzak durmak, kendi kişisel meth çeşidimden uzak durmaya çalışmak gibiydi. Orada olacağını, olağanüstü görüneceğini ve bizim şarkımızı söyleyeceğini biliyordum. "Onu şimdiden görmek istiyorum. Deneyebilir miyim?"

Ama yarı çıplak model yatak odamdan çıktığında, utançla dolup taşıyorum. Kalbim dün geceki viskinin yan etkileriyle çarparken göğsümü ovuyorum.

Blesk olmayan kaşlarını çatıyor. "O inek küçük sürtük bana az önce fahişe mi dedi?"

Az önce Elise'e sürtük mü dedi?

Vanessa'yla yüzleşmek için dönüyorum. Akşamdan kalmalığımla ilgisi olmayan bir sıcaklık şakaklarıma nüfuz ediyor. "Arkadaşımın yanında ağzından çıkana dikkat et!"

Aşağılanmış bir soluk dudaklarından dökülür. "Ne? Az önce bana fahişe dedi!"

Elise'in gözleri Vanessa'yı tiksintiyle tarar. Dudakları seğiriyor ve yüzü buruşuyor. Az önce yanında uyandığım kıza sertçe bakarken Elise'i işaret ediyorum. Bana bir yabancı kadar tanıdık gelen bir kıza.

"Şu kıızı görüyor musun?" Başını sallayana kadar bekledim ve "O benim için çok önemli ama sen değilsin. O yüzden neden hâlâ burada olduğunu anlayamıyorum. Bu arada, sana gitmeni söyleyen bendim."

Kapıyı gösteriyorum.

BUGÜN SALI GECESİ. Umurumda değil; Elise'in onaylamamasına rağmen Duch'un oyununu izlemeye gideceğim. Kopmuş uzuv tehdidi gibi bir onaylamama. Bana bugün gelmememi çünkü Blesk'le hala bir şeyler üzerinde çalıştığını söyledi. Elise, Duch'un hâlâ daha zamana ihtiyacı olduğunu söylüyor ama onu görmeden bir dakika daha geçiremem. Çok fazla sarışın onu hatırlamamı engelliyor. Sadece bir göz atmam gerekiyor.

The Grill'e *girip* bara doğru yürüdüm. 90'ların Jacks barına yaslanırken Jewels'a işaret ediyorum. Jewels kendimi bildim bileli burada çalışıyor. O yaklaşırken elimdeki kartı bara amaçladığımdan biraz daha sert bir şekilde vuruyorum. Sese tepki olarak gözlerim titriyor.

Özür dileyerek Jewels'a bakıyorum. "Üzgünüm, güzelim. Bir Makers Mark alıp kurulayabilir miyim?" Bana hizmet etmeyi reddetmeden önce o uzun kirpiklerini bana doğru savurması çok büyük bir olasılık. Başını eğiyor ve gözleri bana 'bayılma' hissi vermiyor.

Lanet olsun.

"Slater, sarhoşsun ve seni bu saçmalığa kanmayacak kadar uzun zamandır tanıyorum." "Jewels, bana bir içki ver. Bu gece çalan kız benim kızım ve onu elimde içki olmadan görmek istemiyorum. Arkadaş olmak mı?"

Bana gözlerini deviriyor ve sırtıyor. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama tamam. Üç içki alabilirsin. Bu bir numara. Ve diğer tüm bar çalışanlarının bunu bilmesini sağlayacağım."

"Teşekkür ederim," diyorum, ellerimi dua eder gibi birbirine vurarak. "Teşekkür ederim! Sen bir tanrıçasın. Brock son zamanlarda sana ne kadar güzel göründüğünü söyledi mi Jewels?" O bana doğru sırtırken ben ona yağ çekmeye devam ediyorum. Bir bardak kapıp içkimi dolduruyor. "Eğer söylemediyse o zaman. . . *iyi* görünüyorsun, Jewels." Bara yaslanıp etrafıma bakıyorum, kalabalığın arasında dost yüzler arıyorum. Jax yok. Drake yok. Tanıdığım kimse yok.

"Slater!" Birinin bağırdığını duydum. Sesin sahibini bulmak için odayı arıyorum. O kişiyi ararken Blesk'in dışarı çıktığını ve hazırlanmaya başladığını görüyorum.

Fuuuuck. . .

Gelmemem gerektiğini biliyordum. Onu sahnede görmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Bunu bildiği için Elise'e de lanet olsun.

Blesk bunca zamandır böyle şeyler mi giyiyordu? Belki sadece benim tipimdir, belki de kelimenin en saf, en gerçek anlamıyla mükemmeldir. Sözlükte "mükemmel" kelimesine bakarsın ama "mükemmel" kelimesini bulamazsın.

Çünkü bu lanet olası bir resimli kitap değil, ama Blesk'in ayrıntılı bir tanımını alıyorsunuz.

Keşke o elbiseyi giymeseydi. Kırılğanlığını bu kadar açık göstermesine dayanamıyorum. Bacakları tamamen açıkta ve hareket ettiklerinde ne kadar güzel göründüklerini biliyorum. Gevşek ve etli, en muhteşem şekilde kıvrımlı. Gitarı kucağına yerleştirip uzun ince parmaklarıyla akort ederken kalçalarını birbirine bastırıyor. Onu görmüştüm. Onu gördüm, şimdi gitmeliyim. Ama yapamam.

Yapmayacağım.

Çantasından siyah bir boru parçası çıkarıyor ve gitarına takıyor. Ayarlayarak, çerçeveyi tam ağzının önüne oturana kadar konumlandırıyor. Çantasından bir şey çıkarıyor ve kucağına koyuyor. Uzunluğu boyunca parmağını gezdirdikten sonra beşiğe yerleştiriyor ve vidaları sıkıyor.

Mızıkam.

Belki de bunca zamandır yaptığı şey buydu.

Beni mi düşünüyorsun?

Ve mızıkaya çalmayı öğrenmek.

"Merhaba, benim adım Blesk Bellamy ve bu şarkının adı 'Without You'." Parmakları melodiyi tıngırdatmaya başladığında derin bir nefes alıyor. Dudaklarını yalıyor ve gergin olduğunu anlayabiliyorum. Göğsüme bir çarpıntı doluyor, nefes almakta zorlanıyorum. Ağzını mızıkaya götürüyor ve kanallar arasında üflerken konsantrasyonla kaşlarını çatıyor. Onun sinirlerinin sanki benim sinirlerimmiş gibi içimde titreştiğini hissedebiliyorum. Etrafımda en ufak bir rahatsızlık veren herkese ters ters bakıyor ve susturuyorum.

Dudakları mızıkamın üzerinde ve parmakları telleri karıştırarak yeni bir ses üretmeye başlıyor. Mızıkamın müziği kelimelerle doldurulamayan boşlukları dolduruyor. Nefes alıp vermeyi nasıl başarıyor, Tanrı bilir.

Bilmeyene kadar değil,
Gerçekten yalnız değil,
Sen orada olmayana
kadar, Ben haksızlık
yapana kadar.

Korku sonsuza dek
zamanı sınar, Zaman
zihinde sınıanır,
Sonsuza dek zamanı sorgula,
sensiz zamanın hiçbir değeri yok.

Yeşiller git demez,
Yeşiller sonsuza dek
altın kalır, Gitmek ve
yavaşlamak arasında,
Sevmek ve sevilme
arasında.

Korku sonsuza dek
zamanı sınar, Zaman
zihinde sınıanır,
Sonsuza dek zamanı sorgula,
sensiz zamanın hiçbir değeri yok.

Dokunmak on sente değmez,
Dokunmak benim her şeyim
olamaz,
Madeni paralar içeriğe değmez,
Madeni paralar benimki gibi
dönmez.

Korku sonsuza dek

zamanı sınar, Zaman
zihinde sınıanır,
Sonsuza dek zamanı sorgula,
sensiz zamanın hiçbir değeri yok.

Nakaratin SON SATIRI göğsümü umutla dolduruyor, tek istediğim de bu.

Benim favorim olan "Hero Boy" ile bitirmeden önce birkaç cover çalıyor. Onu çalıyor ve her akor damarlarıma kadar işliyor. Kendimi kaybediyorum, gözlerim doluyor ve yeniden aşık oluyorum. Onu seviyorum. Onu seviyorum. Blesk'i seviyorum. Bu şarkıyı yeni bir bakış açısıyla dinlerken ve hayranlık duyarken, şimdi çok açık görünüyor.

Her satır dinleyiciyi hikayemizin başından sonuna kadar götürüyor. Bodrumda: '*Saat 15:00'te hala karanlık, sebepsiz yere karanlık*'. Sözlerimizi verirken: '*Hadi yapmayı planladığımız her şeyi yapalım, ne istediğimizi hatırlayalım*'. Kaçmak ve isimlerimizi değiştirmek: '*ve pençesiz tilkiden kaçacağız, o kutunun zincirini çözüp kilidini açabiliriz, isimlerimizi kör taşlarla parçalayalım, ta ki yok olana ve kimse konuşmayana kadar*'.

Hepsi orada.

Bara yaslanıp nefesimi tutmaya çalışıyorum, ciğerlerimde ateş yanıyor.

Nefes al, Konnor.

Kendimi tutmaya çalışırken, içimden yayılan tüm duyguları kontrol altına almaya çabalarken, biri omzuma vuruyor. Gözlerimin kızardığını ve şiştiğini bilmeme rağmen kim olduğunu anlamak için dönüyorum.

"Hey, dostum," diyorum Drake'e, gözlerimi koluma silerek. Bakışlarını yere çeviriyor.

"Siktir, Slate, kendine çeki düzen ver, olur mu?" Omzumu sıkıyor. Sesi endişeli ve içten geliyor ve bu beni daha da kötü hissettiriyor çünkü acımdan nefret ederim.

"Evet, biliyorum, değil mi? Ne amcık ama," diyorum zoraki bir hışımla. Onun yerinde olsaydım kendimle acımasızca alay ederdim.

"Hayır, dostum. Vajinalar işe yarar. Sen daha çok apandis gibi bir şeysin." Kendi şakasına kıkırdıyor. Ben de öyle. "Bugün ne kadar içtin?"

"Yeterli değil."

Bana şüpheyle bakıyor. "Bence bu öznel bir analiz dostum."

Jewels'a bana bir içki daha koymasını işaret etmek için elimi kaldırıyorum. "Ben zaten sınırlıyım. Jewels benimle ilgileniyor."

Drake güzel Jewels'ı takdir ederek başını sallar. "Bazı şeyleri doğru yapıyor."

"Sen bilirsin," diyorum, kendimi ikisi arasında eğlenceli bir etkileşime hazırlayarak. Bir yıl boyunca çıktılar. Ateşli ve ağır bir romantizmdi. Sonu bir tren kazasıyla biten türden.

Jewels bize yaklaşıyor. "Drake, omzundaki şey için hâlâ bir şey yapmadın."

Kıkırdıyor. "Ve belli ki hâlâ spor salonuna gitmemişsin."

Gözlerini deviriyor. "Spor salonuna ihtiyacım yok. Brock beni yeterince formda tutuyor." "Komik, görünüşe göre formunu kaybediyorsun. Belki de beni

Böylece size yatak jimnastiğinin nasıl yapılması gerektiğini gösterebilirim."

Dudaklarında çapkın bir gülümseme beliriyor. Onun yüz ifadesini yansıtarak bara yaslanıyor ve ona yaklaşıyor.

Gülümsüyor. "Son altı aydır o iğrenç beş saniyeyi aklımdan çıkarmaya çalışıyorum ve tüm bu çabayı geri almak istemem," diyor ve adımlarında hafif bir sıçramayla uzaklaşmadan önce.

Drake kulaktan kulağa sırtarak "Altı ay mı sürdü?" diye sesleniyor.

Alay ediyor ve onunla yüzleşmek için dönüyor. "Bu tür bir travmayı atlatmak biraz zaman alır."

Onun bara doğru eğilip başka birine servis yapmasını izlerken, "Beni istiyor," diyor.

Çıldırıdım. "Yanmışsın dostum." Kıkırdıyorum ve grup alanının boş olduğunu görmek için etrafıma bakıyorum.

Blesk tamamen toparlandı. Kalabalığa bir kez bile bakmadı. Şimdi gitti. Onun yokluğu odadaki havayı hemen boşaltıyor ve ben paniklemeye başlıyorum.

"Setlerinden sonra genelde bir şeyler içer mi?" Drake'e soruyorum. Drake kaçamak bakışlarla ayaklarına bakıyor.

"Ne?" Ona şüpheyle kaşlarımı çatarak soruyorum.

Garip bir şekilde abartılı bir nefes alıyor ve hızla bırakıyor, kelimeleri aynı anda dışarı itiyor. "Genelde sonrasında bir şeyler içer, dostum. Genelde biri ona ısmarlar ya da tanıdığı birileriyle oturur."

"Neden bu kadar gergin görünüyorsun? Bana söylemediğin şey ne?"

"Hiçbir şey. Sadece," diye söze başladı, karşısındaki kişiyi ürkütmemek için sakince konuşuyordu.

"Geçen Cuma onu bu adamla biraz yakınlaştırken gördüm."

Bu da ne demek oluyor?

Kaynama noktasındaymışım gibi hissediyorum. Drake yüz ifademi fark ediyor ve devam ediyor, "Sakin ol. Onun yolunu kestim, dostum. Beni görünce irkildi ve sonra gecenin geri kalanında onunla takıldım."

"*Yakalandı mı?* Tam olarak ne durduruldu? Cidden Drake, bu kadar belirsiz olman durumu daha da kötüleştiriyor. Onu öptü mü? Ona dokundu mu? Ne oldu?"

"Kolu kızın omzuna dolanmıştı. Ve çok yakındılar. Erkek arkadaşı olsaydım, *çok* yakın olurdu. Daha fazlasını göremedim. Yaklaştığımda sanki bir bomba patladı. Şarapnel parçasına dönüştüler."

Sakinleştirici nefesler.

"Bana Casanova'yı göster. Burada mı?" Kabinlere doğru işaret ediyorum. İçimdeki her kas dikkat dağıtacak kadar gergin ve katı ve alkol mantıklı düşüncelerin zihnime yerleşmesini engelliyor.

"Ne yapacaksın?" Drake tereddütle sorar.

"*Yok bir şey,*" diyorum, masum numarası yaparak. "Sohbet edelim. *Güzel* bir sohbet." İşaret ediyor ve gözlerim tanıyarak kısılıyor.

Yeni Başlayanlar için Müzik Eğitimi 103 dersimden Matt.

Küçük pislik.

Onu gördüğüm andan itibaren sevmedim. Yalnız olmasına rağmen masasında iki içki var. Birinin benim için olduğundan emin olacağım. Drake'in bana söylemeye çalıştığı şeyi görmezden gelerek yanına gidiyorum.

Karşısındaki içkiyi kaptığım gibi sandalyeye doğru kayıyorum. "İçki için teşekkürler."

Evet, işimi kaybedeceğim.

Blesk'in içkisinden bir yudum aldığımda yüzündeki şok ifadesi değişiyor. "K . . . Konnor," diye kekeliyor. "Bu senin için değildi ama bir tane daha alabilirim."

Gözlerimi ona dikip uyarıyorum. "Şarap seviyor. Beyaz şarap."

"Ne?" Gözlerimi kaçırıyor, neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranıyor. Bacaklarımı ayırıyorum, kamburumu çıkarıyorum ve rahatıma bakıyorum.

Homurdanıyorum. "Blesk. O şarap sever. Bunun içinde ne kadar ucuz rom varsa onu değil."

"Aslında bu Captain Morgan ve gerçekten hoşuma gitti." Arkamdan gelen sesini duyduğumda tamamen irkildim.

O yaklaşırken uçuyorum ve dönüyorum, dudaklarında belli belirsiz küçük bir gülümseme beliriyor. Yerçekimi, zaman, mekan, anlar ve mekanlarla ilgili her türlü ölçülebilir ilişki tamamen ortadan kalkıyor.

O çok güzel. Ve ben

çok sarhoşum.

Sadece birkaç adım ötemdeyken kalbim boğazıma düğümleniyor. Duruyor ve sarışın kaşlarını kaldırıp sırtarak bana bakıyor. İçimi görüyor.

"Merhaba, Bay Slater. Ölmemişsiniz. Yemeğinizin bittiğini sanıyordum." "Pilleri yedim," diye mırıldanırken dudaklarımda bir sırıtış beliriyor.

Gülüyor ve ikimiz de birbirimize bakıyoruz.

"Ölmediğine sevindim."

"Şarap içmeyi tercih etmez miydin?" Arsızca soruyorum. "Rom yerine

yani. Şarap çok lezzetli, bayat ve güzel."

O muhteşem dilini dışarı çıkararak kıkırdıyor. "Şarap bayat ve güzel görünüyor." Devam etmeden önce gözlerini deviriyor. "*Ve* lezzetli. Ama rom *daha kolay*." Küçük sinsi gülümsemesi göz kapaklarımı ağırlaştırıyor.

Elini tutuyorum. "İyi olan hiçbir şey kolay elde edilmez."

Gözlerimiz birbirine kilitleniyor.

Toplum içinde olmamız, sergileniyor olmamız ya da herkesin bize bakıyor olması hiç umurumda değil çünkü umurumda olan tek şey o. Matt'in en sevdiği oyuncağını çalmışım gibi bakması, bira bardağının arkasından bize dik dik bakması umurumda değil. Ondan başka hiçbir şey umurumda değil. Ve şu anda görmek istediğim tek kişi o. Onun yüzü. Ve onu varlığımın her zerresiyle sevmediğimi düşünerek bir saniye bile geçirmesini istemiyorum.

"Duch." Diğer elimi onunkinin üzerine koyup iki elimin arasına sıkıştırıyorum. Kendimi o dalgalanan kahverengi gözlere sabitliyorum. "*Seni sen olduğun için* sevmediğimi düşündüğünü *biliyorum*-"

Yalvaran küçük bir sesle araya giriyor, "Konnor, dur, biliyorum-"

Acınası çaresizlik sözümü kesmeme neden oldu. "Hayır, seninle konuşmam gerek. Ben ju

."

"Konnor, *biliyorum*," diyor. "Sorun değil. Seni görmeye gelecektim Yakında. Seni görmek istedim. Konuşmak istedim."

Oh, şükürler olsun!

"Duch, sen-" Boğazımı temizliyorum. "Benimle uzun ve anlamsız bir yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Gülümsüyor. "Evet."

Onunla tekrar birlikte olmak beni o kadar tüketti ki Grill'den ayrıldığımı bile hatırlamıyorum. Ama şimdi sessizce, el ele yürüyoruz. Haftalar önce, birbirimize garip bir şekilde çekilmiş yabancılar olduğumuzu düşündüğümüz zamanki gibi yürüyoruz.

Duruyorum, yüzümü ona dönüyorum. O da beni taklit ederek tüm dikkatini bana veriyor.

"Konuşmama izin verecek misiniz? Saçmalayabilirim. Sadece son birkaç haftadır aklımda olan bazı şeyleri söylemek zorundayım."

Gözleri bana gülümsüyor. "Kat sizindir, Bay Slater."

Cesaretimi toplamak için derin bir nefes alıyorum. "Seni sen olduğun için sevmediğimi düşündüğünü biliyorum Duch! Dönüştüğün kadın için. Ama *çok* yanılıyorsun. Sana olan aşkım patolojik. Liz'i seviyorum, gerçekten. Onsuz, onu düşünerek yarım bir adam oldum ve onu kendi hayatımdan daha çok seviyorum.

"Ama onun dönüştüğü kişiyi de aynı derecede, aynı yoğunlukta seviyorum. İnanılmaz bir kadın oldun. Çok yeteneklisin. Çok komiksin. Benimle alay etmeni ve kıskandığımda bana gülmeni seviyorum. Benim sana baktığım gibi senin de bana bakmanı seviyorum. Gülümserken dilini dişlerinin arasına sıkıştırmanı seviyorum. Kıkırdamalarının boğazından gelmesini ve güldüğünde omuzlarının titremesini seviyorum, sanki istesen de duramazmışsın gibi. Güldüğünde sevimli bir sesle 'O. . Seni sinirlendiren bir şeyi yapmaya ikna ettiğimde sevimli bir sesle 'O. ... *kay*' demeni seviyorum."

Dudakları titriyor ve ağlamaya başladığında yüzünden parlak gözyaşları akıyor. Göğsü benimki gibi daha hızlı inip kalkıyor. Ve sonra aptalca gözyaşları arasında kıkırdıyor.

O kıkırdama, o mutluluk gözyaşları. *Bunu ben yaptım.*

"Beş yıldızlı bir yemek yerine bir sosisli sandviçle mutlu olmanı seviyorum. Kelime oyunlarında berbat olmanı seviyorum. Beni kontrol etmeni ve bunu saklamaya çalışmamanı seviyorum."

Onu kendime çektiğimde nefesi kesiliyor. Göğsü tam olması gereken yerde duruyor - benimkine karşı.

"Seni seviyorum, Duch. Çılgınca ama seni seviyorum." Yanağındaki bir damla gözyaşını siliyorum ve sözlerimi anlamaya çalışmasını izliyorum. "Ağlama."

"Sadece onun için sevmek istemedim."

"Değilsin. Sana göstermem için bana bir şans ver."

Gülümseyerek iç geçiriyor. "*Tamam.* . Beni çelloda kandırdın."

Bunu duymak kulağa hoş geliyor. . .

Onun bu altı kelimesi son iki haftadır içimde yanan ateşi söndürüyor ve beni başka hiçbir şeyin yatıştıramayacağı kadar yatıştırıyor. Bir an çalışıyorum, sadece bakıyorum-

"Beni öpecek misin artık?" diye araya giriyor.

Gülüyorum. "Yavaş ol kızım. Yani, güzelsin ama ciddi, en azından önce beni yemeğe çıkar."

Bana ters ters bakıyor ama sırtışı gerçek hislerini yansıtıyor. Kendime engel olamıyorum. O dudaklara sahip olmalıyım. Onu ağzıma doğru yönlendirirken ensesini okşuyorum. Dudaklarımı nazikçe dudaklarının üzerinde gezdirerek anın tadını çıkarıyorum. Temas anında ikimiz de nefes veriyoruz, tüm ihtiyacımızı serbest bırakıyoruz. Ağzımı ayırıyorum, dilimi alt dudağında yavaşça gezdiriyorum ve gözyaşlarının tuzluluğunu tadıyorum. Dudağı dilime karşı seğirdiğinde, kendimi tutmam imkânsız hale geliyor. Ona ihtiyacım var. Ona şimdi ihtiyacım var.

Kollarım beline dolandığında tüm vücudu gevşiyor. Onu ayak parmaklarının ucuna çekerek dudaklarımızı birleştiriyorum. Ağzım onunkini yoğurarak dudaklarımızı birbirine yapıştırıyor. Blesk inliyor ve her parçam tepki veriyor.

Diline kendi dilim ile masaj yapıyorum, emmek, tatmak istiyorum. Onu büyük bir tutkuyla öpüyorum, sanki dudakları olmadan ölebirmişim gibi. Tadı düşündüğüm kadar güzeldi. Hiçbir şey bu kadar doğru, bu kadar iyi hissettirmemişti. Hiçbir şey hissettirmeyecek. Onun dudakları benimkiler için yaratılmıştı.

Ellerim belinden kıkına kadar uzanan narin kıvrımların tadını çıkarıyor. Öpüşmemizi derinleştiriyorum, başımı eğiyorum ve ona özlemimin derinliğini gösteriyorum. Omurgasının kavisini izliyorum ve parmak uçlarıma tepki olarak kaslarının kasıldığını, dokunuşumun altında titrediğini hissediyorum. Nefesim ağzının içinde bir yerlerde kayboluyor. Havamı, akıl sağlığımı ve onsuz bir varoluşta hayatta kalma umudumu çalışıyor. Çılgın, geri dönülmez, inkar edilemez bir aşkın içindeyim.

YİRMİNCİ BÖLÜM

deakon

On üç yıl önce.

"NE DEMEK İSTİYORSUN?" diye sorar çocuk, yatağının üzerinde durmuş ona acıma ve endişeyle bakan adama. Çocuk bunların hiçbirini istemiyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye tekrarlıyor çocuk, istemsizce altındaki yumuşak çarşafları okşuyor ve etrafındaki ışıklara göz kırpmıyor. Burası onun için çok parlak. Adam çocuğun omzunu sıvazlıyor, uzun ve sert bir sıvazlama, sanki bir çürük bırakacakmış gibi. Çocuk en son ne zaman birinin ona dokunduğunu hatırlayamıyor. Belki de hiç kimse dokunmamıştır. Çocuk, yaşlı adama bakabilmek için gözlerini parlak ışıklara dayanmaya zorluyor. "Tekrar söyle."

Çocuk, adamın ona tekrarladığı sözleri anlamıyor. Ya da belki de anlamayı reddediyor, çünkü bu onlara inanmak anlamına gelir ve bu da doğru oldukları anlamına gelir. Ve bu tamamen dayanılmaz olurdu. Dört yıl hapis yatmış bir çocuk için dayanılmaz. Dayanılmazlığın yeni bir seviyesi.

"Özür dilerim. O gitti."

Onu bulacaklarını ve güvende tutacaklarını söylediler, diye düşünüyor çocuk kendi kendine. Onu koruyacaklarmış. Korumak kelimesini kullandılar.

Onu bulacağız.

Çocuk ormanda duyduğu sözleri tekrarlıyor ve onları şimdi duyduklarına tercih ediyor.

Onu bulacağız.

"Liz düştü. Elimizden gelen her şeyi yaptık," diyor adam.

*Elimizden gelen her şeyi
yaptık. Yapabileceğimiz her
şeyi yaptık. Bu ne demek
oluyor?*

Ne yapmışlar?

Ne yapmaları gerekiyordu?

Neden bana sormadılar?

Onlara söyleyebilirdim.

*Karanlıkta korkuyor. Bazen
merdivenlerden düşüyor. Arı
sokmasına alerjisi var.*

Matematikte çok kötü.

*Sınıfında ondan hoşlanmayan bir kız olduğunu düşünüyor. O
kıza sordular mı?*

Neden bana

sormadılar? Onlara

söyleyebilirdim.

Ne yapmaları gerekiyordu?

Çocuk vücudunu bir hastalığın kapladığını hisseder. Boğazından yukarıya doğru bir sıcaklık yükselir ama kendini sakın kalmaya zorlar. Daha fazla cevap almak için kaşlarını çatarak adama bakar.

"Kaç gün oldu?"

Adam yüksek sesle nefes verir. "Bir gün, Deakon."

Çocuk artık konuşamayacak kadar üzgün.

Liz.

"O gitti, Deakon. Daha iyi bir yere gitti."

*Daha iyi bir yere mi?
O zaman benimle olurdu. Ya
da beni alırdı.
Neden benimle birlikte olmak
istemessin ki? Ben sadece onunla
olmak istiyorum.
Daha iyi bir yere
mi? Anlamıyorum.*

Çocuk aniden gülümsüyor. "Nerede olduğumu bilmiyor," diyor, gözleri parlayarak. "Söyle ona, o zaman geri gelecektir."

Adam başını yavaşça sallar. "Hayır Deakon, geri gelmeyecek çünkü cennete gitti."

Bensiz hiçbir yere gitmezdi.

"Cennet nerede?"

Adam derin bir iç çekerek kamburunu çıkarıyor. Arkasındaki biriyle konuşmak için dönmeden önce bir an çocuğa göz kırpmıyor. Çocuk bu adamdan hoşlanmıyor. Ya da diğerinden.

"Cennet nerede?" diye bağılıyor çocuk, hiç olmadığı kadar paniklemiş bir halde. "Oraya nasıl gideceğimi bilmem gerek."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

blesk

DAHA ÖNCE HİÇ BİR ÖPÜCÜĞÜN TÜM VÜCUDUMU TÜKETTİĞİNİ, zihnimi amansız bir ihtiyaçla boğduğunu ve sıcaklığını ayrı bir varlık gibi ruhumun etrafına sardığını GÖRMEMİŞTİM. Tereddüt etmeden, doğal bir ritim ve özlemle ilerlerken beni nazik bir hakimiyetle kendisine doğru tutuyor. Dudakları yumuşak ve sertin mükemmel bir karışımı. İri ve güçlü elleri vücudumda sahiplenici ve saplantılı bir şekilde dolaşıyor.

Her öpücük bununla ölçülmeli!

Ama en önemlisi, kendimi güvende hissediyorum. Onun kollarında ve dudaklarında güvende hissediyorum.

Benim için biraz yeni bir duygu.

Öpüşmeyi kestikten sonra elimi tutuyor ve birlikte yürüyoruz. Adolf'un yanından geçip asansöre binene kadar gideceğimiz yerin onun dairesi olduğunu fark etmedim. Mutluluğun sersemliği içindeydim, ayaklarım onunkilerle aynı hızda ilerliyordu ama yönü fark etmemiştim.

Stüdyosuna girdiğimizde, içimi hoş olmayan bir ürperti kaplıyor. Konnor'un bir sonraki adım için beklentileri kesinlikle benimkilerle çatışabilir. Onunla birlikte olmak istiyorum. Her zaman istedim. Ama şimdi. . . Kendimi hazır hissediyorum. Ona bilmeyi hak ettiği her şeyi söylemeye ve sonuçlarına katlanmaya hazırım. Gerisi ona kalmış çünkü ondan daha fazla uzak duracak iradem yok. Eğer her şeyi öğrendiğinde beni hala istiyorsa, o zaman dünyanın en şanslı kızı olacağım ve bir daha asla ondan uzaklaşmayacağım.

Ama önce ona gerçeği anlatmalıyım, her kirli yönünü. Babam hakkında, kendim hakkında ve yıllar önce ona yaptıklarım hakkında. O zaman o hayatın sırlarını ve dehşetini rüzgara bırakabilir ve şimdi olduğumuz gibi biz olabiliriz.

Dairesine bir göz attım. Birkaç şey eksik. Bu sadece ani tedirginliğimi arttırıyor. Yatağına doğru ilerlerken her şeyin ne kadar farklı hissettirdiğini fark ediyorum.

"Çalar saatin nerede?" Yatağının başucundaki masaya bakarak soruyorum.

"O çalar saat bir ahmaktı, ben de onu kırdım. Mektubunu bana vermen bardağı taşıran son damla oldu." Başımı ona doğru eğdim ve gülümsedim. Omuz silkiyor. "Bir sürü uyarısı vardı."

"O cansız bir nesne, Konnor," diyorum kıkırdayarak.

"Oh, inanın bana, bu onun her lanet gün bana patronluk taslamasına engel olmadı. İkimize de bir iyilik yaptım. Senin hakkında da söyleyecek pek güzel şeyleri yoktu."

"Peki ya diğer her şey?" Dönüp başımı ona doğru eğiyorum ve çıplak odayı işaret ediyorum.

Derin bir nefes alıyor ve çenesini indiriyor, yanaklarına bir utanç kızarması yayılıyor. "Birkaç şey daha kırdım, Duch. *Ama* sana bir hediyem var." Gömme dolaba doğru ilerliyor. Kapıyı açıp hafifçe çömeliyor ve elini içeri uzatıyor. Bana muzipçe sıratarak dönüyor ve kocaman bir tuval parçası çıkarıyor. Her yanımda aydınlanıyor, çünkü ne olduğunu çok iyi biliyorum.

Resim.

Küçük bir çocuk gibi yerimde kıpırdanıyorum, ortaya çıkmasını bekliyorum. Yüz ifademi dikkatle izledikten sonra getirip mutfak tezgahının üzerine oturtuyor. Kâğıdı geri çekip beni incelerken, gözlerim her renk ve şeklin üzerinde geziniyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve parmaklarımı gülümsememe bastırıyorum.

Bu çok güzel.

Figürler belli belirsiz bir şekilde göze çarpıyor, ancak yine de gerçekten bakan herkes tarafından görülebiliyorlar. Her insan kalıbı farklı bir renkle ayırt edilebiliyor: Drake çoğunlukla mor, Elise turuncu, Jaxon öncelikle kırmızı ve Konnor ve ben ortada, neredeyse hiç renklendirilmemiş, sadece kırmızı ve pembe ana hatlarla tanımlanmışız. Bir kalp gibi. Beyaz silüetlerimiz bu iki renkle patlarken, tuvalin geri kalanı tamamen kaplanmış durumda. Kalbim sızlıyor çünkü birbirimize aşık olduğumuz o kadar gülünç derecede açık ki, tam orada, o anda.

Gözlerimi ondan alamıyorum, nasıl bu kadar aşık görünebildiğimizi anlayamıyorum. Deakon ve Liz olduğumuzu bilmeden *önce*, *sadece* Konnor ve Blesk olduğumuzda aşıktık. Birbirimizi zar zor tanıyorken. Yine de, o zamanlar bile birbirimiz için deli olduğumuz gülünç derecede açıktı.

Az önce ona yaşattıklarımdan dolayı duyduğum suçluluk duygusunu yutuyorum. "Ben... Ben bunu seviyorum."

Tabloyu mutfak tezgahının üzerine düz bir şekilde yerleştirdikten sonra telefonunu eline alır ve müzik setini çalıştırır. Joshua Radin'in sesi hoparlörlerden mütevazı bir akustik güzellikte çalışıyor. "Someone Else's Life" çalmaya başlar.

"Sevindim," diye fısıldıyor. "Ben de seviyorum."

Çok fazla şey hissediyorum. Çok fazla. Dirseğime uzanıyor ve kaçmamı engelliyor. Beni kollarıyla sarıyor, tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor - ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim şeye. Vücudunu bedenimde hissettiğimde küçük bir iç çekiyorum. Onun kalp atışları da benimkiler gibi hızla atıyor. Başını eğiyor ve tatlı bir şekilde yanağımın yanına yerleştiriyor.

"Seni seviyorum, Blesk," diyor kulağıma. Sözleri beni bir elektrik şoku gibi çarpıyor. Bu sefer gerçekten sevdiğini biliyorum. "Gitar yazamam ya da çalamam, Duch, ama bu şarkı bana bizi hatırlatıyor." Parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor ve benimle dans etmeye başlıyor, elini sırtımın alt kısmına doğru indiriyor.

"SING WHILE I DANCE, *Kon. Şarkı söyle ve ıslık çal.*"

"Keşke seninle dans edebilseydim Liz, bir walzz gibi."

"Buna vals denir. Tile."

"Evet, bir vals. Ama sorumlu ben olurdum çünkü ben bir erkeğim."

"Na-ah! Sorumlu ben olurdum! Beni izle, dönmemi izle. Bak . . .

Kafesinde dön, böyle dön. Çok eğlenceli."

"Berbat bir dansçısın, Liz."

*"Sen de berbat bir şarkıcısın,
Kon."*

Yüzünde aptal bir sırıtişla melodiyi mırıldanıyor ve bana şarkı sözlerinden birkaçını söylüyor.

Burnumu çekerken, tekrar ağladığım için utanarak parlayan gözlerimi saklamaya çalışıyorum. Sürekli ağlamaktan o kadar sıkıldım ki; ancak bir daha hiç ağlamamak ya da hem bu gözyaşlarını hem de zorlukların getirdiği gözyaşlarını dökmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, böyle anlar yaşayabilmek için ağlamayı seçerdim. Kızarmış yüzümü gizleme çabalarımın boğuşurken bir öpücük alıyor.

Şarap yanaklarımı ısıttı ve onun kesintisiz ilgisi diğer her yerimi ısıtıyor. Beni kendine yakın tutuyor, sallanıyor, sallanıyor ve dans ediyor. Kendine güvenle hareket ediyor. Boynumdan, çenemden, omuzlarımdan daha fazla öpücük çalarken kıkırdıyorum. "Berbat bir dansçısın," diye fısıldıyor kıkırdarak.

Ona gülümserken dilim dişlerimin arasından geçiyor. "Berbat bir şarkıcısın."

ARTIK GECE YARISINI GEÇMİŞTİ. İkimiz de biraz sarhoşuz, onun çıplak yatağında yatıyoruz, daha önce yaptığımız gibi birbirimize bakıyoruz. Paylaşıyoruz.

Zümrüt rengi gözleri sadece birkaç santim ötemde, içindeki her çil görünüyor. Bana bakıyor, gözleri yüzümde geziniyor, sanki yüz hatlarımı zihnindeki bir ızgarada haritalandırıyor.

"Sana dokunmayı düşünerek o kadar çok gece geçirdim ki." İç çekiyor. "Parmağından daha fazlasına dokunmayı düşünerek." İşaret parmağını şefkatle omzuma koyuyor ve altında titriyorum. Vücudumun tek bir parçasının sıcaklığı içimi tutuşturuyor. Köprücük kemiğimden dirseğimin kıvrımına, ön kolum boyunca ve avucumun ortasına doğru yavaşça bir yol izliyor. Elimin iç merkezindeki desenlerin etrafında dönerken, kazınmış her çizgiye odaklanırken nefesi derinleşiyor. Bana o bakışla bakarken gözleri ağırlaşıyor - çok fazla duygusal sorumluluk taşıyan bir bakış.

O aşk bakışı.

"Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama hep sana dokunabilmeyi hayal ettim. Dört yıl boyunca karanlıkta o yatağa uzandım ve işaret parmağımı başparmağımın üzerinde gezdirdim - tekrar tekrar, başparmağımın sen olduğunu hayal ettim. Parmağımla yanaklarını ve dudaklarını iyileştirebilmeyi hayal ederdim." Konuşurken yüzünü bir belirsizlik kaplıyor.

"Çürüklerinizi gördüğümü hatırlıyorum Düşes." Sertleştim ve keskin bir nefes aldım.

Birçok çürüğüm vardı ve sık sık oluyordu.

"Onlara dokunmak ve onları yatıştırmak istedim, bileklerine, dizlerine ve çenene. . Onlara dokunabilir ya da öpebilirim kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlayabileceğimi düşündüm. Çocukların düşündüğü aptalca şeyler, değil mi?" Gülüyor. "Bu garip mi?"

Ona kaşlarını çatıyorum. "Bunun tuhaf olduğunu asla düşünmezdim," diye mırıldanıyorum, geçmiş yaşamım söz konusu olduğunda beni her zaman saran gergin seğirmeyi yatıştırmaya çalışıyorum.

"Şimdi sana dokunacağım," diyor, sesi boğuk ve yoğun. Yastığa daha da gömülüyorum. "Tamam."

Bir parmağını boynuma götürüyor, boğazımın sütununda hızla hızlanan nabızı okşuyor. İçimdeki her hücre onun parmağının sıcaklığını hissedebiliyor.

Parmak ucuyla tenimde bir çizgi çiziyor. Göğsümün dış hatlarını takip ederek, meme ucumun hemen üstüne gelene kadar aşağı doğru okşuyor.

Oh, lanet olsun.

Bu şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha samimi. Kalbim aşırı hızlanıyor ve göğüs kafesime doğru atmaya başlıyor.

Nefes al, Blesk.

Yüz ifademi inceliyor, ağırlaşmış gözlerini daha da kısıyor. "Devam edebilir miyim?"

Ona gergin bir şekilde başımı sallıyorum. Parmağı meme ucumun üzerinde geziniyor. İkimiz de hızlı bir şekilde hava emiyoruz. Ama o orada durmuyor. Bunun yerine gövdeyi okşamaya devam ediyor, göbeğime kadar iniyor. Parmağı tenimde daireler çiziyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Daha da aşağı kayıyor ve aniden irkiliyorum, parmağının benden geri çekilmesine neden oluyorum.

"Çok özür dilerim." Sesim gıcırıyor. "Sadece *buna* hazır değilim." Hayal kırıklığı içime kurşun bir kaya gibi çöküyor; bu an onun için çok şey ifade ediyor.

Yüzümü avuçlarıma içine alıyorum, bir şekilde mucizevi bir şekilde unutulup gideceğimi umuyorum. Ellerimin arkasından yüzünü göremiyorum ama bana kaşlarını çattığından eminim. Parmakları benimkilerin arasından geçiyor. Onları çekince, yüzünde utangaç bir ifade olduğundan emin olduğum bir ifade beliriyor.

"Bu da ne böyle? Neden yüzünü saklıyorsun?" diye soruyor. Sesindeki acı beni derinden yaralıyor. "Yapmamı istemediğin bir şey mi yaptım ya da seni rahatsız mı ettim Duch?" Yüz ifadesi gergin, kaşları şaşkınlıkla birbirine kenetlenmiş, gözleri duygu karmaşası içinde. Yanlış ya da küstahça bir şey yapmadı ve bu belirsizliği hak etmiyor ama Erik'i tartışmak istemiyorum. Geçmişe bakacak olursak, bir çocuğa güvendiğim anda, koşullar görünmez bir şekilde eklenir.

Sakinleştirici bir şekilde yüzümdeki saçları tarıyor. "Senden hiçbir şey istemiyorum. Asla. Eğer yapmak istemiyorsan" - başını eğiyor ve sallıyor

"O zaman ben de bilmiyorum. *Kahretsin*, daha iyi bilmeliydim. Yaşadığın onca şeyden sonra-"

Suçluluk duygusu yüzünü kaplar. Yataktan yuvarlanarak banyoya doğru yürüdü ve içeri girdi. Bir *gümbürtü* duyuyorum. Ayağa kalkıp onu takip ederken nefesim göğsümde gergin bir şekilde kesiliyor. Leğeni tutarak aynada kendine bakıyor, yüzü nefretle dolu.

Bana bakmak için dönüyor, gözbebekleri neredeyse karacak kadar büyümüş. "Sana yaptıklarından *nefret* ediyorum. Bu beni öldürüyor."

Midem düğümleniyor. "Sadece zamana ihtiyacım var."

Çenesi gerilir. "Seni rahatsız mı ettim?" Yanıma geliyor, beni yatağa doğru çekiyor ve önümde çömeliyor. O güzel yeşil gözleriyle bana bakarken titrek ellerinden birini dizime, diğerini omzuma koyuyor. "Özür dilerim, güzelim. *Çok* özür dilerim. Seni asla rahatsız etmek istemem."

O hiçbir şey yapmadı.

Elini tuttum ve baktım. Üzerindeki kesikler açılmış ve yine kan sızıyor. İki hafta öncesinden kalma morluk ve dayak izleri hâlâ duruyor. Elini çekip arkasına saklıyor. "Duch, bir şey söyle."

Uzun bir nefes veriyorum ama durdurma çabalarımın rağmen gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Özür dilerim, Kon-"

"Hayır," diye araya giriyor, başını sallayarak. "Benden asla özür dileme. Sana karşı hissettiklerim aklımı başımdan alıyor. Ama yavaşlayacağım. Daha iyisini yapacağım."

Parmağımı ağzına götürüyorum ve onu susturuyorum. Eğri büğrü sırtmaya zorluyor ama gözleri hala üzgün görünüyor. Sonra parmağımı öpüyor, ben uzaklaştırıyordum kadar tekrar tekrar.

"Kendini suçlamakta çok acele ediyorsun," diyorum. "Bu benim sorunum. Her şeyi berbat eden benim, Konnor."

"Hayır, Duch." Yanağımı okşuyor ve bana bakıyor. "Çok şey atlattın. Artık sana göz kulak olmak benim işim. Bu her ne demekse,

Ne yapmam gerekiyorsa öğreneceğim. Daha iyisini yapacağım."

Tanrım, o çok mükemmel.

Ona gerçeği söyle, şimdi söyle!

"Konnor." Başımı ellerinden kurtarmak için sallıyorum. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Yüz ifadesi sertleşir. "Tamam." Sesi panik sınırında. "Gözlerindeki o bakıştan hoşlanmıyorum, o yüzden söyle gitsin."

Kalçalarımı ayırıyor ve aralarındaki boşluğu doldurmak için hareket ederek kollarını bacaklarımın üzerine koyuyor. Belimi kavrayarak bana bakıyor. "Söyle. Çıkar ağzındaki baklayı."

Tüm cesaretimi toplayarak ve muhtemelen benimle bir daha asla konuşmak istemeyeceğini kabul ederek içeri dalıyorum.

"Liz'le mücadele etmemin nedeni ..." Yüzü dışında her yere bakarak başlıyorum. Avuçlarım terlemeye başlayınca onları elbiseme sürüyorum. "O olmakla, çünkü seni kilit altında tutan kişi babam değildi. Anahtar onda değildi. O değildi. ." Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve onları boğmak zorunda kalıyorum. "Anahtar bendeydi. Seni dışarı çıkarabilirdim. Pek bir şey hatırlayamamanın nedeni hasta olman değildi. Sen hiç hasta olmadın. Sana ilaç veriyordum."

Kalbim boğazıma kaçıyor ve bekliyorum.

Sessizlik. Sonra çok garip bir şey oldu.

Yanaklarında bir sırtış belirir.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum, sonra tekrar tekrar kırıştırıyorum. Rahatlamış gibi görünen bir ifadeyle bana gülümsüyor.

"Neden öyle gülümsüyorsun? Ben bir canavarım," diyorum, mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla düello duygusu yayarak. Kıkırdıyor, başını yavaşça sallıyor. Omuzlarım çöküyor ve bakışlarımı ona dikerek umursamaz tavrını inceliyorum. "Ne dediğimi duydun mu?" Neredeyse hırlayacaktım.

"Bunu zaten biliyordum, Duch."

Ağzım gevşedi. "Sen ne?"

"Elbette biliyordum," diyor elleriyle kalçalarını şefkatle okşayarak. "Şey, anahtar hakkında. Ama başka seçeneğin yoktu. Sana söyleneni yapan küçük bir çocuktun. Sen de benim kadar masumdun, Blesk. Daha iyisini bilmiyordun."

Bu konuşmayı yapmaktan korkuyordum ama o zaten biliyordu. Beynim bu yeni bilgiyi düzenlemeye çalışıyor. Bu konudaki suçluluk duygum yıllarca kendime zarar veren davranışlar sergilememe neden oldu. Kendime duyduğum nefret, suçluluk ve öfke içimi kemirdi ve beni . .

Ve o zaten biliyordu.

Ona bakakaldım. "O zaman neden hapları almaya devam ettin? Her gün sana verdiğimde? Neden reddetmedin?"

"Çünkü onları bana *sen* verdin ve ben de babanın artık sana vurmasını istemedim."

"Elise'e her şeyi anlattığında hasta olduğunu söylemiştin," diye soruyorum, sesim şaşkınlıktan çatlıyor.

"Evet, çünkü onun bilmesini istemedim. Kimsenin senin hakkında olumsuz tek bir şey söylemesini istemiyorum," diye itiraf ediyor.

Başım dönüyor. "Tanrım, Konnor, bu bana hayatım boyunca eziyet etti. Onun anısını öldürdüm. Onu gömdüm çünkü sana bunu yaptığım için kendimi suçluyordum."

Tekrar yüzüme uzanıyor, başparmağının ucuyla yanağımı okşuyor, yumuşak zümrüt gözleri gözlerimin içine bakıyor. "Artık bu işin peşini bırakabilirsin, Duch. Tüm bunların bununla ilgili olduğunu bilseydim *Kahretsin*, çok rahatladım."

Neyle ilgiliydi?

Kulaklarıma ısı yayılıyor.

"Hayır, Konnor, bu çok önemli!" Ayağa kalktım, ondan uzaklaştım ve kendime sıkıca sarıldım. "Çok büyük! Kendimi öldürmeye çalıştım -" Kelimenin yarısında duruyorum ve hemen bir şey söylediğime pişman oluyorum.

Nefesim kesildi.

Yüzünü.

Gerçekleşme.

Sanki sözlerim ona fiziksel acı verecekmiş gibi yüzünü buruşturuyor. Elim gözlerimi kapatmak için uçuyor, alnımdaki gerilimi kavırıyor ve kalbimi o bakışın görüntüsünden koruyor. Onun ağır, öfkeli nefesleri ve benim yumuşak iniltilerimle karışan sessizlik hiç de hoş değil. Yüz ifadesini göremediğim için en kötüsünü hayal ediyorum. Kalp kırıklığı. Ama benim çok zayıf, onunsa çok güçlü olduğunu görüyorum. Şimdi öfkeyi hayal ediyorum.

Elimi indirdim ve yüz ifadesine baktım. Berbat.

"Hayır." Sertçe yutkunuyor. "Blesk, bana bunun doğru olmadığını söyle." Gözlerim yere düşüyor.

"Çok gençtim ve senin her zaman *acı* çekmeni istemiyordum. Sana yaptığım şey

. . ." Titrek bir nefes çekiyorum. "Polis bana kafamda bununla yaşayamayacağımı, insanların beni suçlayabileceğini, herkesin ünlü Deakon Nerrock'u çalan adamın kızı olduğumu bileceğini söyledi. Kim olduğun yüzünden benim için güvenli değildi. Resmin, hikayen tüm haberlerdeydi. Dört yıl boyunca, ben-" Nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. "Onlara inandım. Kendimi suçladığım için insanların beni suçlayacağına inandım." Elimin tersiyle gözlerimi silerek, kontrolsüzce akan sıcak ve yapışkan gözyaşlarımı temizlemeye çalışıyorum ama hemen yerlerini yenileri alıyor.

"Ve insanlar beni suçladı, Konnor, *suçladılar*. Peki ben kendimi nasıl suçlamam? Kaçmana yardım ettiğim gece, ayrıldıktan sonra babam beni buldu." Kelimelerim artık soluk soluğa çıkıyordu. "Çığlık atmaya çalıştım ama beni bayıltana kadar dövdü. Polisler evimizin etrafını sardı ve onu tutukladı. Beni babamın gardırobunda kilitli buldular. Korkunçtu. Yetişkinlere güvenmiyordum. O geceyi senin yattığın hastanede geçirdim."

"Bana senin öldüğünü söylediler," diye mırıldanıyor, sesi titriyor.

"Ben yaptım. Birisi orada olduğumu biliyordu. Birisi sana olanlar için beni suçladı. Hastanedeki ilk gecemde, bir adam odama geldi ve başıma bir yastık dayadı. Onu defetmeye çalıştım ama sadece sekiz yaşındaydım. Bayıldım ve-" safra boğazıma doluyor. "İki dakika boyunca yasal olarak ölüydüm. Beni hayata döndürdüler ama polis ölü kalmamın daha güvenli olacağını söyledi - tabiri caizse. Bu yüzden bana tamamen yeni bir kimlik verdiler ve öldüğümü bildirdiler." İçimi bir bulantı dalgası kaplıyor. Nefes nefese kalmaya başladım. Dizlerimin üzerine çöküyorum, avuçlarım bir tokatla yere çarpıyor. Göğsüm hırıltılı bir şekilde inliyor, her nefes alışımnda ağrıyor. Kusmamak için küçük ölçülü nefesler alıp vermeye odaklanıyorum.

Konnor beni takip ediyor ve sıkıca sarılıyor. "Nefes al, Duch." O gecenin anısı, başımın üzerindeki yastığın hissi, O adamın elini sıkıca diğer tarafına bastırdığını hissettiğimde dehşete kapılıyorum ve haykırıyorum: "Sana yaptığım şey yüzünden biri beni *öldürmek* istedi Konnor! Sadece sekiz yaşındaydım! Sadece sekiz yaşındaydım!" Konnor'un güçlü kolları arasında bedenim şiddetle sarsılıyor.

"Konuşmayı kes, lütfen, sakın ol," diye yalvarıyor. Saçlarımın içine doğru konuşurken sesi duygu yüklü. Etrafımızı saran keder ve acı tehlikeli bir şekilde hissediliyor - sanki yaşayan, nefes alan şeylermiş gibi kendilerine has bir varlıkları var.

"HAYIR! Bunların hepsini şimdi söylemem gerekiyor," diye devam ediyorum, keskin nefesler alarak konuşuyorum. Kelimeleri boğarak ve öksürerek çıkarıyorum çünkü hepsinin çıkmasına ihtiyacım var. Aklımdan çıkmalarını istiyorum. Hayatımdan çıkmalarını istiyorum.

"Sonraki yıl kabus gibiydi. İçim boştu. Hâlâ o idim ama değildim. Hiç kimse değildim. Küvette bacağımı kestim."

"Lanet olsun, bunu duymak istemiyorum, Blesk. Kes şunu." İkimizi bir arada tutan tüm kaslarını sıkarak ağlıyor. "Bu acıtıyor. Böyle konuştuğunu duymak çok acıtıyor."

Sanki kelimeler kusmuşummuş da dışarı atmam gerekiyormuş gibi konuşmaya devam ediyorum. "Ölmek istedim. Babamı nasıl seveceğimi bilmeyen korkunç bir evlattım.

anne ya da baba." Nefes nefese kaldım. "Onlara cehennemi yaşattım. *Sana* da cehennemi yaşattım. Erik beni küvette kanlar içinde buldu. Yeniden ölüyordum ve bu sefer ölmek istedim. Sadece acının bitmesini istedim, suçluluğun-"

"Lütfen konuşmayı kes, lütfen. Dayanamıyorum. Yaşadığın her şey kalbimi kırıyor. Bir saniyeye ihtiyacım var. Lütfen, sadece nefes almaya odaklan." Beni kendine doğru çekiyor, eli başımın arkasına dolanıyor, parmakları saçlarımda kilitleniyor. Bizi ileri geri sallarken sessizce şöyle diyor: "Sadece nefes almaya odaklan. Nefes almaya odaklan. Sadece nefes almaya odaklan."

Islak yanağımı göğsünün duvarına bastırıyorum. "Kendimden nefret ettim. Kendimden nefret ettim ve özür dilerim. *Çok ama çok üzgünüm*, Deakon. Bu kadar zayıf olduğum için. Sen bu kadar güçlüyken pes ettiğim için. Yapabilirdim-"

"*Kahretsin!* Liz, konuşma artık, daha fazla duyamıyorum!" diye bağırıyor. Kollarını etrafımda daha da sıkıyor, kucaklaşmamızın içinde hıçkırırken tamamen çözülüyor. Çıkardığı sesler o kadar değişken hale geliyor ki, gözlerimi her kapattığımda onları duymaktan korkuyorum. O kırıldı. Onu ben kurdum.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

blesk

ŞAFAKLA BİRLİKTE İĞRENİYORUM, başım zonkluyor, gözlerim susuzluktan kuruyor. Yavaşça kendime geldiğimde, Konnor'un yattığı tarafın soğuk ve boş olduğunu fark etmek için parmaklarımı çarşafların üzerinde gezdiriyorum. Göğsüm sıkışıyor. Gideceğini biliyordum. Bunun onun için çok ağır olacağını biliyordum. Yatağın başucundaki masadan bana doğru bir mektup sallanıyor.

Düşes,

Sen hâlâ uyurken uyandım. Bir süre uyumamı izledim, her şeyin berbat olduğunu hissettim. Ama endişelenme güzelim, seni terk etmedim. Sadece kafamı toplamak için yürüyüşe çıktım. Bu korkunçtu. Ama. . . . aynı zamanda iyiydi, Duch. İyiydi çünkü artık sırrımız yok. Sonunda bu işte yine birlikteyiz.

Öldüğünü söylediklerinde benimle aynı hastanede olduğunu düşünmek. Seni aramalıydim. Hayatta olduğunu bilmeliydim. Bunu hissetmeliydim. Hastanede seni öldürmeye çalışan o adam her kimse, hastaydı. Hiçbir şey için suçlanamazsın. Bir saniye bile böyle düşünmedim. Ve kimsenin de düşünmemesini sağlayacağım.

Yaptığın şeyi neden yaptığını asla anlayamayacağım. O kelimeleri aklımdan asla çıkaramayacağım, o resmi aklımdan asla çıkaramayacağım. Bilseydim o gün içimdeki her şey seninle birlikte ölürdü.

Bunu bitirmeliyiz. Hikayelerini bitirmeli ve bir tür kapanış yapmaya çalışmalıyız. Bunu istediğini biliyorum. Bu yüzden Liz'e veda ettin. Bu bir ritüel gibiydi... böylece hayatına devam edebilecektin. Ama bu bana bir kapanış sağlamadı.

Peki ya biz? Hikayemizi bitirmedi. Hala çok fazla sorumuz var. cevapsız. . . Baban beni neden götürdü? O gece hastanede seni kim öldürmeye çalıştı?

Bu fikrin hoşunuza gitmeyeceğini biliyorum, bu yüzden yazıyorum. Bunu sindirmek için biraz zamanın olabilir ve sonra bunu tartışabiliriz. birlikte, bir takım olarak, geri döndüğümde .

Bence gidip babanı hapishanede ziyaret etmeliyiz. İstemeyeceğini biliyorum.

Tanrım, biliyor muyum? Ama buna ihtiyacımız var. Cevaplara ihtiyacımız var ve cevaplar onda. O

muhtemelen hepsine sahiptir. O zaman istersen Deakon'u da gömebiliriz.

Kendini bir daha asla o kadar kayıp, o kadar suçlu ve o kadar Yine umutsuz, bunu senin için yapacağım.

Ama oturup tekrar boğulmana izin vermeyeceğim, Duch, çünkü o lanet olası suda seninle birlikte olacağım. Seni ayakta tutmaktan o kadar güçsüz düşene kadar orada olacağım ki ben de batacağım. Bu yüzden proaktif olmalıyım - olmalıyız. Benim sürekli seninle ilgilenmem yerine, hayatımızın geri kalanını birbirimizle ilgilenerek geçirelim.

Seni seviyorum, Düşes.

Xo Konnor

OKUDUKÇA, kalbimi tutuyorum. Liz'in hayatımızın bir parçası olmasını istemesem de, o istiyor ve bu da benim neyle yüzleşmem gerektiği anlamına geliyor.

oldu. Konnor haklı. Liz ve Deakon'un hikâyelerinin tamamlanması için daha çok zaman var.

Babam hayatta olduğumu bilmiyor. Hastanede bana yapılan saldırıyı onun düzenleyip düzenlemediğini bilmiyorum. Sebepler pek mantıklı gelmiyor. O zamana kadar zaten tutuklanmış ve suçunu kabul etmişti. Her iki durumda da, artık benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor.

Bu şekilde devam edeceğiz.

Konnor için cesur olma vaktim geldi. Bu onun da hikayesi. Artık kaçmak yok. Dönüştüğü adamla gurur duyuyorum, çok güzel ve çok şefkatli bir adam. Babamın Konnor'un hak ettiği cevapları var ve benim koşmam istemeden de olsa bunları ondan saklıyor. Cevapları alamamasının sebebi ben olmayacağım. O yanımdayken, ilerlemek için geri adım atmaya hazırım.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

konnor

Blesk'in yurduna **vardığımızda**, Elise biz gece çantamızı hazırlarken cevaplar aramaya başlıyor. Onu da götürmemiz için ısrar ediyor. Dün geceden sonra duygusal olarak ne kadar tükendiğimi düşününce, aslında bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Ayrıca, küçük pilici hiçbir şeyden mahrum edemem.

Yurttan çıktığımızda Jax'in Prado'sunda beklediğini görüyorum. "Muhtemelen Prado'yu almalısın. Beamer'ın hiç rahat değil," diyor pencereden dışarı eğilerek.

Görünüşe göre Jax geliyor. . .

Küçük bir kızgınlıkla homurdanıyorum. "Peki. Ama ben kullanacağım."

Gardier Hapishanesi kampüsten arabayla üç saat uzaklıkta. Sürücü koltuğunda otururken, Blesk'in kendine ne yaptığı düşüncesinden kurtulmak zor. Onu o küvetin içinde hayal edip duruyorum. Neredeyse etkisiz hale getiriyordu. Eğer başarılı olsaydı. .

. Onu bir daha asla göremeyecektim. Bu dayanılmaz bir düşünce. Keşke bilseydi - anlasaydı - bedeninin, ruhunun, kimliğinin bir parçasını oluşturan her küçük şeyin benim için çok ama çok değerli olduğunu.

Jax boğazını temizleyerek düşüncelerimi böldü. "Herkes sürekli Shakespeare'den bahsediyor! Anlıyorum, adam iyiydi ama ciddi, lisedeyken tek duyduğum şey *lanet* olası Shakespeare'di." Botlarını gösterge paneline vuruyor.

"Shakespeare herkesten daha fazla kelime türetmiştir. Kelime dağarcığımızın yüzde onunu o yazdı" diyor Elise.

"Evet, o zamanlar daha kolaydı" diye cevap veriyorum. "Neredeyse hiç kimsenin eğitime parası yetmiyordu ve eğitilmişlerin de arzulanan çok şeyi vardı. Shakespeare'in sahip olduğundan daha fazla rekabete sahibiz."

Jax alay ediyor. "Benim sözlüğümü o yazmadı!" "Ne, *Moron Sözlüğü* mü?" Elise gülmekten kırılır.

"Avustralya Sözlüğü, *Elise*," diyor Jax gayet kesin bir ifadeyle. "Bazı kelimelerin sonuna bir 'O' eklediğimiz yer. Anladın mı ufaklık?" Jax dirseğiyle bana vururken gülüyor.

"Bize bir *demo* verir misin?" Sırıtiyorum.

"Çoğunu zaten duymadın mı *Kono*?" Jax açgözlü ağzına cips tıkıştırarak söylüyor.

"*Bilmiyorum Jaco, konuşmanı pek dinlemiyordum*," diye cevap veriyorum, bir sonraki virajı almak için vites değiştiriyorum.

"Çünkü ayıkken konsantre olamıyorsunuz. O yüzden *bottlo*'da duralım. Herkes *Kono*'nun bir *Alco* olduğunu biliyor." Jax bir ağız dolusu ezilmiş cipsle bana sırıtıyor.

Arsız orospu çocuğu!

Ona kaşlarımı çatıyorum, gönülsüzce. "*Doğru*, ama yine de *Servo sabah-*"

"Konuşmayı kesin, sizi *deroslar*. Beni *sinirlendiriyorsunuz*." Elise kıs kıs gülerek arka koltuktan her ikimizin de koltuk başlığına vuruyor. Jax ve ben gülerken birbirimize bakıyoruz.

Elise ve Jax birbirlerine sözlü tacizde bulunmaya ya da *flört* etmeye devam ediyor. Dikiz aynasına bakıyorum ve Blesk'i görüyorum. Yanağı Elise'in omzuna yaslanmış. Sarı saçları etrafına yayılmış. Gözleri dünyaya kapalı ve kulaklıkları takılı. Yüzünde rahat bir ifadeyle, duyulmayan bir ritim eşliğinde başını hafifçe sallıyor.

Hayatında hiç kötü bir deneyim yaşamamış gibi görünüyor. Memnun görünüyor. Bu bakışı onda daha önce hiç görmemiştim. Yola bakıyorum. Sonra tekrar ona. Sonra tekrar yola.

Ne dinliyor? Her ne ise, bu benim yeni favori şarkım. Onun yanında olmalıyım. Kenara çekiyorum ve frene basıyorum, niyetlendiğimden daha büyük bir güçle bizi sarsarak durma noktasına getiriyorum.

"Ne oluyor be?" Prado tamamen durduğunda Jax bağırır.

Koltuğumda dönüp Elise ve Jax'e bakıyorum. "Konsantre olamıyorum. Blesk'in yanına oturmam lazım. . . Elise, öne geç." Arkaya doğru sürünüyorum.

Elise gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itiyor. "Peki Jaxon, vitesli arabayı nasıl kullanacağını öğrenmeye hazır ol."

"Oha!" Jax bana bakıyor ve soru sorarcasına omuz silkiyor, "Bu da ne?" diyor.

Elise dışarı atlar ve arabanın etrafında dolaşır.

Jax'e sırtıyorum ve fısıldıyorum, "Sanırım senden hoşlanıyor." Gururu okşanmış ifadesini gizlemeye çalışıyor ama tam Elise sürücü koltuğuna tırmanırken onu yakalıyorum.

Döndüğümde Blesk'in müzik komasından uyandığını ve oturduğu yerden bizi dikkatle izlediğini görüyorum. Bana sırtıyor, dili dişlerinin arasından çıkıyor.

Almak zorundayım.

Eğilip dilini ağızma alıyorum ve onu kendime çekiyorum. Bana karşı erirken mırıltısının titreşimlerini dudaklarımda ve göğsümde hissedebiliyorum.

Elimi saçlarına doğru kaydırarak öpüşmemizi derinleştiriyorum. Dudaklarının bana dokunma zevkini tattırdığı her saniyeyi seviyorum. İpeksi nemliliklerini, onlardan kaçan iniltileri ve dilinin benimkine masaj yapma şeklini seviyorum. Öpüşmemizle ilgili her şeyi ve onunla ilgili her şeyi kesinlikle seviyorum.

Araba ilerlemeye başladığında, kemerimi takabilmek için öpüşmemize ara veriyoruz. Elimle işaret ederek kulak tıkaçlarından birini çıkarmasını söylüyorum. Bana sırtarak kulağındaki tıkacı çıkarıyor.

"Ne dinliyorsun, Duch?" Ben soruyorum.

"The Lumineers," diyor, gülümsemesi ve ısıltılı gözleri kalbimi burkuyor. Saçlarımı kulağımdan uzaklaştırıyor ve gevşek kulak tıkacını kulağıma takıyor. Yanağımlı öpüyor, sonra daha fazla düşünmeden başını omzuma yaslıyor. Bana sokularak rahatlıyor. Kolumu ona doluyorum ve onu olabildiğince yakınımaya çekip alnından öpüyorum. Ön koltuktaki iki yaramazın atışmalarını duyabiliyorum ama Blesk onları hiç fark etmemiş gibi görünüyor. Yüz ifadesi son derece memnun ve şimdi benim kollarımda.

Bu ifadeyle. Kalbim
dolu.

Onun için tek istediğim huzur. . . benimle. Bacağını kaldırıyor ve benimkinin üzerine koyuyor. Yoga pantolonu, atleti, çıplak ayakları ve makyajsız haliyle, sadece bizim duyabildiğimiz bir ritimle başını sallayarak hiç şu anki kadar güzel görünmemişti.

Onun temeli diğer kızlarıinki gibi muhteşem.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

konnor

Burada olmaktansa Hitler'le tatil **yapmayı** tercih ederim. Burada olmaktansa *Er Ryan'ı Kurtarmak* filminin ilk sahnesinde sahilde olmayı tercih ederim. Burada olmaktansa *American Psycho* filminde sarışın bir fahişe olmayı tercih ederim. Nedense bir hapishane gördüğümde ters bir tepki verebileceğim hiç aklıma gelmemiştir. Kocaman bir kafes görmeye. Kaçışı olmayan bir yer görmeye. Tutsak insanlar görmeye.

Dikenli teller, kat kat çitler, parmaklıklı pencereler ve soğuk dik duvarlar benim kişisel *cehennemim*. Ziyaretçi park yerine girdiğimizde tüm vücudum kusma isteğiyle savaşıyor. Sonra çok çabuk oluyor. Her kanlı hücrenin dışarı aktığını, yanaklarımı kuruttuğunu, yüzümü solgunlaştırdığını hissediyorum.

Nefes almayı tamamen
bıraktım. Tek bir hissim
var.

Sadece bir tane.

Panik.

Siktir!

Jaxon ve Elise bana bakmak için geri döndüler. Gözlerim fal taşı gibi açılmış, donmuş, bembeyaz, ulaşılmaz bir haldeyim. Konuşuyorlar ama ben onları duyamıyorum. Ağızları hareket ediyor, yüzleri çarpılıyor, başları eğiliyor ama ben hiçbir şey duyamıyorum. Panik pençelerini boğazıma geçirmiş, nefes alamıyorum, düşünemiyorum. Her şey

Etrafımdakiler normalden daha yavaş hareket ediyor, mümkün olandan daha yavaş. Sonra bir şey duyuyorum ve boğuk olmasına rağmen yanıt vermem gerektiğini biliyorum.

"Dinleyin. Konnor. Dinle. Ben Blesk ..." Sesi kesiliyor.

Dönüp ona bakıyorum ve ağzının hareket ettiğini, adım söylediğini görüyorum.

Ama ben bir şey duymuyorum.

Lanet bir tsunami gibi, hava bana geri çarpıyor. İleri doğru uçuyorum, oksijen için nefes nefese kalıyorum. Kalçamda onun tatlı dokunuşunu hissettiğimde, dünyadaki tüm sesler aniden kafamın içine çekiliyor ve hepsini aynı anda duyuyorum. Adımı haykırıyorlar.

Çok gürültülü.

Kulaklarımı tutuyorum, iki elimle başımı kapatıyorum. "Lanet olsun! Bağırmayı kes!"

Çığlık atıyorum.

"Konnor, bebeğim." Blesk avuçlarını yüzümün iki yanına koyuyor ve alnımı öpüyor. Ellerimi kulaklarımdan uzaklaştırıp yanlarıma doğru indiriyorum. Omurgamı parçalayan gerilimin azalmasını istiyorum. Dudakları yanağıma dokunuyor, yumuşak, nemli ve sevgi dolu. Çenemi öpüyor. Sahip olduğu ve hissettiği her şeyle öpüyor beni. Her biri yeni bir anlam ifade ediyor. Anladığını, benim için taş kesildiğini ve burada olduğunu. Bu kabusu benim aracılığım ile yaşıyor. Böyle davranmamalıyım.

Gülünç, acınası, hadım edici. Zayıf

bok parçası. . .

Kızının sana ihtiyacı var.

Beni böyle görmesini istemiyorum.

"Dur, dokunma bana. Ben iyiyim," diyorum göz temasından kaçınmaya çalışarak. Ellerini yüzümden çekerek onu omuz silkiyorum. Kafam çok karışık, kendime çok kızgınım. Reddedişim onu şoke ediyor ama o teslim olmuyor. Yanaklarımı daha büyük bir güçle kavrayarak yüz ifademi empatiyle inceliyor. Dudaklarımı tekrar öptüğünde, kaçmayı bırakıyorum.

Sıcaklığına yenik düşmüş. Dudakları patlayan diğer tüm duyguları bastırıyor. Uzaklaşıyor ve gözlerimin içine bakıyor, bana tam da ihtiyacım olan şeyi sunuyor: kabul, hoşgörü, anlayış ve sevgi. Neler olduğunu biliyor. Ona ihtiyacım var. Ona her şeyden çok ihtiyacım var.

Beni susturdu. "*Shhhh*, bebeğim." Beni göğsüne çekiyor, kalbim yavaşlayana kadar beni ona doğru sallıyor.

Nefes al, Konnor.

"Hareket edebileceğimi sanmıyorum, Duch."

Sesim tuhaf geliyor, sanki bana ait değilmiş gibi. "Ayaklarımı hareket ettirmeye çalışıyorum. Deniyorum ama kımıldamıyorlar. Sana bakmam gerekiyor ve şu anda hareket bile edemiyorum. Oraya giremem." Kalbimin ritmini düzenlemeye çalışarak keskin bir nefes alıyorum.

Saçımı okşuyor. "Birbirimize göz kulak oluyoruz, unuttun *mu*? *Birbirimize göz kulak oluyoruz.*"

Jax yüzünü buruşturur. "Senin neyin var dostum?" diye bağıyor ve arabadan atlayıp kapıyı arkasından çarpıyor.

"Jax!" Arkasından sesleniyorum.

Dönüp cezaevini çevreleyen tarlaya bakıyor. Başının arkasını tutarak ellerini saçlarının arasından geçiriyor. Bir açıklama yapmadan tüm bu dramı izlemeye devam etmesini istemenin haksızlık olduğunu biliyorum.

Kahretsin, bir içkiye ihtiyacım var. .

"Merak etme, onunla konuşacağım." Elise kolumu okşadı. Arabanın kapısını açarak Jax'in yanına gidiyor. Konuşmaları Prado'nun içinden duyulmuyor ama vücut dilleri oldukça belirgin. Karşılıklı konuşurlarken Elise onun sırtına şefkatli bir el koyuyor. Adamın kolları titriyor, başı sallanıyor.

Blesk'e bakıyorum. "İçeri giremezsin. Bu bir hata, *büyük* bir hata." İç geçirdi. "Hayır, değil."

"Evet, gerçekten öyle," diye mırıldandım.

"Cevaplara ihtiyacımız var. Onları alıyorum."

Yok artık!

"Oraya bensiz gitmiyorsun." Başımı salladım. "İmkânı yok."

Büyük, rahatlatıcı gözlerle bana gülümsüyor. "Bunu yapabilirim."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? O adam seni yıllarca dövdü. Hayatını mahvetti. Oraya tek başına gitmene imkan yok."

Yüz ifadesi gerginleşiyor. "Konnor!"

"Hayır Düşes, bensiz olmaz. Pazarlığa açık değil."

Güçlendirici bir nefes alır. "Bunu senin için ve kendim için yapmalıyım. Bunu yapabilirim."

"Hayır," diyorum, az önce söylediklerini göz ardı ederek. "Olmaz, bırak *Git!*"

"Kes şunu. Birbirimize göz kulak olacağımızı söylemiştin, ama anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirebileceğime inanmıyorsun. Beni desteklemene ve bunu yapmama izin vermene ihtiyacım var. Bunu yapabilirim, Konnor. Yapabileceğime neden inanmıyorsun?"

Göğsüm daralıyor. "Düşes, istediğiniz her şeyi, aklınıza koyduğunuz her şeyi yapabilirsiniz. Sen tanıdığım *en cesur* insansın." Ona sırtıyorum ve iç çekerek nefes veriyorum. "Bir zamanlar, kendisine kötü davranan babasına karşı çıkan ve en yakın arkadaşının dört yıldır yattığı hapishaneden kaçmasına yardım eden küçük bir kız vardı. Bunu yaptığında her şeyi riske attın ve bunu tamamen tek başına yaptın. Onunla tek başına yüzleştin. Onunla tekrar tek başına yüzleşmek zorunda kalırsan *lanetleneneceğim.*"

Bana dönmeden önce bir şeyler düşünerek ayaklarına bakıyor. "Elise'i yanıma alacağım."

Gözlerine baktığımda hâlâ Liz'i görüyorum, o küçük kızı. Ama o haklı, artık o küçük kız değil. O bir kadın - inanılmaz bir kadın ve bazen onu korumak için duyduğum çaresiz ihtiyaç bu gerçeği gölgeliyor. Onun gelişmesine, kendi içinde güç kazanmasına ve kendisini benim onu sevdiğim kadar sevmesine yardımcı olmak istiyorum - çünkü o *inanılmaz derecede* sevimli. Tek yapmak istediğim onu korumak, şimdiye kadar yapmak istediğim tek şey buydu ve bunu yapacağım. Her zaman onu koruyacağım.

Düştüğünde onu yakalamak için orada olmalıyım, her zaman ve sonsuza dek. Ama onu korumam değil, desteklemem gerekiyor. .

Tekrar iç çektim, bıkkınlıkla. Çenemi çalıştırarak teklifini değerlendiriyorum. Uzun boylu ve inanılmaz derecede seksi görünen bir sinirlilikle oturuyor. Bunu yapması gerekiyor - benimle ya da bensiz. Bu, benim korumama değil desteğime ihtiyaç duyduğu anlardan biri, her ne kadar ödümü koparsa da. Çünkü o haklı. .

Bunu yapabilir.

İsteksizce gözlerimi deviriyorum. "*Peki* Düşes, ama ona hiçbir şey söylemeyeceksin, duydun mu beni? Hiçbir şey! Eğer bu sana hiçbir bilgi vermeyeceği anlamına geliyorsa, o zaman tamam. Adından, üniversitenden, hiçbir şeyden bahsetme, anladın mı?"

"Öldüğümü sanıyor," diyor. "Hatırladın mı?"

"Evet, o yüzden soruları olacak." Konuştukça kendimi daha da hasta hissediyorum.

Bu konuşmayı düşündükçe daha da tereddüt ediyorum.

"Konnor," diyor yanağımı okşamak için uzanarak. "Beni bulamaz. Ben farklı bir kasabada yaşıyorum. Farklı bir isimle farklı bir hayat yaşıyorum. Ben iyi olacağım. Ona kim olduğumu söyleyeceğim. Ama ona başka bir şey söylemeyeceğim."

Şakaklarıma masaj yapıyorum. "Öp beni," diye emrediyorum. Eğiliyor ve ağzını benimkine bastırıyor. Dili dudaklarımı okşarken saçlarını avuçluyorum, onu daha derine çekiyorum - umutsuzca. Onu seviyorum. *Tanrım*, onu seviyorum. Birinin ona zarar vereceği düşüncesi beni öldürüyor. Geri çekiliyorum ve ona bakıyorum. "Dikkatli ol."

Yüzünde belli belirsiz ama kararlı bir gülümseme beliriyor. "Orada bana zarar veremez."

Avucumu kalbine bastırıyorum. "İşte. . . Burada sana zarar verebilir." Yüzü yumuşuyor. "Hayır, veremez. Artık yapamaz."

Elise'le birlikte iki kat çitin arasından, sonra da sürgülü kapıdan geçişini izliyorum. Her adım abartılı görünüyor. Omzunun üzerinden her küçük bakış bir veda gibi görünüyor ve içimdeki her kasın gerilmesine neden oluyor

Her düşüncem bulabildiği en karanlık yere giderken bile onun peşinden koşma ihtiyacı duyuyorum. Arabanın dışına çıktım ve adımlarımı hızlandırdım. Bir hayvan gibi, kafesteki bir hayvan gibi bir ileri bir geri adım atıyorum. Büyük, insan tutan bir kafes.

Lanet olsun!

Jax'e doğru ilerlerken yüzüm geriliyor, azı dişlerim birbirine kenetleniyor. Ayaklarının yanındaki çimlerin üzerine çökmeye başlıyorum ama bacaklarım aniden bükülüyor ve sırt üstü düşüyorum. Nefesim kesilirken irkiliyorum.

Yanımda yere çöküyor ve ikimiz de gökyüzüne bakıyoruz. Kaşlarımın birbirine öyle sıkı kenetlendiğini hissediyorum ki bugün muhtemelen alnımda kalıcı endişe çizgileri oluşacak. Daha önce hiç hapishaneye gitmedim, giden biriyle de konuşmadım. *Gardiyanlar onu ya da Elise'i arayacaklar mı?* Sadece bu düşünce bile kulaklarımın ısınmasına neden oluyor. *Ya babası ona dokunmaya çalışırsa? Ya ona saldırırsa?* Bu düşünceyle inliyorum ve iki elimle yüzümü sertçe ovuyorum.

"Bir şey söyle," diye inliyorum Jax'e. Kafamdaki görüntülerden beni uzaklaştırmasını istiyorum. *"Belli ki söyleyecek bir şeyin var, o yüzden söyle işte."*

Alay ediyor. "Tamam, yapacağım. Bu normal değil. Bütün bu şey, sen ve o, bunun yoğunluğu. Bu yeni ve *harika* şeyi yapmaya başladınız, bu çok büyülü bir şey. Yani, gerçekten, sanki artık orada değilsin. Bu beni gerçekten korkutuyor ama yine de bana neler olduğunu söylemiyorsun. Bu berbat bir şey ve senin psikopat gibi davranmana neden oluyor."

Parmaklarımı birbirine doluyor ve avuçlarımla başımın arkasını kavırıyorum. "Belki de ben hep bir psikopattım. Sadece sen bunu bilmiyordun."

Benim pozisyonumu taklit ediyor. "Seni bir süredir tanıyorum ve geçen ayki gibi davrandığını hiç görmemiştim. Bu kız ne kadardır tanıyorsun? Beş saniye mi? Ve ona tapıyorsun. Ne zaman o etrafta olsa, garip bir şaşkınlığa kapılıyorsun, sanki artık Konnor bile değilsin."

Homurdanıyorum ve ona ciddi bir bakış atmak için başımı çeviriyorum. "Duch hakkında böyle konuşmayı bırakmalısın yoksa bu konuşmadan geri dönemeyiz."

"Gördün mü, işte böyle! Bu mantıksız."

"Bu hiç de mantıksız değil. Sadece burada yatıp onun hakkında söylenen kötü bir kelimeyi duymak istemiyorum, o yüzden kesin şunu."

Gökyüzüne dönmeden önce bir an benimle göz teması kuruyor. "Dinle Konnor, son bir aydır çılgınca davranıyorsun - antrenman kaçırıyorsun, maç kaçırıyorsun, ders kaçırıyorsun, lanet olası yüksek lisans derslerini kaçırıyorsun. Başarısız olacaksın."

"*Oh, hadi ama,*" diye inledim. "Lanet olası *bir* ay oldu. Aş artık bunu."

"Evet, bir ay oldu. Tam bir deli gibi davrandığın bir ay," diyor huysuzca.

Gözlerimi deviriyorum. "Onu senden çok daha uzun zamandır tanıyorum. Onu on yedi yıldır tanıyorum."

"*Riiiiiight.*" Çizer. "Siz çocukken."

Çenem birden gerildi ve homurdandım, "Böyle söyleme! Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Keskin, öfkeli bir nefes verir. "O zaman söyle bana!"

"Yapamam," diye çıkışıyorum.

"B'yi severim. Sevdiğimi biliyorsun. Havalı bir kız. Ama ikiniz birlikte delisiniz. Çok, *çok* yoğun. Çok, bilmiyorum. Çok fazla. Şarapnel parçalarına dikkat etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum çünkü her an patlayabilirsin."

O çok haklı. "Evet, ben de öyle hissediyorum," diye mırıldanıyorum.

"Bunun normal olmadığını biliyorsun, değil mi?" Çevresel görüşümde, dikkatimi daha fazla çekmeye çalışarak yan profilime bakmak için döndüğünü fark ediyorum. Belki de ciddiyetiyle beni ikna etmeye çalışıyordu. "Bu tür bir yoğunluk mu? Birbirinizin hayatını iyileştirmek için varsınız, rayından çıkarmak için değil."

Gökyüzüne kaşlarımı çatıyorum ve sonra dönüp onu onaylıyorum. "Hayır, bu normal değil. *Olağanüstü!* Her bir parçası. Elleri, dudakları, her şeyi. Ve ben bu yoğunlukta tamamen iyiyim. Ona ezelden beri, başka birini hatırlamadığım zamanlardan beri aşığım ve bunu söylemekten utanmıyorum. Korkak gibi görünsem de umurumda değil. Sadece umurumda değil. Yüzü daha tanıdık, daha aileden biri gibi görünüyor ve *ev* kelimesiyle dünyadaki diğer yüzlerden daha fazla bağlantısı var. Şu anda bazı şeyleri aşmaya çalışıyoruz, Jax. Her şey daha iyi olacak; sadece bu hızlı bir çözüm değil."

Üzüntüyle iç geçiriyor, omuzları çabalamaktan çöküyor. "Anlamıyorum dostum." Başını sallar. "Anlamıyorum işte."

Boğazımı temizliyorum. "Annen ya da baban, kız kardeşin, onların yüzleri. . . Çocukluğunuzdan kalan en net şeyler onlar, değil mi? Teyzeleriniz, hatta arkadaşlarınız? Onlarla ve yaptığınız şeylerle ilgili anılarınız var. Muhtemelen fotoğraflarınız bile vardır. Benimse sadece o var. Onun anısı, *bizim* anımız, sadece ikimizin paylaştığı çocukluk anıları.

"Biz biriz, koşullarla birbirimize bağlıyız. Dokuz yaşımdan öncesine dair hatırladığım tek şey *o*. *Bizde* yanlış bir şey yok; Konnor ve Blesk harikalar. Her zaman öyleydik, hatta en başından beri. Sorun, çocukken kim olduğumuz ve bize ne olduğu. Geçmişimizi ve bugünümüzü nasıl bir araya getirebileceğimizi bulmak için zamana ihtiyacımız var."

Jaxon sinirli bir şekilde inliyor. "*Lütfen, Tanrı aşkına*, bana bundan daha fazlasını ver, dostum. Bu çok saçma. Senin için endişeleniyorum."

"Tamam, Jax! Tamam! Tamam! Ama bunu pek fazla kişi bilmiyor. Ailem olanları biliyor çünkü beni evlat edindiler ve Elise de Blesk istediği için biliyor ama başka kimse bilmiyor. Drake bile."

Alay ediyor. "Bana iyilik yapma-"

"Sana söylemek istiyorum."

Ve biliyorum.

Ona anlatmaya devam ediyorum. *Her şeyi*. Son on yedi yılın olaylarını anlatırken yüz ifadesini izlememeye çalışıyorum, ama onun

tıkanıyorum.

Hiç gıkını çıkarmaz.

Şaşırtıcı bir şekilde, hikâyemin sonunda gülümsüyorum. Çünkü her ne kadar sergileniyor olsam da, aynı zamanda özgürüm. Güneş üzerimde titriyor. Ağaçlar rüzgarda hareket ediyor ve çimler sırtımın altında yumuşacık.

Hikâyemin tamamını tekrar dinledikten sonra, neredeyse bitmek üzere olduğunu fark ettim.

Hayatımıza devam etmeye çok yaklaştık. Ve Blesk var, Düşesim.

Düşüncelere dalmış bir halde dudağımın iç kısmını çiğniyorum. Jaxon'a "Bende bu deneyimin sonucu olan pek çok şey var," diye itiraf ediyorum. "Elbette bunları kişilik özelliklerimmiş gibi gösteriyorum ama öyle değil. Onlar yara izleri, bazılarını Duch ile *asla* paylaşmayacağım. Onun daha fazla suçluluk hissetmesine ihtiyacım yok.

"Çıktıktan sonraki ilk yıl hastalandım - hem de çok. İnsanların taşıdığı tüm mikroplara alışık değildim ve hemen hemen her zaman bir tür antihistaminik veya antibiyotik kullanıyordum. Sistemim cehenneme dönmüştü. Hiç iyi hissetmedim. . *iyi hissetmedim*, anlıyor musun? Dünyanın büyük olduğunu bilsem de yine de beni biraz korkutuyordu."

İkimiz de iç çekiyor ve tepemizdeki güneşe göz kırpmaya devam ediyoruz. Jax'in ifadesi sert ve endişeli, her yerde rahatlık sunmamak için verdiği mücadelede kararlı ama buna duyduğu ezici ihtiyaç da ortada.

"Buna güleceksiniz," diye devam ediyorum utangaç bir kıkırdamayla. "Ama ben de bir zamanlar utangaçtım. İki şamatacı kız kardeş olmasaydı, tamamen ortadan kaybolabilirdim. Beni kabuğumdan çıkmaya zorladılar ve kelimenin tam anlamıyla *zorladılar*." Gülüyorum, anımsıyorum.

"Flick ile ilk içkimi içtiğimde sanki aydınlanmış gibiydim. Sistemimde o varken, cesaretim vardı. Komiktim. Geçilmez. Ve. . . Bodrumdaki çocuğa daha yakın hissettim. O hücrede biraz sersemlemiştim dostum. Aldığım ilaçlar olayları görme şeklimi değiştirdi." Tereddüt ses tonumu değiştiriyor, neredeyse boğuk bir fısıltıya düşürüyor. "Hiç kimseye, Cassidy'ye, Flick'e ya da psikiyatristime *hiç* söylemediğim şey. . . "Bir gün

Bodrum katında. Özledim çünkü orası benim olmuştu. Ve bir hayatı paylaştığımız yerd. Orada her gün, her zaman onunla birlikte oluyordum. Sonra yalnız kaldım ve bu korkutucuydu. Her zaman korkuyordum. . .

"Yavaş yavaş hayatıma devam ettim. Onsuz ve bodrum olmadan başa çıkmaya başladım. Ve yine de, son birkaç hafta, Blesk olmadan. . . Birkaç yıldır ilk kez. . Bodrum katını yeniden özledim."

Sonunda söylediğim için rahatlamış bir şekilde çimlere uzanıp bulutlara bakıyorum, yorgun ama mutluyum. Birden bir siluet görüşümü engelliyor. Blesk üzerime binmiş, bir ayağını belimin iki yanına atmış, bana bakıyor. Güneşin ışınlarından gümüş rengine bürünmüş, bir meleğe benziyor. İçimi bir rahatlama kaplıyor.

"Merhaba Bay Slater. Buraya sık gelir misiniz?" diye soruyor kaşlarını arsızca oynatarak. Doğrudum ve dizlerinden tutarak onu kucağıma çektim. İnanılmaz kalçaları kalçalarım ile buluşuyor. Onu kendime doğru itiyorum ve nefesi vücuduma çarpıyor.

"Bayan Bellamy, sizin gibi bir kızın böyle bir yerin dışında ne işi var?" Sırıtırken bilerek iki gamzemi de göstererek soruyorum.

Elise kıkırdar. "Aww, siz ikiniz umutsuz vakasınız!"

Jax alay eder ve ayağa fırlar. "Lanet olsun, adet döngüleriniz falan mı senkronize oldu?" Hâlâ kontrol etmeye çalıştığı duygularını saklayarak gözlerini siler.

"Kıskanç," diyor Blesk şarkı söyler gibi bir sesle, ona tatlı tatlı gülümseyerek. "Hayır," diye belirtiyor. "Çünkü hem taşaklarımı hem de omurgamı gerekli buluyorum."

Elise kıkırdar. "Çok tatlılar."

Jax Elise'e, "Bir daha böyle davranırsam beni öldür," diye mırıldanıyor.

Onları tamamen görmezden gelerek gözlerimi Blesk'in yanaklarını buruşturan ve dudaklarını genişleten şakacı sırıtışına dikiyorum. Dudakları şu anda çok öpülesi. Eğer Jax ve Elise burada olmasaydı, ellerim onun mükemmel vücudunda geziniyor olurdu. Onu öpmek için eğildim ama o alaycı bir şekilde geri çekildi

ve kıkırdamalar. Tuting, ellerimi kığının altından geçiriyorum ve onu bana daha sert itiyorum.

"Bu ayrıcalığı istiyor musunuz, Bayan Bellamy?"

"Tek yapmam gerekenin gelmek olduğunu sanıyordum?" diye meydan okuyor, kollarını omuzlarıma dayıyor ve narin parmaklarını saçlarımin arkasında gezdiriyor.

"Bu senin potansiyelini bilmeden önceydi." Tekrar eğilip ağzımı alt dudağının etrafına doluyorum, emiyorum ve çekiştiriyorum. Kucağımda gevşiyor ve ağzımın içinde inliyor. İkimiz de bir an için kendimizi birbirimizde kaybediyoruz. Öpüşmemizde. İnlemelerimizde. İsteksizce benden uzaklaştığında, şirketimize bir bakış atarak somurtuyorum. Dudaklarımdaki tadının kalıntılarını yalıyorum, bu kadar sık ayrılmak zorunda kalmamızdan nefret ediyorum.

Kahretsin, tadı çok güzel.

"Yani. . . ." Endişeyle söylüyorum. "Bana nasıl geçtiğini anlat. Bana her şeyi anlat."

Kucağımdan kayıyor ve hemen etrafımda yokluğunu hissediyorum. O yanımda bağdaş kurarken kaşlarımlı çatıyorum. Hayatımızın en zor konuşmalarından biri olacağını bildiğim bu konuşmaya zihnen hazırlanırken yüzü ciddileşiyor.

"Şey, imza atmamız gerekiyordu. Onlara tam adımı vermek zorundaydım ama bana sadece ilk adımın verileceğini söylediler. Beni görüp görmeyeceğinden bile emin değildim. Ona göre ben bir yabancıydım. Her neyse, ziyaretçi kartlarımız verildikten sonra, koklayıcı köpeklerin bizi kontrol etmesini beklemek zorunda kaldık.

"Kafeteryaya benzeyen bir yerde bir süre bekledik. Saniyeler geçtikçe çok gerilmeye başladım. Hapishane hücre bloğunun kapısı açıldığında fiziksel olarak irkildim. Yeşil hapishane önlükleri giymiş bir sürü kötü görünümlü adam dışarı çıktı. Ve. . . . Onu hemen tanıdım. Tanıyıp tanımayacağımdan emin değildim çünkü onu kafamda hiç canlandıramıyordum. Birçok kez denedim ama yüzü hep boştu. Yine de buz mavisi gözlerini gördüğümde o olduğunu anladım.

"Karşıma oturdu, sırtıyordu. Belki bir şeyler hissedirim diye düşündüm. Belki onu bir zamanlar sevdiğimi, onun da beni bir zamanlar sevdiğini hatırlardım ama hiçbir şey hissetmedim.

"En az beş dakika sessizlik içinde oturduk ama bunu bozan ilk kişi olmayı reddettim. Sonra dirseklerini masaya dayadı ve öne doğru eğildi. Bana annemin gözlerine sahip olduğumu söyledi ve bana Lizzy diye seslendi. O da beni tanıdı.

"Ona seni neden aldığını sordum. Sorumu duymazdan geldi ve sadece annemden daha güzel olduğumu söyledi. Aynı soruyu tekrar sordum. Bana kaşlarını çattı ve gardiyana işaret etti. Öylece gideceğini düşündüm. Görevli yaklaştığında birlikte sessizce konuştular. Gardiyanla güleştüler, sonra benim 'nakavt' olmamla ilgili bir şeyler söyledi. Sonra ayağa kalktı ve benden uzaklaştı. Bana birkaç kez baktı ve belki de, sadece belki de, neye benzediğimi hatırlamak istediğini düşündüm. Belki de kendince beni önemsiyordur."

"Kızgın mıydım, hayal kırıklığına mı uğramıştım yoksa üzgün müydüm emin değildim. Senin için üzgündüm. Seni hayal kırıklığına uğratmıştım ve tüm bunlar zaman kaybıydı. Ayrılmadan önce birkaç dakika beklememiz gerekti. Belki beş dakika sonra, kafeteryadan çıkarken, babamın konuştuğu gardiyan bizi durdurdu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Kollarımı uzatmamı ve hareketsiz durmamı istedi. Sonra cebime bir şey koymadan önce ellerini yanlarımda aşağı yukarı gezdirdi. Hepsi bu kadardı. Hepsi bu kadardı."

Dudaklarında yarım bir gülümseme beliriyor ama kaşlarının arasındaki kırıksıklıklar gerçek tedirginliğini ortaya koyuyor. Eli arkasına gidiyor ve arka cebinden bir şey çıkarıyor. Bir kağıt parçası. Bana uzatıyor. Hafif, ama bir şekilde önemiyle avucumu ağırlaştırıyor olmalı.

Elimdeki cansız nesneyi işaret ediyorum. "Bu mu? Neredeyse yetersiz görünüyor."

Omuz silkiyor. "Okumadım ama lütfen fazla umutlanmayın."

"Evet dostum, tek bildiğın 'Siktir git, iyi günler' yazıyor," diyor Jax, çimlerin üzerinde bize bakarak. Elise ve Jax, ben derin bir nefes alıp notu açarken dikkatle beni izliyorlar.

Lizzy
Hepsi senin. Bunu hak ettin.
Emanet kasası 101 45
South Side Street Moorup
2217
Baba

"O TAM BİR PISLIK." Elimdeki kâğıt parçasını nefretle buruşturuyorum. "Bu bir şaka." Parmak eklemlerim notun etrafında beyazlaşıyor. Hiçbir zaman cevap alamayacağım ve belki alabileceğimi düşündüğüm için zavallıydım. Ayağa fırlayıp havayı yumrukluyorum, umut ettiğim için kendimden nefret ediyorum. "Lanet olsun!"

"Slater, belki de o kutunun içinde gerçekten bir şey vardır?" Jax belirtiyor. "Hayır, siktir et!" Başımı fanatik bir şekilde sallıyorum, dünyaya kaşlarımı çatarak

Genel.

"Bebeğim, kutuya bakmak için Moorup'a gidiyoruz" diye mırıldanmadan önce tatlı tatlı iç çektiğini duyuyorum.

"Yapmak zorundasın. Eğer yapmazsan hep merak edersin," diyor Elise.

Homurdanıyorum. "Hayır, istemiyoruz. Onun istediği de tam olarak bu. Tek bildiğimiz, o gün hastanede başladıkları işi bitirmek için birilerinin bizimle orada buluşacağı." Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez, kendi kafamı koparmak istiyorum.

Blesk'in yüzü düştü; bunu ben yaptım. Bu üzgün bakıştan ben sorumluyum.

Sen bir pisliksin, Konnor.

Elise'in eli ağzına gider. "Konnor!"

Blesk'in nefesi kesilir. "Sakın böyle şeyler söyleme Konnor! Aman Tanrım." Ayağa fırlıyor ve burnunu çekip gözlerini silerek arabaya doğru yürüyor.

Jax, Blesk'in uzaklaşmasını izlerken, "Yine de bunda bir gerçeklik payı olabilir," diye sesleniyor.

"*Kahretsin!*" Homurdanıyorum ve öfkemi çimlerin üzerinde tekmeleyerek ve tepinerek çıkarıyorum. Dönerek peşinden koşuyorum ve nezaketsizliğime lanet ediyorum.

Arabaya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ben yaklaşırken kaşlarını çatıyor ve bana surat asıyor. Çok şirin bir somurtma. En sevimli somurtuş. Tanrıya şükür bu yüzü daha önce hiç görmedim çünkü kendi irademi geçersiz kılıyor. Bu yüz için her şeyi yaparım. İki avucumu arabanın üzerinde başının yanına koyarak gülümsemeye zorluyorum ve doğrudan parlayan çikolata kahverengi gözlerine bakıyorum.

"Düşes." Sesim yumuşadı. "Özür dilerim. Asla böyle konuşmamalıydım ve eğer gitmek istiyorsanız gideriz."

Bir damla gözyaşını burnundan çekiyor. Ayaklarına bakarak onları toprakta karıştırıyor. "Bunu hak ettin' yazmış," diye fısıldıyor, sesi her kelimede çatlıyor. "Sanki seni kaçırdığı için aldığı ödülü hak etmişim gibi, sanki onun suç ortağı falanmışım gibi."

Gözünün kenarından bir damla yaş süzülürken bana bakıyor. Yavaşça yanağından aşağı süzülüyor.

Parmağımın yanıyla sildim. "O bir pislik, Duch. Seni incitmek istiyor. Muhtemelen kendini suçladığını biliyor."

"Biliyorum," diyor üzüntüyle. "Ama yine de midemi bulandırıyor."

İç çekerek elimle saçlarını geriye doğru tarıyorum; altın rengi bukleleri parmaklarımın arasından ipek gibi kayıyor. Ona sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu, ona dokunduğum için ne kadar şanslı olduğumu ve ona her dokunduğumda içime girerek beni istediğini belli ettiği için ne kadar şanslı olduğumu kendime hatırlatıyorum. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Sizi seviyorum Düşes. Bunu biliyorsunuz, değil mi?" Diyorum.

Başını sallıyor. "Ben sadece Bir tür aile bağı hissetmeyi umuyordum. Herhangi bir şey. Benimle aynı kanı paylaşan tanıdığım tek kişi o," diye mırıldanıyor ve başını tekrar arabanın üzerine bırakıyor.

"Ben senin ailenim." Omzumun üzerinden bakıp "Görünüşe göre Bölge'ye geri dönüyoruz" diye seslenmeden önce onu göğsüme çekip sarılıyorum.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

blesk

Brussman Köprüsü'nden geçerken, köprü'nün ihtişamı ve yüksekliği karşısında şaşkına **dönüyorum**. Bu şehir geliyor, zenginlik ve . . dedikodu açısından. Yukarıdan Moorup'un sokaklarını görebiliyorum, bu yaşayan şehrin içinden geçen damarlara benzeyen sokaklar.

Trans Moorup bölgeler arası demiryolu hattındaki ziyaretçi otoparkına girdiğimizde bir plan yapıyoruz.

Jaxon ve Konnor içeri girerken Elise ve ben arabada kalıyoruz. Etrafı kolaçan edecekler ve dolabı açmadan önce bizi görmek için geri gelecekler. Babamın benimle iki saatten az bir süre önce konuştuğundan beri bir pusu kurmayı başardığından şüpheliyim. Yine de hepimiz gerginlikten diken diken olmuş durumdayız. Endişeyle beklerken parmaklarım kıpırdanacak bir şey, herhangi bir şey arıyor.

Bu tren istasyonunun birkaç katı vardır; eğimli katlar otobüs taşımacılığı ve otopark için, alt katlar ise trenler içindir. Dolap herhangi bir seviyede olabilir. Bu büyüklükteki şehir istasyonlarında güvenlik genellikle rakipsizdir. . . ya da ben kendime hep öyle söylüyorum. Babamın mektubundaki sözler kafamın içinde yanıp sönüyor. Bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum.

Hepsi senin. . . Bunu hak ettin.

Benim olan ne? Bilgi mi? Para mı? Yine, her zaman bir şeyler kazanmak zorunda olmamla ilgili. Babamın durumunda, bu güvendi. Erik'in durumunda,

Aşk.

Şimdi de Erik'in her an nasıl uyanabileceğini düşünüyorum. Suç duyurusunda bulunacak mı? Muhtemelen etmez. Eğer yaparsa, tüm bunların neden olduğunu herkese anlatmak zorunda kalırım. . .

Bir anda, ailemin banyosundaki tavanın görüntüsü düşüncelerime nüfuz etti. Erik beni anlamsız ve uyuşmuş bir halde kırmızı havuzdan çıkarmadan önce gördüğüm son şey buydu. O gün kelimenin tam anlamıyla hayatımı kurtarmıştı. Sadece on iki yaşındayken, bu bir kabusu degecek bir şey olmalıydı. Küçük kız kardeşi, kanlı bir küvette yatıyordu. Kımıldamadan.

Koltuğumda dönüp Elise'e bakıyorum, kelimeler dilimin ucunda.

"Ne düşünüyorsun, Wally? Kaşlarında küçük bir gamze var."

Yüzümü rahatlatmaya çalışarak, "Ne gamzeli kaş şeyi?" diye cevap veriyorum. Kıkırdıyor ve profilimi işaret ediyor. "Şu!"

"Gerçekten mi? Erik'i düşünüyordum."

Elise kollarını kavuşturarak döşemenin üzerine çöktü ve başını sorgulayıcı bir şekilde eğdi. "Ve?"

"O beni seviyor. Yaptığı şeyi mazur görmüyorum. Bahane yok, yemin ederim. Sadece söyleyeceklerini duymak istiyorum."

Abartılı bir nefes alıp veriyor. "Sahip olduğun şeye neden birinin katlandığını anlamak zor, gerçekten öyle. Ama sonra. . . Tamam, bunu söylemeden önce, lütfen seninle aynı fikirde olduğumu düşünme, çünkü *değilim*. Söyleyeceği hiçbir şeyi dinlememen gerektiğini düşünüyorum. Ama bu konudaki duruşunuzu anlamaya çalıştığımı bilmenizi isterim. İşte başlıyorum.

"Seninle ilk tanıştığımda, sana bakışından dolayı Erik'in erkek arkadaşın olduğunu düşünmüştüm. Sana taptığı çok açıktı. Hareketlerini izliyordu; konuşurken ağzını izliyordu. Sonra sen onun erkek kardeşin olduğunu söylediğinde, keşke benim de bir erkek kardeşim olsaydı dedim çünkü o

seni cidden seviyor. Keşke bana bu kadar tapan biri olsaydı. Evet, seni sevdiğini inkar etmiyorum. Ama. . . ne söyleyebilir ki?"

"Onun sayesinde hayattayım."

"Evet. Bir doğru, tüm solları telafi etmez," diyor kararlılıkla. "Peki ya Konnor? Çünkü o gün gördükleri gerçekten kafasını karıştırmış olmalı. İkimiz de oraya gitmenin onu mahvettiğini biliyoruz. Yani, ona bir de bugün bakın! Hapishaneye bakamadı bile. Ki bu da yeterince adil. İki bacağımı da kırdığımda ve bakıcımla içeride sekiz hafta geçirdiğimde deliye dönmüştüm. Bir de dört yılı düşünün. Nasıl *daha fazla* kafayı yemedi bilmiyorum.

"Ama o gün aşağıya indi, çığlıklarınızın peşine düştü ve ne gördüyse gördü. . Konnor'dan Erik'le aynı odada bulunmanı kabul etmesini isteyemezsin. Erik'i birazcık bile affetmek Konnor'un kalbini kırar."

Söylediği her şey karşısında kendimi zor tutuyorum çünkü o *çok* haklı; bunu Konnor'a yapamam.

Elise öne doğru eğilip dizime dokunuyor. "Dur, Wally. Bu bakışı biliyorum. Kendinden nefret etmeyi bırak. Kafanın içinde çok fazla şey oluyor. Bugün çoğu insanın anlayamayacağı çılgın engellerle karşılaştın. Bence Konnor'a da bu konuda konuşacak kadar güvenmelisin çünkü o makul biri ve senin iyiliğini düşünüyor. Ancak onun duygularını da göz önünde bulundurarak kararlar almaya çalışmalısınız çünkü o sadece sizin duygularınızı düşünecektir. Onun da biraz bakıma ihtiyacı var. Senin için endişeleniyorum Wally, gerçekten endişeleniyorum ama dürüst olmak gerekirse buna gerek olmadığını da biliyorum çünkü Konnor seni sevecek ve sana göz kulak olacaktır. ..eğer izin *verirsen*."

Başımı salladım. "Onu seveceğim ve ben de ona göz kulak olacağım."

Bana gülümsüyor. "Bunu duymak güzel çünkü seni seviyor."

"Onu seviyorum," diye fısıldıyorum, kelimeleri gerçekten yüksek sesle duymak kulağa çok hoş geliyor.

"Ona söylemen gerektiğini söyle," diye mırıldanıyor bilerek.

Arabanın iki kapısı da açıldığında sıçırıyorum. Konnor direksiyonun arkasına geçiyor ve Jax arkamda yere yığılıyor. Birbirlerine tereddütle baktıklarında arabadaki enerji değişiyor.

"Siz ikiniz ne yaptınız?" Gözlerimi kısarak onlara bakıyorum.

"Hiçbir şey." Konnor kaçamak bir şekilde kıkırdıyor ve Jaxon'a 'yakalanmış' gibi bir bakış atıyor. "Biz hiçbir şey yapmadık."

"Neden ikiniz de birbirinize öyle sırtıyorsunuz?" Elise araştırıyor.

Jaxon arka cebinden bir Pez çıkarıp Elise'e uzatarak, "Senin için bir şeyler aldık," diyor. "Sana Daenerys Ejderhaların Annesi'ni aldım, Pez tarzı." Elise'in gözleri irileşirken dudakları yana doğru kıvrılıyor.

Ve bir şeyi tamamen kaçırıyorum. .

Elinden kapıyor ve göğsüne doğru tutarak yavaşça nefes veriyor.

"Açıklamak mı?" Gözlerim arabanın içinde gezinirken soruyorum. Elise sandalyesine gömülmüş, Pez'i kalbine sıkıca bastırmış, kocaman aptal bir gülümseme kulaktan kulağa yayılıyor.

İç çekerek eriyor. "Jaxon ve Konnor'a en son araba sürmeye gittiğimizde daha önce gerçek bir yolculuğa çıkmadığımı söyledim. Dehşete kapılmışlardı. Her neyse, görünüşe göre Pez bir yolculuğa çıkmanın en önemli unsurlarından biri. Ama Jaxon hiç bulamadı. Onlara ikisi de avukat olan iki annemden de bahsettim. Bu arada, bunu duymak için *garip* bir şekilde istekli görünüyorlardı" diye dalga geçiyor.

Konnor'a bir kaşımı kaldırıyorum. "Sadece onlar mıydı?"

"Ne ima ettiğini bilmiyorum Elise, ama itiraz ediyorum." Konnor güler.

"Avukat şakaları." Jaxon, Elise'den gelecek bir eli ya da yumruğu engellemek için poz vererek kahkahalar atıyor.

Elise onlara şakacı bir şekilde tıslıyor. "Kapayın çenenizi, sizi iki suçlu. . . Jaxon ve ben birkaç gün önce öğle yemeği yedik ve o benim kadın gücüne meydan okumaya cüret etti-"

"Hayır, yapmadı," diye araya giriyor Konnor. Parmağını çevirip başını sallarken gülmekten kırılıyorum. Gülümsemesi, şakacılığı, kendine güveni - gördüğüm en olağanüstü şey ve buna bayılıyorum.

Onu seviyorum ve şu anda gözlerindeki bakışı seviyorum.

Jaxon homurdanıyor. "Kadın gücüne ya da az önce söylediğin şeye meydan okumadım, *teşekkür ederim*. Sadece erkeksi bir varlık olmadan büyümenin zor olacağını söyledim. Onun böyle olmasına şaşmamalı. . . Bilmiyorum, küçük, tuhaf ve boktan."

"Ve bok!" Konnor alay ediyor. Sonra hepimiz gülüyoruz çünkü Elise hiç de tuhaf biri değil.

"Bu kadar kırılgan ve kız gibi olmama şaşmamalı" dedi. *Kırılgan ve kız gibi* dedi. Dedim ki, sadece annem olması beni bir babayla büyümüş olmamdan çok daha sert yaptı. Kadınlar çılgınca koruyucu ve son derece dirençlidir. Kadınlar binlerce yıldır ezildi ve ancak son elli yılda gerçek bir sese sahip oldular. Bu süre içinde neler başardığımıza bir bakın dedim. Ona beni kızgın görmek istemeyeceğini söyledim çünkü ben ateşliyim."

Farkına vararak nefes veriyorum. "Demek sana Ejderhaların Anası Pez'i almış. Bu çok tatlı."

Bana yeni bir bakışla sırtıyor, şapşal, Elise'e aşık bir bakışla. "Evet."

Konnor eğilip yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra dudaklarını hızla çenemde gezdiriyor ve ardından dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor. Arabanın kapısını açıyor ve dışarı çıkıyor, gözlerinde ihtiyat parıldıyor.

"Üzülme, tamam mı? Sadece mutlu ol," diyor Konnor. Lastiğin yanına eğilip yerdeki bir şeyi kurcalarken bana göz kırpmıyor. Ayağa kalktığında elinde beyaz karton bir kek kutusu tutuyordu. Yüzünde memnun bir gülümseme beliriyor. Arabaya geri tırmanıyor, Jaxon'a bir bakış atıyor, sonra kutuyu hevesle uzattığım ellerime bırakıyor.

"Bu Jax, Elise ve benden. Yıllar boyunca pek çok doğum günü pastasını kaçırdığını biliyoruz ve bunu düzeltmek istedik. Sana

Kaçırdığımız her doğum günü için bir tane olmak üzere yirmi kek. Çünkü onları kaçırmak istememiştik ve bir daha asla kaçırmayacağız."

"Bu tam bir *Wallflower* anı," diyor Elise sırtarak.

Ağzım açık ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde kutuya bakıyorum. Şu an, şu anda, hayatımın en mutlu anı; şu an, şu anda, herkesin yaşadığı tüm mutlu anlara rakip. Bu anın benim için ifade edebileceğimden çok daha fazla anlamı var.

Bu insanlar benim ailem.

Gözyaşlarımı durdurmaya çalışmıyorum çünkü bu tür ağlamayı seviyorum. Bu tür, diğer tüm gözyaşlarını ağlamaya değer kılıyor.

"Teşekkür ederim," dedim. "Çok teşekkür ederim." "Keklerin tadı nasıl?" Elise soruyor.

"Hepsi farklı sanırım," diyor Konnor. "Onları istasyondaki şu küçük pastaneden aldık." Pasta kutusunu Elise'e geri veriyorum ve o da kutuyu Jaxon'la arasındaki koltuğa yerleştiriyor.

Konnor beni orta konsolun üzerinden kucağına çekiyor ve o muhteşem gözyaşlarımdan, mutluluk gözyaşlarımdan, sevinç gözyaşlarımdan birkaçını kaybederken beni kollarının arasına alıyor.

"Ve şimdi kızma, Duch, lütfen." Konnor bana A4 boyutunda sarı bir zarf uzatıyor. Gözlerimi kısarak baktığımda yüzüm hemen parçalanıyor. Kucağından kayarak yanındaki koltuğa oturuyorum, içimi bir huzursuzluk kaplıyor. Gergin görünüyor, bu da *beni* geriyor. Parmaklarım zarfın etrafını sarıyor ve onun suçlu yüzüne bakarken sahte bir sırıtış takınıyorum.

"Duch, biz dolaba gitmedik. Bir güvenlik görevlisinden bizim için gitmesini istedik ve ona cömertçe bahşiş verdik. Hiç de şaşırmışa benzemiyordu. Bununla geri döndü. Muhtemelen önce sizinle konuşmadığım için kızdığınızı biliyorum ama bu iş bittiği için rahatladım. Yani. . . Bu kadar."

"Kızgın değilim." Zarfı elimde buruşturup karnıma götürüyorum, nefesim hızlanıyor. Yeni arkadaşlarımı kabullenmenin ilk kısmı,

yeni aileme ve onların kararlarına güvenmektir. "Korkuyorum ve önce benimle konuşmadan risk almanızdan memnun değilim."

"Hayır diyeceğinizi biliyorduk ve oradaydık," diyor Jaxon dizlerinin üzerine doğru eğilerek. "Masadaki adam bize yaklaştı ve bunu sormak ve organize etmek doğal bir şeymiş gibi geldi. Biz de hiç düşünmeden yaptık."

"Önce bizi kek ve Pez ile tereyağladın," diyor Elise, hâlâ hediyesini sıkıca tutarak.

"Evet, gerçekten yaptık," diye beceriksizce itiraf ediyor Jaxon.

"İşe yaradı mı?" Konnor geniş gözlü yüz ifademi biraz da tedirginlikle inceleyerek soruyor.

Artık gülünç derecede kuru olan dudaklarımı yalıyorum. Boğazımı temizleyerek, "Evet, işe yaradı." diyorum.

"Peki şimdi ne olacak?" Jaxon soruyor. "Beklenti beni öldürüyor."

Gözlerim elimdeki zarfı incelerken midem bulanmaya başlıyor. Bir yanımda içindekilerden korkuyor, bir yanımda ise sonunda onu serbest bırakacağım için heyecanlanıyor. Konnor elini dizime koyuyor ve bana bakıyor, ifadesi yumuşak ve bilgili.

"Havaya uçurmak ister misin?" Konnor şakayla karışık soruyor. "Ya da parçalara ayırmak?" Jaxon gülerek ekliyor. "Ya da üzerine tükürmek?" Elise diyor ki.

"İğrençsin, Elise. *Tanrım*, işleri hep çok ileri götürüyorsun," diye takılıyor Jaxon. Onlara sırtıyorum çünkü ne söyleyeceklerini çok iyi biliyor gibiler.

Ben cevap veremeden Konnor araya girdi. "Bence bu gece bizimkilerin evinde kalmalıyız. Sadece otuz dakika uzaklıkta. Zarfı orada inceleyebiliriz. Sen ne dersin?"

"Bu diğer herkes için adil değil Konnor," diye belirtiyorum, Elise ve Jax'e sorgulayıcı bir şekilde bakarak.

Elise omuz silkerek, "Zaten yarına kadar uzak kalmayı planlıyordum," diyor. "Maceralarımızı seviyorum. Daha fazlasını yapmalıyız."

Konnor yüzünü buruşturur ve başını eğerek Elise'e bakar, kaşları birbirine kenetlenmiştir. "Tekrar kaçırılmak istemiyorum, Elise."

Elise'in ağzı açık kalır. "*Tanrım*, evet, özür dilerim, elbette." Özür dileyen iri gözleriyle etrafımıza bakarken koltuğunda kıpırdanıyor. Konnor aniden bir kahkaha patlatıyor ve ben de kıkırdayarak rahatlıyorum.

"Yüzün!" diyor eğlence sesleri arasında.

"Pislik, beni böyle kandırıyorsun." Elise somurtarak Konnor'un koluna yumruk atıyor.

Jaxon kıkırdar. "Merak etme Elise, Konnor o kadar hassas değildir. Evet, herkes varsa ben de varım."

"Üzgünüm Elise," diyor Konnor ona gülümseyerek. "*Çok tatlısın*."

"Dalkavuk" diye homurdanırken arkasına yaslanıyor. Kollarını göğsünde kavuşturarak somurtuyormuş gibi yapıyor.

Konnor bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Duch? Ailemle tanışmak ister misin?"

Göğsüm sıkışıyor. Solgun olmalıyım çünkü neredeyse yanaklarımdaki kanın çekildiğini hissedebiliyorum. Ona göz kırpıyorum ve boğazımda oluşan garip, kuru düğümü yutuyorum.

"Aslında bu beni biraz geriyor." Ayaklarıma bakıyorum. "Ne giydiğime baksana." Siyah yoga pantolonumu ve düz buruşuk gömleğimi gösteriyorum. "Konnor, sıg biri değilim ama sen benim için önemlisin. Ailenle tanıştığımda gerçekten güzel görünmek istiyorum."

Aptal yolculuk gömleği kırışmış.

Yanaklarımı okşuyor, kocaman gülümsüyor. Büyüleyici gamzeleri sinirlerimi muhteşem bir şekilde eritiyor. "Seni sevecekler! Senin standardın herkesin lüksü."

"Bu *çok* doğru Blesk," diyor Jaxon çok ciddi bir şekilde. "Benimki hariç." Gülüyor. "Senin standardın benim fakirim."

"Kapa çeneni, Jaxon." Elise şakacı bir şekilde dirseğiyle onu dürtüyor. "Büyük bir kafası olacak. Ben sadece gerçekleri söylüyorum," diye itiraf ediyor Jaxon.

"Ne düşünüyorsun?" Konnor bana soruyor, bakışlarıyla beni sabitliyor ve arka koltuktaki şakalaşmayı görmezden geliyor.

Yüksek sesle iç çekiyorum. "*O...tamam,*" diyorum sevdiğini bildiğim o küçük sesimle. Yüksek sesle nefes veriyor ve sırtıyor.

Bunu onun için kasten yaptığımı biliyor.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

blesk

SLATER AİLESİ'nin kesinlikle parası var. Konnor tuş takımına bir kod girdikten sonra, araba yolunun dibindeki sürgülü kapılar açılıyor. Yeşilliklerle dolu bahçelerin yanından geçtikten sonra çarpıcı bir su özelliği bizi karşılıyor. Mülkleri ve evleriyle ilgili bir şey eski dünyaya ait gibi görünüyor, sanki soylu bir atanın parçasıymış gibi.

"Vay canına, şaka yapıyorsun, değil mi?" Elise ağzı bir karış açık, harikulade bir şekilde şöyle der. "Sen *zenginsin*! Ve 'Evet, durumum iyi' gibi değil. *Zengin* gibisin!"

Konnor arazide gezinmeye devam ederken kıkırdıyor. "Lucky, hey?"

"Annesinin Long Island buzlu çaylarını deneyene kadar bekleyin. Destansılar" diyor Jaxon.

"Evet ama o kötü çocuklardan iki taneden fazla alamayacaksın." Konnor gülüyor. "Yoksa saçlarını tutuyor olacağım."

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" Jaxon'a sordum.

Kemerini çözdü ve arka koltuktaki eşyaları toplamaya başladı. "Evet, birkaç kez. İyi insanlar, sevmemek zor."

"Ailen ne iş yapıyor?" Elise pencereden dışarı bakarak soruyor.

Konnor aynada ona bakar. "Gerçekten çok şey var. Oldukça varlıklı bazı şirketlerde hisseleri var. Birkaç yerel işletmede ortakları var."

Tamamen sıvalı ev iki katlı, etrafı saran balkonlarla güzel bir şekilde ayrılmış, tavanlı bir çatıya ve bir devin sığabileceği kadar yüksek çift kapılara sahip. Konnor Prado'yu evin yanından geçirip elektrikli garaj kapısının açıldığı arka tarafa sürer. Pembe bir Lexus, üstü açık kırmızı bir BMW, bir Rolls Royce ve iki Harley Davidson motosikletin yanına yanaşır.

"Kimin Harley'leri?" Elise soruyor. "Tahmin et?"

Konnor diyor ki.

"Babanın mı?" Dedim.

"Hayır, kız kardeşlerimin. Şaka bile yapmıyorum. Flick bunu başarabilir ama Cassidy gülünç görünüyor. Ata binmeyi hiç öğrenmedi bile. Ama her zaman Flick'in sahip olduğu şeye sahip olmak zorundaydı. Ve kimse Cassidy'ye hayır diyemez." Bisikletlere gülümsüyor. "Babamın onunkini henüz satmamış olmasına biraz şaşırdım," diyor gülümsemesi büyüyüp yüzüne yayılırken.

Birden midemi gergin bir telaş kaplıyor. Sadece bir düşünceyle bile onda böyle bir tepki uyandırabiliyorlarsa, benden hoşlanmazlarsa ne olacak? Kravatımı bileğimden çekiyorum, sonra saçlarımı toplayıp yüksek bir at kuyruğu yapıyorum. Vizörü indirip aynada gözlerimi kontrol ediyorum, saçımın üst kısmını düzeltiyorum ve yanaklarıma biraz renk vermeye çalışıyorum.

Konnor ellerimi yüzümden çekiyor. "Kes şunu, Duch. Bir tanrıça gibi görünüyorsun. Dürüst olmak gerekirse, onlar dünyadaki en yargılayıcı olmayan insanlar."

"Neden buna inanmakta güçlük çekiyorum?" Etrafımdaki yepyeni araçlara bakarak mırıldanıyorum.

"Aptalca davranıyorsun." Konnor güler.

"Wally gibi davranıyorsun!" Elise araya giriyor.

Konnor sürücü koltuğundan iniyor, arabanın ön tarafına doğru yürüyor ve kapımı açıyor.

Elini tutmam için uzatıyor, şakacı bir şekilde sırtıyor. "Düşes."

Elimi onunkine koyuyorum. "Nazik efendim."

Elise arabadan atlıyor ve dördümüz de açık garaj kapısından çıkıyoruz. Lexus'un önünde doğrudan evin içine giriyor gibi görünen bir kapı var ama Konnor bizi geldiğimiz yoldan dışarı çıkarıyor.

"Jax, sen Elise ile içeri gir ve ona etrafı göster. Ben Duch'u bir yere götürmek istiyorum," diyor Konnor.

"Pekâlâ, atla bakalım küçük kız." Jaxon çömelir ve Elise bir an bile tereddüt etmeden onun sırtına atlar.

"Bana bir daha küçük kız derseni tekmelerim," diyor.

Konnor kıkırdıyor ve "Birazdan içeride görüşürüz!" diye bağırmadan önce onları el sallayarak uzaklaştırıyor.

Parmaklarımızı birbirine doluyor ve bizi yaklaşık yüz metre ötedeki bir ek binaya doğru götürüyor. Arazi yemyeşil; görünüşe göre bakımı için özenli bir bekçi ekibi olmalı.

Önümüzdeki binayı işaret ederek, "Cassidy muhtemelen stüdyosunda olacak," diyor. "Babam orayı kız kardeşlerim için inşa ettirdi. İkisinin de dans çalışmaları için evden *uzakta* bir yere ihtiyaçları vardı.

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum. "Onlara koca bir stüdyo mu inşa etti?"

Başını sallıyor. "Evet ama bu ani bir karar değildi. Cassidy resmi bir bale akademisine devam ediyor. Ayrıca yarı zamanlı dans öğretmenliği yapıyor. Yani burası gerçekten *onun* stüdyosu. Küçük bir masraf değildi ama öğretmenlikten kazandığı paranın bir kısmını elektrik ve benzeri genel giderlere katmak zorunda. Babam bunun iyi bir yatırım olduğunu düşünmüyorsa para verecek biri değil."

Ona sırtıyorum. "Peki *sen* de iyi bir yatırım *mısın*?"

Konnor bir kahkaha atar. "Hayır! Ben sadece bir masrafım. Ama Cassidy, bir gün dünyanın her yerinde sahne alacak. Bu işe devam edeceğine söz verdi ve etti de. Ama inanın bana, oldukça yorucu. Cidden acımasız. Üniversite ragbisinden şikayet ediyorum ama onun her gün harcadığı kan, ter ve gözyaşı *beni* prenses gibi gösteriyor."

"Onun hakkında konuşma şekline bayılıyorum. O senin küçük kız kardeşin, bu yüzden seni rahatsız etmesi, tüm arkadaşlarının önünde utandırması ve eşyalarını çalması gerekmez mi?"

Bana gülümsüyor. "Merak etme, *hepsini* yaptı. Arsız küçük tıfıl."

Stüdyonun ihtişamı karşısında ağzım açık kalıyor; dış cephesi Erik'le birlikte büyüdüğümüz evden daha güzel. Krem rengi tuğladan yapılmış, mavi bir çatısı ve renkli pencereleri var. En sol köşede L şeklinde bir kanepe, altı kişilik bir masa ve sandalyeler, yerleşik bir barbekü ve üç yumurta hasır asma sandalye ile dekore edilmiş sundurma, güzel bir aile evinin girişi gibi görünüyor.

Kapıda durduğumuzda müziğin sesi yükseliyor ve çalan şarkıyı hemen tanıyorum. Vance Joy'dan "Riptide".

"Bu bale müziği değil," diyorum ona meraklı bir bakış fırlatarak.

Konnor gözlerini devirir. "Bunu bildiğimi itiraf etmekten biraz utanıyorum ama muhtemelen serbest stil yapıyor. . . Isınmak gibi."

Rugby oynayan erkek arkadaşım *freestyling* gibi bir kelime kullandığında gülmekten kırılıyorum. Kendime engel olamıyorum ve kahkahalar karnıma hücum ederken karnımı tutmaktan kendimi alıkoymaya çalışıyorum. "Bir kardeşe ihtiyacın vardı, değil mi?" İdare ediyorum.

"Tanrım, evet, *gerçekten* yaptım."

Konnor stüdyonun kapısını açtığında bizi ışıklar ve müzik karşılıyor. Birkaç kapı dışında, aynalar duvarların her santimini kaplıyor ve korkuluklar ikisinin tüm uzunluğu boyunca uzanıyor. Tavanda gereğinden fazla sarkıt lamba ve stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç spot ışığı var.

Cassidy bizi fark etmiyor. Konnor parmağını dudaklarına götürüyor ve odanın içinde süzülüp aynada kendini seyreden Cassidy'yi işaret ediyor. Küçük. Mükemmel bir hassasiyetle kayarken ve zıplarken yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. Etrafında dönerken gerçekten eğleniyor. Her hareketin amaçlı, zarif ve eğlenceli görünmesini sağlıyor.

Bir tutam kıızıla çalan çilek sarısı saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde ve hareket ettikçe sallanıyor. Pembe bir mayo, ince bacaklarını gösteren dar siyah bir şort ve uyluk hizasında beyaz çoraplar giyiyor. Ona gülümsemekten kendimi alamıyorum çünkü inanılmaz güzel ve özgür ruhlu görünüyor.

Aynadaki yansılarımızı görünce gözleri yerinden fırlıyor. Tamamen durup, "Konnor!" diye bağıyor.

Bize doğru koşarak ona çarptı. Çarpmanın etkisiyle homurdanıyor. Onu kollarıyla sarıyor ve ayaklarından kaldırmak için sırtını kavislendiriyor. Kız ciyaklıyor, ona yaslanıyor ve bacaklarını yerden kesiyor. Adam onu tekrar yere yatırıyor ve şakacı bir şekilde ona vuruyor. İkisi de sırtlıyor.

Bana döndü. "Bu Blesk."

El sallıyor. "Merhaba, Gök Gürültüsü Kubbesi'ne hoş geldiniz." Konnor'u tutarak müziğin üzerinden "Gel kız kardeşinle dans et" diye bağıyor. Ona gülümsüyor ve elini çekiştirerek onu odanın içine doğru çekmeye çalışıyor. Konnor'u yanına çağırırken yüz hatlarını daha iyi görebiliyorum. On sekiz yaşında olduğunu biliyorum ama burnundaki ve yanaklarındaki narin çillerle çok daha genç görünüyor.

Topuklarını kazıyor. "Pipsqueak, hayır."

Geriye doğru ortaya doğru kayıyor ve ellerini aptalca sallayarak onu yanına çağırıyor. "Haydi, haydi. . ."

Bana bakıyor, şakacı bir öfkeyle. "Neyle uğraşmak zorunda olduğumu görüyorsun."

Cassidy etrafta zıplayıp Konnor'a onunla dans etmesi için yalvarırken ona gülümsemekten yanaklarım ağrıyor. Omuz silkiyorum ve ona sırtıyorum.

"Hadi ama, sen çok güzel bir dansçısın!" diye bağıyor ona doğru. Adam kararlılıkla başını sallar. "Hayır, Cass."

"Doğum günümü kaçırdığın için bana borçlusun!" Sözleri, tepedeki hoparlörlerden gelen müzik sesinden ancak belli belirsiz duyulabiliyor.

Konnor iç geçiriyor, yenilgiyle başını arkaya eğiyor ve gözlerini deviriyor. "Tanrıya şükür Jax burada değil!"

Adam ona doğru yürür ve onu kollarının arasına alır. Kadın sırtını dikleştirir ve birlikte duruşlarını resmileştirirler, burunlarını sahte bir kibirle tavana dikerler. Birlikte kıkırdayarak vals yapmaya başlıyorlar. Hareketleri akıcı, hem ağırlıksız hem de tüy gibi. Konnor liderlik ediyormuş gibi yaparken o da ayaklarını rahatça sürüyor. Vücudunu sağa sola savurarak her adımını abartıyor. Kollarındaki genç kız ona o kadar aşık ki, o müthiş gözyaşlarını tekrar dökmek istiyorum.

Vals yapmayı öğrendi.

Bunu daha önce birçok kez yaptılar, bu çok açık. Bana hızlı bir bakış atarken utanmış gibi yapıyor ama utanmıyor, hem de hiç. Odanın içinde zahmetsizce ilerledikçe ona daha da aşık oluyorum. Çünkü o güzel bir dansçı, güzel bir kardeş, güzel bir erkek arkadaş. . ve güzel bir insan.

O sadece çok güzel.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

konnor

SU başımdan aşağı ağır ağır akıp saçlarımı ıslatırken ve ayaklarımın altındaki fayanslara sıçrarken kendimi gülümserken buluyorum. Alt katta, bulunduğum yerden birkaç metre ötede Cassidy, Elise ve hayatımın aşkı gülüşüyor ve birbirlerini tanımaya çalışıyorlar. Jax çoktan misafir yatak odasına gitmiş, Cassidy'yle yaptıkları aptal kek yarışmasından sonra yemek komasına girmiş.

Diğer herkes bahislerini Jax'e yatırmış olsa da Cass'i göz ardı edecek kadar saf değildim.

Jaxon 7: Cassidy 9.

Nereye koyuyor? Bilmiyorum ama onu test ettirmeliyiz. Oldukça garip.

Spreyin altında gülümsüyorum. Bu anın geleceğini gerçekten hiç düşünmemiştim. Geçmişim ve şimdiki zamanım bugün gerçekten çarpıştı. Bunu Blesk'e zorla yaptırmış olsam da kollarını açarak karşılanacağını biliyordum. Cassidy herkesi sever, herkesin içindeki iyiliği görür. Annemle babamın nazik ve hoşgörülü doğaları rakipsizdir. Herkese bir şans verirler ve çoğu zaman ikinci ve üçüncü şansı da verirler. Bilmem gerekirdi.

Sabunu kaptığım gibi kendimi köpürtmeye başlıyorum. Burada, odamda olmak hiç de farklı hissettirmiyor. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi.

Blesk kendini Cassidy'nin elinden kurtarıp üst katta bana katıldığında yapacağım ilk şey ona her gece sırf yapabildiğim için atladığım pencereyi göstermek olacak. Odam ikinci katta olmasına rağmen, duvarımın dışında kolayca tırmanabileceğim bir kafes çit var. Ellerimi yüzümde ve saçlarımda gezdiriyor, köpükleri kafa derime sürdükten sonra yıkıyorum. Aklım açmayı ertelediğimiz zarfa gidiyor.

İçeride bizi bekleyen gerçekten bir kapanış mı var yoksa hasta, sapkın bir adamın son çırpınışlarının bir parçası olarak bize oynadığı bir oyun mu? Sadece açmaya hazır hissetmiyorum. Ne göreceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Öğrenmeye hazır olduğumdan da emin değilim.

Bunu bir kenara bırakıp yine kızımı düşünüyorum. Fiziksel ve zihinsel olarak birbirlerinden çok farklı olmalarına rağmen Duch ve Cassidy'nin bu kadar çabuk kaynaşmasını seviyorum. Cassidy'nin eline her şey verilmişti. Harika bir küçük ruh olmasına rağmen, hiçbir zaman bir şey istemek zorunda kalmadı. Blesk ise ihmal edilmiş, istismara uğramış ve kandırılmış olmasına rağmen diğer taraftan anlaşılmaz bir saflığa sahip. Duşta çıplak durmak onun saflığını düşünmek için iyi bir zaman değil. . genel olarak onu. Yavaş yavaş yoğunluk kazanan davul gibi çalan sikime bakarken derin nefes alıyorum.

Ne kadar zamanım olduğunu merak ediyorum.

Derin bir nefes vererek elimi en sevdiğim uzvuma doluyorum ve 31 çekmeye başlıyorum. Çıplak neye benziyor? Elimini aşağı yukarı çekerek buharın içinden nefes almaya başladığımda omzum ve alnım fayanslarla buluşuyor. Boşalırken nasıl bir ses çıkarıyor? Dizlerinin üzerinde, şu anda altımda otururken, ben boğazına pompalarken bana bakarken nasıl görünürdü?

Sikeyim.

Fayanslara daha sert yaslanıyorum. Yumruğumu tepenin etrafına sıkıca sarmak için sikimi çekiştirmeyi bırakıyorum. Karnımdan uyarı sesleri yükseliyor ama onları görmezden geliyorum, sıkılık hoşuma gidiyor. İnliyorum. "Blesk." Onun adını homurdanıyorum

pantolonların arasında. "Blesk." Kalçalarımı avucumun içine doğru daha hızlı sallıyorum, elimi daha sıkı sarıyorum. "Blesk. . . Siktir." Ağzım parçalandı. Onu düşünüyorum. ..göğüslerini. Onun tatlı kokusunu. Yumruğumu sertçe sikiyorum. Bacaklarım bükülmeye başladı. Pazum titriyor ve dudaklarımdan uzun bir tıslama geçiyor.

Sonra koridorda ayak sesleri duydum. *Siktir!*

Başka bir şey düşün. . .

Annem. Babam. Evde çıplak dolaşan büyükannem. Jöleye

bulanmış obez bir adam.

Evet, bu yaptı.

Suyu soğuğa çevirerek derin nefes alıyorum ve kalp atış hızımı düzenlemeye odaklanıyorum. Ama kapı açıldığında donup kalıyorum. Blesk yukarı gelmiş olmalı. Vücudumun etrafındaki suyun şırıltısı, yatak odasının zemininde hareket eden ayaklarının sesini kesiyor. Vücudum onun yakınlığına tepki veriyor. Nabzım yeniden hızlanıyor ve sikim soğuk suyu görmezden geliyor. Banyonun kapısı açılıyor ve boğazıma hava doluyor.

"Konnor, dişlerimi fırçalamamın bir sakıncası var mı?" O kadar sessiz soruyor ki kelimeleri ancak belli belirsiz seçilebiliyor.

Kahretsin, hayır, umurumda değil!

"Evet, Duch, içeri gel!" Sesleniyorum.

Anlar geçiyor, sonra saniyeler, ama musluktan akan suyu ya da başka bir sesi duymuyorum. Kaşlarımı çatıyorum ve bu belirsizliğe daha fazla dayanamayana kadar onun hareketlerine odaklanıyorum. Perdeyi onu görebileceğim kadar geriye çekiyorum.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Kalbim kafatasımın içinde lanet bir makineli tüfek ateşi gibi çarpmaya başladı. Karşımda çırılçıplak duruyor, bana bakıyor ve derin derin nefes alıyor. Perdeyi sonuna kadar geri çekiyorum. Onu tümüyle içime çekerken her parçam, zihnim, nabzım yarışmaya başlıyor. Yutkunuyor ve gergin bir gülümsemeye zorluyor. Gözleri utanmadan beni tarıyor. Ereksiyonumun üzerinde gezinirken, bakışlarını yüzüme çevirmeden önce hızlı bir nefes alıyor.

Yavaşça bana doğru ilerliyor - endişeyle. Ve *beni beceriyor*. . . Göğüsleri ağır ve dolgun, meme uçları sert ve pembenin mükemmel tonunda. Teni kusursuz. Ve o mide - lanet olsun - yumuşak, düz ve mükemmel. Gözlerim düşüyor ve aniden çıldırmanın eşiğine geliyorum.

Kahretsin, o muhteşem.

Boğazımı temizleyerek suyun sıcaklığını hızla ayarlıyorum. "Duch, sen -"

Duşa girerken sözümü kesti. "*Shhhh*, istiyorum."

"Ne kadar içtin bebeğim?" Temkinli bir şekilde soruyorum, birkaç Ellerim onu tutup kendime çekemesin diye geriye doğru küçük adımlar atıyorum. Kendimi köşeye sıkışmış çılgın bir hayvandan farksız hissediyorum.

"Birkaç kadeh şarap, Konnor. Bir beyefendi gibi davranmayı bırak, Konnor. Diğer kızlarla böyle olmadığını biliyorum."

Gözlerim vücudunu tarıyor. Omuzlarımdan üzerinden sıçrayan su göğsüne temas ediyor ve boncuklar teninden aşağı süzülüyor.

"Sen diğer kızlar gibi değilsin," diyorum.

Eğilip beni öpüyor, dilini ağzımın içine sokuyor ve dudaklarıma karşı mırıldanıyor. Ben çıplağım ve o kollarımda - çıplak. Kollarım onun minik beline dolanıyor ve onu kendime çekiyorum. Teni tenime sürtündükçe, ona daha fazla ihtiyaç duyuyorum. Bana karşı gevşiyor, onu düşün etrafında manevra yapmam için bana tam kontrol veriyor. Aletim seğiriyor, bedenlerimizin arasına sıkışıyor. Yavaş gitmek istiyorum. Bunun tadını çıkarmak, tadını çıkarmak istiyorum, ama ellerim aynı anda her yerde olmak istemiyorsa lanet olsun.

Daha fazla ele ihtiyacım var.

Parmaklarımı Blesk'in saçlarında gezdirerek dudaklarını benimkilere daha sıkı bastırıyorum

Seni seviyorum.

Dudaklarım umutsuzca çenesinden aşağıya, nabzının çılgınca attığı boynunun en sevdiğim kısmına ve sonra tüm narin

göğsünün etrafındaki deri.

Seni seviyorum.

Ellerim sırtının mükemmel kıvrımlarını izliyor, ensesinden poposuna kadar omurgasını okşuyor.

Seni seviyorum.

Muhteşem kık yanağını kavıyorum, parmaklarımı etine batırıyorum ve onu pelvisime doğru çekiyorum.

Seni seviyorum.

Çok hazırım. Acı verici bir şekilde sertleştirdim. Ereksiyonum aramızda sarsılıyor, arzuyla kasılıyor. O kadar iyi hissettiriyor *ki*.

Kulağıma eğildi ve mırıldandı, "İstedğin bu mu?"

Tanrım, evet.

"Sadece sen istersen, Duch," diyorum tenine karşı, şimdiden nefessiz kalmış, lanet bir çaylak gibi. Elimi kıkından ileri doğru kaydırıp esnek karnını okşuyorum, ta ki göğsünü avuçlayana, sıkana ve avucumu meme ucunu uyarmak için kullanırken inleyene kadar. Pelvisim kalçasına doğru sallanıyor. Sonra kendimi kaybediyorum, sabırsızca onu düşün duvarına doğru itiyorum. Bacağını tutup sırtıma doladım. Nefes nefese kaldı. Düşün suyu vücutlarımızı zahmetsizce ve sıcacık bir şekilde birbirine geçiriyor. Kendimi ona sürüyorum, onu daha derinden öpüyorum, ağızlarımızı birleştiriyorum. Elim vücutlarımızın ortasından geçiyor ve ereksiyonumun ucunu bacaklarının arasına yerleştiriyorum.

"Tanrım, Duch, teşekkür ederim bebeğim. Beni böyle istediğin için teşekkür ederim," diye inliyorum, ıslaklığının sikimin tepesine süründüğünü hissediyorum.

Dudakları aniden kırırdamayı kesiyor ve küçük bir inilti duyuyorum.

Sanırım iyi bir inilti. Gözlerine bakmak için geri çekiliyorum.

Bütün o hava nereye gitti? Kalbim durdu.

O... *ağlıyor.*

Lanet olası

ağlama.

Kaşlarımı çattım. "Neler oluyor?"

Alt dudağı titriyor. Gözleri bakması gereken yer dışında her yere bakıyor - bana.

Sanırım kalbim kırıldı.

Temkinli bir adım geri çekilirken ellerimi ondan ayırıyorum. "Neler oluyor, Blesk?"

Suyun içinden gözlerini kırptırıyor, boncuklar kirpiklerine takılıyor ve yanaklarından aşağı akıyor.

Sessizlik.

"Kahretsin, neler oluyor?" Ayaklarının altındaki beyaz fayanslara bakıyor, nefes almaya konsantre olmuş gibi görünüyor. "Düşes?" Tekrar yalvarıyorum, sesim çatallaşıyor, panikliyorum.

Nefes alabileceğimi sanmıyorum.

Çenesinden tutup bana bakmasını sağlamaya çalışıyorum ama bakışlarımı bilerek başka yöne çeviriyor.

"Ne yaptım ben? Söyle ve bir daha *asla* yapmayayım?"

Acı verici derecede uzun birkaç saniyeden sonra, nihayet boş, sığ havuzların içinden bana bakıyor. Gözlerimi kırptırıyorum ve başımı eğerek önümdeki boşluğu analiz etmeye çalışıyorum. Bugün bana gösterdiği tüm sevgi bakışlarında kaybolmuş.

Zar zor tanıdığım yarım bir sesle mırıldanıyor: "Bunun için bana bir daha *asla* teşekkür etme."

"Ne?"

Bir hıçkırığı boğuyor. "İstedğin bu değil mi? Kadınlara böyle davranmıyor musun?"

"Ne?" Başımı sallıyorum, sözlerinin içinde kayboluyorum.

"Diğer kızlardan kaç gibi değilim?" diye fısıldıyor, öyle üzgün bir şekilde ki içim burkuluyor.

"Ne?"

"Geçen hafta," diye mırıldanıyor. "Ondan önceki hafta. Kaç kızdan hoşlanmıyorum?"

Midem bulanıyor.

Şu anda, şu anda, bugüne kadarki en samimi anımızda olduğu gibi, onun kırık küçük sesi sonsuza dek aklımdan çıkmayacak.

"Bebeğim," diyorum, ses tonum çaresizliğe yaklaşıyor. "Birlikte değildik." Dudağı sertleşti. "Ben bunu sormadım."

"Bunu yapma, Duch. Lütfen."

"Sadece soruya cevap ver, Konnor!"

"Bunu nereden duyuyorsun?"

"Bana bunun doğru olmadığını söyle. Aşağıda tanıştığım kızın bana yalan söylediğini söyle. Az önce uğrayan Cassidy'nin arkadaşı Faith'in bana yalan söylediğini söyle. Geçen hafta onunla ve arkadaşı Maggie ile yatmadığını söyle-"

Sikeyim.

Başım dönerken dengemi korumaya çalışarak yanımdaki fayanslara tutunuyorum.

Lanet Faith ve onun koca ağzı.

Gözyaşları akmaya başladı. Neredeyse tadına bakabiliyorum, içimde hissediyorum, yakıyor. "Bana onlarla yatmadığını ve ertesi sabah gitmelerini sağlamadığını söyle. Onlara fahişe gibi davranmadığını söyle. Bana yalan söylediğini söyle."

Giderden akan suya bakıyorum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum. "Bu bir yalan değil."

Yüzünü buruşturuyor.

Tüm duyguların ağırlığı üzerime çöküyor, kalbimin küçük parçalarını her yerde kırıyor. Geçen hafta onsuz nefes alamadım. Düşünemiyordum. O ben değildim. Bunu biliyor olmalı. Şu anda gözlerindeki bakış, durmasını istiyorum çünkü beni parçalıyor.

"Yani?" diye ağlıyor. Kekeleyerek, inilti arasında kelimelerini güçlkle çıkarıyor. "Soruya cevap ver."

"Birlikte değildik," diyorum tekrar, gözlerim pişmanlıkla dolu.

"Yani geçen hafta bir sürü erkekle yatmış olsaydım, bu senin için sorun olmaz mıydı?"

*Hayır, bu beni
mahveder. Lanet olsun.*

Yüzünün görüntüsünü zihninden silmeye çalışırken gözlerim kapanıyor ve açtığımda bana hâlâ o şekilde bakmıyor olmasını umuyorum. Hareket ettiğini duyana kadar kapalı kalıyorlar, sonra açılıyorlar ve bileğini tutuyorum. Çaresizdim. Küçük bir iniltiyle benden uzaklaşıyor. Duştan çıkıp etrafına bir havlu sarıyor ve beni burada hareketsiz ve tamamen yıkılmış bir şekilde bırakıyor. O kızlar benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, hiçbir şeyden daha az. Yine de, tatlı kalpli Düşesim bunu en kötü kısım olarak görüyor gibi görünüyor. Kendimden hiç şu an hissettiğim gibi nefret etmemiştim.

İki avucum da musluğun iki yanındaki fayanslarla buluşuyor. Başımı aralarına daldırıp hayal kırıklığımı solumaya odaklanıyorum. Bunu nasıl düzelteceğim? Hiç şüphe yok, düzeltmek zorundayım. Düzeltilebilir *olmalı*. Düşerken nefes alıyorum. Odamdan çıkmadı, bu iyiye işaret. Çıksaydı, gittiğini duyardım.

Sonra aklıma geldi: Faith hala aşağıda olabilir.

Duştan çıktım, hızla kurulandım ve havluyu belime sardım. Dikkatle yatak odasına giriyorum. Blesk yorganın altında yatıyor, sırtı bana dönük. Kavga ediyor olsak da, şu anda benden nefret ediyor olsa da, çocukluğumun yatak odasında, battaniyelerime sarılmış güzel vücudu çok hoş bir manzara. Bunu düzelteceğim. Birkaç saniye içinde üzerime gri bir eşofman altı ve siyah bir tişört geçirip aşağıya iniyorum. Oyun odasında içiyor olacaklar.

İçeri girdiğimde Elise, Faith ve Cassidy bilardo masasının etrafında gülüşüyorlardı. Faith uzaktaki bir cebe atış yapmak için masanın üzerine eğiliyor. Göğüsleri beyaz kaşkorsesinin içinde sımsıkı duruyor; saçları yanaklarından aşağı dökülüyor. Yakışıklı bir hatun - küllü sarı saçları, oldukça minyon hatları var ama Blesk'in eline su dökemez. Blesk'e gereksiz yere acı çektirdiğini bilmek, onun erkek olmasını dilememe neden oluyor. Kaşlarımı çatıyorum. Gözlerim daralıyor.

Ona odaklandığımda parmaklarım avuçlarıma gömülüyor. Cassidy bana sırtıyor ama sonra yüz ifademi görünce yüzü parçalanıyor.

"Neyin var senin ağabey?" diye soruyor şüpheyle.

Hızlı adımlarla Faith'e doğru ilerliyorum, o da geriye doğru hızlı adımlar atıyor. "Ne dedin sen?" Homurdanıyorum.

"Konnor! Ne yapıyorsun?" Cassidy arkadaşına fazla yaklaşmadan kolumu tutuyor.

"Ben bir şey demedim!" Faith bana bağılıyor.

Cassidy'ye el sallayarak Faith'e doğru eğildim. "Bana yalan söyleme. Neden saçmalıyorsun?"

"Değilim," diyor. "Hiçbir konuda yalan söylemedim."

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Cassidy ağlıyor, sesi acı dolu geliyor.

Faith'i köşeye sıkıştırdım. "Skoru biliyordun. Ne olduğunu biliyordun. Sana Blesk'e aşık olduğumu söyledim. Tam olarak nasıl olduğunu biliyordun ve yine de takılmak istedin."

"Biliyorum," diye itiraf ediyor.

"Öyleyse neden aşağılanmış bir kadın gibi davranıyor ve Duch ile saçma sapan konuşuyorsun?"

Sırtıyor, kaşları kalkıyor. "Duch?"

Başımı uyarırcasına sallıyorum. "Sakın başlama."

"Konnor, yavaşla," diye yalvarıyor Elise arkamdan.

Elise ve Cassidy'ye özür dileyen hızlı bir bakış atarak olduğum yerde donup kalıyorum. Sonra Faith'e döndüm.

Sakin ol.

Derin bir nefes alarak bakışlarımı bilerek yumuşattım. "Özür dilerim, son beş saattir içiyorum. Geçen hafta seni üzdüysem özür dilerim." Soru sorarcasına omuz silkiyorum. "Üzmüş olmalıyım, değil mi? Ağzını açtığına göre."

Faith kıs kıs güler. "Konnor, sen tam bir pisliksin. Tatlı ve masum gibi davranıyorsun ama insanları *kullanıyorsun*."

Aman Tanrım! Ellerimi havaya kaldırıyorum. "O gece benim seni kullandığım kadar sen de beni kullandın," diye homurdanıyorum, çenem derimin altında rahatsız edici bir şekilde çalışıyor.

"Tamam, bu kadar yeter!" Cassidy, Faith'le benim arama girerek durumu açıkladı. "Faith, gitmelisin."

"Cassidy?" diye sızlanıyor, aşağılanmış.

"Hayır!" diye tersledi. "O benim kardeşim ve onu ziyaret ettiğimizde gerçekten kötü bir durumdaydı. Sen ne yaptın?"

"*Doğru.* . yani onu ben baştan çıkardım. Maggie de onu baştan çıkardı mı?" diye tıslıyor, kollarını göğsünde savunurcasına kavuşturuyor ve topuklarının üzerinde geriye yaslanıyor. Cassidy kararlı bir şekilde, "Hayır, ben öyle bir şey demedim," diyor. "Kardeşimin nasıl biri olduğunu biliyorum. Saf değilim. Ama eğer bu gece Blesk'e gerçekten bir şey söylediyse, o zaman bu berbat bir şey, Faith! Çünkü onu ne kadar çok sevdiğini ağlayarak anlatırken dinledik, yani ben ayrıldıktan sonra ikinizin arasında ne olduysa *hepsi* onun suçu değil. Onu kötü adam yapma. Sen kafasının nerede olduğunu biliyordu."

Elise kaşlarını çatarak Faith'e bakıyor ve şöyle diyor: "Eğer bir erkek sarhoş ve üzgünken bir kızı becerirse, bu aslında bir suçtur. Ben bilirim. Annemler bu tür davalara bayılır." Hayatımın o dönemindeki ruh halimi çok iyi bildiği için kaşlarını kaldırdı. O kızlardan birini gerçekten tavladığımdan şüpheliyim. Berbat durumdaydım. "Bundan faydalandın."

Ve kendimi Charlie gibi hissediyorum, kendi melek ekibimle. Faith gözlerini deviriyor. "Her neyse. Bu çok aptalca." "Hayır değil," diyor Cassidy.

Faith alay eder. "Ya beni zorladıysa? Sarhoş *muydu*?"

"Bu sen lanet olsun Ciddi misin?" I Bağır, hareketli doğru onu daha agresif bir şekilde. "Şu anda ciddi misin?"

Elise omuzlarımdan tutup beni durdurdu. Ona izin verdim.

Keşke Faith erkek olsaydı. .

Cassidy, "Bırak ben halledeyim Konnor," diyor. "Faith, çık dışarı!" Kapıya doğru işaret eder. "Konnor'un bunu yapmayacağını biliyorum, o

yüzden çık dışarı.

Çünkü onu üzüyorsun ve bu da beni üzüyor. Onu neredeyse hiç göremiyorum, bu yüzden lütfen git."

"O zaman bana karşı birleşin."

"Konnor." Duch'un sesinin arkamdan geldiğini duyuyorum.

Hepimiz dönüp kapı aralığında duran ve rahatsız görünen Blesk'e bakıyoruz. Ellerini oynatıyor ve ayaklarını kaydırıyor. Bornozuma sarınmış ve altında ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Nabzım gümbür gümbür atmaya başladı. Derin bir nefes alıp ona doğru koşuyorum. Elini elime alıp parmak eklemlerini öpüyorum. Dudaklarım tenine değdiğinde, sessizce affedilmek için yalvararak ona bakıyorum. Onun iyi olması için. Bizim iyi olmamız için. Her şeyin iki saat önceki haline dönmesi için.

Gülümsemeye zorluyor. "Lütfen yatağa gel."

Şu anda benim için dünyadaki en iyi beş kelime bunlar. "Tamam," diyorum kesin bir şekilde. "Elise, odanın nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Elise başını sallar. "Evet. Wally, bana ihtiyacın var mı?"

Blesk başını birkaç kez sallar. "Hayır, hayır. Ben iyiyim. Seninle sabah konuşuruz."

Elimi sırtının küçük kısmına koyarak onu merdivenlerden yukarı ve yatak odama yönlendiriyorum. Kapıyı arkamızdan kapatıp sırtımı yasladığımda dönüp bana bakıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor uykulu gözlerini silerken. "Bir kadeh şarabı fazla kaçırdım ve -"

"Dur," diye araya giriyorum. "Yapma. Benden özür dileme. Sen haklıydın. Sen haklıydın. Ayrıken tam bir pislik gibi davrandım."

Ona doğru ilerliyorum. Ellerimi kalçalarına koyarak, gözlerinin içine bakabilmek için çömeliyorum. "Ama bebeğim, ben tek eşliyim. O gün gittiğinde, bu beni mahvetti. Seni bir kez kaybetmiştim ve bir kez daha kaybetmeyi kaldıramadım. Gerçekten, beni *mahvetti*. Bir aptal gibi davrandım. İnsanlara bok gibi davrandım. Birkaç kızla yattım bebeğim ve onlara kötü davrandım. Çok ama çok özür dilerim. Ama artık tek eşliyim, yemin ederim. Ben seninim. Ben seninim.

Seni tanımadan önce seninkiydi, Duch." Ağlamaya başladığında başımı eğiyorum ve onunla göz teması kurmaya çalışıyorum. "Sadece sen varsın. Sadece sen vardın. Ve eğer benim için fazla iyi olduğunu fark edersen, *ki öylesin*, o zaman *yine* sadece sen olacaksın."

Ellerim hafifçe kalçalarını okşarken, sabahlığı kayarak açılıyor. Arasından kalçalarının yarısına kadar uzanan küçük, siyah ipek bir gecelik görünüyor. Dalgalı sarı saçları göğüslerinin üzerinden aşağı dökülüyor. Yerinde tedirgin bir şekilde kıpırdanırken keskin bir nefes alıyor.

Lanet olsun, çok güzel.

Sertçe yutkunuyor. "Kıskandım."

Göğsüm ağrıyor.

Uzun ve derin bir nefes veriyorum. "Asla kıskanmana gerek yok."

"Ama ben kıskanmam," diye fısıldıyor. "Hiç kıskanmadım."

İçimden hüznü bir kıkırdama geçiyor. "Evet, berbat, değil mi?"

Bana göz kırıyor, bir şeyler düşünüyor gibi görünüyor. "Kaç kız var?"

Gerçek bir sayı veremediğim için utanarak yere bakıyorum. "Birkaç tane."

"Sen . . ." Burnunu çekiyor ve ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Onlardan herhangi birini önemsedin mi?"

"Evet dersem, benden nefret edersin. Hayır dersem, benden nefret edeceksin." Yüzünü buruşturuyor. "Sadece gerçeği söyle."

İnliyorum ve avuçlarımla yüzümü sertçe ovuyorum. "Hayır. Ama kabul ediyorsun, birlikte değildik, değil mi? Birlikte değildik, bu yüzden seni aldatmadım, değil mi?"

Bana üzgün bir şekilde başını sallıyor. "Kafanın içinde beni aldatmadığını biliyorum. Bunu biliyorum."

"Seni *asla* aldatmam. Tek bir kız istiyorum, sadece bir tane. Seni," diyorum.

Gözyaşları yanaklarından aşağı daha sert düşmeye başlar. "Geçen hafta seninle seviştiğini söyledi. *Seviştiklerini* söyledi. Bunu söylediğinde nefes alamadım."

Kıkırdıyorum ve başımı yavaşça sallıyorum. "Duch, hiç 'seviştim mi' bilmiyorum."

"Gerçekten kızgın bile değildim. Sana her şeyin bittiğini, bana hiçbir şey borçlu olmadığını söylemişim. Ama hala çok acıyor. Daha kötü bir duygu düşünemiyorum. Mide bulandırıcı. Bu duygudan korkuyorum. Seni bu kadar çok istemekten çok korkuyorum." Panik sesini dolduruyor. "Ya da senin başka birini istemenden. Seni başka biriyle hayal bile edemiyorum. *Tanrım, lütfen* Konnor, eğer beni istemiyorsan, sadece-

Onu daha sıkı kavrayıp gözlerinin içine bakıyorum. "Duch, ben sadece seni sevdim. Sadece seni seveceğim."

Yüz ifadesinden hafif bir rahatlama belirtisi geçiyor. "Evet. . ama sadece beni mi istiyorsun?"

Başparmağımla yanağındaki bir damla yaşı siliyorum. "Onlarla birlikteyken bile sadece seni düşündüm. Sadece seni istiyorum."

Tutuşuma gömülüyor ve gergin bir kahkaha atıyor. "Delirecekmişim gibi hissediyorum."

"Hey, kulübe katıl." Gülüyorum. "İstersen yardımcısı olabilirsin, ama başkan benim zaten."

Bana yumuşak bir gülümseme sunuyor. "Konnor, ben *çok* deliyim." Duraksıyor, kelimeler boğazında düğümlenmiş gibi görünüyor. "Seni seviyorum. . . Sana deli gibi aşığım."

Hava yoğunlaşıyor. Gözlerim sulanmaya başlıyor. Bacaklarım artık beni düz tutamıyor.

Kalbim yerinden çıkacak.

O beni seviyor.

Bunu söylediğini duymak için uzun zamandır bekliyordum.

Ellerim yanaklarını kavırıyor. "*Lanet olsun Blesk,*" diyorum kendimi zor tutarak. "Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki!"

Onu öpüyorum. Onu sevdiğimi ve onun da beni sevdiğini bilerek öpüyorum. Bornozu omuzlarından sıyırıp ayaklarının dibine düşmesini izliyorum.

Onu yatağıma doğru geri geri götürüyorum, şilteye çarptığında başını koruyorum, sonra üstüne sürünüyorum.

Onu yatağa yatırırken kolumu sırtının altına sokuyorum, böylece saçları yastığının üzerinde dalgalanıyor. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. İnce parmakları nazıkçe sırtımı tutarken ağzı sevgiyle benimkinin üzerinde hareket ediyor. Küçük memnuniyet iç çekişleri ondan kaçarken, bu sesleri ezberlemeye çalışıyorum.

Elimi altından çekerek isteksizce dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum ve dirseklerimin üzerinde durarak görüş alanımızı hizalıyorum. Altımdaki ipeksi elbisesinin verdiği his aklımı başımdan alıyor. Kırmızı dudaklarına ve ağır ağır kapanan gözlerine bakarken saç tellerini yüzünden tarıyorum.

O beni seviyor.

Eğilip alnımızı birbirine bastırıyorum. "Seni daha fazla öpebilir miyim?"

Kırpiklerini gergin bir şekilde kırıştırarak bana göz kırpmıyor. "Bana istediğin her şeyi yapabilirsin."

Sanırım her yerdeki erkekler adına konuşuyorum. . . *En iyisi. Cümle. Cümle.*

Dudaklarım tekrar onunkileri buluyor, muhtaç hale geliyor. Çaresiz. Çenesini öpüyorum, çenesinden boynuna doğru bir çizgi yalıyorum ve tekrar yukarı çıkıyorum. Boğazının sütununu izlerken, nabızı dilime karşı atıyor.

O beni seviyor.

Düşünmeden ya da fazla analiz etmeden, tek elimle pantolonumu çıkarıyorum, ayak bileklerime kadar indiriyorum ve ayağımdan çıkarıyorum. Ardından hızlı bir hareketle gömleğimi çıkardım. Odanın diğer ucuna fırlatıp lambaya çarpıyorum ve Blesk'ten gergin bir kıkırdama geliyor. Ona bakıyorum. Şimdi gülümsüyor ve bu çok sevimli.

Çıplak göğsüm onun minik ipeksi gövdesinin üzerine bastırırken

dirseklerim ağırlığımı alıyor. Aralarında hareket etmem için uyluklarını ayırdığında, benim

Sikim ihtiyaçtan sarsılıyor. Onun içinde olmayı çok istiyorum ve *Tanrım*, sanırım bana izin verecek. Elleri saçlarımı okşuyor. Bir kıkırdama duyuyorum. Boynuna sokuluyorum, ulaşabildiğim her santim derisine iffetli öpücükler konduruyorum.

O beni seviyor.

Bir kolumun üzerine eğilerek, boştaki elimle dış kalçasını okşuyor ve okşadıkça kızdırıyorum. Derin bir nefes alarak gözlerini kapatıyor ve başını yastığa daha sıkı bastırıyor. Elbisesini kalçalarının üzerinde yukarı doğru kaydırıldığında teninde küçük bir ürperti oluşuyor. Külotunun kumaşını arıyorum. . ama tek hissettiğim pürüzsüz bir ten.

Kasıklarım zonkluyor, bacaklarının arasına sıkıştırılmış çelik bir çubuğa dönüşüyor.

Tanrım, bana izin verecek.

Mideme hoş olmayan bir his doluyor ve midemin çukurunu utançla dolduruyor.

Bana *izin* vermesini istemiyorum. Beni *istemesini* istiyorum. Elim kalçasında duruyor. Çıplak teni o kadar yumuşak ve güzel hissettiriyor ki, beni çıldırmanın eşiğine getiriyor. Ama lanet olsun, bu an berbat edilemeyecek kadar önemli. Geçen seferki gibi hissedemem. Tekrar ağlamaya başlarsa, bu beni mahveder.

"Sorun ne?" diye soruyor, ellerini sırtımda aşağı yukarı kaydırarak.

Dişlerimi alt dudağıma gömüyorum. Aletim benden nefret etse ve varlığımın diğer her parçası bu kararı lanetlese de, onun yanında sırt üstü dönüyorum ve nabzımın sabit kalmasını istiyorum.

"Yapamam," diyorum, tavana konsantre olmaya çalışıyorum ve dürtüsel olarak zonklayan hiçbir şeye.

İkimizin de hareket etmediği bir sessizlik anı var. Hüzünlü bir sessizlik. Sonra derin bir nefes alıyor ve oturuyor. Bacağını kalçamın üzerinden kaydırarak üzerime oturdu. Elleri karnımda bir yol çiziyor. Kaslarım tepki olarak nabız gibi atıyor. Amı ereksiyonumun sadece birkaç santim üzerinde, çıplak, çıplak ve sıcak.

Kahretsin, yine kendimi durduramayacağım.

Geceliği göğüslerinin yamaçlarından sarkıyor ama kusursuz meme uçları kumaşın arasından dışarı taşıyor. Ellerim kalçalarına doğru kayıyor, teninin sıcaklığını ve ipeğin altındaki kalça kemiklerinin çıkıntısını hissediyorum. Ağır gözlerle bana bakıyor. Onu üstümde görünce sikim zonkluyor. O doğal sarı saçlar, o mükemmel göğüsler. . Burası benim cennetim.

Yatağın üzerinde rahatlamış bir halde karnını, dolgun göğüslerinin narin kaburgalarıyla birleştiği kıvrıma kadar okşuyorum. Her bir kıvrımı elbisesinin ipeği üzerinden yukarı ve aşağı doğru izliyorum.

"Ne yapıyorsun, Duch?" Yüz ifadesinin pek çok duyguyu sıralayışını izliyorum.

"Bunu yapmak istiyorum," diye fısıldıyor, ağır ağır nefes alıyor.

"Neden?" Beni sevdiğini tekrar duymak istediğim için soruyorum.

"Seni mutlu etmek istiyorum. Başka biriyle birlikte olmak istemeni istemiyorum. Bana karşı çok iyisin. Bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaş oldun. Bana karşı çok sabırlı oldun ve bazen etrafımda olmanın kolay olmadığını biliyorum."

Kalbim sıkışıyor.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, anlıyor.

İç çekiyorum. "Bunların *hepsi* yanlış nedenler. *Asla* başka biriyle birlikte olmak istemeyeceğim. Ama bebeğim, ne düşünüyorsun? En iyi arkadaşın olduğum için, sabrettiğim için ya da seni sevdiğim için bana hiçbir şey borçlu değilsin." Sesimdeki hayal kırıklığını gizleyemiyorum. "Bunu yapmanı istemiyorum çünkü *beni* mutlu etmek istiyorsun. Senin sadece varlığın bile beni mutlu ediyor. Bunu yapmanı istiyorum çünkü bu *seni* mutlu edecek. Kendini bana vermek *istemeni* istiyorum. Seni sevmek istiyorum Duch, her yerine dokunmak istiyorum, böylece kendini değerli ve tapılır hissedeceksin."

Utangaç bir tavırla bana bakıyor. Destek için avuçlarını göğsüme bastırarak çıplak kalçalarını kalçalarımın üzerinde kıvrıyor. Hay sikeyim. Bir iniltiyi bastırmak için alt dudağımı ısırma ihtiyacı duyuyorum.

"Konnor, ben sadece bir kişiyle birlikte oldum," diye mırıldanıyor.

Öfke yüzüme yansıyor. "*Erik. . .*"

Başını sallıyor, neredeyse utanmış görünüyor. Öfke kalbimi sıkıştırdıkça yüzüm geriliyor, ama ellerim vücudunu izlemekten vazgeçmiyor, belki bu son anım olur diye. Her an kaçabilir. Parmak uçlarımla kıvrımlarını ezberliyor, zihnimde mükemmelliğin nasıl hissettirmesi ve nasıl görünmesi gerektiğine dair bir kalıp oluşturun. Onu iyi hissettirmek istiyorum. Beni *istemesini* istiyorum. Onu zihnimle ve bedenimle tamamen sevmek istiyorum.

Ona dokunmak, iç organlarının bana sarıldığını hissetmek istiyorum. Onun içindeki her türlü anıyı yok etmek ve yerine beni koymak, onu benimle doldurmak istiyorum.

Doğrulduğumda nefesi kesildi. Dönerek onu hızla altıma alıyorum. Kalçalarımla kalçalarını ayırıyorum ve dudaklarım dudaklarına değene kadar ipeksi siyah geceliği boyunca kayıyorum. Koyu kahverengi gözlerinin içine bakarken elimle saçlarını şefkatle okşuyorum.

"Duch, *sana* kendini iyi hissettirmek istiyorum. Her parçan çok güzel. Sana ne kadar taptığımı bilmeni istiyorum, vücudun benim için bir nesne değil, *lanet* olası bir tapınak. Bu *benim seni* iyi hissettirmemle ilgili olacak."

Gözleri altımda dalgalanıyor. Birkaç uzun an duraksıyor. "Bunu yaparken hiç iyi hissetmemiştim."

Çenem kilitleniyor ve söylediği ve söylemediği her şeyi düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım var. Tek düşünebildiğim onu iyi hissettirmek istediğim. Bundan zevk almasını istiyorum çünkü şu anda neden bu kadar isteksiz olduğunu anlıyorum. Kullanılmış, eğlenilmiş ama asla takdir edilmemiş.

Bu hiçbir zaman onun zevki için olmadı, sadece onunki için oldu.

Sakinleştirici nefesler. . . Sakinleştirici nefesler. . .

"Bebeğim," diye fısıldıyorum kulağına, "Seni seviyorum. Eğer durmamı istiyorsan, sadece söyle, ben de durayım."

Beni durdurmayınca, ona doğru sürünüyorum. Dudaklarım elbisesinin ipeğini hafifçe okşuyor. Karnına, göbeğine doğru sokuluyorum,

Omuzlarım çıplak kalçalarının arasına girene kadar elbisesinin dikişlerine bakıyorum. Başı yastığa düşene kadar gözlerim onunkilere takılı kalıyor.

Ben göğüslerine bakarken yüksek sesle pantolonunu indiriyor. Buradan muhteşem görünüyorlar; aşağı yukarı çılgınca hareketleri çılgınca ateşli.

Bakışlarımı indirdiğimde bir yara izine takılıyorum. Sol uyluğunun iç kısmından aşağıya doğru uzanan kocaman bir yara izi. Gözlerimi sıkarak irkildim.

O yaradan nefret ediyorum.

Onu durdurmak, küvetten çıkarmak, ağladığında kucağıma almak için orada olmadığımndan nefret ediyorum. Acı içinde nefes alıyorum. Sonunda gözlerimi tekrar açabildiğimde, eğilip o çok nefret ettiğim yara izini öpüyorum. İnliyor. Tekrar öptüm. Ve tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar.

"Bir daha asla,"

diyorum. İç geçirdi.

"Asla."

Kollarımı kalçalarının altından geçirerek bacaklarını omuzlarımın üzerine yerleştiriyorum ve gövdesinin hatlarını yavaşça çiziyorum. "Sadece dur de," diyorum tekrar. "Bu kendini iyi hissetmen için bebeğim, çünkü sana tapıyorum. Hazır olduğunuzda Düşes, ellerinizi başımın arkasına koyun."

Kalçalarını kavrayarak onu ağızma doğru çekiyorum. İnliyor. O mükemmel. Her yeri pembe, yumuşak ve tatlı. Dilimi yarığına sokuyorum, sonra klitorisine yapışıyorum, yumuşakça ağızma alıyorum, gevşemesine, hissiyata teslim olmasına izin veriyorum. Kalçaları başımın etrafında geriliyor. İpeksi pürüzsüzlükteki teni çenemdeki kirli sakala sürtünüyor.

Tadı da görünüşü kadar mükemmel. Benim zevk iniltilerim de onunkiler kadar yüksek sesle odayı dolduruyor. Kalçalarımı yatağa doğru sallayarak, zonklayan o küçük sarmala daha fazla baskı uyguluyorum. Güzel teni sıcak ve ağızma karşı kaygan.

"Konnor," diye inliyor.

"Blesk," diye soluyarak ereksiyonumu yatağa daha sert sürtüyorum. Parmakları saçlarımı kavradığında, kazıkları yükseltmeyi kendime görev edindim. Onu açıyorum

başparmaklarımla yukarı kaldırıyorum, sonra birini içine itiyorum. Altımda hafifçe kıpırdanıyor, kıvranıyor ve adımı haykırıyor. *Benim* lanet ismimi.

Onun sıcak tenine karşı konuşuyorum. "Her parçan muhteşem."

İnlemelerinin titreşimleri içimde dolaşüyor ve ereksiyonuma daha fazla baskı uyguluyor. Cidden ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Sikim lanet bir ergen gibi davranıyor. Ben daha derine ittikçe içi başparmağımın etrafında sıkılaşıyor. O pürüzsüz kasların sikimin etrafında yoğrulduğunu hissetmek için sabırsızlanıyorum. Onu daha sert emiyorum. Başparmağımla onunla daha hızlı sevişiyorum. Kıvranıyor, nefes nefese kalıyor ve kıvranıyor. Çok yaklaştı. Parmakları saçlarımı sıkıyor. Duvarları beni sıkıyor. Kalçaları içime doğru eğiliyor. *Benim* ve Tanrı'nın adını inleyerek haykırıyor.

Titrerken kalçaları yanaklarıma çarpıyor. Dilimle ona saldırırken ipeksi sıvı onu terk ediyor. Onu kucaklıyorum, seslerini, tadını, kıvranışını seviyorum. Yatağa gömülene kadar orgazmı boyunca onu dilimle becermeyi seviyorum.

"Tanrım, Konnor," diye nefes alıyor ve alnını örtmek için kolunu kaldırıyor. Sırıtarak ağzımı kapatıyorum. "Evet, biliyorum, değil mi?"

Vücuduna tırmanıp bacaklarının arasına yerleştiğimde kolumu tokatlıyor. Ona bakıyorum. Yüzü kızarmış ve dudaklarında çok sevimli bir sırıtış var. "Güzel miydi bebeğim? Bir ara bunu tekrar yapmak için izin alabilir miyim?"

Kıkırdıyor, yanakları parlıyor ve pembeleşiyor. "Evet. İzin verildi." Kaşlarını kaldırıp ona bakıyorum. "O zaman yüksek bir ayrıcalık mı alacağım?"

Sırıttıyor. "Çıtayı çok yükseğe koymamıştım."

"Arsız küçük şey," diyorum parmaklarımla narin kaburgalarına saldırarak. Kıkırdıyor ve altımda kıvranıyor, pelvisi ereksiyonumun üzerinde yuvarlanıyor. İnleyerek parmaklarımı durduruyorum. "Kahretsin, çok sertleştim bebeğim. Seni istiyorum. Sen de beni istiyor musun?"

Hızlı bir nefes alıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Evet."

"Yavaş gideceğim, tamam mı?" Sertçe yutkunuyorum, sonunda onun içinde olacağım, sonunda onu hissedeceğim için deli gibi heyecanlıyım. "Üstte olmanı istiyorum, Duch. Kontrolün sende olmasını istiyorum. Bunun önemli olduğunu düşünüyorum." Gözlerini kaçırarak başını eğiyor. "Hey" - çenesini yukarı kaldırıyorum- "utanma."

"Ben hiç. . ." Kaşları gerilir. "Bunu hiç yapmadım. Ne yapacağımı bilemezdim. Tanrım, bunu söylemek *çok* utanç verici."

"Saçmalama. Seninle ilkleri paylaşabilmek hoşuma gidiyor. Bu konuda asla utanma. Sen üste çık. Ben yine de her şeyi yapacağım, tamam mı?"

Başını sallıyor.

Komodinin üzerindeki cüzdanıma uzanıyorum ve bir prezervatif çıkarıyorum. "Takmamı ister misin?"

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Bu kadar yeter. Prezervatifi yere attım. Yuvarlanarak onu üstüme çektim. Elbisesini kavrayıp başının üzerinden çektim. Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Çıplak teni uyarılmışlığının kalıntılarıyla parlıyor. Sinirlerinden nefes alırken ağzı parçalanıyor. Elbisesi olmadan, tüm olağanüstü vücudunun bana açık olduğunu görebiliyorum. Aletim o kadar sertleşti ki ağrıyor.

"Seni çok istiyorum. Çok güzelsin."

Öne doğru eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, dilini yavaşça ve sevgiyle ağzımın içinde kaydırıyor.

"Seni seviyorum," diyorum dudaklarına karşı. "Hem de çok." Öpüşmemizi sonlandırıp bedenlerimizin arasına bakıyorum ve elimi ağrıyan ereksiyonumun etrafına sarıyorum. Kendimi onun güzel kıvrımlarının arasına yerleştiriyorum, kalçalarını kavriyorum ve yavaşça onu üstüme indiriyorum.

Rahatlama neredeyse göz kamaştırıcı.

Etrafımda gerildiğini hissettiğimde, titrediğini ve nefes aldığını gördüğümde ve inlediğini duyduğumda her inç ağzımdan bir tıslamaya zorluyor. "Tanrım, Blesk, çok iyi hissediyorsun. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum." Gözlerinin içine bakıyorum. "Burada benimle misin?"

"Evet," diye nefes alıyor. Dudakları benimkilere yapışıyor. Yuvarlanan kalçalarıyla ritim tutarak öpüşüyor ve nefes alıyoruz. "Seni seviyorum, Konnor." Nefes nefese kalıyor. Bedenlerimiz arasında ter birikiyor. Göğüsleri göğsümün üzerinde kayıyor. Pelvisimi ona doğru pompalıyorum, daha derine inmek, daha yakın olmak istiyorum. Onu sikimin kökünde tutarak göğüslerinden birini avuçluyorum. Öpüşmemizi keserek ağzımı meme ucuna doluyor ve emiyorum. Etrafımda titrerken, kendi başına hareket etmeye başlıyor, uzunluğumda yukarı ve aşağı kayıyor.

"Oh, siktir, bebeğim, evet, böyle," diye homurdanıyorum etine karşı. İnilti boğazımda gümbürdüyor ve meme ucuna karşı titreşiyor, dilimde daha da sertleşiyor.

"Konnor," diye inliyor yine, kıcı kalçalarıma çarparken. Bu ses. . . o lanet ses. Meme ucunu bir patlamayla serbest bırakıyorum. Yanaklarını kavrayarak dilimi ağzının içine sokuyorum ve çıkardığı tüm zevk seslerini yutuyorum. Onlar benim. Bütün o sesler. Uzun ve alçak sesle inleyerek hızlanıyorum. Blesk'in içindeyim. Kokusu her tarafımı sarıyor; benim kokum da her tarafını. Sonunda benimle sikişiyor. Yavaş gitmek istiyorum. Ama yapamıyorum. Nasıl yapabilirim? İyi ki o üstte, yoksa şimdiye kadar hayvani olurdum.

"Bana iyi hissettirdiğini söyle," diye soluyorum ağzına karşı. "Lütfen. Söylediğini duymam gerek."

"Çok iyi hissettiriyor Konnor," diye inleyerek gözlerini kapatıyor.

Etrafımda sıklaşıyor. Nefes alış veriş daha da sıklaşıyor ve üzerime abanmaya başlıyor. Daha sert. Daha hızlı. Kalçaları titriyor.

"Oh Tanrım, Konnor," diye haykırıyor doruğa ulaştığında.

"Siktir," diye tıslıyorum, parmaklarımı kalçalarına batırıyorum - gelmeye çok yakın. Kendi orgazmına doğru ivme kaybederken onu sikimde yukarı ve aşağı sürüklüyorum. Tam oradaydım. Taşaklarım geriliyor. Karnım ateşle doluyor. Bir ısı dalgası uyluklarıma hücum ediyor, bu his çok fazla, çok yoğun. Homurdanıyorum, onu üzerime yatırıyorum ve her patlamada inleyerek ve hırlayarak içine boşalıyorum. Görüşüm zevkten bir anlığına kaybolurken, tek gördüğüm yıldızların titremesi.

"*Kahretsin*, bu hayatımın en yoğun orgazmıydı!" Nefes nefese kaldım.

Üstüme yığılıyor, başını göğsüme gömüyor ve gövdeyi kucaklıyor. Onu kollarımla sarıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, neredeyse anında dalıp gittiğimi hissediyorum.

Ne gündü ama.

O beni seviyor. Onun olmak istiyorum. Onun benim olmasını her şeyden çok istiyorum. Kollarım onun gevşek vücuduna dolanırken dudaklarımdan küçük bir mırıltı çıkıyor. Kalbinin gövdemde attığını hissetmeyi seviyorum. Bu sefer beni durdurmadı. Onu sevmeme engel olmadı.

Ertesi sabah birdenbire uyandım çünkü uykuya daldığımı bile hatırlamıyorum. Gözlerim titreyerek açılıyor ve yüzümden kaçan gülümseme aynı anda hem gülünç hem de harika. Blesk göğsümde bir kedi gibi kıvrılmış, ayakları benimkilere dolanmış ve nefesi tenimi ısıtırken, mutluluğun timsaliyim.

Seks harika bir şeydir. Aslında, tartışmasız bir şekilde tüm zamanların en sevdiğim eğlencelerinden biridir ve sanırım birçok insan da aynı fikirde olacaktır. Ama Blesk ile seks. . . *Hay sikeyim*. Destansı. Olağanüstü. Olağanüstü. Akıllara durgunluk veren. Birbirimize eldiven gibi uyuyoruz. Yatakta yuvarlanmak için mükemmel. Aslında, 'mükemmel' onun içinde olmayı tanımlamak için yetersiz bir kelime. Yine de, başka bir kelimenin yeterli olacağından şüpheliyim.

Nefes alış verişi bilinçle birlikte düzleşiyor. Bana doğru kıvrıldığında, dudaklarımı alnına bastırıyorum. "Günaydın. Nasıl uyudun?"

"*Gerçekten, gerçekten çok iyi.*" Yorgun gözlerini silerken mırıldanıyor. Üzerimden yuvarlanarak kollarını uzatıyor ve sırtını dikleştiriyor. Yanağını göğsüme yaslayıp boynuma sokulmadan önce esniyor.

"Çok yorulmuş olmalısın," diyorum kendini *beğenmiş* bir şekilde.

"Sen mi?" diye soruyor tatlı tatlı, kibrimi görmezden gelerek. Bu sabah daha da güzel görünen uykulu kahverengi gözleriyle bana gülümsüyor.

"Oh, evet, fena değildi, sanırım," diye takılıyorum, başka tarafa bakarak ve umursamazmış gibi davranarak. "Daha iyilerini yemiştım."

Dilini dişlerinin arasından çıkarıp bana sırtıyor. "Huysuz."

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum, parmaklarımızı birbirine geçiriyorum ve tek bir birim haline gelmelerini garip bir memnuniyetle izliyorum.

"Ne? Ben mi?" Alay ediyorum. "Kesinlikle hayır. Etrafında olmaktan zevk aldığım biriyim. Ya da altında.

Ya da üstüne."

"Eğer sen öyle diyorsan?" Burnunu çeneme sürterek gülüyor. "Öyle mi?" I alay etmek, bakıyor alaycı bir şekilde Kafam karıştı. "Değil mi duymak Dün gece şikayet ediyordun. Çığlık attığını duydum. Tanrı'ya çok dua ettiğini duydum. ve senin dindar olduğunu bile bilmiyordum."

Ortak ellerimizle şakacı bir şekilde göğsüme tokat atıyor. "Sen de çok havalısın."

"Aslında, ben *senden* yukarıdaydım, tatlım." Ağzı açık kaldı. "Konnor. ."

Biraz utandım. "Üzgünüm, Duch, çok mu uzak?"

"Evet," diye fısıldıyor, hafifçe yüzünü buruşturarak gülümsüyor. "Tamam, geri alabilir miyim?" En şirin sesimle söylüyorum.

Burnunu havaya kaldırıyor. "Hayır," diyor tatlı bir gülümsemeyle

"O zaman seni öpebilir miyim?" Elini bırakıp yüz yüze gelene kadar eğilerek soruyorum. Yanaklarını kavrayarak dudaklarımı onunkilere sıkıca ve tutkuyla bastırıyorum.

Ağzımın içine "Hayır" diye mırıldanırken dudakları daha da geriliyor.

Dudaklarını dudaklarımla ayırıyorum ve onlara karşı konuşuyorum.

"Sadece beni durdurmaya çalış."

Gülüyor, dilini benimkinin üzerinde gezdiriyor. "Ağzın doluyken konuşma." Sırtını dikleştiriyor ve kalçasını bana bastırıyor.

Öpüşmemizden uzaklaşıyorum. "O sesi çıkarma. Kalçalarınla da öyle yapma yoksa onu uyandırırısın."

"*Günaydın,*" diye mırıldanıyor, parmaklarını karnımdan aşağıya ve leğen kemiğime doğru okşuyor.

Kaşlarım saç çizgime doğru fırlıyor. "Vay canına. Az önce sikimle konuştun. Şu anda daha ateşli olabilir misin?"

Kıkırdıyor ve bu ses kalçalarımın arasında yankılanarak standart sabah eğilimlerimi daha da harekete geçiriyor. "Bu kıkırdama da onun içindi, değil mi? Öyle düşünüyor gibi görünüyor."

Bana gülümserken gözleri parlıyor. "Belki de onu senden daha çok seviyorum."

"Biliyor musunuz? Aslında benim için sorun yok." Gülerek kendimi ona biraz daha bastırıyorum.

Yatakta uzanarak, bir yastığı paylaşarak ve bacaklarımız birbirine dolanmış bir şekilde öpüşerek saatler geçiriyoruz. Dün gece mükemmeldi ve bu sabah da öyle. Keşke bunun ekran görüntüsünü alabilseydim, bana karşı hissettiği duygunun, kokusunun ve yüzündeki o şehvetli, çekici ifadenin.

Bu an mükemmelin lüks versiyonu.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

blesk

Konnor sabah koşusuna çıkar çıkmaz, yokluğu hissediliyor. Tenim hala onun dokunuşuyla karıncalanıyor olsa da, onu özlemekten kendimi alamıyorum. Çarşaflarının sıcaklığına sarılıp onun kokusuyla dolup taşarken, zihnim bir önceki günün olaylarını sıralamaya başlıyor. Konnor'a olan aşkım son birkaç gün içinde açıkça ilerlemiş, taşlaştırmacı olduğu kadar eşsiz güzellikte bir şeye dönüşmüştü.

Dün Konnor'un bir dizi sarışın fetihlerini duyduğumda midemi tırmalayan mide bulandırıcı duyguyu bastıramamam kabul edilemez. Bu duyguları kontrol edebilmeliydim. Daha da ötesi, bu duygulara karşı davranışlarımı da. Konnor bunu hak etmedi. Ama. . . . zihnim yardım edemiyor ama onun diğer kızlarla olan senaryoları arasında geziniyor. Onlara kur yaptığı, flört ettiği, stratejik olarak gamzelerini gösterdiği. Her biri güzel ve cinsel açıdan benden çok daha deneyimli olabilirdi.

Eğer kıskançlık böyle bir şeyse, bundan hoşlanmıyorum.

Konnor bana her zaman kendimi güzel hissettirmiştir - benimle konuştuğu her kelimeyle, bana taktığı her isimle, gözlerindeki yoğunlukla. Yine de dün gece bedenimden zevk alırken hissettiğim kadar güzel hissetmemiştim. *Tanrım*, o bana zevk verirken. . . Tanrım.

Diliyle yaptığı şeyler tüm engellerimi yıktı. Hayatımda ilk defa birini istiyordum. . Dokunulmak istedim.

Daha önce seks, metodik bir hizmet alışverişıydı. Erik'in bedenim için sevgisi, şefkati, anlayışı ve koruması. Buna karşılık Konnor bu eylemi kendini, zayıflıklarını paylaşmak için kullanıyor. Ruhunu ortaya çıkarıyor. Şefkatini. Gerçek doğasını. Konnor'la birlikte, her parçam onun parmak uçlarında tutuşuyor. Dilinin her tüy gibi okşayışı nabzımı uyarıyor. O içimdeyken, hiçbir şey bana eziyet edemez. Geçmişim kaybolur ve ben tamamen şimdiki zamanda olurum.

Onunla birlikte şimdiki zamanda.

Patlayıcıydı ve bunu tekrar tekrar yapmak istiyorum. Onun benim olmasını istiyorum. İşte bu yüzden onun başka bir kıza karşı bu kadar savunmasız olduğu düşüncesinden kurtulamıyorum.

Dudaklarının Faith'in boynuna değdiğini, kulağına ne kadar iyi hissettiğini fısıldadığını düşünmek midemi bulandırıyor. Zihnimde istemsizce birlikte oldukları, kadının ince bedeninin adamın güçlü atletik fiziğinin altında sıkıştığı görüntüler canlanıyor. Sonra ona sarıldı mı? Saçlarını okşadı mı? Bana yaptığı gibi onu da aynı tutkuyla öptü mü?

Aş bunları, Blesk.

O seni istiyor.

Yastığımın altından telefonumu çıkarıp kilidini açıyorum ve mesajlarımı kontrol ediyorum.

Dün gecedен sonra iyi misin, Wally?

Telefonunun kalıcı olarak eline bağlı olduğunu bilerek cevap yazıyorum. Blesk: *Evet, aşırı tepki verdim. İyi uyudun mu?*

Aman Tanrım, bu yatak harika. Faith denen piliç seni bilerek tuzağa düşürüyordu. Onun için endişelenme. K'nın gözünün sadece sende olduğunu biliyorsun.

Blesk: *Tahmin et ne oldu?*

Bu gerilim beni öldürüyor.

Blesk: *Guesssss. . .*

Sen gerçekten bir erkeksin.

Blesk: *Yakın ama hayır... Dün gece Konnor ile seks yaptım. .*

Nasıl bu kadar yakın? Ve OMG! Yaşasın! Nasıldı? Tüm detayları istiyorum!

Blesk: *Daha sonra. . . Sana bir resim çözeceğim.*

Elise: *Tanrıya şükür, çünkü biliyorsunuz ben daha çok görsel öğrenen biriyim.*

Konnor alnındaki teri silerek ve kaslı bacaklarını gösteren uzun ş  rtundan başka bir şey giymeden aniden kapıdan içeri girer. Ağır ağır nefes alırken göğsü eforla inip kalkıyor ve yontulmuş karnı yorgunluktan titriyor.

Yüz ifademi görünce Konnor'un yüzü düştü. "Ne oldu, Duch? Yüzünde o ifade var."

"Nasıl oluyor da herkes yüzümü okuyabiliyor? Ne yüzü?" Gözlerim hariç her şeyi saklamak için yorganı yukarı çekerek soruyorum.

Kıkırdıyor ve yatağın kenarına oturuyor. "  ok fazla düşünüyorum ve anın tadını çıkaramıyorum suratı." Parmakları yorganın kenarını buluyor ve boynumun altından aşığı çekiyor. "Konnor'a ne düşündüğünü söyler misin?"

Kıkırdıyorum. "Böyle konuşt  ğ  nda Elise gibi konuşuyorsun."

"Bildiğim her şeyi bana o öğretti." Gülüyor. "Şimdi d  k  l bakalım." Şakacı bir şekilde kıkırdıyorum. "Hayır, istemiyorum."

Gözlerini kısıyor. Hâlâ battaniyenin kenarından tutarak daha da aşığı çekiyor. Yavaşça, yavaşça, altındaki çıplak tenimi biraz daha ortaya çıkartıyor. Nabzım boğazımda dört nala atıyor.   rt  n  n g  ğ  slerimin altına düşmesini izlerken kapüşonlu gözlerini   zlem dolduruyor. Soğuk hava tenimi yalıyor. Eğilip meme u  larımdan birinin etrafına dolamadan önce dudaklarını ıslatıyor ve hafifçe emiyor.   niltisi içimde yankılanırken, bedenim açılıyor ve bir uğultuya dönüşüyor.

Diliyle meme ucuma önce yavaşça, sonra biraz daha hızlı vuruyor. Nefesinden gelen sıcaklık üzerimi örtüyor. Saçlarını avuçlarken istem dışı inlemeler ağızından kaçıyor. Ona doğru eğilerek daha yakın olmasını, her yerime girmesini istiyorum. Eli karnımda geziniyor ve diğer göğsümü sıkıyor.

Dili hassas bedenimde dolaşırken mırıldanıyor. Dudaklarını yavaşça köprücük kemiğime doğru hareket ettiriyor, ağzı benimkiyle birleşene kadar yumuşak ve narin öpücükler konduruyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Göğüslerini seviyorum." Beni tekrar öpüyor. "Tenini ve kokunu seviyorum." Alt dudağını emiyor. "Tadını seviyorum." Sonra beni daha derin öpüyor, dili ağızımın içinde geziniyor.

"Seni seviyorum Konnor," diye cevap veriyorum öpücükleri arasında.

"Siktir, Duch." Kendini dudaklarımdan ayırıyor. "Bunu duymanın benim için ne anlama geldiğini bilmiyorsun." Alnı benimkine yapışıyor ve gözleri sıkıca kapanıyor. İtirafımın ağırlığı duruşundan ve nefes alış verişinden belli oluyor. İşte bu kadar. Biri tarafından sevilme böyle hissettirmeli. Her geçen gün daha fazla hayalet bize saldırıyor, ama biz onları bir ekip olarak infaz edip ait oldukları yere, geçmişe geri gönderiyoruz.

Şu anda üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey var mı?

"Seni seviyorum Konnor," diyorum tekrar. "Seni seviyorum." İnliyor ve sonra bu sesi aç ve sevgi dolu bir öpücükle takip ediyor. Dudakları beni bir özlem birikintisine dönüştürüyor. Karıncalanmalar ayak parmaklarıma kadar iniyor ve kollarım boynuna dolanarak onu daha da yakınımaya çekiyor. Kucaklaşmamızın içine gömülüyorum. O erkeksi koku, o özlem dolu dokunuş, iniltileri ve vücudunun sıcaklığı sistemimi alt üst ediyor.

İsteksizce dudaklarını dudaklarımdan çekerek bana bakıyor. "Şimdi bana ben içeri girdiğimde ne düşündüğünü söyle."

Başımı ona doğru eğerek derin bir nefes aldım. "Tamam, dün geceyi düşünüyordum."

Belimi gıdıklarken "Hangi kısım, tatlım?" diye soruyor.

"Sen olup olmadığın hakkında . . ." Sözümlü kesiyorum. "Benim için aynı şey değil. Seninle bu şekilde birlikte olmanın çok güzel olduğunu biliyorsun. Sen çok güzelsin." Dudaklarında tatlı bir gülümseme beliriyor. "Birbirimize bağılımız gibi hissettim." Bana kaşlarını kaldırıp müstehzi bir şekilde gülümsüyor. Onun müstehcen zihnine gözlerimi deviriyorum. "Ve *sadece* gerçek anlamda değil." Arsızca kıs kıs gülüyor. Memnuniyet onu yaramaz yapıyor, ama ona harika görünüyor. "Konnor, cidden, senin için farklı olup olmadığını bilmek istiyorum. Benimle birlikte olmak diğer kızlarla birlikte olmaktan farklı mı?"

Daha da yaklaşırken kaşları çatılıyor, gözlerindeki samimiyet inkar edilemez. "Evet. Tanrım, evet. Yüz kere evet, Duch. Daha önce hiçbir şey böyle hissettirmemişti. Hiçbir şey yanına bile yaklaşmadı."

"Ne farkı var?" Çekinerek sordum.

Nefes veriyor. Cevabını düşünürken gözleri etrafta geziniyor. Sormamalıydım. Sormak için aptalca bir şeydi. Sonunda görüş alanını tekrar bana çevirdi.

"Ne zaman bir kızla birlikte olsam, hep bir şeyler eksikti. Bir boşluk vardı - boşluk. Onu ne kadar doldurmaya çalışırsam çalışayım, sadece büyüyordu. Sanki doldurmaya çalıştıkça, doldurmaya çalıştığım şeyin yetersizliği daha da netleşiyordu." Boğazını temizliyor.

"Söylemeye çalıştığım şey, içinde bulunduğum her kız, dokunduğum her kız, hayatımda senin olmamanı daha da belirgin hale getirdi. Dün ilk kez bir kızın kulağına 'Sen benimsin' diye fısıldamak istedim. İlk kez bir kızın kulağına 'Ben seninim' ve 'Biz birbirimize aitiz' diye fısıldamak istedim. İlk kez seviştim Düşes. Seninle birlikte olmak, her parçamın sonunda olduğunu hissettiriyor. Başka hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmiyor, hissettirmeyecek de."

Bu cevabı sevdim...

Konnor'u sevdim.

Ve ben de

onunum.

Ve o benim.

Konnor'la verandada oturup, başlangıçtaki isteksizliğime rağmen gerçekten lezzetli olan peynirli waffle karışımını yerken, onunla sonsuza dek birlikte olmanın nasıl bir şey olabileceğine dair keyifli bir fikir ediniyorum: bahçelerle çevrili büyük bir ev. Hafta sonlarını verandada keyifli bir şekilde geçirirdik; Konnor gazete okur, ben de çimlerin üzerinde koşuşturan çocukları izlerdim. . *Vay canına*. Bu düşünce bir anda aklıma geldi.

Yine de zihnimdeki görüntü hoşuma gidiyor.

Elise ve Jax ellerinde tenis racketleriyle çimenlerin üzerinde yürüyor ve bize el sallıyorlar. Böyle bir hayata alışık değilim. Barış. Nazık bir hayat. Biz masanın etrafında otururken güneş ağaçların arasından parlıyor ve ışınlarıyla bizi aydınlatıyor.

Konnor, bileğini dizine dayamış ve kollarını sandalyenin omuzlarında gevşetmiş bir şekilde, önümüzdeki güverteye inen peyzajlı bahçeye bakarak oturuyor. Üzerinde zümrüt gözlerini belirginleştiren V yakalı yeşil bir tişört ve siyah bol bir eşofman altı var. Saçları en şahane şekilde dağınık. Seksi, rahat ve evinde gibi görünüyor. Onu izlerken, kaderinin efendisi gibi görünüyor. İlk kez bu kadar güçlü. Bu çocuğun üzerinde pranga yok. Kısıtlama yok.

Sonra bir ses onu ürkütüyor ve arkamızdaki Fransız kapılarına bakmak için dönüyor.

"Baba." Konnor ayağa fırlayarak yaşlı adamı kucaklıyor.

İkisi de ışınlanır ve birbirlerinin sırtını sıvazlar.

"Oğlum, beni sevgili arkadaşınla resmen tanıştıracak mısın?" Ben sorar.

Konnor onu serbest bırakıyor ve bana doğru dönüyor. "Bu Blesk. O-" Duraklıyor ve sonra gülümsüyor. "Benim kızım."

"Blesk, benim için bir zevk," diyor Ben. Oğluna dönerek ekliyor: "Şimdi, burada ne yapıyorsun? Seni gördüğüme memnun olmadığımından değil."

Ben'le ilgili her şey gerçek, ailesine karşı sevgisi ve eski usul tavırları gibi. Bir sandalye çekerek yanımıza gelen Ben, rahatına bakıyor.

Ben'in güçlü endamına ve genç fiziğine rağmen, gözlerinin etrafında oluşan nazik kırışıklıklar gerçek yaşını ele veriyor. Tuzlu ve biberli saçları var, yeni tıraş olmuş ve Cassidy ile aynı ela renkli gözlere sahip.

Konnor'un çatalını alarak oğlunun tabağındaki waffle'ları yemeye başlar. "Peynirli waffle'larını özledim."

Konnor gülüyor. "Onlar katil, hey?"

Akçağaç ve tuzlu peynir karışımından bir kürek dolusu yiyen Ben bana bakıyor. "Nasıl buldun?"

Kıkırdıyorum ve masanın altında bacak bacak üstüne atıyorum. "Aslında çok güzeller ama yine de tuhaf görünüyorlar."

"Evet, şey-" Konnor duraklıyor ve bana bakıyor. "Eski bir arkadaşım peynirli makarnanın içine tatlı mısır koyardı, bu yüzden tatlı ve tuzlu tatların bir araya gelmesinden çok hoşlanıyorum. Bana onu hatırlatıyor."

Ağzım açık kaldı. Elim dudaklarıma gidiyor, küçük bir nefesi bastırıyorum.

Hatırlıyor.

"Bunu bilmiyordum," diyor Ben. "Hep bunun mutlu bir hata olduğunu ve senin kahvaltıyı sabote etmeye çalıştığını düşünmüştüm."

Konnor alay ediyormuş gibi yaparken gözleri parıldıyor. "Hadi ama, bu benim yapacağım bir şeye benzemiyor." Ben oğlunun portakal suyundan bir yudum alır. "Zavallı kıza yalan söyleme. Konnor büyürken hep bize şaka yapmaya çalışırdı."

"Gerçekten öyle miydi?" Merakla Konnor'a soru soran bir kaş kaldırıyorum. O da gülümsüyor. Hiç tanımadığım birinden onun hayatını dinlemek çok garip.

Uzun zamandır içinde olan tek kişi bendim. Onun ailesi için, bu hayat için yeniyim. Ve yine de, hiç de yeni değilim.

Ben başını sallıyor ve dirseğiyle Konnor'a vuruyor. "Evet. Bir hafta boyunca her şeyi yeşile boyadı-"

"Bunu duymasına gerek yok," diye araya giriyor Konnor.

"Sus evlat, baban bir hikaye anlatıyor. Bir sabah yeşil saçlarla uyandım ve iş gömleğim yeşildi." Gülüyor. "Lanet musluk suyu bile yeşildi."

Konnor koltuğunda arkasına yaslanmış, neredeyse etkilenmiş görünüyor. "Çılgın yeteneklerim var."

Kıkırdıyorum. "Kaç

yaşındaydın?" "On iki," diyor

Ben.

Çok şey kaçırdım. Bir daha asla. "Musluk suyunu nasıl yeşil yaptın?" diye sordum.

Konnor keyifli bir şekilde kendini beğenmiş görünüyor. "Düşes, sorduğunuza çok sevindim. Yıkayıcının altındaki musluğa yeşil jöle kristalleri koydum."

"Bunu hatırlıyorum!" diyor arkamızdan bir ses. Cassidy beliriyor ve babasının dizine oturuyor. "N'aber babacığım?" diyor ve onu yanağından öpüyor. Ben, Cassidy kucağındayken gözle görülür bir şekilde neşeleniyor ve onu şefkatle sıkıyor.

"Babanın kucağına oturmak için çok yaşlısın Cassidy," diyor Konnor, kızın küçük karnını alaycı bir şekilde çimdikleyerek.

Dilini dışarı çıkarıyor, burnunu kırıştırıyor ve şımarık bir ton takınıyor. "Daaaaad, Konnor bana vuruyor."

Ben, Konnor'a yüzünü buruşturur. "Şimdi, şimdi, Konnor, küçük kızımın bir süre daha bende kalmasına izin ver. Tanrı biliyor ya, Flicker'ı ana rahminden çıkar çıkmaz kaybettim."

Konnor iç çeker ve küçük kız kardeşine doğru başını sallar. "Ne lanet bir prenses." Ben'le yüzleşmek için döner. "Flick nerede? Cassidy az önce hafta sonu için uzakta olduğunu söyledi."

"Yeni sevgilisiyle birlikte değil mi?" Ben, Cassidy'ye sorar.

Cassidy bir parça waffle çalar ve ağzı doluyken konuşur. "Evet ama nerede olduğunu bilmiyorum. Muhtemelen Connolly'de bir yerdedir."

Konnor gözlerini kısarak Cassidy'ye omuz silkiyor. "Kim? Neden Connolly?"

Kiminle görüşüyor?"

Cassidy ağzındaki yemeği çiğniyor ve sonra yutkunuyor, endişeli görünüyor. "Bilmek istemezsin."

Konnor ona ters ters bakar. "Kim,

Cassidy? "Stacey Grange."

Demek bu yüzden onaylamayacak.

"Stacey'i tanıyorum," diyorum, tamamen boşta görünmemeye çalışarak. "Bir süre Erik'le arkadaştı. Connolly Lisesi'ne gitti."

Konnor'un ifadesi sertleşiyor, hiç de etkilenmiş gibi görünmüyor. "Harika.

Yani o kalabalıkla takılıyordu."

Ben oğlunun tepkisi karşısında kıkırdar. "Merak etme Konnor. Çocuklar burada nasıl davranacaklarını bilirler. Sen okumaya gittiğinden beri çok büyüdüler."

"Kasap Çocuklar'dan mı bahsediyorsun?" Cevabı bildiğim halde soruyorum. Stacey Grange, Kasaplar'ın aile dostudur. Ve Stacey'nin romantik ilişkilere kapalı olduğu bilinen bir gerçek, görünüşe göre şimdiye kadar.

Cassidy sorgulayan gözlerle bana bakıyor. "Onları tanıyor musun?"

Evet.

"Pek sayılmaz." Kayıtsızca el sallıyorum. "Ama Bölge'deki herkes Kasap Çocuklar'ı bilmiyor mu?" Konnor'a özür dileyen bir gülümseme sunuyorum çünkü Max Butcher'a karşı olumsuz eğilimlerini biliyorum, özellikle de birkaç hafta önceki rugby partisinden sonra.

Konnor alay eder. "Evet, pekâlâ. Flick'i bir daha gördüğümde onunla konuşacağım ama sen onlardan uzak dur. Lütfen Cassidy. Onlar sadece kötü haber."

"Evet, ağabey." Cassidy ayağa kalkıp evin içinde dolaşmaya başlamadan önce gözlerini küçümseyerek deviriyor.

"Döndüğüne sevindim oğlum, böylece babalık görevlerinin bir kısmını benim için yapabilirsin." Ben kıkırdıyor, gururlu görünüyor. "Kızlara göz kulak olmak için yanımda olman hayatımı kolaylaştırıyor."

Konnor kollarını göğsünde kavuşturarak, "Bu adamlardan nefret ediyorum," diye homurdanıyor. Somurttuğu zaman çok sevimli görünüyor. Kucağına oturup kaşlarının arasında oluşan çizgileri düzeltmek istiyorum. Korumacı doğası hayatının her alanına sirayet etmiş gibi görünüyor. Harika bir baba olacak.

Ve işte yine o düşünce. . .

Yavaşla, Blesk.

Telefonum gelen bir aramayla titriyor. Konnor soru dolu gözlerle bana bakarken kaşları çatılıyor. "Kim o?" diye sordu.

'Baba' kelimesi ekrandan bana doğru yanıp sönüyor ve karnımda garip bir çarpıntıya neden oluyor. Ayağa kalkıp Ben ve Konnor'a kibarca başımı salladıktan sonra evin köşesine doğru yürüyorum.

Ahizeyi yanağıma dayayıp cevap veriyorum. "Baba." Bir sütuna yaslanıp boştaki kolumla karnıma sarılıyorum ve Cassidy'nin stüdyosuna bakıyorum.

"Kedicik, nasılsın?" Sesi hoparlörden yankılanıyor.

"Neden bu kadar yankılı?" Diğer kulağımı tıkayıp hattan gelen seslere odaklanarak soruyorum.

"Hastanedeyim," diyor. Sonra arka planda bip sesleri ve uğultular duyuyorum.

Nabzım damarlarımda atıyor.

"Erik uyandı, kedicik. Seni sorup duruyor. Görmek istediği tek kişi sensin," diye devam ediyor.

Bir dizi duyguyla felç olmuş durumdayım - korkuyla karışık rahatlamaya benzer bir şey. Ağzım zihnimin talimatlarına cevap vermiyor.

Bir şey söyle.

Hiçbir kelime oluşmuyor.

"Beni duydun mu? Erik uyandı dedim," diye tekrarlıyor babam.

Elimden geldiğince sessizce yutkunuyorum. "O iyi mi?" Sesim neredeyse boğuk çıkıyor.

Telefondan rahatlamış kocaman bir nefes fişkırıyor. "Evet kedicik, öyle. Kısa süreli hafızası zayıf olsa da doktor muhtemelen geri geleceğini söyledi. Ama şu aşamada saldırı günüyle ilgili pek bir şey hatırlamıyor."

Kullanışlı.

"Uzun mu görünüyor?" Aklıma gelen ilk şey bu olduğu için soruyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, sesi endişeli geliyor. "Kedicik, nerede

Sen? Gelip seni alacağım."

Gözlerim dolmaya başlıyor ve ciğerlerim göğsümde kasılıyor, nefesim daralıyor ve başım dönüyor.

Biri belime dokunduğunda sırıyorum ve kalbimi tutuyorum. Konnor'u ellerini havaya kaldırmış, yüzü şokla perçinlenmiş halde bulmak için gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Whoa, Duch." Yüzünü buruşturuyor. "Ne oluyor lan?"

Gözlerimde biriken yaşların kaçmasını engellemeye çalışırken yüzüm geriliyor.

Başını eğip gözlerimin içine bakıyor. "Neler oluyor?" Babamın sesi şimdi yanımda olan telefonda geliyor.

"Kedicik? Blesk?"

Konnor önce telefona sonra yüzüme bakıyor ve kaşlarını birleştiriyor. Onaylamayarak telefonu kaptı. Elimden aldığı anda nefesim kesilse de onu durdurmaya çalışmıyorum. Aramayı sonlandırıyor, ardından ekran kararana kadar kilit tuşuna basılı tutuyor.

Konnor beni kollarının arasına alıyor, şakağıma bir öpücük konduruyor ve yanağını alnıma yaslıyor. "Kimdi o?"

Kollarımı beline doluyor, gömleğini arkasına sıkıştırıyor ve göğsüne sokuluyorum. Muhteşem kokusu, nefes verirken bedenimin onun içinde erimesini sağlıyor.

"O ... benim ... babamdı," diye kekeliyorum. "Erik uyandı."

Neden ağladığımdan emin değilim. Ellerimin neden titrediğinden emin değilim. Neden hem mutlu hem de üzgün olduğumdan emin değilim. "Lütfen bana kızma Konnor, lütfen kızma. Ama kardeşimi geri istiyorum. Onu kaybetmiş gibi hissediyorum. Ölmüş de olabilir çünkü onu göremiyorum. Onunla konuşamıyorum. Yas tutuyormuşum gibi hissediyorum." Yüzüne bakıyorum. Bu konuşmanın onu ne kadar harap ettiğini görünce göğsüm sıkışıyor. Dümdüz önüne bakıyor. Çene kasları derisinin altında dans ederken gözleri kısılıyor.

"Konnor, sen benim en iyi arkadaşımsın ama tüm bu duyguları düzenlemeye çalışmam gerekiyor. Bebeğim, bu seni incittiyse çok özür dilerim." Kaşlarını çatmış, uzaktaki bir şeye odaklanmış bir şekilde duruyordu. Saçlarını tarıyor ve beni sıkıca kendisine bastırıyor, çok sıkıca. Kalbi kulağımın dibinde vahşice atarken, başka hiçbir şey duyamıyorum. "Bebeğim?"

Gözleri beni onaylamak için aşağıya iniyor ama başı sabit bir şekilde duruyor. "Duch?"

"Kızma," diye yalvarıyorum.

Ağlama, Blesk.

Başını sadece bir kez sallıyor ve hafifçe alay ediyor. "Kızgın değilim. Bu duygudan kurtulamıyorum Duch, hepsi bu. Sadece beni görmezden gel, ne söylemen gerekiyorsa söyle ve bunun üstesinden gelelim." Ses tonu tüyler ürpertici derecede kayıtsız.

Yalan söylüyor. Delirmiş.

Kısmen yaralı yüzünü bir saniye daha görmek istemediğim için, kısmen de midemdeki düğümü yatıştırmaya yardımcı olacağını bildiğim için onu içime çekmek istediğimden yanağımı göğsüne yaslıyorum.

"Ne yapacağım ben?" Yenilmiş bir şekilde soruyorum. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Şiddetli bir nefes alıyor ve sonra yavaşça veriyor. "Senin mutlu olmanı istiyorum."

"Konnor, ne yapmamı istiyorsun?"

İrkildi. "Ondan nefret ediyorum. Onu düşünmek bile beni deli

ediyor." "Biliyorum, biliyorum. Peki ne yapmalıyım?"

"Ne istiyor?" Sesi kırılmış, boğuk ve soğuk geliyor.

"Babam pek bir şey hatırlamadığını söylüyor," diye itiraf ediyorum.
"Ama anıları geri gelebilir."

"Ne yani, onu affedip hiç olmamış gibi mi davranacaksın? Düşündüğün şey bu mu? Lütfen bana düşündüğünün bu *olmadığını* söyle."

Ses tonundan ürperdim. "O kadar da siyah ve beyaz değil, Konnor. Babama oğlunu neden görmek istemediğimi nasıl açıklayacağım? Yaşayan tek kan bağı olan akrabasını?"

"Bilmiyorum," diye tıslıyor, sözlerine alaycılık karışıyor. "Belki, sadece belki, ona *lanet bir tecavüzcü* olduğunu söyle!"

Nefesim kesildi.

Sözleri ve ses tonu yüzünden neredeyse boğuluyordum. Kollarını iki yanına indiriyor ve yumruklarını öyle sert sıkıyor ki omuzları titriyor. Sert duruşuna rağmen onu daha sıkı sıkıyor ve sırtını yatıştırıcı bir şekilde okşuyorum. Vücudu korkutucu derecede gergin, ben onu sakinleştirmeye çalışırken kasları parmaklarımın altında dalgalanıyor.

"Yapmalı mıyım?" Ben soruyorum. "Yapmam gereken bu mu? Gerçekten mi?"

Omuzlarımdan tutuyor ve yüz ifademi inceleyebilmek için beni kol mesafesinde tutuyor. "Üzgünüm, Duch. Ama bana bir bak. Fokur fokur kaynıyorum. Ama seni seviyorum. Hem de çok. Eğer yapmamı istiyorsan. . ." Sesi titrerken gözleri yarıklara dönüşüyor. "Kahretsin, ne istediğini bile bilmiyorum." Omuzlarımı serbest bırakıyor ve parmaklarını saçlarında gezdirerek agresif bir şekilde ileri geri karıştırıyor. "Ne istiyorsun?" İnliyor. "Benden burada ne istiyorsun?"

Bilmiyorum.

"Sanırım onu görmem gerekiyor," diye fısıldıyorum, kelimelerden ve uyandırdıkları histen nefret ederek. "O zaman gözlerine baktığımda anlayacağım. Anlayacağım."

Dişlerini birbirine geçirirken yanak kasları kasılıyor. Bana tamamen deliymişim gibi bakıyor. "Birkaç saniye önce, sana dokunduğumda,

atladın. Korkmuştun." Başını sallıyor. "Ve erkek arkadaşın sana dokunduğunda bu normal bir tepki değil, Duch, *özellikle* de dün gecenin yarısını *senin içinde* geçirmişken!" Son iki kelimeyi bağırarak söylüyor. Hâlâ başını sallayarak, "Onu görmemelisin. Onunla aynı odada bulunmamalısın." Elise ve Jaxon gözleri parlayarak merdivenlerden bize doğru koşarken onları fark etmiyorum bile. Elise'in yüz ifadesi buruşurken ona bakıyorum.

İçimden bir hıçkırık kaçarken Konnor'a dönüyorum. "Benimle gelirmisin?"

Sanki az önce ona tokat atmışım gibi suratı asıldı. "*Delirdin mi* sen? Onu kendi serumuyla boğardım, Duch." Yüzünü buruşturuyor ve elini Elise'e doğru sallıyor. "Elise'i al. Kahretsin, yürüyüşe çıkmam lazım. Bu tam bir saçmalık."

Ağzım bir karışık açık kalıyor, ama cevap veremedim arazinin içinden geçip gidiyor. "Konnor!" Ona bağıriyorum, çaresizlik sesimi bastırıyor.

"Konnor!" Elise yankılanıyor.

Jaxon peşinden koşarak "Slater, yavaşla!" diye bağıriyor.

Elise yavaşça bana doğru yürüyor. Yanımdaki duvara yaslanarak, sütunu sıkıca kavrayıp sıkarken beni izliyor. Benden nefret ediyor. Herkesi mutlu edemem. Kimseyi mutlu edemem. Babamı mutlu edemem. Kardeşimi. Hayatımın aşkını. Kaybediyorum. Kısa bir süreliğine de olsa birlikte huzurlu bir yaşama göz kırpmıştık ama 'hayat' önümüze engeller çıkarmaya devam ediyor.

Elise, "Wally, burada bir adım atacağım ve bunun Erik'le ilgili olduğunu söyleyeceğim," diye fısıldıyor.

"Ne ele verdi?" İçimde kaynayan duyguları bastırmaya çalışarak sızlanıyorum. Burnumu çekerek gözlerimi siliyor ve doğrudan ona bakmamak için mükemmel bahçeye bakıyorum.

Elise önümde durmak için hareket etti. "Alıntı yapıyorum, 'Onu kendi serumuyla boğacağım' kısmı. O kısım her şeyi ele verdi."

Direği bırakıyorum ve doğrudan ona bakıyorum. "Özür dilerim. Son konuştuğumuzda ne dediğimi biliyorum ama Erik uyandı ve benim kafam karıştı. Onu görmek zorundayım. Gözlerinin içine bakıp hâlâ kardeşim olup olmadığını görmeliyim."

Şüpheli bir şekilde başını sallıyor. "Tamam, yapalım o zaman."

"Gerçekten mi?" Umutsuz bir umutla söylüyorum. Yalnız gitmek istemiyorum.

"Evet, tabii ki." İç geçiriyor. "Eğer yapmak istediğın buysa, ben de seni desteklemek için buradayım."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

konnor

TATLI TATLI MIRILDANIYOR. Omzunu yanağına doğru döndürerek sırtıyor ve çarşafın altında kıvranıyor. Yüzü yumuşak, hatta *zevk dolu*. Vücudu kavisler çizerken ve ağzından kadınsı mutluluk sesleri çıkarken ona doğru ilerleyip yatağımın kenarına oturuyorum. Rüya gördüğünü söyleyebilirim. Umarım benim hakkımdadır.

Siktir, evet.

Benim nefes alışım da onunkiyle birlikte hızlanıyor. Ağırlığımı yatak boyunca kaydırıyorum.

Sikeyim.

Elim yanağına gidiyor. Avucuma şefkatli bir baskı uygulayarak ona doğru hareket ediyor. Onu öpmeye hazırlanmak için dudaklarımı yalıyorum.

Gülümsüyor. "*Mmmm.*" İnliyor. "*Erik.*"

Gözlerim açıldı ve yukarı doğru sarsıldım.

Gözlerimi her kapattığımda onu görmem beni **kahrediyor**. Vücudu onunkine sürtünüyor, elbisesi beline kadar sıyrılmış, iç çamaşırı ayak bileklerine dolanmış. Ağlamaklı gözlerinde rimel lekeleri ve saçlarında boya kalıntıları var. Açgözlü pençeleri kadının kalçalarını kavırıyor ve kendini ona doğru bastırıyor.

Görmediğim şey benim.

Gözlerimi kapattığımda beni onun altında, tenini okşarken, yanaklarını ovarken ve yanımda olduğundan emin olmak için gözlerinin içine bakarken görmüyorum. İçine girip çıkarken etrafımda kenetlendiğini hissetmiyorum ya da "Seni seviyorum" derken dudaklarının aldığı şekli görmüyorum.

Evet, bunu göremiyorum.

Birine her ş e y i n i z i verdiğinizde, ona kalbiniz, bedeniniz, zihniniz ve ruhunuzla her şeyinizi sunduğunuzda, bazen boş bir kabuk haline gelirsiniz, sanki sizden geriye hiçbir şey kalmamış gibi, çünkü diğer kişi her şeyinizi almıştır.

Oldukça sarhoşum; içkinin boğazımı yakması ve kafatasımdaki davul sesleri dışında pek bir şey hissetmiyorum.

Neredeyse bir insanı öldürüyordum. Arkadaşımı öldürmeye çalıştım, ne kadar az ortak noktamız olsa da olabildiğince iyi bir arkadaşımı.

Bir süredir üzerinde oturup uyukladığım çimenlikten Jax'e bakıyorum. "Peki, farklı bir şey yapabilir miydim?" Ellerimle konuşurken bardağımdaki likör etrafa saçılıyor. Burbon gömleğime sıçrıyor. "Kahretsin," diye yakınıyorum, elimle silerek.

"Evet, dostum, bu işe yaramayacak. O leke de diğerlerine katılabilir," diyor Jax sinirli bir şekilde.

"Yapabilir miyim? Çünkü onu *seviyor* ve ben de yaptığım şey yüzünden hapse girebilirim, o yüzden artık bilmiyorum," diyorum ve sonra histerik bir şekilde gülüyorum. Çünkü çok komikti. Ciddiyim. Ne isyan ama. Çimlerin üzerine uzandım. Gömleğimden sızan yoğunlaşma, kendimi bir havuzun içindeymişim gibi hissettiriyor. Sanırım bu hoşuma gidiyor.

Jax yanımdaki açılır kapanır sandalyeye oturmuş, kadehini yudumluyor ve kaşlarını çatarak ufka bakıyor.

"İşte böyle, Jax," diye geveliyorum. "Erik bu sırrı bizden saklıyormuş. Bir kıza dört yıl boyunca tecavüz edeceksin ve sonunda sana aşık olacak."

"Kapa çeneni, dostum," diye inliyor, benimle göz teması kurmuyor.

"Siktir git!" Homurdanıyorum.

"Slater, sen benim dostumsun. Tamam mı? Sen en iyilerden birisin. Belki, sadece belki, bundan daha iyisini hak ediyorsun."

Aniden doğrudum. "Ciddi misin? Siktir git. O benim kızım. Ondan daha iyisini asla hak edemem."

"Ondan daha iyisini hak ediyorsun demek istemedim." Yüksek sesle nefes verir. "Sadece bundan daha iyisini. Bak, B'yi seviyorum, ama sizin biraz olgunlaşmanız falan lazım. Dostum, kızlar seninle birlikte olmak için birbirlerinin gözlerini oyuyor ve sen de gerçekten iyi bir adamsın. Erik'ten çok daha iyi bir adam. Tek söylediğim, ve berbat bir iş yapıyorum, kendinize de dikkat edin."

"Onu seviyorum," diyorum gayet açık bir şekilde.

"Evet, sevdiğini biliyorum. Ve o da seni seviyor," diyor ısrarla.

Alay ediyorum ve içkimi kusuyorum.

Erik'i seviyor mu?

Onun her şeyi oldu, evinde yaşadı, korku filmi izlerken ona sarıldı. Onun odasındaydı. Yatağına girdi. Onun içindeydi! Bu düşünceler zihnimden geçerken inliyorum, beraberinde daha fazla istenmeyen görüntü getiriyor.

Polis bana Liz'in cennette olduğunu söylediğinde, *cennet* kelimesinin yabancı bir kavram olmasına rağmen onlara inandım. Onu bulmaya çalışmadım bile.

Polis birinin öldüğünü ilan ettiğinde, o kişi ölmüştür. Keşke içgüdülerimi takip etseydim. Keşke onu aramış olsaydım. O zaman belki ihtiyacı olan şey ben olabilirdim. Belki kalçasını kesip açmasını engelleyebilirdim. Ona dokunmasını engelleyebilirdim. Onu bundan önceki ve bundan sonraki hayatının her günü sevebilirdim.

Yüzümü buruşturup karnıma sarılıyorum. "Sence onu seviyor mu?" Jax benim duyabileceğim kadar yüksek sesle nefes veriyor. "Bilmiyorum."

SONRAKİ BEŞ SAAT BOYUNCA, Jax'in beni sakinleştirmek için gösterdiği tüm çabalara rağmen kilolarca alkol içmeyi başardım. İki kez bayıldım.

Prado'nun lastiklerinin kaldırımdaki sürtünmesini ve dış kapının kapanmasına eşlik eden o tanıdık alçak uğultuyu duyduğumda, şu anki fiziksel ve zihinsel durumumdan hemen pişmanlık duyuyorum. Blesk o arabada. Erik'i görmeye gitti. Kendimi hasta hissediyorum.

Neyse ki babam ve Cassidy'nin bir Pazar günü saat 14:00'te benim yaklaşan duygusal çöküşüme tanıklık etmekten daha verimli işleri var.

Araba yanaşıyor ve bırakma çemberine park ediyor. Evin girişindeki hasır sandalyede rahatça sallanıyormuş gibi yapıyorum. Ama yüz ifadem çok sert. Azı dişlerim kafeslenmiş çenemin içinde birbirine sürtünüyor. Kabaran göğsüm, yumruk yaptığım ellerim ve kırmam için bana yalvaran boynum arasında, sinirli ifademi bastırmaya konsantre olamıyorum.

Kahretsin, elbisesine bak. . .

Bu ruh halinden kurtulmak istiyorum. İstiyorum çünkü arabadan iniyor, üzerinde bacaklarını açıkta bırakan o güneş elbisesi ve her iki omzunun üzerinden altın sarısı saçları var. Ama tabii ki kişisel tercihim olan koltuk değneğini kullanmak zorunda kaldım ve şu anda zil zurna sarhoşum. Beni gülümserken ve çekici görmesini istiyorum.

Erik'ten nefret ediyorum.

Elise arabadan atlıyor ve Blesk'i yolcu kapısının yanında karşılıyor, ona sarılıyor, kulağına bir şeyler fısıldıyor ve sonra onunla el ele bana doğru yürüyor.

Yani ben lanet olası bir düşman mıyım? Blesk'in bana yaklaşmak için bir eskorta ihtiyacı var çünkü bana güvenilemez ya da tepkim öngörülemmez olabilir? Ayağa kalkıyorum, Blesk ile kısa bir göz teması kuruyorum ve kapıdan içeri giriyorum. Ayaklarım beni olabildiğince hızlı bir şekilde ondan uzaklaştırıyor, ona kızgın olduğum için değil, aslında kendime güvenemediğim için. Şu anda ne *yapacağım* belli değil. Bunu bildiği için Elise'e lanet olsun. Blesk'e sarılmayı, onu koklamayı her şeyden çok istiyorum.

Donup kaldım.

Uyu, Konnor.

Sen lanet olası bir sarhoşsun.

Hala koridordayım, ön kapının kapanmasını ve ayaklarının bana doğru sürünmesini dinliyorum. Dönüp ona bakıyorum. Büyük, kahverengi Bambi gözleri tereddütle bana bakıyor. Onu kollarıma almak, kalplerimizin birlikte attığını hissetmek istiyorum. Kim olduğumu ona hatırlatmak için onu öpmek, yalamak ve tadına bakmak istiyorum.

Elise elini bırakıyor ve sessizce merdivenlerden yukarı çıkıyor. Blesk başını eğerek doğruca bana doğru yürüyor. Kucağıma doğru ilerlediğini fark edene kadar kollarım saniyeler içinde açılıyor. Sonra beni sıkıca kavıyor, gömleğimi arkamda yumrukluyor ve göğsüme doğru nefes alıp veriyor, sahip olduğu duygusal gücün her onsunu dışarı atıyor. Kollarımı omuzlarına ve başına dolayarak onu içime çekerken Blesk hıçkırmaya başlıyor.

"Konnor," diye burnunu çekiyor. Bu tatlı sesi duyduğumda kollarım onun etrafında daha da sıkılaşıyor, onu koruma ihtiyacıyla seğiriyor ve onu tutma ihtiyacıyla kavıyorum. Başımı eğerek altın sarısı saçlarını okşuyor ve mükemmel kokusunu içime çekiyorum.

Kahretsin, ben bir aptalım.

"Tanrım." Kollarının üst kısmını bulup parmaklarımla kavıyorum ve yüzünü inceleyebilmek için onu itiyorum. O üzgün küçük yüzünü gördüğümde omuzlarım düşüyor.

"Bebeğim, siktir." Başımı sallıyorum, cevaptan tiksineceğimi tahmin ettiğim için soruyu sormak istemiyorum. Cesaretimi toplayıp soruyorum. "Ne oldu?" Bana doğru eğiliyor ve tırnaklarını gömleğimin kumaşından sırtımda hissedebiliyorum.

Burnunu çekerek ve başını konuşabilecek kadar eğerek mırıldanıyor: "Seni seviyorum Konnor. Umarım bunu biliyorsundur."

İçimde bir şeyler kırılıyor. İçimin burkulduğunu hissediyorum. "Ne oldu?" Tekrar ediyorum, monoton.

Veda etmiyor, Konnor. Veda etmiyor.

Gözleri düşer. "Hadi oturalım."

Sikeyim.

Onu kaybetmekten

kurtulamayacağım.

Tekrar söylüyorum.

Ne oldu?

Polislere söylemesi için onu ikna mı

etti? Beni onun için mi terk ediyor?

Yenilgi ve kendinden nefret damarlarımda geziniyor, mantıksızca dönüp duruyor.

Elimi tutarak beni arkasından sürüklüyor ve oturma odasına girip kanepeye oturuyor. Oturmamı işaret ediyor, sonra kusursuz kalçalarını üst üste koyuyor ve parmaklarını bir dizinin etrafında dolaştırıyor.

Ben yarı sendeleyerek karşısındaki kanepeye doğru ilerlerken o öne doğru eğiliyor. Bana göz kırpmıyor. "Ne kadar içtin?"

Alay ediyorum, parmaklarımla alnımı ve şakağımı tedavi edici bir şekilde ovuyorum. "Bu konuşma için yeterli değil, Duch." Benden gergin bir kıkırdama kaçıyor.

Minderlerin üzerine çöküyorum ve kollarımı göğsümde birleştirerek yakında kırılacak olan kalbimi savunmaya çalışıyorum. Çaresizlik kemiklerime ağır bir şekilde oturuyor ve beni aşağı çekiyor.

Bana kirpiklerini kırpmıştırıyor. "Deli gibi görünüyorsun." Omuz silkerek, "Kızgın değilim." diyorum.

Kaşları neredeyse saç çizgisine kadar yükseliyor. "Tamam, bu ikna ediciydi."

"Özür dilerim," diyorum alaycı bir şekilde.

Kes şunu, Konnor. Sarhoş sik kafalı.

"Gerçekten ne olduğunu bilmek istiyor musun?" diye soruyor, bir tutam saçını yanağından uzaklaştırıp kulağının arkasına sıkıştırarak. Gözleri hüznle dolu.

"Evet, kahretsin," diyorum, umursamazmış gibi davranarak.

İsteksizce konuşmaya başlar. "Tepki vermeden önce her şeyi bitirmeme izin ver, tamam mı?" Derin bir nefes alıyor. "Elise ile hastaneye gittiğimde otomattan kahve aldık ve biraz sohbet ettik çünkü gergindim. Bunun benim için kolay olduğunu düşünmeni istemiyorum çünkü değildi. Korkunçtu ve tüm zaman boyunca kendimi hasta hissettim. Odasına yaklaştığımda ve sesini duyduğumda içimdeki her şey dondu, sonra geri çekildi. Dönüp kaçmak istedim. Orada olmak istemiyordum. Kafamın içinde aynı iki cümleyi tekrar tekrar duydum: 'Senin içinde olan tek kişi benim, değil mi? Sana bunu tekrar hissettirmeliyim'."

Azı dişlerim birbirine çarpıyor. "Dur." Babamın sedirini tekmelemeden önce ellerimi saçlarımdan geçirerek ayağa kalkıyorum. "Sana o boku söyledi mi?"

"Üzgünüm, Konnor. Sadece sana nasıl hissettiğimi anlatmaya çalışıyorum," diyor, ben oturma odasını adımlarken bana bakarak.

Yüzümü buruşturuyorum. "Beni bu tür lanet detaylardan kurtarabilir misin, Duch?"

"Evet, özür dilerim. Özür dilerim." Sanki bunu söylememesi gerektiğini bilmesi gerekiyormuş gibi başını sallıyor.

Ona bunları söylediği düşüncesi varlığını nefretle sarıyor.

Kanepeye geri yığılıp öfkeli nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. "Devam et."

"Odaya girdim. Beni gördüğünde yaptığı her şeyi hatırladığını hemen anladım. Hemen ayağa kalktı ve gözlerindeki bakış beni öldürdü. Biliyor, Konnor. Utanç ve suçluluk çok açıktı. Yanına oturmak için hareket ettim, beceriksizce ayak sürüyerek ve gözlerinden kaçarak. Uzandı ve elime dokundu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Elim geri çektiğimde yüzünü buruşturdu. En az yirmi dakika boyunca sessizce oturmuş olmalıyız."

"Elise neredeydi?" Sertçe sordum.

"Kapı aralığından izliyordum. Yıllarca hiç konuşmadan oturdum. Kablolar yüzünden ağzını zar zor açabiliyordu. Sonra konuştu. Sesi çakıllı ve gergindi ve ona ait değildi. Dedi ki, "Seni bana geri getirecek bir şey söyleyebilir miyim?" Başımı salladım. "Şimdi *onunla* birlikte misin?" dedi. İçimi çektim ve cevap vermek gerçekten iyi hissettirdi. "Evet" dedim. "*Evet*" dediğimde. . Gülümsüyordum. Dedi ki, 'Söz veriyorum güvenini geri kazanmak için her şeyi yapacağım, her şeyi. Sadece söyle.' dedi. Ağlamaya başladım ve "Söz mü?" dedim. "Evet, her şeyi yaparım." dedi. Söz veriyorum, Bebe.' dedi. Ben de, 'Beni arama, beni görmeye çalışma ve eğer beni görürsen diğer tarafa yürü' dedim. Sonra oradan ayrıldım."

Kalbim göğsümde çarpıyor, rahatlamayla kasılıyor. "Yani beni terk etmiyorsun?" Gözlerimi kıpırtısız yere sabitliyorum çünkü onun yüz hatlarına odaklanmak çok zor.

Uzanmam lazım.

Yanıma yaklaşıyor ve elini dizime koyuyor. "Bunun gerçekten bir olasılık olduğunu mu düşünüyordun?"

Yutkunuyorum ve dikkatimi ona çeviriyorum, şaşkın ve utangaç. "Davranışlarımdan sonra mı? Evet, Duch, yaptım."

Yanağımdan öpüyor. "Senden ayrılmak asla bir olasılık olmayacak."

Ben yatağın üzerinde, kalçalarının arasında sarhoş cenin pozisyonunda yarı baygın bir şekilde kıvrılmış yatarken **BLESK** sırtını başlığıma yaslamış **oturuyor**. Bacağını kaşıklıyorum. Sevgi dolu okşamaları hislerimi doyuruyor. Saçlarımı nazikçe yüzümden çekip alıyor. Gözlerim kapalı ama zihnim bu anın mükemmelliğini yakalıyor.

Mükemmelin lüks versiyonu.

Günün geri kalanında bok gibi hissedeceğim... ve yarının çoğunda.

Neden buna katlanıyor?

Neden bana katlanıyor?

Bir elbise giyiyor. Küçük beyaz bir güneş elbisesi ve bu beni deli ediyor. Parmakları saçlarımı ve yanaklarımı taramaya devam ediyor, boynumu ve omuzlarımı gıdıklıyor. Kalçası harika bir yastık oluyor.

Ellerim uyluğundan yukarı çıkmadan önce dizinin etrafında sıkılaşıyor. Biri arka tarafının altından beslenirken diğeri bacaklarının arasında bitiyor. Küçük bir şaşkınlık nefesi kaçıyor. Dudağımı ısıırıyorum, bacaklarının arasındaki sıcaklığı hissettiğimde inliyorum. Başparmağım külotunun üzerinden onu okşuyor, daireler çiziyor ve yoğuruyor. Mırıldanıyor. Ona bakıyorum ve parmaklarımın onu tamamen çözmesini izliyorum - gözleri kapalı, derin nefes alıyor, avucumun içine doğru eğiliyor.

Kalçalarından tutarak, başı yatağa çarpana kadar onu yataktan aşağı sürüklüyorum. Dudaklarından muhteşem bir inilti dökülüyor ve gözleri heyecanla açılıyor.

Şu sesi tekrar çıkar.

Bacaklarının arasına uzanıyorum, kalçalarımı kullanarak uyluklarının daha da ayrılmasını sağlıyorum. Nefes alışım zorlaşıyor, gerginleşiyor ve hızlanıyor.

Onun içinde olmak istiyorum, şimdi.

Elim boynunu okşuyor, yanağına ve saçlarına gidiyor. Diğer elim kotumun düğmelerini açmak için aşağı iniyor ve şişen ereksiyonumun neden olduğu baskının bir kısmını serbest bırakıyor. Pantolonumu indirip yataktan aşağı atıyorum. O gergin, iri kahverengi gözleriyle bana bakıyor, onu almamı istiyor. Bunu anlayabiliyorum.

Ona karşı nazik ol.

"Blesk," diye yalvarıyorum neredeyse.

Parmakları sırtımın kıvrımlarını okşuyor. "Konnor, benimle seviş."

Bu sözler üzerine uzun bir inilti çıkardım. Sikim nabız gibi atıyor, karnımı dövüyor.

Nefesim kesiliyor. "Tekrar sor." Gülümsüyor.

"Benimle seviş," diye mırıldanıyor.

En iyisi. Cümle. Hiç.

Uyluklarının kalçalarımın etrafında sıkılaştığını hissettiğimde, boğazımın dibinde derin derin inleyerek ona doğru çekiliyorum. "Sor ona," diye alay ediyorum, bedenlerimizin arasına bakarak.

Kıkırdıyor ve sikime bakıyor. "Benimle seviş," diyor şakacı bir şekilde.

Elbisesindeki narin süslemelere dokunuyorum. "Bu güzel şeyi üzerimizde tutup tutamayacağımızı bilmek istiyor."

Gülümsüyor. "Evet."

Diz çöküp külotunu çekerek hızlı bir iş çıkarırken, ihtiyaçtan neredeyse homurdandığımı duyuyorum. O da hemen karşılık veriyor ve ayak bileklerinden kolaylıkla çekmeme yardım etmek için eğiliyor.

Tekrar yukarı çıkıp boynuna sokuluyorum ve o yumuşak teni ağzıma alıyorum. Muhteşem kıcını kavramak için aşağı uzandığımda inliyor. Yavaşça içine doğru itiyorum.

Blesk'in üstüne alkolümü attıktan, uzun ve sıcak bir duş aldıktan ve iki Panadol yuttuktan sonra, kendimi yeniden yarı insan gibi hissediyorum.

Ben banyodan çıkarken, "O zarfa bakmamız gerek Konnor," diyor.

"Ya da tekrar seks yapabiliriz?" Başımı sallayarak öneriyorum.

Sevimli bir sırıtışla konuşuyor. "Bir noktada kampüse geri dönmek zorundayız."

"Ya da bir yıl izin alıp yatakta kalabiliriz." "Ciddiyim,

Konnor."

"Ciddiyim," diyorum, ona doğru yürüyorum ve mükemmel kıç yanaklarını tutuyorum. Onu kendime doğru çekip kasıklarımın doğru hafifçe yoğuruyorum. "Şaka yapıyormuşum gibi mi hissediyorum?"

Kollarını omzuma dayıyor ve uzun tırnaklarıyla boynumu gıdıklayarak bana bakıyor. Ona sırtıyorum. Tırnaklarının saçlarımda gezinme hissini seviyorum. Tüylerim diken diken oluyor, tenimin her santimini kaplıyor. Titriyorum ve sırtını ovmaya devam ediyorum, poposunu sikime doğru yoğuruyorum ve parmaklarımin altındaki düzgün vücudunu hissediyorum.

Tanrım, bana bir şeyler yapıyor.

Ellerimi en değerli varlığının, yaşamının en kişisel yönünün üzerine koyma zevkine erişmeme izin veriyor. Boynunu öptüğümde kalp atışlarının atardamarlarında titreştiğini hissedebiliyorum. Onu yaladığımda teninin ve terinin tadını alabiliyorum. Bana bu onuru veriyor. Bunu asla hafife almayacağım. Ona dokunmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Bana izin verdiği sürece, ellerim onun üzerinde olacak.

Boynunu dikleştiriyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor; yüz ifadesi onda pek sık görmediğim bir ciddiyet sergiliyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, Duch, zarfı açalım."

O altımda yerde oturmuş çeşitli belgeleri inceleyip analiz ederken, ben onları görmezden geliyorum. Ve başarısız oluyorum. Banka hesap özetleri. Fotoğraflar. Kaçırıldığım zamanki haber makaleleri. Knight Estate'in tapusu. O şerefsizin sakladığı kağıttan kupa koleksiyonu. Onlarla ilgilenmiyorum.

Yoksa ben mi?

Bu muhtemelen hayatımı değiştirebilecek bu durumun getirdiği doğuştan gelen kendimi koruma tekniğim. Tek odaklandığım şey ağzı ve her sayfayı çevirmeden önce parmağını yalayışı. Bir yanımda o yığının arasında açıklayıcı bir bilgi olmaması için dua ediyor. Ben mutluyum. Orada hayatımı iyileştirecek hiçbir şey yok. İhtiyacım olan her şey burada. . parmağını yalıyor.

Doğrudum ve dedim ki. "Muhtemelen bildiğiniz gibi biyolojik annem öldü. Ben alındıktan birkaç yıl sonra ölmüş. Biyolojik babam yeni bir başlangıç yapmamın daha iyi olacağını düşünmüş. Hayatım boyunca sadece acıma duygusuyla yaşamamı ve insanların bana kırılmış ya da zarar görmüşüm gibi davranmasını istemedi. Bu yüzden beni almaya hiç gelmedi. Bunun yerine beni evlatlık verdi." Yüksek sesle nefes veriyorum ve itiraf ediyorum, "En azından bana öyle söylediler."

"Onunla hiç tanışmadın. . Hiç istemedin mi?"

"Hayır."

"Neden? Evlat edinilmek seni üzdü mü?" diye soruyor, tam da biyolojik babamın kararını haklı çıkaran bir acıma duygusuyla.

"Hayır. Zaten onunla ilgili çok az anım vardı, biyolojik annemle de aynı şekilde, bu yüzden temiz bir sayfa iyi görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, özgür kaldığım andan itibaren görmek istediğim tek kişi, birlikte olmak istediğim tek kişi sendin."

Uzanıp dizimi ovuyor. "Tabula rasa."

Kıkırdamadan önce ona soru sorarcasına göz kırpıyorum. "Harry Potter büyüsü mü?"

Kıkırıyor. "Latince. 'Kazınmış tablet' anlamına geliyor ama genellikle 'boş levha' olarak çevriliyor. Sanırım ikimiz de bir bakıma *tabula rasa* aldık. Yine de kişisel koşullarımızın 'kazınmış tablet' çevirisine daha çok benzediğini hissediyorum. Yani, boş değildi, kazınmıştı."

"Çok akıllı bir kurabiye, Duch. Belki bu benim ilk dövmem olur."

Gülüyorum. Bana ters ters bakıyor. "Sakın o güzel teni işaretlemeye cüret etme."

"Ama diğer tüm çocuklar benimle dalga geçecek" demeden önce dizimi teatral bir *şekilde* tokatlıyorum.

Gözlerini devirerek ve yorumumu görmezden gelerek eski bir fotoğrafı eline aldı ve genç bir kadının üzerine dokundu. "Kim bu? Gözlerini senden almış, Konnor."

Bir süre göz kırpıyorum, garip bir şekilde ilgisiz. "Bende onunki var. Bu benim biyolojik annem, lisedeyken."

Bana bir gülümseme sunuyor. "O çok güzel,

Konnor." Başıımı sallıyorum ama mesafeli
duruyorum. "Sanırım öyleydi."

"Bu diğerk insanları tanıyor musun?" diye soruyor, parmağını yüzlerinde gezdirerek.

Bir süre ona baktım. "Bu babam, Ben. Diğerlerini tanıyamadım. Hepsi birlikte okula gittiler."

Sarışın bir kaşını kaldırıyor. "Tesadüf mü?"

Omuz silkdim, şüpheliydim. "Burası Bölge, Duch. Herkes herkesi tanır. Burada dört derece ayrılık var."

"Büyürken daha az sanırım," diyor sayfaları karıştırırken, önündeki yere yayılmış kitaptan etkilenmemiş gibi görünüyor. Kaşları geriliyor ve iç çekerek omuzlarını düşürüyor. "Bunlar sadece gereksiz şeyler, internette bulabileceğimiz makaleler." Oturduğu yerde kalıyor ve burnunu bana doğru kıvrarak suratını asıyor. "Ben seni neden evlat edindiğini hiç söyledi mi?"

Başımı sallayarak şilte boyunca geri çekildim ve bacak bacak üstüne attım.

Ben.

"Evet, biyolojik annem ve Ben lisede yakındılar, bu yüzden polisler beni buldu, beni elde etmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Hikayemi biliyordu ve sanırım biyolojik annemi seviyordu. Bence onu çok seviyordu. Geleceğimin geçmişimden daha iyi olacağından emin olmak istedi. Sanırım bunu şansa bırakmak istemedi. Bu konuda bana karşı her zaman oldukça açık sözlü oldu."

Başını bana doğru eğdi. "Biyolojik anneni sevdiğini nereden çıkardın?"

Omuz silkiyorum ve ağzımın içini çiğneyerek düşünüyorum. "Bazen bana garip bir ifadeyle bakıyor. Sonra iç geçiriyor ve ona ne kadar benzediğimi söylüyor. Gerçekten bilmiyorum, sadece içimde bir his var. Sanki onu teselli etmem gerekiyormuş gibi. Açıklaması çok zor."

"Seni sevdiği apaçık ortada, Konnor. Kan bağı dışında her yönden onun oğlusun. Ailem hep bir kız çocuğu istemiş ve görünüşe göre annem beni gördüğünde bana aşık olmuş. Seni evlat edinen anne nasıl biri?"

"Yakında onunla tanışacaksın. Kendin karar verebilirsin."

"Hadi Konnor," diye yalvarıyor, o iri geyik gözleriyle bana bakıyor.

"Tamam, Duch. Biraz dokunaklı şeyler yapıyoruz, değil mi? Aklımdaki dokunaklı şeyler değil ama mecburen yapacağım." Kıkırdıyorum. "Şey. . . . Annem harika biri. Biraz Cassidy'ye benziyor. Biraz eksantrik. Biraz tuhaf. O da

-" Gözüme bir şey takılınca kelimelerim gırtlığımda düğümleniyor. Hava kalınlaşıyor gibi.

Yataktan zıplayarak, üzerinde 5.100.000 \$ depozito yazan bir banka hesap özetine uzanıyorum. "Bu yüklü bir işlem," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Gönderenin hesabını kontrol ediyorum: Lumad LTD.

Nefesim kesildi.

Bu hesabı neden tanıyorum?

Sayfanın üstündeki isme baktım: Donavon Knight. Para yatırma tarihini kontrol ediyorum: 22 Ağustos 1999. Blesk görüş açımı takip ediyor ve sonra hesap özeti ile benim gergin ifadem arasında gidip geliyor. Beynim aşırı hızda çalışıyor, hesap yapıyor. Yüzümün sertleştiğini, kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissedebiliyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor, endişeli görünüyor.

Başımı sallıyorum çünkü baktığım şey bir yazım hatası olmalı.

"Ne oldu Konnor?" diye tekrar soruyor, sesi sinirden inip çıkıyor.

Elimle işaret ediyorum. "Bana şu haber makalesini ver, kaybolduğum zamanki."

Onu aldı ve bana verdi. Tarihi kontrol ettim. 22 Ağustos 1999. İnanılmaz derecede ağır görünen bu ağırlıksız belgeyi tutarken parmaklarım uyuşuyor. Ayağa fırlayıp telefonumu kapıyorum, o kadar hızlı çeviriyorum ki iki kez yanlış numara yazıyorum. "Kahretsın!" Homurdanıyorum, telefonu duvara vuruyorum çünkü bunu yapmak iyi hissettiriyor. Tekrar yazmaya başlıyorum, sonra sesin kesilmesini bekliyorum.

"Adolf!" Ahizeden sesleniyorum. "Konnor Slater."

"Bay Slater, her şey yolunda mı? Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Daireme girmeni istiyorum. Komodinimin üst çekmecesine gir ve telefonunla oradaki faturanın fotoğrafını çek. Sonra da bana gönder." Telefonu o kadar sıkı kavıyorum ki avuçlarım tüm rengini ve hassasiyetini kaybetmeye başlıyor.

Rahatsız edici bir duraklama olur.

"Efendim, konu nedir?" diye soruyor, ses tonu temkinli.

"Adolf, bunu senden istediğim için üzgünüm ama bunu yapman gerekiyor. Brussman'dayım ve bu gece geç saatlere kadar evde olamayacağım. O faturayı görmem lazım."

Boğazını temizler. "Elbette efendim. Hemen yukarı çıkıyorum."

"Teşekkür ederim." Telefonu aniden kapattım. Dönüp Blesk'e bakıyorum, yüzü endişeden kül gibi olmuş.

"Konnor?" diyor gözyaşlarının eşiğindeyken.

"Bana bir saniye ver, Duch. Bir saniye içinde her şeyi açıklayacağım, tamam mı?" Odadan çıktım ve merdivenlerden indim. Doğruca bara gidip kendime çok ihtiyacım olan bir burbonu dolduruyorum. Ellerim çılgınca titriyor, bardağın etrafındaki buzları çınlatıyor. Bir yudum alıyorum.

Gerçekten yeterli değildi, bu yüzden

Her şeyi geri at.

Kendime bir tane

daha dolduruyorum.

Bekliyorum.

Sonra cebimdeki telefonum çalıyor. Birazdan keşfedeceğim bilginin olası sonuçlarını düşünmeden telefonu açıyorum ve Adolf'tan gelen yeni multimedya mesajını görüyorum.

Korkularımı doğrulayan belgeyi gördüğümde bedenim taşa dönüşüyor.

Hepsi yalan.

İnanmışım her şey. Cassidy, Flick, Ben, Renee, Slater ailesi gibi bu aile temeli üzerine kendim için inşa ettiğim her şey. . . hepsi yalanmış. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

"Duch! Bu hesap." Kapıdan koşarak girdim ve onun yanına, yere oturdum. "Bu hesap, Lumad LTD, okul harcımı ödeyen hesapla aynı.

Bu yıl. Yeni spor merkezinin sponsorluk faturasında gördüğüm hesapla aynı. Adolf az önce bana bir resmini gönderdi. Aynı hesap. Aynı *lanet* hesap, Duch!" Sesim panik içinde, kelimeler ağzımdan yeterli hava girişine izin vermeyecek kadar hızlı dökülüyor.

Aceleyle nefes veriyor. "Tamam. Yavaşla. Bu ne anlama geliyor?"

"Donavon Knight'a 22 Ağustos 1999'da - benim kaçırıldığım gün - 5.000.000 doların üzerinde para transfer eden kişi bu yılki okul harcımı da ödedi."

"Ne diyorsun sen?"

"Ben ve Renee Slater beni götürmesi için babana para verdiler."

OTUZUNCU BÖLÜM

deakon

"DEAKON? Benim adım Ben Slater. Bir arkadaşınızım. Sizinle oturmamın bir sakıncası var mı?"

Nazik görünümlü bir adam yaklaşır ve dudaklarında yarım bir gülümsemeyle çocuğun yanında durur.

Çocuk her zamankinden daha fazla ilgi görüyor. Hastanedeki insanlar onu sürekli kontrol ediyor, test ediyor ve bipleyen ve tıngırdayan makinelere sokuyorlar. Ona iğneler batırıyorlar, kan alıyorlar ve sıvı veriyorlar. Yardım ediyorlar.

Git buradan, diye düşünür çocuk kendi kendine.

Çocuk birkaç gün önce umursamaktan ve umut etmekten vazgeçti. Ama eskisinden farklı olarak artık günlerin ne zaman geçtiğini biliyor çünkü saatin kadranda yavaşça dönen akrebe bakıyor.

Git başımdan.

Dün adamlardan biri, büyük el ikide, küçük el beşteyken ona *düşmanca* davrandığını söyledi. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyor. Sadece yalnız kalmak istiyor. Karnında bir türlü geçmeyen bir ağırlık var ve aynı anda hem tok, hem midesi bulanmış, hem de boş hissediyor. Zaman. Çocuk kaşlarını çatıyor.

Onu koruyacaklarını söylediler.

Bakışlarını pencereye çevirerek dış dünyayı izliyor. Görmek için hem çaresiz hem de dehşete düştüğü aynı dünyayı. Gökyüzüne bakmaya bayılıyor. Büyük el onda, küçük el yedideyken hemşire pencereyi açtığından beri hiç durmadı.

Adam ziyaretçi koltuğuna oturur ve rahat etmek için ayaklarını sürüyerek ilerler. Çocuk günlerdir o noktayı izliyordu. Şimdiye kadar hep boştu.

"Çok yeşil gözlerin var Deakon," diyor adam, sonra garip bir şekilde öksürüyor. "Biliyor musun, Deakon? Ne hatırladığından emin değilim ama eğer konuşmak istersen. . Bu konuda konuşmak istiyorsan, benimle konuşabilirsin. Benim işim bu." Kıkırdıyor ve çocuk ona hızlı bir bakış atıyor. "Benim iki küçük kızım var. İkisi de kulaklarımı çınlatıyor. Mükemmel bir dinleyiciyimdir."

Çocuk gökyüzüne kaşlarını çatarak bakarken adam sabırla bekler, küçük yüzü soğuktur, düşünceleri birbiriyle boğuşur, arkadaş ister ama son zamanlarda aldığı türden nefret eder. *Yetişkinler yalan söyler*, diye düşündü kendi kendine. *Hepsi yalancı*.

Adam tekrar konuşmaya başlar. "Hemşire bana dünden beri kimseyle konuşmadığınızı söyledi. Bu doğru mu?" Bir cevap bekler ama alamayacağını bilir. "Sorun değil. Dediğim gibi, çok konuşan iki küçük kızım var. Felicity senden sadece birkaç yaş büyük; on bir yaşında. Cassidy ise sadece beş yaşında ve bugün burada. Onunla tanışmak ister misin?"

Adam çocuğun yüzünü dikkatle izler. Çocuk adamın teklifinden etkilenmiş gibi görünmemek için kendini zor tutuyor.

Onlarla tanışmak isterim.

Çocuklar yalan söylemez.

Zor olsa bile. Acıtsa

bile.

Çocuğun gözleri adama kayar, ilgisini artık gizlememektedir. Liz onunla tanıştığında dört yaşındaydı. Beşe kadar sayabildiğine göre

neredeysse onun yarı yaşında. Onu özlüyor. Çocuk sadece bir kez başını sallıyor.

Adam gülümser. "Tamam, ama önce bana bir iyilik yapar mısın? Cassidy henüz çok küçük; ona bakacak birine ihtiyacı var. Ben kahve almaya giderken ona göz kulak olabilir misin?"

Göğsünü bir heyecan dalgası dolduruyor. Önemin cazibesi tekrar başını sallamasına neden oluyor ama yine de gülümsemiyor.

Çocuğun diğerleri kadar nefret etmediği yaşlı adam ayağa kalkar ve "Onu getireceğim" der.

Adam dışarı çıktığında, çocuk açık kapıdan bakmak için ayağa fırlar. Birkaç dakika geçtikten sonra adam küçük sarışın bir kız tarafından takip edilerek tekrar içeri girer.

Çocuk hızlıca nefesini içine çeker.

Liz'den daha küçük.

Liz gibi sarı saçlı.

Ondan hoşlandım.

Kız sırtıyor, aralıklı dişlerini gösteriyor, parlak ve beyaz. Yanakları pembe ve karakter doludur. Kız ona doğru koşup yatağına sürünerek yan tarafına geçtiğinde oğlanın gözleri açılıyor. Dizlerini kıvrarak başını şimdi paylaştıkları yastığa koyuyor.

Çocuk onun kahkaha, cesaret ve güven dolu ela gözlerine bakar. Bu bakışı Liz'de de görmek ister. Kızın dizi oğlanın dizine bastırır ve oğlan uzaklaşmak ister ama yapmaz. Kız kıkırdıyor.

Çocuk adama bakmak için döner. Adamın garip bir ifadeyle kendisine baktığını fark edince başını öne eğer. İşte o zaman çocuk adamın gülümsediğini fark eder. Adam küçük kıza gülümsüyordur.

"Her zaman bir brava istemişimdir," diyor küçük kız.

Ondan hoşlandım.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

blesk

Zamanın lütfuna ve lanetine ve önemli anıları zihnimden rahatça silebilmesine rağmen Konnor'la sonsuza dek benimle kalacak **belirleyici** anlar **oldu**. "Ben ve Renee Slater beni götürmesi için babana para verdiler" dediğinde yüzündeki ürpertici ifadeyi kesinlikle unutmayacağım.

Fokur fokur kaynıyor. Merdivenlerden babasının odasına doğru koşarken yanak kasları derisinin altında dans ediyor. Yumrukları iki yanında. Tüm sırtı neredeyse dünya dışı bir sertlikte. Ayakları onu olabildiğince hızlı bir şekilde en üst kata çıkarırken, topuklarının gürültüsü insanın içine işliyor.

Peşinden gittim. "Konnor, bekle!"

Onun acısından kırılacakmışım gibi hissediyorum. Tüm dünyası yıkılıyor. . . yine. Onu en üst kata kadar takip ederken ne kadar ağladığımı ya da yüzümün ne kadar ıslak olduğunu fark etmiyorum bile. Bir kapıyı açıyor, iri gözlü, şaşkın Ben'e doğru yürüyor ve banka hesap özetini masasına çarpıyor.

"Açıkla şunu!" diye hırlıyor öfkeyle.

Ben babama ödeme yaptıysa ne olacak? Polisi aramamız, gerçeğin ortaya çıkmasına karşı bir tür misillemeye hazırlanmamız gerekmez mi?

Ben ayağa kalkar. "Oğlum, burada neler oluyor?"

"Bana 'oğlum' deme." Küçümseyen Konnor kollarını iki yana açar. "Neden bana yalan söylüyorsun?"

Ben önce benim telaşlı yüzüme, sonra da bir şekilde boyu uzamış gibi görünen ve öfkesi fiziksel varlığına yansıyan Konnor'a bakıyor.

"Açıkla!" Konnor açıklamayı işaret ederek bağıyor. Kıpırdamadan duramayarak yürümeye başlar. Ben'e sanki bir avmış gibi kaşlarını çatarak odada geziniyor. Her küçük ses, ayaklarının altındaki tahtadan kaçan havanın çıkardığı her küçük gıcırta, belgeden gelen her küçük kanat çırpış sanki daha da artıyor. Tam bir zihinsel çöküşün eşiğinde. Gözleri neredeyse yarık gibi. Onu hiç bu kadar kendi gibi görmemiştim.

Duruşumu yumuşatıyorum. "Konnor, lütfen-"

Benimle yüzleşmek için döndü. Omuzlarımdan tutarak bana bakıyor. "Duch, gitmen gerekiyorsa, şimdi git. Beni dizginleyecek hiçbir şey kalmadı." Bana bakan kırık çocuk kalbimden bir parça koparıyor. Beni bırakıyor ve babasına dönüyor. "Cevaplar, şimdi!"

Kalbim küt küt atıyor.

Ben gözlüklerini burnuna doğru çeker, endişeli ve şaşkın görünmektedir. Gözlerini Konnor'dan ayırır ve elindeki bildiriye bakar. Bir şey yüzünü değiştirene kadar okurken sessizce ağzını açıyor.

*Gerçekleşme
mi?*

Yıkım mı?

Belki ikisi de. . .

Gözlerini kapatıyor ve kâğıdı kavriyor, yumruğunun içindeki parçaları kırıstırıp yırtıyor. Parmak eklemleri beyazlaşırken, nefesinin altında inliyor. "Nerrock."

Konnor'dan yayılan negatif enerji hissediliyor. Ben'in gözleri fal taşı gibi açılıp beni buluyor, içlerinde ihtiyat parıldıyor. Benim ne yaptığımı bilmiyor.

tüm bunlarla ilgisi var. Büyük ihtimalle, bu sırrı herkesten saklıyordu. Ne kadar zamandır?

"Blesk, bunun için burada olmamalısın," diyor sert bir şekilde.

Bir parçam hariç her parçam kaçmak istiyor, her zaman yaptığım gibi kaçmak. Ama kalbim ve Konnor'a olan sevgim beni olduğum yerde tutuyor.

Konnor, Ben'in göğsünü işaret ederek uyarıda bulunur. "Onunla konuşma. Ona bakmaya bile cüret etme. İsteddiği kadar kalabilir!"

Konnor'a ters ters bakıyor. "Onun her şeyi bilmesini mi istiyorsun?" "O senden daha çok şey biliyor!" Konnor tıslıyor.

Ben'in gözleri tereddütle aramızda dolaşıyor. "Peki. Herkes otursun, ben açıklayacağım."

Konnor huffs. "Şimdi talepte bulunamazsın. Bana neden yalan söylediğini söyle. Bunun ne anlama geldiğini söyle." Konnor pahalı jarrah ofis masasının üzerinde duran belgeye doğru ilerliyor.

Biri elini sırtıma koydu ve sıçramama neden oldu. Yüzümü kapatıyorum. Şu anda her şey çok yoğun ve herkes için korkmama neden oluyor. Her an oraya koşup Konnor'u babasının elinden almam gerekebilirmiş gibi hissediyorum.

Arkamdaki kişi kollarını koruyucu bir şekilde omuzlarıma doluyor. Aşağı bakınca adamın kollarındaki sarı saçları fark ediyorum ve Jaxon olduğunu doğruluyorum. Gerçi ben zaten öyle olduğunu tahmin etmiştim.

"Burada her şey yolunda mı?" Jaxon'ın sertçe sorduğunu duyuyorum. "Blesk'i götüreyim mi?"

Konnor bize doğru dönüyor. "Hayır, Jax, o kalmalı. Kalmasını istiyorum." Bana bakıyor, daha doğrusu Konnor'un yüzünü giyen kişi bana bakıyor. "Kalmak istiyor musun?"

Bunu sineye çekmek

istiyorum. Konnor

için güçlü ol. Başımı

salladım. "Evet."

"Kalmamın sakıncası var mı?" Jaxon oturur ve sorusunu daha çok bir açıklama olarak sunacak şekilde pozisyon alır.

Eğer işler kontrolden çıkarsa, Jaxon'ın devreye gireceğine güvenebileceğimi biliyorum. Beni kucağına çekiyor ve ben sessizce ağlarken beni orada tutuyor. Konnor bir an bize bakıyor ve sonra başını sallıyor.

Jaxon iki eliyle omuzlarımı okşuyor, kurnazca beni yatıştırmaya çalışıyor. "İyi misin, B?"

"Evet, Konnor'un bu kadar kaybolduğunu görmek canımı acıtıyor," diye mırıldandım. "Elise nerede?" "Seni kontrol etmem için beni yukarı gönderdi," diye fısıldıyor saçlarıma. "O değil rahatsız etmek istemem." Biz birbirimizle gizlice konuşurken Konnor bize bakıyor.

Ben ellerini birbirine sürtüyor. Her iki avucunu da önündeki masanın üzerine koyarak kendini dengeliyor. "Konnor, Dustin Nerrock'un seni neden evlatlık verdiği hakkında ne hatırlıyorsun?" diye temkinli bir şekilde sorar.

Konnor alay eder ve Ben'e bakmak için döndüğünde kaşlarını çatır. "Benim daha iyi bir fikrim var. Neden sadece konuşmuyorsun? Bana ne bildiğimi ya da bilmediğimi söyle." Konnor'un sesinde ya da gözlerinde en ufak bir sıcaklık belirtisi bile yok. Arkamda birinin keskin bir nefes aldığını duyuyorum. Dönüp kim olduğunu gördüğünde Konnor'un yüzü parçalanıyor.

"Neler oluyor?" Cassidy kapı aralığından soruyor. "Neden birbirinize bağıriyorsunuz?"

Konnor kız kardeşine doğru yürür. "Gitmelisin Cass."

Ben ayağa kalkar ve hızla kızına yaklaşarak Konnor'un gözle görülür şekilde sertleşmesine neden olur.

"Cassidy, tatlım, bu Konnor'un işi," diye bastırıyor Ben. "Senin dahil olman gereken bir şey değil."

Daralan gözleri Ben'e odaklandığında, yüzünde ölümcül bir ifade beliriyor. "Eğer bu onun işiyse, benim de işim."

"Tatlım, bu-" diye başlar Ben.

"Hayır," diye tersliyor. "En sevdiğim iki insanın neden birbirlerine

bağ irdıklarını öğrenene kadar gitmiyorum." Ben'in endişeli bakışlarıyla karşılaşmak için geri döner.

Yüzü. Gözlerindeki ciddiyet görmezden gelinecek gibi değildir. Ben başını sallar ve sonra masasına geri döner, neredeyse sandalyesine düşecektir. Tüm dünyası kalıcı olarak ekseninden kaymış bir adam gibi görünüyor. Yıkılmışlığın timsali gibi görünüyor.

Cassidy kollarını kavuşturup kapı çerçevesine yaslanıyor ve tavizsiz bakışlarıyla Konnor'a itiraz etmesi için meydan okuyor.

Konnor başını eğiyor. Yüzünde hafif bir gülümsemenin belirdiğini görüyorum. "Peki, Cassidy."

Ben boğazını temizliyor ve hepimiz bunu dikkatimizi çekme çabası olarak kabul ediyoruz.

"Yani soru sormamı istemiyorsun, Konnor. Bu iyi bir şey. Ama o zaman elindeki bilgileri ayırt edemem ve bu yüzden hepsini masaya yatıracağım ve ikimiz arasında parçaları eleyip umarım resme benzeyen bir bulmaca ortaya çıkarabiliriz. Annenle aynı okula gittim Madeline. O kadının yapabildiği türden bir aşkı uyandırabilen bir kadınla henüz tanışmadım. Vahşi, ilgi çekici ve bir ustura kadar keskin, kocaman yeşil gözleri ve tuhaf bir zekası vardı. Ama aynı zamanda çok güvensiz ve sık sık sorunlu biriydi. Çok fazla düşünürdü ve bu onu her zaman ufka götürürdü, daha fazlasını arardı." Masasına bakıyor, kâğıdı parmaklarının altında oynatıyor.

"Liseden kısa bir süre sonra Nerrock ile evlendi. Bir oğulları oldu." Ben'in kaşları çatıldı. "Birlikte çok güzel görünüyorlardı ve oğulları da mükemmeldi. Ancak daha sonra bu söylentiler dolaşmaya başladı. Hepiniz Bölge'nin dedikodu konusunda nasıl olduğunu bilirsiniz. Söylentiye göre Deakon Nerrock ..." Sesi titriyor ve Konnor'a bakıyor. "*Senin* Dustin'in oğlu olmadığını."

"Dustin'in ailesinin çok parası var. Bölgenin kurucularından biri ve Katolikliğe derinden bağlılar. Zina tamamen kınanacak bir şeydi. İnsanlar dedikodulara bayılıyordu. Yani, Dustin ve Madeline siyasi ünlülerdi ve herkesi kıskandırıyorlardı. Aşkları,

ve her anı kameraya kaydedilip Bölge'nin dört *bir* yanına yapıştırıldı. Bu da olanları daha da etkileyici kılıyordu. Çünkü, Tanrım, tüm dünya onları izliyordu. Ve yine de, bu herkesin burnunun dibinde olmuştu. Sen kaçırıldın. Kayıp."

Konnor duvara yaslanıyor. Saldırganlık onu terk etmiştir. Onu bir dev yapan adrenalin olmadan, şimdi bir kabuğa dönüşmüş durumda. Bir elini yumruk yapıyor ve diğer elini onun üzerine koyarak parmak eklemlerini kırıyor. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum.

Ama deneyebilirim. . .

Yanına gidip duvara yaslanıyorum. Başımı eğerek hüzünlü profiline bakıyorum. Bana dönüyor ve ben *yenilgiyi* görüyorum.

Ben devam ediyorum, "Dustin'i sevdiğimi söylersem yalan söylemiş olurum ama bir çocuğu kaçırarak kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim. Yapabileceğini düşünmüştüm. Annenin güvenliği için endişelendim ama senin için değil. Sen sadece bir çocuktun. Kim bir çocuğa zarar verir ki? Özellikle de sen, Bölge'nin altın çocuğu." Başını iki yana sallıyor. "Şimdiye kadar ne kadar ileri gittiğini fark etmemiştim."

Göğsüm çırpınıyor, olması gerekenden daha hafif hissediyorum. Ben sıkıntılı görünüyor ve tekrar konuşmadan önce yüzü acıyla buruşuyor. "Emin değilim Konnor. Elimde kanıt yok. Ama eğer bu ifade doğruysa, o zaman birisi o adama seni kaçırması için para vermiş demektir."

Cassidy'den küçük bir nefes kaçır.

"Ve kalbimde Madeline olmadığını biliyorum, yani geriye kalıyor. Bu Dustin ve Madeline'in hesabı."

"Bu saçmalık, tam bir saçmalık. O lanet hesaptan okul harcım için para geldi! Bu nasıl mümkün olabilir? Cevap ver şu soruya!" Konnor alnını duvara dayıyor ve inliyor. "Gördüm Ben," diyor alçı levhaya. "Fatura açıkça okul harcım için üniversiteye kesilmişti."

"Konnor, annen ölmeden birkaç hafta önce o hesabın haklarını bana devretmişti. Eğer bulunursan ya da geri dönersen bu paranın sadece ve sadece senin için olduğunu söylemişti. O para Dustin'in diğer çocuklarına, gelecekteki çocuklarına gidecekti ve fazla zamanı kalmadığını biliyordu. Ben de bu parayı senin okul masrafların ve uygun gördüğüm diğer her şey için kullanıyordum. Elbette paraya ihtiyacımız yoktu ama Madeline için paranın sana gitmesi çok önemliydi."

"Onu sevdin," diyor Konnor, bize doğru dönüp zümrüt gözlerini hepimizin üzerinde sabitleyerek. Bana fısıldamadan önce omuzlarımızı birbirine bastırıyor: "Sadece seni yanımda hissetmeye ihtiyacım var."

Vücut ağırlığının daha fazlasını ona yaşıyorum.

Ben tereddütle Cassidy'ye bakar. "Anneni seviyorum Cassidy, ama evet Konnor, Madeline benim *ilk* aşkımdı."

Konnor bu bilgiyi birkaç saniye düşünür, gözlerinde umut parlar. "Peki, sen benim babam mısın? Yani *biyolojik babam* mısın?"

Üzüntüyle başını sallayan Ben'in yüzünü hayal kırıklığı kaplıyor. "Hayır, Konnor. Keşke olsaydım. Sen benim oğlumsun ama benim kanımdan değilsin. Özür dilerim. Kimin olduğunu bilmiyorum. Bana hiç söylemedi."

Konnor'un yüzündeki o kısa süreli ışıltı kaybolur ve nefes verir. "Yani siz ikiniz benim evlat edinilmemi mi planladınız? Onlar beni bulmadan önce mi? Bu çok saçma."

Cassidy kararlı bir şekilde başını sallar. "Bu *hiç* mantıklı *değil*. Bu kulağa saçmalık gibi geliyor baba. Çocuklar kaybolduğunda ve *dört yıl* boyunca bulunamadığında, insanlar sadece-" Özür dileyerek etrafına bakınıyor. "Öldüklerini mi varsayalım?"

"Madeline umudunu bir an bile yitirmemişti. Cinayetten şüphelenip şüphelenmediğini bilmiyorum çünkü bana hiç söylemedi. Çok nadiren konuşurduk, Konnor. Evlat edinme konusunu hiç konuşmadık. Bir gün postadan bir mektup aldım ve mektupta sadece bulunursan parayı alacağından, bulunmazsan da onun hayır kurumuna gideceğinden emin olmak için görevlendirildiğim yazıyordu." Onun

gözleri masaya düşer. Yüzünde belirgin bir hüznün belirir. "Bir avukattan gelmişti. Kendisi bile göndermemiştir."

Sonra bakışları kayboluyor ve Konnor'a bakmaya devam ediyor.

"Bunu duyup duymadığınızdan emin değilim ama Madeline sizin için bir hayır kurumu kurdu. Nerrock Kayıp ve Ötesi. Kayıp çocuklar ve aileleri için. Bu *senin* mirasın, Konnor. Eğer hiç bulunamadıysan. Eğer sadece. . . *gitmiş olsaydın*. Tüm para senin adına bağışlanacaktı. Madeline'in dileği buydu. Mektupta böyle yazıyordu."

"Onunla konuşmayı hiç denemedin mi?" Konnor bastırıyor.

"Yüz yüze?" "Elbette denedim," diyor sert bir ifadeyle.

Ses tonundan hoşlanmıyorum, ancak koşullar göz önüne alındığında bunu anlıyorum.

Ben iç çekiyor. "Ondan tamamen kopmuştum. Kimse onunla konuşmama izin vermiyordu."

"Biliyor muydu?" Konnor soruyor. "Dustin'in ortadan kaybolmamla bir ilgisi olduğunu biliyor muydu?"

Ben sakinleştirici bir şekilde ellerini kaldırır. "Yavaş ol. Öncelikle, onun yaptığından emin değiliz. Burada sadece spekülasyon yapıyoruz ve bunun tek nedeni siz buraya silahlarınızı ateşleyerek geldiğiniz için. Ama madem öyle, aklımdan geçtiğini itiraf edebilirim. Bir Nerrock olarak meşruiyetinize dair söylentilerin başlamasından aylar sonra kaybolmanız çok tuhaftı."

Konnor onaylamayarak ofluyor. "Yine de onunla mı kaldı?"

"Ondan şüphelenmiş olsa bile, Dustin Nerrock gibi insanlardan boşanmazsınız. Bu çok. . tehlikeli," diyor Ben, ses tonu garip bir şekilde kaçamak.

Cassidy'yi bu bilgiyi özümserken izliyorum. Babalarının Konnor'a yalan söylemesini hoş karşılamayacağını hissediyorum. Ya da ona yalan söylemesini. Gözlerimiz bir anlığına buluşuyor. Sonra onunkiler Ben'e döndü. Onu okuyamıyorum.

Konnor omuz silkiyor. "Anlamıyorum."

Ben ellerini başının arkasında kenetler. Sandalyenin derisi kayan bedeninin altında gıcırıyor. "İstemediğini biliyorum." İç çekiyor. "Çünkü sizi o dünyadan uzak tutmak için çok çalıştım. Bölge'nin sokakları

Aileler tarafından yönetiliyor. Tüm yapı yozlaşmış durumda. Tutulması ve hatta evlenilmesi tehlikeli bir topluluktur."

Jaxon'ın gözleri büyür. "Ne yani, mafya gibi mi?"

"Onun gibi bir şey," diye itiraf ediyor Ben temkinli bir şekilde.

"Ve Nerrock da işin içinde mi?" Konnor ve Ben'e bakarak soruyorum.

"Bunu inkâr edecektir," diye onaylıyor Ben. "Onlar sadece iş adamları, Blesk."

Konnor birkaç metodik adım atarak Ben'e yaklaşıyor. "Onlarla bir ilişkin var mı?" diye sorarken sesi alçalır.

Ben gücenmiş görünüyor. "Tanrım, hayır!"

Nefesim kesiliyor. "Benim.. . Yani Konnor'u kaçıran adam, o da işin içinde miydi?" Sözcükler dudaklarımdan dökülmeden önce sorumu gerçekten düşünmeden soruyorum.

Nefes al ve ver.

"Bilmiyorum, Blesk," diye yanıtlıyor Ben, odaya bakıyor ve sakin ifadesiyle bizi rahatlatmaya çalışıyor.

"Vay canına, bu biraz gergin. Konnor, sen bir mafya çocuğusun," diyor Jaxon neredeyse saf bir huşu içinde.

"Hayır, değilim! Ben bir Slater'ım," diyor Konnor güçlü bir şekilde.

Cassidy öne çıkıyor ve Konnor'un gözlerinden kaçınarak babalarına bakıyor. "Kasap da onlardan biri mi?" diye sorar.

"Cassidy, neden?" Konnor homurdanıyor. "Neden fark etsin ki?"

Konnor'un bakışlarından kaçarak, "Sadece merak ediyorum. Flick artık onlarla çok takılıyor."

Konnor ona doğru ilerliyor, ta ki kadın onun görüş açısını yakalamak için boynunu eğmek zorunda kalana kadar. "Yalan söylüyorsun," diyor gözlerinin içine bakarak. "Kasap Çocuklar neden umurunda? Bu isim neden gündeme geliyor ki?" Konnor'un sesi hafifçe yükseliyor.

"Onlar bizim dostlarımız, Konnor. Hepsi bu," diye güvence veriyor.

Kaşları havaya kalktı. "Yani şimdi onlar *bizim* arkadaşlarımız mı? Artık sadece Flick'in arkadaşları değiller mi?"

Ne oluyor burada?

"Konnor," diyorum, eline dokunarak onu yatıştırmaya çalışıyorum.

"Oğlum, onlarla ne alıp veremediğin var?" Ben soruyor. "Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

Yüzü gerilir. "Onlardan hoşlanmıyorum, hepsi bu. Cassidy'nin onlarla takılmasını istemiyorum."

Cassidy hayal kırıklığıyla alay ediyor. "Sanırım artık beş yaşında olmamam ve istediğimi yapabilmem iyi bir şey."

"Cassidy, sakın ol," diyor Ben. "Kardeşin sadece endişeleniyor."

"Harika, artık arkadaş kısıtlamam var."

"Bir velet gibi davranıyorsun Cassidy," diye tersliyor Konnor.

"Arkadaşı olan *erkekler olduğu için erkek* kardeşi tarafından sorgulanan on sekiz yaşında bir kız gibi davranıyorum. Daha fazla klişe olabilir misin? Eminim Flick gibi eşcinsel olmamı diliyorsundur."

"Erkek değil Cassidy. *Kasap* çocuklar," diyor Konnor küçümseyerek.

"Konudan sapıyoruz," diyor Ben. "Bunlar yapmamız gereken konuşmalar değil. Ne de gerekli. Burada söz konusu olan Luca Butcher'ın oğulları değil ve siz de herhangi bir tehlike altında değilsiniz."

Konnor'a bakıyorum. Gözleri hızla bana kayıyor ve aynı düşüncüyü onun gözlerinde de görebiliyorum.

O zaman beni hastanede kim öldürmeye çalıştı?

"Bunu söylemeye gerek yok," diye devam ediyor Ben, "ama bu Konnor'un işi. Bunların hiçbiri bu odadan dışarı çıkamaz." Ben gözlerini aramızda gezdiriyor ve sonunda Konnor'u seçiyor. "Konnor, eğer bu konuyu başka taraflarla görüşmek için düzenlemeler yapmak istiyorsan yapabilirsin ama önce burada, benimle görüşmelisin. Bunu yeterince vurgulayamıyorum. Yaptığım her şey, sakladığım tüm gerçekler senin içindi. Tüyleri diken diken etmeyeceğine söz ver. Tamam mı?"

Konnor yavaşça başını sallar. "Nerrock biliyor mu? Nerede olduğumu biliyor mu?"

"Evet, elbette," diyor Ben. "Senin kim olduğunu ve nerede olduğunu biliyor Konnor. Ama tehlikede değilsin. Her şey bitti. Sen benimsin. Güven bana."

Midem bulanıyor. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" "Güven bana," diye tekrarlıyor.

Lütfen, Tanrım, doğruyu söylüyor olsun.

Ben ayağa kalkar ve oğlunun yanına gider. "Güveniyor musun? Bana güveniyor musun?" Elini Konnor'un omzuna koyar ve şefkatle sıkar.

Konnor gözlerini kısarak ve dudaklarını büzerek babasının eline bakıyor. Kafasının içinde çarklar dönüyor; geçen saniyeler başta Ben olmak üzere herkes için uzun ve eziyetli.

Kaşları kalkan Konnor'un alnında kırıxıklıklar oluşuyor ve güçlü bir nefes veriyor. "Sana güveniyorum baba."

Omuzlarım gevşiyor ve yüzümde bir gülümseme beliriyor. Konnor ona güveniyorsa, ben de güveniyorum.

Konuşmalarının ağırlığı Konnor'un omuzlarına ağır bir şekilde oturur. Neredeyse çökmek üzere. Konnor'un bitkin ifadesini inceliyorum ve içinde yeni bir şey var. O bitmiş. Bu konuşmayla. Cevap aramayı. Sanırım bir Slater olmaktan memnun. Hatta mutlu. Bu kimliği -başka bir kimliği- kaybetme ihtimali onun için dayanılmazdı.

Konnor, Jaxon ve ben Ben ve Cassidy'yi ofiste yalnız bırakıp aşağı iniyoruz. Jaxon sessizce odasına çekiliyor. Aramızda hiçbir kelime geçmedi çünkü bu noktada gereksizdi.

Onun yatağına girdik.

Birbirimize bakarak uykuya daldık.

BÖLÜM OTUZ İKİ

blesk

"Cesareti içime çekiyorum ve korkuyu dışarı veriyorum."

Verandada kahvaltımızı yaptıktan sonra hepimiz Bölge'den ayrılma ve kampüse dönme zamanının geldiğine karar veriyoruz. Sonraki dört saati arabada geçiriyoruz, Bölge'nin sokakları yanımızdan geçip gidiyor ve orada yaşananların karanlığı geride kalıyor. Şehirden ayrıldığımızda yüzümüze çarpan temiz hava sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da bizi rahatlatıyor.

Daha hafif hissediyorum. Özgür hissediyorum. Artık yalnız değilim. Konnor ve ben bu hikâyeyi ve bu hayatı birlikte paylaşıyoruz. Hastanede beni kimin öldürmeye çalıştığına dair gerçeği asla ortaya çıkaramayabiliriz ama artık etrafımızda bir destek sistemimiz var ve ben karanlıktan çıkma konusunda iyiyim. . . karanlıkta. Asıl ihtiyacımız olan şeyin beraberliğimizdeki huzur ve rahatlık olduğunu biliyorum.

Artık aramak yok.

Sorgulama.

Kazıyorum.

Jaxon arabayı sürerken Elise ön koltuktan bana gülümsüyor. Konnor uzanıp parmaklarımızı birbirine doluyor ve onları kucağına çekiyor. Parmaklarımızın birbirine dolandığı ellerimize bakarken, içimde bir

İnanılmaz bir aidiyet. Avuç içi benimkine karşı sıcak. İşaret parmağımı kaldırıyorum ve onunki bir şekilde benimkiyle buluşuyor. Onları birbirine bastırıyoruz, geçmişimizi kabul ediyor ve birbirimize bir gelecek vaat ediyoruz.

O hem Deakon hem de Konnor.

Ben hem Liz hem de Blesk'im.

Ve zaten en zor şeyle, *kendimizle* yüzleştik.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

liz

On üç yıl önce.

INSANLARIN KONUŞMALARINI DUYABİLİYOR. Yüzlerini göremese de endişeli olduklarını anlayabiliyor. Seslerindeki titreme, derin tonlar ve aralıklı kelimeler uykusunun içinden ona ulaşıyor. Çok yorulmuş. Kız bir yıl boyunca uyuyabilir ve yine de daha fazlasına ihtiyaç duyabilir. İlk kez bu kadar savunmasız ve adil olmasına izin veriyor.

. Sonunda. . . rahatla. Kendini güvende hissediyor. Daha önce hiç hissetmediği kadar güvende. Onun burada, aynı hastanede, kendisiyle birlikte olduğunu biliyor. Onun iyi olduğunu biliyor. Kız yaklaşan ayak seslerini dinler ve yanında bir hareket hisseder. Yatak batar. Sıcak bir el onunkine dokunur. Nazık, kadınsı bir ses konuşur. "B a ş ı n d a n bir şeyler geçti, değil mi küçük kız?" Kadın usulca iç çeker. "Artık güvende olduğunu ve uyanabileceğini bilmeni istiyorum. Yorgun ve acı çektiğini biliyorum ama iyi olduğunu bilmemiz gerek.

Tamam. Lütfen ufaklık, uyanma vakti geldi."

El alnına doğru hareket eder. Kız onun şefkatli okşaması altında titriyor. Yatağındaki kadından gelen yalvaran sese rağmen daha uzun süre uyumak istiyor.

Kız neden uyanmak zorunda olduğunu merak eder. Artık yapacak bir işi ya da bakması gereken bir çocuk kalmamıştır. Artık uyuyamaz mı? Son beş saati hayal meyal hatırlıyor. Kaçtıklarını biliyor. Onu önce polis bulmuştu. Biliyor çünkü bir ağacın arkasından, onların ellerinde paniklemesini izlemiş.

Sonra dünyası karardı.

Hatırladığı bir sonraki şey, polis memurunun onu babasının dolabında yerden kaldırmasıdır. Polis memurunun onu kollarına aldığını ve koruyucu bir güvenle onu nasıl tuttuğunu hatırlıyor. Onu yere yatırdığını ve üzerine bir battaniye örttüğünü hatırlıyor.

Hastanenin gürültüsünü ve yatağının ışıklar altında hareket ettiğini hatırlıyor.

Tek hatırladığı bu.

Şimdi sadece bu yabancının alışılmadık yumuşaklığının yanında uyumak istiyor.

"Tamam tatlım, sen uyu. Uyandığında burada olacağım. Sen çok cesur bir kızsın, bunu biliyor musun? Artık güvendesin. Artık güvende olduğuna söz veriyoruz. Uyandığında kullanman için tek boynuzlu atını yastığının altına sakladım."

Tek boynuzlu atım.

Kadın hareket ettikçe şilte kalkıyor. Sonra ayak sesleri uzaklarda kaybolur. Kız sertçe yutkunur. Genelde yalnız olmayı umursamaz. Sadece o yabancının sıcaklığını gerçekten sevmişti.

Henüz gözlerini açmıyor, sadece sessizlik içinde yatıyor.

Ayak sesleri ona yaklaşıyor - daha hızlı, daha derin, daha ağır adımlar. "Bitir şu işi," dediğini duyuyor hırçın bir sesin.

Her şey çok çabuk olur. Yanında bir ceset var. Yüzüne bir yastık bastırılır. Yumuşak. Sonra değil. Sert ve acımasız.

Nefes alamıyorum.

İnlemeye çalışıyor. Gözleri açılıyor, genişliyor ama sadece beyaz pamuk görüyor. Elleri baskıyı kaşımak için havalanıyor. Bu hiçbir işe yaramayınca

vazgeçmeyi düşünüyor. Bu daha kolay. . .

Bir şey onu bunu yapmaktan alıkoyar: korku, adrenalin, öfke ...

Kon.

Başının arkasına uzanıyor ve tek boynuzlu atını çıkarıyor. Onunla havayı yararak, baskıyı savuşturmak için tüm gücünü kullanıyor.

Ama o çok küçük, çok zayıf.

Aynı ses "Acele et!" diye bağırıyor.

Acımasızca sallanıyor, gözlerinin üstündeki kumaşta biriken suları kırıştırırken nefes nefese kalıyor ve inliyor. Bir şeye çarpıyor ve homurdanmasına neden oluyor. Yastığın arkasında basınç oluşuyor. Enerjisini kaybediyor. Kolları ağırlıksız bir şekilde düşüyor.

Ve sonra hava yok.

SON

Epilog

Blesk

Konnor'un yatağına oturup bacaklarımı önümde çaprazlayarak, "YANİ BEŞ YEDİ GÜN DİYOR, BEBEĞİM," diyorum. Bir eli kalçasında, başı tedirginlikle yavaş yavaş titreyerek odada volta atıyor.

Kaşları dalgalanıyor. "Ya agresifleşirsem ve seni üzersem?"

"Jaxon ya da Adolf'u arayacağım," diye onaylıyorum kararlı bir şekilde başımı sallayarak. Davranıp aramızdaki ilişkiyi mahvedebileceğinden ve ona bakış açımı değiştirebileceğinden endişeleniyor. Ben endişelenmiyorum. Onun karakter gücüne olan inancım tamamen geri dönülmez ve sonsuz. Zor olacağını biliyorum. Bunu yapabileceğini de biliyorum.

Konnor avuçlarını yüzüne sürerek biraz endişesini giderir. "Evet, ama benim hakkımda farklı mı düşüneceksin?"

"Konnor, bu dünyada hiçbir şey seninle daha fazla gurur duymamı sağlayamaz," diye itiraf ediyorum, iç tartışmasını sempatiyle izliyorum.

Yanıma oturmak için ilerliyor ve elini dikkatle çıplak kalçamın üzerine koyuyor. "Ya-"

"Keşke demeyi bırak! Bunu yapabilirsin," diyorum ısrarla. "Her şeyi yapabilirsin."

Yüz ifademi inceliyor, uzun ve yüksek sesle nefes veriyor. "Peki," diye başını sallıyor. "Bana tekrar oku."

iPhone'umdan okudum. "Birinci aşama endişe, mide bulantısı ve karın ağrısı."

İnliyor. "O sihir için sabırsızlanıyorum."

"İkinci aşama yüksek tansiyon, yüksek vücut ısısı ve olağandışı kalp atış hızıdır."

"Yaşasın!" diye alay ediyor.

Kıkırdıyorum ve gülümseyerek konuşuyorum. "Üçüncü aşama ise halüsinasyonlar, ateş ve ajitasyon."

"Tamam. Senin için her şeyi yapacağımı biliyoruz." Gözleri sevgiyle yüzümde geziniyor. "Boş ver onu. Senin için her şeyi yaparım."

Eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve hızlı öpüşmemiz boyunca mırıldanıyorum. "Tek yapman gereken ortaya çıkmak ve ben de bundan etkileneceğim. Şu anda yaptığımız şey *senin* için."

O inkar edilemez gamzelerini göstererek bana gülümsüyor. "Ben varım."

Ona sırtıyorum, gururla dolup taşıyorum. "Buzdolabında her türlü içeceğin yanı sıra Justin için şekerlemeler, çikolata ve bir sürü yağlı yiyecek var."

Yüzü gerilir. "Justin de kim?"

Kıkırdıyorum. "Her ihtimale karşı."

"Kelime oyunların çok sevimli. Justin adında birini öldürmek zorunda kalacağımı sanıyordum," diye dalga geçerek lavaboya doğru yürüyor. İlk burbon şişesinin kapağını açarken iç çekerek omuzlarını çökertiyor. İkimiz de hayatının neredeyse yarısında Konnor'un tesellisi olan zengin kahverengi sıvının giderden aşağı dökülmesini izliyoruz. "Detoks, işte geliyorum."

İnceleme zamanı. . .

BİRİNİN SIZE YORUM BIRAKMASINI NASIL SAĞLARSINIZ?

Onlardan bunu istiyorsun.
Lütfen bana bir yorum bırakın.
[Goodreads](#) & [Amazon](#).

Facebook'ta diğer Kasap Çocuk severlerle tanış. [Harris'in Karanlık Romans Severler Haremine](#) Katıl [Bizi takip et.](#)

bizim şeyimiz - birinci ve ikinci kitap

Max ve Cassidy'nin hikayesini okudun mu?

Blurb:

Cassidy Slater hayatta iki şey ister.

Birincisi, akademisindeki en genç lider balerin olmak. Sarsılmaz bir adanmışlığa ihtiyacı olacak. Erkeklere ayıracak zamanı yok. Ne yazık ki, kalbi notu almadı, çünkü ikinci gizli arzusu. . . *Max Butcher*'dir.

Max Butcher'ın çatık kaşları meşhurdur.

Karanlık ve korkutucu bir varlığı vardır, sert ve vahşi bir yaşam sürdüğünü ima eder. Bir yeraltı imparatorluğunun varisi ve az konuşan bir adam, ancak eylemleri doğrudan konuya giriyor.

Ona göre Cassidy aptal küçük bir kız.

Ama ellerini uzak tutamayacağı biri.

Birlikte olmaya zorlanan Cassidy, Max Butcher gibi bir adam tarafından istenmenin ne demek olduğunu çabucak öğrenecektir. Ve onun dünyası onu sarhoş edecek. Aile dediği acımasız piçler - Aile- onu kullanmak isteyecek, tütüsü ve her şeyiyle.

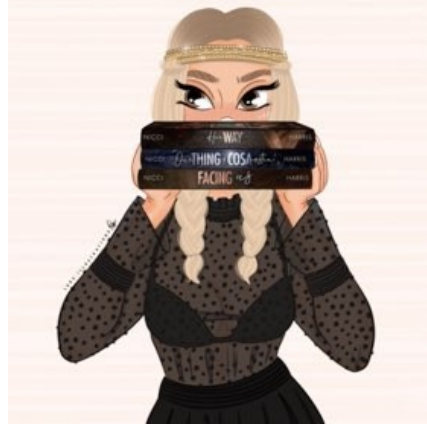
Ama o artık onun.

Onun geldiği yerde göze göz vardır ve o da hepsini kör etmeye hazırdır.

Onun için, lanet bir savaş başlatacak.

[Kitap al](#)

Nicci kim?

Ben karanlık ruhlar için gerçek aşk hikayeleri yazan Avustralyalı bir hatunum.

[Beni takip et.](#)

Facebook'ta diğer Kasap Çocuk severlerle tanış. [Harris'in Karanlık Romans Severler Haremine Katıl Bizi takip et.](#)

bölge- köken hikayesi

Jimmy Storm - 1979

Controllare le strade; control della citta

(Sokakları kontrol edin; şehri kontrol edin.)

BABAM 1940'ların sonunda bir *merdiven adamı*ydı. Eski ülkede - Sicilya. Ailenin paraları konusunda güvendiği çocuk oydu, çünkü en net görüş açısına sahip olan oydu. *Merdiven adam* deyimi, genç adamların kumarhanelerin oyun katlarındaki merdivenlerde durup suiistimalleri izlediği ve beklediği ilk kumar günlerinde ortaya çıkmıştı.

Babam Sicilya'da en çok güvenilen ve korkulan adamdı - tam bir tezat, biliyorum. Ama her şey kimin güvendiğine ve kimin korktuğuna bağlıydı.

Aile ona saatte doksan lira ödüyordu, o zamanlar bu iyi bir paraydı ve tabii ki kulübün sahtekârları - oyun katında çipleri cebe indiren, kartları sayan ve Ailenin parasından çok fazla kazananlar - ölümü çabuk buldular. Babam onları gözüne kestirdiğinde karşı koymak için çok az şans vardı. O zamanlar ergenlik çağındaydı ve

Kendisine bahşedilen güce kendini kaptırmıştı, tıpkı emrinde birçok kişinin gücü olan her genç adam gibi.

O zamanlar her şey geri dönülmez bir şekilde daha basitti. Eğer bir kabahat varsa, bu hızlı, sessiz ve katı bir şekilde ele alınırdı; çok az insan bunun hakkında konuşmak için yaşardı. Olması gereken de buydu.

Dedikodulara göre, büyükbabam 'sevimli bir tipti' ve oğlunun faaliyetlerinden haberi yoktu. Şansımıza, büyükbabam babam on altı yaşındayken ölmüş ve onu akrabasız bırakmıştı. *Şans eseri mi?* Evet, çünkü 'sevimli tipli' bir adamdan öğrenebileceğim çok az şey var.

Sicilya'nın en kötü şöhretli kumarhanesinde üç yıl boyunca merdivenleri tırmanan çocuk olduktan sonra babam yetim kaldı. Ve Aile onu alıp resmen kendi çocuğu yapmadan önce tam iki gün yetim kaldı. Babamı satın aldılar. O zaman ona sahip oldular. O zamana kadar neye imza attığını gerçekten anlamamıştı.

Mafya ile evlenmişti.

Mafya ile evlendiğinizde, tıpkı bir kadınla evlendiğinizde olduğu gibi, onlara sözleşmeyle, ruhsal, yasal ve duygusal olarak bağlanmış olursunuz. Aradaki en önemli fark, boşanma diye bir şeyin olmamasıdır - sadece dullar. Her şey burada başlamıştı - mütevazı başlangıçlar ve Aile'ye hizmet eden bir hayat.

Genç bir adamken egom Aşil'inkinden daha büyüktü, babaminkine her yönden rakipti. Her fırsatta kaslarımı geliştirdiğimi söylemek doğru olur - okuldaki çocuklara, kaldırımda bana itaatkâr olmayan bakışlar atan insanlara. . . herkese. Küçük bir *sfacciato* pisliğiydim ve kısmen bu arsızlığım nedeniyle, insanların bana boyun eğmesinin verdiği hisle gelişmeyi öğrendim. Genellikle bir güç oyununun ortasında pantolonumun altında kaya gibi sert olurdum.

Ben Jimmy Storm, Paul Storm'un oğluyum ve adım efsanevi. Storm gerçek ismimiz değil elbette. Babam yapımcı olduğunda kendi adını koydu.

Sicilya'nın yarısı Aileye borçluydu, bu da Sicilya'nın ve halkının yarısına sahip olduğumuz anlamına geliyordu. İnsanları kolaylıkla idare ederdik, çünkü hayatları bizim için değersiz, onlar içinse paha biçilmezdi. Ülkedeki en acımasız, en sinsi, en pis piçlerin etrafında büyüdüm ve ergenlik dönemimdeki davranışlarımın ölçütünü onlar belirledi; onlar benim idollerimdi.

Yirmi yedi yaşına geldiğimde, *zu* Norris ve ben Sicilya'dan ayrıldık, yanımıza Ailemizin nimetlerini ve fonlarını alarak, gözümüzü yeni bir kazanç yerine diktik. Avustralya'nın zengin sakinleriyle ünlü bir bölgesine uçtuk.

- Sahilde dört kasabadan oluşan تنها bir bölge: Brussman, Connolly, Stormy River ve Moorup. Yakın zamanda bu tür denetimsiz ve izole bölgeler için Avustralya'da kullanılan bir deyim öğrendim: 'Haydutlar Ülkesi'.

Ne pahasına olursa olsun kendimi kanıtlamaya çalışıyordum.

Bu da beni bugüne ve ayakkabılarımı bir adamın soluk borusuna bastırmamın nedenine getiriyor.

"Ben *Jimmy Storm*'um!" Diyorum. Topuğumun lastiği nefes borusuna yavaşça bastırıyor ve kaçmaya çalıştığında, *puntu debole*'u bulduğumu anlıyorum. Umutsuzca ayağımı pençelemeye çalışıyor, baskıyı biraz hafifletmeye çalışıyor. Yapamıyor ama bu ayakkabımın parmak izleriyle kaplanmasını engellemiyor ve *bu* çok rahatsız edici.

Zu ve ben üç haftadır dünyanın bu sefil bölgesindeyiz ve la Cosa Nostra'nın düzensiz, saygısız ve aşağılık versiyonlarından başka bir şey bulamadık. Şu anda soluk borusunu ezmekte olduğum genç adamın adı Dustin Nerrock ve kendisi buralarda 'nam salmış' biri. Biraz düşmanca bir *parràmune* gerçekleşti ve ben sadece hakimiyetimi kuruyorum.

Sıradan şartlarda tanışmıştık ama bu saygısız adam yol boyunca terbiyesini unuttu. Bana 'Avustralyalı erkeğin beyninde eksik olanı kas gücüyle telafi ettiği' söylendi ve ben de öyle olmasını umuyorum. Buraya geldiğimizden beri bağlantı eksikliği, kapsam nedeniyle kas eksikliği - Sicilya'nın tamamı Batı Avustralya'nın bu bölgesinden daha küçük - ve çok fazla yeni

yasallıklar. . . bize tavsiyede bulunacak danışmanlar olmadan manipüle etmek. Kaba konuşma tarzıma rağmen, nihai oyun Dustin Nerrock ve bu bölgedeki diğer birkaç büyük ailenin bizimle çalışmasını sağlamak.

Bizim için. . .

Dustin'in babası geçen yıl ölmüş, ona bölgenin dört bir yanına dağılmış işletmeler bırakmış, ancak bunları nasıl değerlendireceği konusunda hiçbir fikri yoktur. Para ve üstünlük oyunu. Ayakkabımın altındaki adamın mantıklı olandan daha fazla parası, benimkiyle yarışan bir egosu ve insanların bildiği bir ismi var. Ve yakında, burada, insanlar benimkini de tanıyacak.

"Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı-" Dustin boğuluyor, botum boğazına bastırılırken kelimeleri çıkarmaya çabalıyor.

Yazık. . .

"*Oh scusari,*" diyorum endişelenmiş gibi yaparak. "Bir şey mi dedin?" Yüzü o kadar güçsüz görünüyor ki, yok olana kadar ezmek istiyorum. Boyun eğen erkekler karıncadır, küçük ve çaresizdirler ama işe koyulduklarında sonsuz derecede faydalıdırlar. Öfkemin bir sorun olduğu söylendi. Görünüşe göre, sinirlendiğim zaman belli oluyor; İtalyanca, Sicilyaca ve İngilizcenin melez bir versiyonunu konuşuyorum ve aksanım kalınlaşıyor gibi görünüyor. . *Şahsen ben duymuyorum. . .*

"*Madonna Mia, paparéd*da gibi ağlayacak mısın, Dustin. Buraların adamı sensin. Ayağa kalk!" Bağırıyorum ve topuğumu şahdamarına bastırıyorum. . böylece yapamaz. "*Alzarsi!* Ayağa kalk!" Kalkamaz. Ona izin vermeyeceğim ve bu fikir bile sikimi kaldırıyor.

Benimle mücadele etmek için yaptığı zayıf girişimlerden yorulduğumu fark ediyorum. Ayakkabımı boynundan çıkarıp nefes almasına ve ciğerlerine çok ihtiyaç duyduğu havayı çekmesine izin veriyorum. O da öyle yapıyor, ele geçirilmiş bir adam gibi emiyor. Loş sokak lambalarının altında avuç içleri kaldırımıyla buluşuyor ve ayakta durmasına izin vermek için birkaç adım geri çekiliyorum. Ellerini itip ayağa kalkıyor ve kaşlarını çatıyor, yüzünde sert bir ifade beliriyor. Dustin bana hırlıyor ve sonra yana doğru kan tükürüyor, havasını ve dengesini yeniden kazanırken vücudu hafifçe titriyor.

"İyi misin, *paparéd*da?" diye alay ediyorum.

"Başın büyük belada," diye tıslıyor, kaldırıma doğru öksürüyor.

Havadaki acılık elle tutulur, ayrı bir varlık. Oyunu değiştirmenin ve konuşmayı karşılıklı olarak daha faydalı bir yöne çekmenin zamanı geldi. Onu küçük düşürdüm, şimdi de ona kur yapacağım.

"Beyefendiler gibi konuşalım, Dustin," diye başlıyorum, öksürüp boğazını temizlerken cebimden bir mendil çıkarıp ona uzatıyorum. "Lütfen beni memnun eder misiniz?" Katlanmış beyaz kumaşı önünde sallıyorum, sahte bir ateşkes jestiyle.

Onu alır ve yanağına yapışan küçük çakıl parçalarını silmek için kullanır. "Konuş..."

"Belki yeniden başlayabiliriz. *Se?*" Bu benim sohbetin en sevdiğim kısmı - oyunu değiştirmek, sohbeti manipüle etmek. "Artık kim olduğumu biliyorsun, ben de senin kim olduğunu biliyorum. Ne iş yaptığımı da biliyorsun, *değil* mi?"

Bana bakıyor, kaşları birbirine yaklaşmış, gözleri kısılmış. "Evet."

"Pekala," diyorum ellerimi çırparak ve ona genişçe sırtarak. "Bu mükemmel bir başlangıç. Bu küçük *parramune*'u daha uygun bir yere götürmemizi önerebilir miyim? Buradan çok uzak olmayan bir yer biliyorum. . . Bir içki için bana katılır mısın? Bu *küçük* ve talihsiz patavatsızlığı geride bırakalım. ."

Dustin Nerrock'un gözüne girmem uzun sürmedi. Aslında, tahmin ettiğimden daha kısa sürdü. Adam aç, güce aç. Onda bunu fark ettim. Bu gerçekten de paylaştığımız bir özellik. Dustin'le geçirdiğim üç saatin ardından, bu bölgenin sonsuz olasılıklar barındırdığına daha da ikna oldum. Öncelikle, yüksek bir suç oranı var, bu da tabii ki benim amacım için büyük bir avantaj, çünkü korunmanın bir bedeli var. Sıkı bir şekilde yönetilen silah yasaları var, bu da elbette talep anlamına geliyor ve ben de bunu sağlamaktan mutluluk duyuyorum. Orada bir

Bu da iki anlama geliyor: ayak takımını bedeli karşılığında temizlemek için bir fırsat ve bağımlılar - bağımlıları severim.

Babam bir keresinde bana asla bir taraf seçmememi, bunun yerine onların motivasyon(lar)ını bulmamı ve onları kendinize borçlu hale getirmemi söylemişti. "Sokakları kontrol et; şehri kontrol et. Bu felsefeyi Dustin ile paylaşıyorum. Son ve en kışkırtıcı bilgi ise bu ülkenin madenlerle dolu olduğu ve tam olarak korunamayacak kadar büyük olduğudur. Altın, elmas ve mühürlenmemiş erişim yolları var.

Dustin'in bardağını benimkiyle tokuştururken, "Sevmediğim zengin bir adamla hiç karşılaşmadım," diyorum.

Yüzünde bir sırıtış beliriyor. Gözleri dolar işaretleriyle dolu bir adamın sırıtışı. "Bununla birlikte, bu işte ihtiyacımız olan başkaları da var. . ."

"Evet." Kadehi dudaklarıma götürüyorum ve viskinin dumanları burun deliklerime doğru nefis bir şekilde süzülüyor. "*Kaptanımın* bana bahsettiği bir adam. Eski topraklarda *büyük* nüfuz sahibi." Konuşmak için ellerimi kullanıyorum. Sicilya'ya özgü tavırlarım sabittir. "*Büyük* nüfuz. Ama tam bir muamma gibi görünüyor. İzini bir türlü bulamadım. Yakın zamanda İngiltere'den bir güzellik kraliçesiyle evlendi ve muhtemelen sadece. . . Siz Avustralyalılar nasıl diyorsunuz? *Sikişmek* ve *sikişmek*. Kuku varken iş için zaman yok. *Anladın* mı?" İkimiz de gülüyoruz ve ben eşitler oyununu oynuyorum; onun inanmasını istediğim şey bu. "Yani bu adam," diye devam ediyorum, "yarı Sicilyalı, yarı Avustralyalı bir melez. *Ama Aile*. . . Onu seviyor gibiler. Bana verilen isim Paul Lucchese idi."

Dustin'in bakışları daralıyor, eğlenen ifadesi değişiyor. "Kimden bahsettiğini biliyorum. O piç kurusuna güvenemeyiz." Ve hemen ilgimi çekti. . .

"Aile için çok önemli biri." İç çeker gibi yapıyorum ama böyle bir tepkiye neden olan adamla tanışmak için sabırsızlanıyorum. 'Sevimli insanları' hiç sevmemişimdir; sevimsiz olanları tercih ederim. Tavırları ve ruhları vardır. Mükemmel askerler olurlar.

Dustin yüz ifademi inceliyor gibi. "Asla kabul etmeyecek."

"Yapacak. Sizi temin ederim-" Dikkatim, bardan bir dizi bardağı aşırırken açıkça sarhoş olan bir karaktere yöneliyor; kaba bir şekilde kırılan bardakların sesi duyularımı işgal ediyor. Barmene bağırmaya ve onu tehdit etmeye başladığında başımı eğip oturduğumuz yerden onu izliyorum.

Çok yazık.

Çok huzurlu bir içki içiyordum ve üzerimde en sevdiğim gömleğim vardı. Sarhoş adamın İngilizceyi kavrayışı beni şok ediyor ve onu bu kadar derinden hayal kırıklığına uğratanın annesi mi yoksa babası mı olduğunu merak etmeme neden oluyor; belki de ikisi birden.

"Dinleyin," diye başlıyor, titrek bir parmakla barmeni işaret ederek. "Hiçbir şey satmıyorum. Sadece bir içki için buradayım."

İlginç. . .

Yerimden kalkıp kibarca müsaade istiyorum. Yavaşça bardaki adama doğru yürüdükten sonra yanına eğilip gülümsüyorum.

"Wah istiyor musun?" Sesini alçaltıyor. "Hiçbir şey satmıyorum." Ağzı açılıyor ve sadece belli belirsiz anlaşılır kelimeler çıkarıyor. Bu gömleğe çok yazık oldu.

"*Scusa.*" Kendi masamı işaret ediyorum. "Orada çok önemli bir meslektaşım ile içiyordum ve konsantre olmamı oldukça zorlaştırıyorsun. Başka bir yer bulmanızı önerebilir miyim, *se?*"

Bir adam bana vurmaya cüret etmeyeli uzun zaman olmuştu ve önümüzdeki birkaç saniye içinde bunun nedeni açıkça ortaya çıktı. Geriye doğru sendeliyor ve sonra öne doğru atılarak yumruğunu suratıma indiriyor. Nefesinin kokusu beni yumruklarından daha çok etkiliyor. Yanağım kısa bir an için yanıyor.

Gözleri faltaşı gibi açılmış barmenden özür dileyerek omuz silkiyorum ve yanımdaki piçin boğazına iki kez yumruk atıyorum. *Jab. Jab.* Dizleri bir gümbürtüyle yere çarptı. Dizim yükselip çenesine çarpıyor. *Çat.* Gırtlığından bir hırıltı yükseliyor. Dizim tekrar yükseliyor. Bir inilti daha. Dizimin arkası

eli yanağına çarpıyor. Ne kadar *irrispettoso*. Saygısızlığın hiçbir şekline katlanamıyorum. Sallanan bedenine bakarken g mleğimde küçük bir leke fark ediyorum.

"*Madonna Mia. Fare le corna a qualcuno,*" diye tısladım ona. "Bak ne yaptın."

Yeni arkadaşımı daha özel bir yere, Dustin'e miras kalan eski bir binaya taşıırken Dustin'in kas gücü kesinlikle işe yarıyor. Soğuk beton zeminde bağlı yatarken pek de canlı görünmüyor. Yine de aletim bağları seviyor.

..

Bu takastan sonra bir bayanın arkadaşlığına çok ihtiyacım olacağını şimdiden söyleyebilirim.

"Bay ...'ı sürükler misiniz? .?" Elleri bağlı tutsağımıza soru dolu gözlerle bakıyorum. "Siktir git ..." Kendi kelimelerinde boğuluyor.

"Pekâlâ, Bay Get Fucked'i uradaki duvara yaslanacak şekilde sürükler misin, *se?*" Yeni ortağıma sakince gülümseyerek arka taraftaki tuğla duvarı gösteriyorum. "Teşekkür ederim, Dustin."

Bu kullanılmayan depo mükemmel bir mezbaha olabilirdi; belki de Dustin'e yeni bir i girişimi öneririm. Çantamdan birkaç eşya çıkarıp arkamdaki ahşap tezgâha koyarken bunu düşünüyorum: bir bıçak, bir şişe su ve bir Luna Stick. G mleğime az miktarda su dökerek lekeyi nazikçe siliyorum. Sıvının verdiği ürperti omurgamı titretiyor.

"ok yazık," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Dustin'in sarhoş tutsağımızı daha uygun bir pozisyona getirmesini izlemek için başımı eğdiğimde, iimi bir huzur kapladığını hissediyorum. Bunlar gerçekten parladığım anlar. Cesurca. Diğerleri genellikle bocalarken, ben en sakin halimdeyim. Belki de bunun yeni partnerimin istekli ve itaatkâr davranışlarıyla da ilgisi vardır; sonuçta ben

sadece birkaç saat önce neredeyse boğazını kaldırıma çarpıyordu. Sinsi bir sırıtış dudaklarımı aralıyor. Kim demiş para mutluluğu satın alamaz diye? Para en sadık yoldaşları satın alabilir ve korkunun sınırı yoktur. İmparatorluklar her ikisinin de temelleri üzerine inşa edilmiştir.

"Ben Jimmy Storm. Beni tanıyor musun?" Cevabı bildiğim halde soruyorum. "Hayır," diye tersledi zar zor anlaşılan arkadaşımız, Dustin'in elini bırakarak.

Kavrama.

"Bu Dustin Nerrock. Onu tanıyor musun?" Bir kez daha cevabı bilerek soruyorum. Sarhoş arkadaşımız Dustin'e bakıyor ve uygun bir tedirginlikle başını sallıyor. "Artık sen de beni tanıyorsun. Jimmy. Storm. Kimin için çalıştığını bilmek istiyorum."

"Ben sikişmiyorum-"

"*A-ta-ta-ta.*" Kaba müdahalesine karşı parmağımı salladım. "Sen hayır demeden önce, üzerinde on gram eroin bulduk. Şimdi Jimmy'ye yalan söyleme. Bu kasabada sana kimin eroin sağladığını söyle. Sonra da sana reddedemeyeceğin bir teklif yapacağım."

"Ben asla ispiyonlamam. Beni öldürür."

"Anlıyorum." İçimi çektim ve eşyalarım döndüm. "Buna saygı duyuyorum." Anahtar bıçağını elime alıp soğuk metali avucumda hissettiğimde, parmağımı bıçağın üzerinde gezdiriyorum, sert kenar pedimi rendeliyor. Birazdan olacakların heyecanı kanımı doğrudan kasıklarımaya yönlendiriyor ve kendimi sabırsızlık içinde, Dustin'e başarıyı nasıl garantilediğimi göstermeye hevesli buluyorum.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve doğrudan esirime doğru yürüyorum. Eğiliyorum. Bıçak etini bir fermuarın kumaşı ayırması gibi kesiyor. Bıçak içindeki sınırları parçalıyor. Eylem tamamlandı. Gözleri açılıyor ve eli sol bileğini kavlıyor. Kan parmaklarının arasından süzülüp betona damlıyor.

"Kahretsin," diye bağıyor. "Ne oluyor lan? Buna saygı duyduğunu söylemiştin."

"İstiyorum, hem de çok," diyorum kararlılıkla. "Umarım yaşarsın. Sadakat benim en sevdiğim erdemdir."

"*Tanrım,*" diye mırıldanıyor Dustin arkamdan. *Evet, benim* ailemde sorgulama böyle yapılır.

"On dakika içinde kan kaybından öleceksin." Adamın yanına çömelip sırtıtıyorum, yüzünün solmasını ve bulantıdan başı boynunun üzerinde sallanmasını izliyorum. Bu bakışı birçok kez görmüştüm. "Ben ruhani bir adamım. Sen bilmezsin ama ben bir Katoliğim. *Maria* Ana'nın üzerine yemin edebilirim. . ." Başını dik tutmaya çalışırken ona bakıyorum, gözlerimi kısarak onu daha iyi inceliyorum. "Ölümün bir adamı aldığını görebildiğine yemin edebilirim. Hemen öncesindeki saniyeler. . gözlerinde. . . . ölümün ona girdiğini görürsünüz."

Boğazından iniltiye benzer bir şey çıkar ve sığ gözlerinin kenarlarından panikle yaşlar süzülür. Bu zavallı yoksul sokak faresi özlenmeyecek ve herhangi bir kanıt olmadan ortadan kayboluşu uyuşturucuyla ilgili olarak damgalanacaktır. Ki bir bakıma öyle de. "Şimdi bana patronunu nerede bulabileceğimi söyle, ben de yaşamana yardım edeyim."

"Ne? Nasıl?" Dustin bana soruyor.

Karnımın derinliklerinden gelen bir kahkaha atıyorum; elimde değil. "Sana söyledim, ben ruhani bir adamım."

Ağlayan tutsağım konuşmaya çalışıyor, "O. . . . o sahip. . . ."

"Bu soğukluğu hissedebiliyor musun?" Dudaklarım kulağının kabuğuna değecek kadar yaklaşarak ona soruyorum. "*O* yakınlarda, dostum."

"Le Feir'in sahibi. Fırın." Kapanış saatine yedi dakika kala bayıldı. Kanının metalik ve keskin kokusu burnuma çarpıyor. Uzanmış bacaklarının etrafında birikerek küçük, parlak su birikintileri oluşturuyor. *Evet, diye* düşünüyorum kendi kendime, *bu depo mükemmel bir mezbaha olurdu.*

Sözümü tutmaya karar vererek ayağa kalkıyorum ve hızlı adımlarla çalışma tezgahına doğru yürüyüp en sevdiğim aletlerden biri olan Luna Kostik nitrat çubuğunu alıyorum. Kollarımı sıvayıp çubuğun ucunu ıslatırken, tutsağımın yanmayı hissedemeyecek olmasının ne kadar utanç verici olduğunu düşünüyorum. Oldukça eşsiz bir his olduğunu duydum. Aletim, ayak parmağımın altına vurulmuş gibi zonkluyor.

Esirime yaklaşıp yanına çömelirken fermuarımı çekiyorum. Kesik bileğini dağlamaya başladım. Kan bunu oldukça zorlaştırıyor, ancak imkânsız değil ve bolca pratik yaptım. "Genç Dustin," diye sesleniyorum omzumun üzerinden, çalışırken gözlerim hiç şaşmıyor. "Yarın Bay Le Feir'i ziyaret edip bir anlaşma yapacağız. Bu sokaklarda bizim ürünümüzden başka bir ürün istemiyoruz. Burası artık bizim *mahallemiz*, bizim *bölgemiz*. Bu neden böyle?"

"Sokakları kontrol et, şehri kontrol et," diye cevap veriyor, sinirleri sesine karışıyor. Benden bir kıkırdama kaçıyor. Sanırım yeni ortağımı korkutmuş olabilirim; ne kadar tuhaf. Görünüşe göre Dustin Nerrock ellerini kirletmiyor; yetkin bir temsilci olmalı. Ama babamın bir keresinde bana söylediği gibi, 'İnsanın ışıltıyı takdir etmesini sağlayan şey kirdir'.

"Bay Fier'den daha önemlisi," diyorum, "*Kaptanımın* bahsettiği adamla bir toplantı düzenlemek. Onu tanıyorsunuz. Onu nerede bulacağız?"

Dustin'in abartılı bir nefes aldığını duyuyorum. "Paul adını kullanmıyor. Lucchese artık yok. Adı Luca Butcher ve Connolly'de yaşıyor."

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.